ALEXANDRA
BRACKEN

Niciodată înduplecate

AL DOILEA VOLUM AL TRILOGIEI
MINȚI PRIMEJDIOASE

TREI

FICTION CONNECTION

ALEXANDRA BRACKEN

Seria: The Darkest Minds

Ψ Ψ

NICIODATĂ ÎNDUPLECATE

Original: *Never Fade* (2013)

Traducere din engleză și note de:
CAMELIA GHIOC

virtual-project.eu

2016

• Prolog •

Visul și-a făcut prima dată apariția în a doua mea săptămână la Thurmond și a continuat să mă chinuie cel puțin de două ori pe lună. Cred că era oarecum de înțeles că s-a născut acolo, în spatele gardului electric care zumzăia în jurul lagărului. Tot ce însemna locul acela te seca și te eroda, până nu mai rămânea decât ce era mai rău din tine și nu mai conta câți ani treceau – doi, trei, șase. Cât timp purtai uniforma aceea verde, captiv în aceeași rutină monotonă, timpul se oprea horcăind în loc, ca o mașină care-și dă duhul. Știam că mă făceam mare, fiindcă zărisem reflexii fugare ale schimbărilor de pe fața mea în suprafețele metalice ale meselor din cantină, dar nu mă simțeam mare. Se produsese o ruptură între cine eram și cine fusesem, iar eu rămăsesem împotmolită undeva la mijloc. Mă întrebam dacă mai eram măcar Ruby. În lagăr nu aveam nume în afara barăcii mele. Eram doar un număr: 3285. Eram un fișier pe un server sau un dosar încuiat într-un fișet cenușiu ca oțelul unei arme. Oamenii care mă cunoscuseră înainte de lagăr nu mă mai cunoșteau.

Începea întotdeauna cu același tunet, aceeași explozie de zgomot. Eram bătrână – sucită, cocârjată, suferindă – și stăteam în picioare în mijlocul unei străzi aglomerate. Era posibil să fi fost o stradă de pe undeva din Virginia, locul meu de baștină, dar trecuse atâta vreme de când nu mai fusesem pe-acasă, că nu puteam fi sigură pe deplin.

Pe lângă mine, de-o parte și de alta, treceau mașini îndreptându-se în sensuri opuse pe o șosea lungă și întunecată. Uneori auzeam tunetul unei furtuni care se apropia, alteori claxoanele zbierau tot mai tare și mai tare și mai tare, pe măsură ce se apropiau. Câteodată nu mai auzeam absolut nimic.

Dar în afară de asta, visul era întotdeauna același.

Două mașini negre identice se opreau lângă mine cu scrâșnet de frâne și apoi, de cum ridicam privirea, o luau înapoi. Totul o lua înapoi. Ploaia se dezlipea de pe asfaltul negru, cleios, și plutea în sus, ridicându-se prin aer în stropi perfecți, sclipitori.

Soarele aluneca pe cer în sens invers, fugărindu-se cu luna, și cu trecerea fiecărui ciclu îmi simțeam spinarea bătrână și cocoșată îndreptându-se os cu os până ce mă îndreptam din nou. Când îmi ridicam mâinile în fața ochilor, cutele și venele albastre-vineții se netezeau, ca și cum bătrânețea se topea fără urmă de pe mine.

Iar apoi, acele mâini se făceau tot mai mici și mai mici. Perspectiva mea asupra drumului se schimba; hainele păreau să mă înghită cu totul, sunetele erau asurzitoare și mă buimăceau și mai tare. Dar timpul gonea înapoi și mai repede, aruncându-mă la pământ, vâjâindu-mi nebunește prin creier.

Cândva, visam că dau timpul înapoi, că recâștig tot ce am pierdut și persoana care am fost.

Acum nu mai visez.

• Unu •

Scobitura brațului meu se fixă pe gâtlejul bărbatului strângându-l, în timp ce tălpile de cauciuc ale bocancilor lui izbeau haotic în pământ. Unghiile lui mușcau din țesătura neagră a cămășii și mănușilor mele, râcâindu-le cu disperare. Creierul lui rămânea fără oxigen, dar asta nu-i împiedica gândurile să-mi explodeze în minte. Am văzut totul. Amintirile și gândurile lui ardeau incandescent în spatele ochilor mei, dar nu mi-am slăbit strânsoarea, nici măcar atunci când mintea îngrozită a santinelei a adus la suprafață o imagine cu el însuși holbându-se cu ochii larg deschiși la tavanul coridorului întunecat. Să fi fost mort, oare?

Dar nu aveam de gând să-l omor. Soldatul mă depășea cu mai bine de-un cap în înălțime, iar un braț al lui era cât un picior al meu. Reușisem să-l domin numai pentru că era cu spatele la mine și-l luasem prin surprindere.

Instructorul Johnson numea această mișcare Menghina și mă mai învățase multe altele pe lângă ea. Deschizătorul de conserve, Crucifixul, Pârghia, Nelson, Tornada, Blocarea încheieturii și Pocnetul spinării erau doar câteva dintre ele. Toate erau modalități prin care eu, o fată de un metru șai'ș'cinci, puteam să apuc și să imobilizez o persoană superioară din punct de vedere fizic, până apucam să-mi scot adevărata armă.

De-acum, bărbatul aproape că halucina. M-am strecurat în mintea lui cu ușurință și fără durere; toate amintirile și gândurile care se ridicau la suprafața minții lui conștiente erau pătate cu negru. Culoarea se difuza prin ele ca o pată de cerneală pe o hârtie udă. Și abia atunci, după ce mi-am înfipt bine ghearele în el, am slăbit strânsoarea din jurul gâtului său.

Probabil că numai la asta nu se așteptase când ieșise la o pauză de țigară pe ușa ascunsă din laterala magazinului.

Sub tuleiele palide ale bărbii nerase, mușcătura aerului rece de Pennsylvania înroșise puternic obrajii bărbatului. Am scos o singură respirație fierbinte de sub masca de schi și mi-am dres glasul, perfect conștientă de cele zece perechi de ochi care mă

urmăreau. Când mi-am trecut degetele peste pielea bărbatului, am văzut că tremurau; mirosea a fum stătut și a gumă mentolată pe care o folosea în încercarea de a-și acoperi prostul obicei. M-am aplecat spre el, apăsându-i două degete pe gât.

— Trezește-te, am șoptit.

Cu o sforțare, bărbatul a deschis larg ochii, ca un copil. Am simțit că mi se strânge stomacul.

Am aruncat o privire peste umăr la echipa tactică din spatele meu, care urmărea toată scena în tăcere, cu chipurile ascunse de măști.

— Unde e Prizonierul 27? am întrebat.

Eram în afara zonei acoperite de camerele de supraveghere – cred că de aia a considerat și soldatul că poate să se strecoare afară ca să-și ia liniștit câteva pauze neprogramate – dar eram mai mult decât nerăbdătoare să se termine această parte a planului.

— Haide, dracului, odată! șuieră Vida lângă mine printre dinții încleștați.

Liderul echipei tactice s-a apropiat din spatele meu, iar valul fierbinte care m-a izbit în spate mi-a făcut mâinile să tremure. Nu mă mai durea ca la început când făceam asta. Nu mă mai storcea de energie, nu-mi mai răsucea mintea în noduri dureroase. Dar mă făcea mult mai sensibilă la emoțiile puternice ale celor din apropierea mea – inclusiv la dezgustul acestui bărbat. La ura lui neagră ca moartea.

Vedeam cu coada ochiului părul închis la culoare al lui Rob. Pe buze îi stătea, gata să fie rostit, ordinul de a continua misiunea fără mine. Din cele trei operațiuni conduse de el, nu reușisem să termin decât una.

— Unde e Prizonierul 27? am repetat, dând minții soldatului un ghiont în stilul meu.

— Prizonierul 27.

Mustața groasă i-a zvâcnit când a repetat cuvintele. Firele albe din ea îl făceau să pară mult mai bătrân decât era. Dosarul operațiunii, primit la Cartierul General, conținuse și scurte prezentări ale tuturor soldaților desemnați pentru paza acestui buncăr, inclusiv a acestuia: Max Brommel. Patruzeci și unu de ani, născut în Cody, statul Wyoming, s-a mutat la Pittsburgh, Pennsylvania, unde a găsit o slujbă de programator, pe care a

pierdut-o când economia s-a dus de râpă. O nevastă drăguță, actualmente șomeră. Doi copii.

Amândoi morți.

O furtună de imagini tulburi inundă fiecare cotlon și firidă întunecată a minții lui. Am văzut încă o duzină de bărbați sărind dintr-o dubă, toți îmbrăcați în aceleași uniforme de camuflaj ușoare, și încă vreo câțiva coborând din camionetele militare care încadraseră vehiculul mai mare – plin de criminali, suspecți de terorism și, dacă informațiile primite de Liga Copiilor erau corecte, unul dintre cei mai buni agenți ai noștri.

Dintr-odată calmă, m-am uitat cum aceiași soldați escortau unu… doi… nu, trei bărbați din spatele camionului. Nu erau ofițeri din Forțele Speciale Psi, nici FBI sau CIA și cu siguranță nu era o echipă SWAT[1] sau SEAL[2] – oricare dintre acestea probabil că ne-ar fi putut zdrobi micuța trupă rapid, dintr-o singură lovitură. Nu. Erau soldați din Garda Națională, rechemați la datorie din cauza vremurilor îngrozitoare prin care trecea țara; măcar în privința asta, informațiile primite de noi fuseseră corecte.

Soldații trăseseră cagule pe capul prizonierilor și le fixaseră strâns, după care îi forțaseră să coboare scările magazinului abandonat spre ușa culisantă argintie a buncărului ascuns sub clădire.

După ce mare parte din Washington DC fusese distrusă de ceea ce președintele Gray susținea că era un grup de puștani Psi care o luaseră razna, acesta declarase drept prioritate specială construirea unor așa-zise mini-fortărețe peste tot pe coasta de est, pentru cazul în care s-ar fi ivit o altă situație de urgență de o asemenea magnitudine. Unele erau construite sub hoteluri, altele săpate în versanții munților, iar altele, ca ăsta, erau ascunse la vedere, în orășele mici, sub magazine și clădiri guvernamentale. Scopul lor era să-l protejeze pe Gray, cabinetul lui și pe oficialii militari cei mai importanți, precum și, din câte vedeam, să fie închisori pentru cei care prezentau „amenințări majore la adresa securității naționale”.

Categoria includea propriul nostru Prizonier 27, care se părea că „beneficia” de tratament special.

---

[1] SWAT = unități speciale ale Poliției din SUA. (*N.t.*).

[2] SEAL = forțele speciale de elită ale Marinei SUA. (*N.t.*).

Celula lui se afla două niveluri în jos, la capătul unui coridor lung. Era o cameră izolată, cu tavan jos, închis la culoare. Pereții au început parcă să se prelingă de jur-împrejurul meu, dar amintirea nu s-a risipit. I-au lăsat cagula pe cap, dar i-au legat picioarele de scaunul de metal aflat în mijlocul celulei, în haloul luminos provenit de la unicul bec ce atârna fără abajur din tavan.

M-am dezlipit de mintea bărbatului, slăbindu-mi atât strânsoarea mentală, cât și pe cea fizică. A alunecat în jos pe zidul cu graffiti al spălătoriei abandonate, captiv încă în ceața propriului creier. Am îndepărtat din mintea lui amintirea chipului meu și a bărbaților de pe aleea din spatele meu cu ușurința cu care aș fi cules pietre de pe fundul unui iaz limpede și deloc adânc.

— Două niveluri în jos, camera patru B, am spus întorcându-mă spre Rob.

Aveam o schiță aproximativă a planului buncărului, dar niciunul dintre micile detalii care ne-ar fi ajutat să ne mișcăm mai precis – nu acționam complet orbește, dar nu se putea spune că eram campioni la capitolul precizie. Însă, în esență, planul acestor buncăre era întotdeauna oarecum același: un șir de scări sau un lift care cobora pe o latură a structurii, de la care pornea la fiecare nivel un coridor lung.

A ridicat o mână înmănușată ca să-mi reteze restul instrucțiunilor și să facă semn echipei din spatele lui. I-am dat codul extras din amintirea soldatului: 6-8-9-9-9-9 și m-am dat deoparte, trăgând-o pe Vida după mine. Cu un mârâit, m-a împins de pe ea în soldatul de lângă mine.

În pulsația luminii verzi a ochelarilor pentru vedere nocturnă, nu-i vedeam ochii lui Rob, dar nici nu era nevoie, ca să-mi dau seama care-i erau intențiile. Nu ne ceruse ajutorul și cu siguranță n-ar fi vrut să ne ținem de coada lui, când el – fost soldat în trupele speciale ale Armatei, cum îi plăcea să ne reamintească la tot pasul – ar fi putut să îndeplinească misiunea fără probleme, cu câțiva dintre oamenii lui. Însă mai presus de orice, cred că îl înfuria misiunea în sine. Regula Ligii era că, dacă erai prins, se reteza orice legătură cu tine. Nu venea nimeni să te salveze.

Dacă Alban își voia înapoi agentul, trebuia să aibă motive foarte serioase.

Cronometrul a pornit în clipa în care ușa s-a deschis alunecând. Cincisprezece minute să intrăm, să înșfăcăm Prizonierul 27, să ieșim și să ne cărăm naibii de acolo. Însă cine știe dacă aveam chiar și timpul ăsta la dispoziție. Atât estimase Rob că le-ar fi luat întăririlor să sosească din clipa în care era activată alarma.

Ușa dădea spre casa scărilor din capătul buncărului. Aceasta cobora în spirală, secțiune cu secțiune, în întuneric, cu doar câteva lumini care să ne ghideze, plasate de-a lungul treptelor de metal. Am auzit când unul dintre cei din echipă a tăiat cablul camerei de supraveghere cocoțate mult deasupra noastră, am simțit mâna Videi îmbrâncindu-mă înainte, dar mi-a luat o vreme – prea multă – ca să mi se adapteze vederea la întuneric. Plămânii îmi ardeau din cauza reziduurilor de chimicale de la spălătorie, captive în aerul uscat, reciclat.

Apoi ne-am pus în mișcare. Rapid și pe cât de silențios putea fi un grup în bocanci grei tropăind în jos pe niște scări.

Când eu și Vida am ajuns la primul palier, sângele îmi zvâcnea în urechi. Șase luni de antrenamente nu însemnau cine știe ce, dar fuseseră suficiente ca să mă învețe cum să îmbrac armura familiară a concentrării cât mai strâns în jurul meu.

Ceva tare m-a izbit în spate, apoi ceva și mai tare – un umăr, o armă, apoi alta, și apoi mai multe, până când au dat naștere unui ritm suficient de regulat încât să trebuiască să mă lipesc puternic de ușa care se deschidea din palier spre buncăr ca să evit loviturile. Când ultimul din echipă a gonit pe lângă noi, Vida a scos un sunet ascuțit. Doar Rob s-a oprit să ne bage în seamă.

— Ne acoperiți până trecem, apoi monitorizați intrarea. De acolo. *Nu* părăsiți poziția.

— Dar trebuia să…, începu să zică Vida.

Am pășit în față ca s-o întrerup. Nu, nu aceștia fuseseră parametrii stabiliți ai operațiunii, dar pentru noi era mai bine. Niciuna dintre noi n-avea motiv să-i urmeze jos, în buncăr, unde am fi putut fi omorâte. Iar ea știa – ne fusese băgată chestia asta în cap într-o demență, de un milion de ori – că în seara asta, Rob era Lider. Și prima regulă absolută, singura care conta când ajungeai în momentele dintre două bătăi îngrozite de inimă, era că întotdeauna, chiar și atunci când te confruntai cu focul sau moartea sau capturarea, *întotdeauna* trebuia să asculți de Lider.

Vida era în spatele meu, destul de aproape încât să-i simt respirația fierbinte prin împletitura groasă a măștii mele negre de schi. Destul de aproape încât furia pe care o radia să taie chiar și aerul înghețat al Philadelphiei. Vida radia întotdeauna un fel de înflăcărare însetată de sânge, iar când Cate era Lider al unei operațiuni, această înflăcărare era și mai intensă; dorința de a se afirma în fața Supraveghetoarei noastre o făcea întotdeauna să uite toate lecțiile esențiale învățate în timpul antrenamentelor. Pentru ea, ăsta era un joc, o provocare, o ocazie de a-și demonstra măiestria de țintaș, pregătirea pentru luptă, abilitățile ei de Albastră, perfect rafinate și controlate. Din punctul meu de vedere, era încă o ocazie ideală ca să-și riște viața. La șaptesprezece ani, o fi fost Vida ucenicul perfect, standardul cu care Liga își compara ceilalți puști anormali, dar singurul lucru pe care nu fusese niciodată în stare să-l stăpânească era propria ei nevoie de adrenalină.

— Să nu mai îndrăznești vreodată să mă atingi, târâtură! mârâi Vida cu vocea îngroșată de furie, începând să se îndepărteze de mine cu spatele, ca să-i urmeze în jos pe scări. Chiar ești o jigodie așa de lașă încât o să accepți asta fără să crâcnești? Nu-ți pasă că tocmai ne-a umilit? Ești…

Scările mi-au săltat sub tălpi, ca și cum, asemenea unei ființe vii, ar fi tras adânc aer în piept ca să-l lase apoi să iasă într-o expirație explozivă. Și timpul parcă a încetinit din cauza șocului – am fost ridicată în aer și proiectată în ușă cu atâta putere încât mi s-a părut că o simt cum se îndoaie sub lovitura craniului meu. Vida s-a aruncat la podea acoperindu-și capul și abia atunci a ajuns la noi mugetul grenadei ofensive care arunca în aer intrarea de la nivelul de sub noi.

Fumul fierbinte era destul de gros ca să mă sufoce, dar dezorientarea era și mai rea. Mi-am forțat pleoapele să se deschidă. Parcă fuseseră jupuite și frecate până la sânge. Prin întuneric pulsa o lumină stacojie, croindu-și drum prin nori de praf de ciment. Zvâcnetul înăbușit pe care-l simțeam în urechi nu era bătaia inimii mele. Era alarma.

De ce folosiseră grenada când știau că avea să fie același cod ca pentru ușa de afară? Nu se auziseră focuri de armă – eram destul de aproape ca să auzim dacă ar fi fost atacați de echipa tactică a buncărului. Acum toată lumea urma să afle că ne-am

aflat acolo – pentru o echipă de profesioniști, nu avea nicio logică ce făcuseră.

Mi-am smuls masca de pe față și am râcâit cu degetele urechea dreaptă. O durere ascuțită ca un pumnal mi-a străpuns urechea și am reușit să scot casca de comunicație făcută bucăți. Mi-am apăsat urechea cu mâna înmănușată și m-am ridicat clătinându-mă în picioare, clipind ca să alung greața scârboasă care venea peste mine în valuri. Dar când m-am întors după Vida, ca s-o târăsc înapoi, în sus pe scări și afară, în noaptea înghețată, dispăruse.

•

Preț de două clipe îngrozitoare, m-am uitat prin gaura căscată în podeaua palierului ca să-i caut trupul neînsuflețit, în timp ce echipa tactică șiroia prin dreptul deschizăturii. M-am sprijinit de zid, făcând eforturi să mă țin pe picioare.

— Vida!

Am simțit cum cuvântul mi-a plecat din gât, dar a dispărut acoperit de pulsația din urechi.

— Vida!

Ușa de pe palierul unde mă aflam era deformată, îndoită, arsă – dar se pare că era încă funcțională. Cu un geamăt, a început să se deschidă, doar pentru ca alunecarea să-i fie oprită la jumătate cu un oribil scrâșnet strident. M-am aruncat înapoi spre zid și am făcut doi pași în sus, pe scările sfărâmate. Întunericul m-a ascuns din nou sub învelișul lui exact când primul soldat s-a strecurat cu greu prin deschizătura ușii, îndreptând repede pistolul în toate direcțiile în spațiul strâmt. Am tras adânc aer în piept și m-am ghemuit rapid la pământ. A fost nevoie să clipesc de trei ori ca să-mi limpezesc privirea și deja soldații își croiau cu greu drum prin ușa blocată, săreau peste spărtura din podeaua palierului și își continuau drumul pe scări în jos. Am privit trecând patru, apoi cinci, șase, și i-am văzut dispărând înghițiți de fum. O serie de pocnituri ciudate, bâzâitoare, păru să-i urmeze și nu mi-am dat seama decât când m-am ridicat în picioare și mi-am șters fața cu brațul că era zgomot de focuri de armă care venea de dedesubt.

Vida dispăruse, echipa tactică era acum băgată adânc într-un cuib de viespi creat chiar de ea, iar Prizonierul 27…

Fir-ar a dracului, mi-am spus, coborând din nou pe palier. În buncăre ca ăsta erau tot timpul până la douăzeci sau treizeci de

soldați. Erau prea mici ca să adăpostească mai mulți de-atât, chiar și temporar. Dar numai pentru că acum coridorul era gol nu însemna că schimbul de focuri de dedesubt atrăsese acolo toată atenția. Dacă eram prinsă, gata. Aș fi fost terminată, omorâtă într-un fel sau altul.

Dar mai era bărbatul pe care-l văzusem, cel cu cagula trasă pe cap.

Nu simțeam o loialitate specială pentru Liga Copiilor. Aveam un contract cu ei, o stranie înțelegere verbală, pe cât de practică, pe atât de sângeroasă. În afara celor din echipa mea, nu aveam pe nimeni acolo de care să-mi pese și sigur nu exista nimeni căruia să-i pese de mine mai mult decât ca să mă țină în viață și disponibilă pentru a fi dezlănțuită asupra țintelor lor, ca un virus.

Picioarele nu mi se mișcau. Nu încă. Era ceva cu scena aceea de o tot revedeam în minte iar și iar. Era felul în care îi legaseră mâinile, felul în care îl duseseră pe Prizonierul 27 jos, în necunoscutul întunecat al buncărului. Era sclipirea armelor, improbabilitatea evadării. Am simțit cum disperarea se ridică în mine ca un nor de abur, împrăștiindu-mi-se în tot corpul.

Știam cum era să fii prizonier. Cum era să simți că timpul s-a oprit în loc, pentru că în fiecare zi mai pierdeai un strop din speranța că situația ta avea să se schimbe, că avea să vină cineva să te ajute. Și m-am gândit că dacă unul dintre noi ar putea măcar ajunge la el ca să-i arate că veniserăm, dar operațiunea eșuase, o asemenea încercare ar merita orice risc.

Dar nu exista nicio cale sigură în jos, iar bătălia de dedesubt se purta cu o furie tipică armelor automate. Prizonierul 27 avea să știe că oamenii lui veniseră – și că nu putuseră să ajungă la el. Trebuia să mă scutur de această compasiune. Trebuia să nu mai gândesc ca și cum acești adulți meritau vreun dram de milă, cu atât mai puțin agenții Ligii. Până și noii recruți îmi părea că duhnesc a sânge.

Dacă stăteam aici, exact unde-mi ordonase Rob, era posibil să n-o mai găsesc niciodată pe Vida. Dar dacă nu-l ascultam și plecam, avea să-și iasă din minți de furie.

Poate că a vrut să stai acolo când a explodat grenada, șopti o voce mică din străfundurile minții. *Poate că spera*...

Nu. N-aveam să mă gândesc acum la asta. Responsabilitatea mea era Vida. Nu Rob, nu Prizonierul 27, ci vipera nenorocită de

Vida. Când aveam să scap de aici, când o voi fi găsit pe Vida, când ne puteam simți în siguranță, în Cartierul General, aveam să derulez filmul evenimentelor, să-l revăd și să-l analizez. Dar nu acum.

Urechile încă-mi zvâcneau, prea tare ca să aud pașii grei care veneau dinspre postul de observație din spălătorie. Am întins mâna după ușa de la ieșire și efectiv ne-am izbit unul de altul.

Soldatul acela era tânăr. Dacă m-aș fi luat strict după înfățișare, aș fi zis că era doar cu câțiva ani mai mare ca mine. Ryan Davidson, interveni creierul meu, apucându-se să scuipe tot felul de informații inutile din dosarul misiunii. Născut și crescut în Texas. Soldat în Garda Națională de când i se închisese colegiul. Licențiat în Istoria Artei.

Însă una era să ai viața cuiva înaintea ochilor, tipărită cu litere negre, clare, și cu totul altceva să dai nas în nas cu omul în carne și oase. Să-i simți duhoarea fierbinte a respirației și să vezi cum îi sare inima în gât.

— E... ei!

A dus mâna la arma de la șold, dar mi-am lansat un picior spre mâna lui și arma a zburat zăngănind peste palier și în jos pe scări.

Am plonjat amândoi după ea.

M-am izbit cu bărbia de metalul argintiu și impactul mi-a zdruncinat, efectiv, creierii. Preț de o singură secundă orbitoare, n-am mai văzut nimic înaintea ochilor, doar o explozie de un alb imaculat. După care lumea s-a întors, în culori vii și sclipitoare. Apoi și-a făcut drum spre mine durerea; când soldatul m-a placat și m-am izbit de podea, mi s-au înfipt dinții în buza de jos, despicând-o. Sângele a țâșnit, stropind scările.

Gardianul m-a țintuit la pământ cu toată greutatea lui. În clipa în care l-am simțit sucindu-se, am știut că duce mâna după stație. Auzeam vocea unei femei turuind; am auzit-o spunând „*Raportează situația*” și „*Urc și eu acolo*” și, știind exact cât de terminată aș fi fost dacă s-ar fi întâmplat oricare dintre aceste lucruri, am intrat în ceea ce instructorului Johnson îi plăcea să numească panică ținută sub control.

Panică pentru că situația părea să escaladeze cu repeziciune.

Ținută sub control pentru că în situația cu pricina eu eram prădătorul.

Una din mâini îmi era prinsă sub piept, cealaltă între spatele meu și abdomenul lui. Am ales-o pe aceea. I-am adunat în pumn uniforma cât de mult am putut, căutând pielea dezgolită. Degetele rătăcitoare ale creierului meu s-au întins spre capul lui și și-au croit drum înăuntru, unul câte unul. S-au luptat cu amintirea feței mele surprinse după ușă, cu imagini albastre, schimbătoare, cu femei dansând pe scene cufundate în semiîntuneric, un câmp, un alt bărbat lansându-și pumnul spre fața lui…

Apoi greutatea de pe mine a dispărut și aerul mi-a năvălit înapoi în plămâni, rece și stătut. M-am rostogolit în patru labe, gâfâind ca să inhalez și mai mult. Silueta care stătea în picioare deasupra mea îl azvârlise pe scări ca pe un ghem de hârtie mototolită.

— … sus! Trebuie să…

Vorbele se auzeau de parcă erau propagate sub apă. Fără șuvițele de păr șocant de violet care scăpaseră de sub masca ei de schi, probabil că n-aș fi recunoscut-o pe Vida. Bluza și pantalonii ei negri erau sfâșiate și părea să se miște cu un fel de șchiopătat, dar era vie și prezentă și oarecum întreagă. I-am auzit vocea prin țiuitul înăbușit din urechi.

— Doamne, ce înceată ești! țipa ea la mine. Hai!

A pornit în jos pe scări, dar am înșfăcat-o de gulerul vestei antiglonț și am tras-o înapoi.

— Ieșim afară. Supraveghem de acolo intrarea. Îți mai funcționează sistemul de comunicație?

— Ai noștri încă se mai luptă dedesubt! strigă ea. Le-am putea fi de ajutor! A zis să nu ne părăsim postul…!

— Atunci consideră că e un ordin de la *mine*!

Și n-avea încotro, pentru că așa funcționa sistemul. Asta ura ea cel mai mult la mine, la toată situația – că aveam votul decisiv. Că aveam autoritatea să iau hotărârea asta.

A scuipat la picioarele mele, dar am simțit că mă urmează în sus pe scări, înjurând în barbă. Mi-a trecut prin cap că ar fi putut foarte ușor să-și scoată cuțitul și să mi-l împlânte în șira spinării.

Era clar că femeia-soldat peste care am dat afară nu se aștepta să mă vadă. Am ridicat o mână, căutând-o pe a ei ca să-i dau comanda să plece, dar zgomotul făcut de pistolul Videi declanșat peste umărul meu m-a propulsat înapoi și m-a

îndepărtat de soldat mult mai repede decât au făcut-o stropii de sânge țâșniți din gâtul ei.

— Lasă tâmpeniile! spuse Vida, ridicând pistolul rămas ca prin minune prins la brâul meu și împingându-mi-l în palmă. *Hai*!

Am cuprins cu degetele forma sa familiară. Era un pistol militar tipic – un SIG Sauer P229 DAK negru – care chiar și acum, după luni în care am învățat să-l folosesc, să-l curăț și să-l asamblez, tot îmi părea prea mare când îl țineam în mâini.

Am dat buzna afară, în noapte. Am încercat din nou s-o înșfac pe Vida ca s-o fac să încetinească înainte să dea năvală orbește într-o situație neprevăzută, dar s-a eliberat din mâna mea scuturându-se violent. Am început să alergăm pe aleea îngustă.

Am ajuns la colț la timp ca să văd trei soldați, însângerați și pârliți, scoțând două siluete cu cagule din ceea ce nu părea a fi altceva decât o gură mare de scurgere a sistemului de canalizare. Acel punct de acces *sigur* nu era menționat în dosarele operațiunii care ne fuseseră date.

Prizonierul 27? Nu puteam fi sigură. Deținuții pe care-i încărcau în dubă erau bărbați, cam de aceeași înălțime, dar exista șansa ca unul din ei să fie cel căutat. Iar acea șansă era pe cale să urce într-o dubă și să dispară pentru totdeauna.

Vida și-a apăsat mâna pe ureche și buzele i s-au strâns până s-au albit.

— Rob spune că ne vrea înapoi înăuntru. Are nevoie de întăriri.

Deja se răsucise pe călcâie s-o ia înapoi, dar am înșfăcat-o din nou. Poate pentru prima dată de când o cunoșteam, am fost cu o fracțiune de secundă mai rapidă decât ea.

— Obiectivul nostru e Prizonierul 27, am șoptit, încercând să formulez fraza astfel încât să rezoneze cu simțul ei stupid de loial al datoriei față de organizație. Și cred că ăla e. Pentru asta ne-a trimis Alban și, dacă pleacă cu ei, toată operațiunea se duce pe apa sâmbetei.

— A zis…, protestă Vida, dar apoi îți înghiți cuvintele care-i stăteau pe limbă.

Fălcile i s-au încleștat, dar a aprobat din cap aproape imperceptibil.

— Dacă ne-o luăm din cauza ta, să dea dracu' dacă o să mă las trasă în jos odată cu tine. Să nu zici că nu ți-am spus.

— Va fi numai vina mea, am spus. Nu-ți va afecta dosarul.

Istoricul impecabil al operațiunilor ei urma să rămână nepătat iar încrederea pe care o aveau în ea Alban și Cate neștirbită. Pentru ea era o situație din care avea numai de câștigat – fie ar fi putut să se bucure de „gloria" unei operațiuni reușite, fie ar fi trăit să mă vadă pedepsită și umilită.

Nu scăpăm din priviri scena care se desfășura în fața noastră. Erau trei soldați – puteam să ne descurcăm cu ei cu ajutorul armelor, dar ca să pot fi cu adevărat eficientă, trebuia să mă apropii suficient de mult încât să-i pot atinge. Asta era unica și frustranta limită a abilităților mele pe care nu reușisem s-o depășesc oricât de mult mă forțase Liga să exersez.

Degetele invizibile care locuiau în craniul meu băteau darabana nerăbdătoare, ca și cum ar fi fost dezgustate că nu mai puteau evada în lume de capul lor.

L-am privit fix pe cel mai apropiat soldat, încercând să-mi imaginez cum degetele lungi, șerpuitoare, se întind să apuce, se lungesc peste dalele de gresie și ajung la mintea lui neprotejată. Clancy ar fi putut să facă asta, mi-a trecut prin cap. Nu avea nevoie să atingă oamenii ca să le prindă mințile în puterea lui.

Mi-am înăbușit un țipăt de frustrare. Aveam nevoie de altceva. De o diversiune, de ceva care ar fi putut…

Vida avea o spinare puternică și membre pline de forță, care ofereau chiar și celor mai periculoase acțiuni ale ei un aer grațios și firesc. Am văzut-o cum ridică pistolul și țintește cu calm și precizie.

— Folosește abilitățile! am șuierat. Lasă pistolul, Vida! O să atragem atenția celorlalți soldați!

S-a uitat la mine de parcă îmi ieșeau creierii pe nas. Să-i împușcăm era cea mai rapidă soluție, știam amândouă asta foarte bine, dar dacă rata ținta sau împușca unul dintre prizonieri, sau dacă începeau să tragă și ei în noi…

Vida și-a ridicat mâna, lăsând să-i scape o respirație sonoră, plină de iritare. Apoi și-a împins tare mâinile în aer. Cei trei membri ai Gărzii Naționale au fost ridicați în aer cu atâta precizie și forță, încât au fost azvârliți în jos pe stradă până la jumătatea cvartalului, unde s-au izbit de mașinile parcate acolo. Fiindcă nu era de-ajuns că Vida era fizic cea mai rapidă sau cea mai puternică sau că era cea mai bună țintașă dintre noi toți – trebuia să-și mai și controleze abilitățile mai bine decât oricare dintre noi.

Am permis părții emoționale a creierului meu să se deconecteze. Cea mai valoroasă deprindere pe care am căpătat-o de la Liga Copiilor a fost aceea de a alunga frica și de a o înlocui cu ceva infinit mai rece. Că era calm, că era concentrare, că era amorțirea nervilor – când am luat-o la fugă spre prizonieri s-a instalat în mine, chiar dacă sângele îmi gonea nebunește în vene.

Miroseau a vomă, sânge și dejecții umane. În contrast total cu liniile curate, ordonate, ale buncărului și duhoarea lui de dezinfectant. Mi s-a întors stomacul pe dos.

Prizonierul cel mai apropiat de mine se ghemuise lângă rigolă, cu brațele legate ridicate deasupra capului. Cămașa îi atârna de umeri în fâșii care încadrau arsuri, umflături și vânătăi, ce făceau ca spatele lui să semene mai mult cu un platou de carne crudă decât cu o piele de om.

Bărbatul s-a întors spre sunetul pașilor mei, ridicându-și fața din adăpostul brațelor. I-am smuls cagula de pe cap. Mă apropiasem având pregătite pe buze vorbe menite să-l liniștească, dar când i-am văzut fața, am simțit că parcă gura mi se deconectase de creier. Ochi albaștri se ațintiseră mijiți de sub un smoc ciufulit de păr blond, dar eu eram incapabilă să fac sau să spun ceva, cu atât mai puțin când s-a mai și aplecat în față, în bătaia galben-palidă a becului de pe stradă.

— Mișcă, tâmpito! strigă Vida. Ce-o lălăi atâta?

Am simțit cum fiecare strop de sânge îmi părăsește corpul tot deodată, într-o clipă, rapid și curat, de parcă fusesem împușcată drept în inimă. Și brusc am știut – am înțeles de ce inițial Cate se zbătuse atât de mult să mă repartizeze la o altă misiune, de ce mi se spusese să nu intru în buncăr, de ce nu mi se dăduse nicio informație despre prizonier. Nici nume, nici descriere și, cu siguranță, niciun avertisment.

Pentru că fața la care mă uitam acum era mai slabă, trasă și învinețită, dar era o față pe care o știam – o față pe care eu… eu…

Nu e el, mi-am spus, simțind cum lumea alunecă într-o parte și pământul îmi fuge de sub picioare. *Nu e el.*

Văzându-mi reacția, s-a ridicat încet în picioare și un zâmbet ștrengăresc s-a luptat să apară de sub grimasa de durere. S-a ridicat cu eforturi și s-a poticnit spre mine, arătând de parcă nu știa dacă să se simtă ușurat sau disperat să plecăm de acolo.

Dar când, în sfârșit, a vorbit, accentul sudist legănat era la fel de cald ca întotdeauna, chiar dacă vocea era mai groasă, mai aspră.

— Arăt… la fel de bine pe cât mă simt?

Și jur – jur! – că am simțit cum timpul îmi alunecă printre degete.

• Doi •

Iată cum găsești Liga Copiilor: n-o găsești.

Nu întrebi în dreapta și-n stânga, pentru că nicio ființă care trăiește în Los Angeles n-ar recunoaște vreodată că organizația e acolo, lucru care i-ar oferi președintelui Gray ocazia să scape de sursa aceea de iritare care-l scotea din minți de ani de zile. Era destul că acolo avea sediul Coaliția Federală, nimeni nu-și dorea noi probleme. Cei care *puteau* să-ți spună cum ajungi la Ligă nu dădeau informația decât pentru un preț pe care nu prea și-l permitea nimeni. Nu exista o politică a ușilor deschise, nu se acceptau aplicanți veniți de pe stradă. Exista un ordin permanent în vigoare să fie eliminat chiar și cine se uita un pic mai lung la un agent.

Liga te găsea pe *tine.* Te luau la ei, dacă erai destul de valoros. Dacă aveai de gând să lupți. A fost primul lucru pe care l-am învățat stând în dreapta lui Cate, în drum spre Ligă – sau cel puțin ăsta a fost primul gând real care mi s-a concretizat în minte în timp ce SUV-ul în care eram gonea pe autostradă, drept spre inima orașului.

Principala lor bază de operațiuni – Cartierul General, sau CG, cum îl numea toată lumea – era îngropată două niveluri sub o fabrică de sticle din plastic funcțională, care-și vedea târâș-grăpiș de treabă, contribuind și ea la acumularea cețoasă, maronie, care atârna deasupra districtului cu depozite din centrul Los Angelesului. Mulți dintre agenții și ofițerii veterani ai Ligii „lucrau” în acte la fabrica P & C Bottling, Inc.

Îmi țineam mâinile încleștate în poală. Măcar la Thurmond vedeam cerul. Vedeam copacii prin gardul electric. Acum nu aveam nici măcar asta, cel puțin până când Liga avea să decidă că aveam voie să ies la suprafață și să mă uit în jur.

— E proprietatea lui Peter Hinderson. Probabil că o să-l cunoști și tu la un moment dat. A fost un susținător loial al Ligii încă de la începuturi.

Cate și-a netezit părul pe spate și l-a prins într-o coadă, în timp ce mașina intra în ceea ce părea a fi o altă parcare

acoperită. Ăsta era orașul: vopsea decolorată în culorile apusului și ciment.

— Cartierul General a fost construit cu ajutorul său. Structura e plasată direct sub fabrica lui, astfel încât dacă ne-ar căuta cineva cu ajutorul sateliților, căldura emanată de sistemul nostru de ventilație ar putea fi explicată ușor și credibil.

Vorbea despre asta plină de mândrie, iar pe mine, sinceră să fiu, mă durea fix în cot de subiect. Zborul din Maryland până aici se luase la întrecere cu răul de mașină și cu duhoarea neîndurătoare de benzină a orașului, ca să decidă care avea să fie responsabil de cea mai cruntă durere de cap din viața mea. Fiecare fibră a ființei mele tânjea după aerul dulce și curat din Virginia.

Ceilalți agenți s-au revărsat din cealaltă mașină, dar pălăvrăgeala și râsul le-au murit pe buze de îndată ce ne-au văzut. Le simțisem privirile stăruitoare tot drumul cu avionul; se pare că singurul divertisment de care avuseseră nevoie pe parcursul călătoriei fusese să încerce să-și dea seama de ce eram așa de importantă încât Cate lansase o operațiune de căutare de o asemenea amploare ca să-mi dea de urmă. Vorbe disparate pluteau spre mine ca niște bărcuțe de jucărie pe un iaz: *spioană, fugară, Roșie.* Toate greșite.

Am rămas mai în urmă în timp ce ceilalți agenți s-au îndreptat spre liftul argintiu din capătul celălalt al parcării, stârnind ecouri cu pașii lor pe cimentul vopsit. Cate se strădui să arate că-i lua o groază de timp să ne scoată lucrurile din portbagaj, fiecare mișcare fiind dureros de înceată și perfect coregrafiată ca să le dea un avans față de noi. Am strâns tare la piept haina de piele a lui Liam până ce ne-a venit rândul să coborâm.

Cate a apăsat un fel de card de identificare pe cititorul negru de lângă ușile liftului. A huruit în sus, spre noi. Am intrat și am rămas cu ochii pe tavanul liftului până ce ușile s-au deschis din nou, rapid, și ne-a izbit un zid de aer greu, umed.

Probabil că la un moment dat fusese o canalizare – de fapt, nu – după șobolani, mirosul înțepător și ventilația proastă, aproape sigur fusese un canal pentru dejecții sau parte din sistemul de evacuare a apei de ploaie. Când am ieșit din lift am declanșat un senzor de mișcare și șiragurile jalnice de luminițe pe care le atârnaseră de-a lungul ambilor pereți au prins viață cu un pâlpâit, luminând explozii colorate de graffiti și bălțile formate

pe podeaua de ciment de condensul care se scurgea din tavan cu picături lungi și sonore.

M-am uitat lung la Cate, așteptând să-mi spună poanta, fiindcă asta nu putea fi altceva decât o glumă oribilă. Dar ea a ridicat doar din umeri.

— Știu că nu e... frumos, dar vei ajunge să... mă rog, nimeni nu iubește locul ăsta. Dar după câteva ieșiri, o să te obișnuiești cu el.

Super. Ce bine că aveam la ce să visez.

Să mergi preț de un cvartal prin Tub, respirându-i aerul umed și mucegăit era destul ca să-ți întoarcă stomacul pe dos; să mergi patru cvartale însemna deja să pui la încercare limitele rezistenței umane. Era suficient de înalt ca majoritatea dintre noi să putem merge drepți prin el, însă câțiva dintre agenții mai răsăriți – printre care și Rob – erau nevoiți să se aplece ca să treacă pe sub fiecare dintre grinzile de susținere din metal. Zidurile se curbau în jurul nostru ca ridurile de expresie din jurul unei guri, cuibărindu-ne în întuneric. Tubul avea zero legătură cu luxul, dar era destul de lat ca doi dintre noi să poată merge alăturați. Se putea respira.

Cate a ridicat privirea și a făcut cu mâna spre una dintre camerele de supraveghere negre când am trecut pe sub ea și ne-am îndreptat spre ușile argintii din capătul celălalt al Tubului.

Nu știu de ce, imaginea aceea m-a făcut să mă încordez și să dau un pas înapoi. Poate a fost caracterul ei definitiv. Înțelegerea deplină a faptului că va trebui să muncesc pe brânci, să fiu cu ochii-n patru tot timpul și să am răbdare de înger ca să-i dau lui Liam timp să ajungă undeva unde ei să nu-l poată atinge și abia apoi să evadez de aici.

Cititorul de carduri de acces a bipăit de trei ori, după care a aprins o lumină verde. Cate și-a prins la loc cardul de gaica pantalonilor și sunetul oftatului ei de ușurare aproape că s-a pierdut în fâșâitul aerului filtrat care a năvălit pe ușile deschise.

M-am ferit înainte să apuce să mă ia de braț, crispându-mă la vederea surâsului ei blând.

— Bine ai venit la CG, Ruby. Înainte să faci turul complet, aș vrea să-ți prezint câțiva oameni.

— Bine, am mormăit.

Ochii mi s-au fixat pe zidul coridorului lung, unde fuseseră prinse în piuneze sute de hârtii îngălbenite. Nu mai era nimic

altceva de văzut; gresia neagră lucea, iar luminile erau doar tuburi de neon fixate deasupra capetelor noastre.

— Sunt ordinele de încorporare ale tuturor agenților, spuse Cate din mers.

În urma crizei, Gray instaurase serviciul militar obligatoriu, ceea ce însemna că toți cei până în patruzeci de ani aveau să fie în cele din urmă chemați să-și servească patria, fie asigurând ordinea publică în Garda Națională, fie la Grăniceri, fie dădăcind copiii anormali din lagăre, ca soldat FSP. Primul val de cetățeni recrutați împotriva voinței lor fusese alcătuit în mare parte din cei între douăzeci și treizeci de ani – prea mari că să fi fost afectați de NIAA și prea tineri ca să-și fi pierdut copiii.

— Mulți dintre agenții de aici sunt foști militari, ca Rob, de exemplu, continuă ea în timp ce străbăteam coridorul. Și mai mulți dintre noi sunt civili care ne-am alăturat Ligii pentru că am crezut în cruciada lui Alban pentru dezvăluirea adevărului, sau ca să încercăm să obținem ceva mai multe informații despre ceea ce se întâmpla cu copiii sau frații și surorile noastre. Sunt peste trei sute de agenți activi, dintre care vreo sută în CG, unde monitorizează operațiunile, se antrenează sau ne perfecționează aparatura.

— Câți copii sunt aici?

— Douăzeci și șase, dacă vă pun la socoteală pe tine și pe Martin. Șase echipe de câte patru, fiecare echipă repartizată unui agent – unui Supraveghetor, cum ne numește Alban. Te vei antrena cu restul echipei mele și, în cele din urmă, vei fi trimisă în misiuni tactice.

— Și toți au fost scoși din lagăre de Ligă? am întrebat.

La următoarea ușă a trebuit să-și plimbe din nou cardul de identificare prin fața cititorului.

— Poate maxim patru în cei cinci ani de existență ai Ligii. O să vezi că majoritatea copiilor ăstora vin de prin toată țara. Unii, ca Vida și Jude – o să-i cunoști acuși – au fost aduși la începutul Colectărilor. Unii au fost norocoși și au fost reperați în timp ce erau transportați spre lagăre sau când soldații FSP au venit să-i ridice. Și mai avem și câțiva aiuriți ca Nico, celălalt membru al echipei mele. El… are o poveste interesantă.

Nu-mi dădeam seama dacă făcea pe misterioasa ca să încerce să-mi stârnească curiozitatea.

— Interesantă?

— Ții minte ce ți-am spus despre Corporația Leda, da? Că Guvernul le-a dat fonduri de cercetare ca să studieze originile NIAA? Nico a fost…

Și-a dres vocea de două ori.

— El a fost unul dintre subiecții lor. A venit la noi acum vreo câteva săptămâni, așa că o să învățați împreună cum merg lucrurile pe-aici. Aș vrea, însă, să te previn că încă e un pic fragil.

Mi-am dat seama imediat că acel coridor nu fusese un indiciu corect pentru cum avea să arate restul structurii clădirii. Parcă terminaseră intrarea și fie rămăseseră fără bani, fie hotărâseră că n-avea niciun sens să continue. Aspectul general al locului era de șantier de construcție a unei clădiri doar pe jumătate terminate. Zidurile erau din blocuri de ciment cenușiu lăsate la vedere, întărite de suporți de metal. Podeaua era din ciment vopsit. Totul era construit din ciment. La cât de primitor arăta locul ăsta, puteam la fel de bine să fiu înapoi, la Thurmond.

Tavanele erau joase și întețesate de țevi și cabluri electrice învelite în izolație viu colorată. Și, cu toate că CG nu era nici pe departe la fel de întunecos ca Tubul, în lipsa desăvârșită a oricărei raze de lumină naturală, tuburile fluorescente pâlpâitoare scăldau totul într-o lumină anemică, bolnăvicioasă.

Cel mai interesant lucru la Cartierul General era forma sa; ușa de la intrare dădea direct spre o vastă încăpere centrală circulară, înconjurată de pereți curbați, din sticlă. Culoarul în care stăteam forma un inel în jurul acelei camere, însă vedeam cel puțin patru alte coridoare drepte care porneau din el.

— El ce e?

În timp ce ne deplasam de-a lungul coridorului, ochii îmi tot fugeau spre dreapta, atrași de siluetele care se foiau prin încăperea cea mare. Înăuntru, câteva televizoare erau montate pe pereți; sub ele păreau a fi mese rotunde, ca de cantină, la care erau așezați tot felul de agenți ai Ligii ca să mănânce, să joace cărți sau să citească.

Coridorul curbat nu era îngust, dar nici foarte mare. De fiecare dată când mai mult de o persoană încerca să treacă pe lângă noi în direcție opusă, una dintre noi trebuia să rămână mai în urmă ca să facă loc celeilalte persoane.

Primii doi agenți pe care i-am întâlnit – două tinere în uniforme militare – mi-au confirmat o altă bănuială: povestea

mea mă precedase în locul ăsta. Când privirea lor a întâlnit-o pe-a lui Cate, erau numai zâmbete prietenoase, dar când și-au coborât ochii spre mine, ne-au ocolit și și-au văzut de drum cu pas grăbit.

— El ce e? am repetat.

Văzând confuzia care încețoșa ochii albastru-deschis ai lui Cate, am precizat:

— Ce culoare e?

— A! Nico e Verde – are un talent incredibil la tot ce ține de tehnică. Parcă procesează totul ca un program. Vida e Albastră. Jude e Galben. Asta e singura echipă cu abilități mixte. Celelalte sunt strict o singură culoare fiecare și îndeplinesc funcții de susținere diferite în timpul misiunilor.

Neoanele de deasupra capetelor noastre făceau ca părul ei blond să pară alb sidefat.

— În momentul ăsta, ești singurul Portocaliu de aici.

Super. Făceam parte dintr-o afurisită de Punte a curcubeului[3]. Ne mai lipsea un Roșu ca să avem setul complet.

— Deci ai fost nevoită să te mulțumești cu toate ciurucurile rămase după ce s-au completat celelalte echipe?

— Nu. Doar mi-am ales oamenii cu mare grijă, răspunse Cate, zâmbind.

În sfârșit am ieșit din cercul exterior aplecându-ne ca să intrăm pe unul din culoarele drepte. N-a spus nicio vorbă, nici măcar pâlcurilor de agenți care se strecurau pe lângă noi ca să treacă. Ochii lor ne-au urmărit până am ajuns la o ușă pe care era inscripționat numele lui Cate, și de fiecare dată le simțeam privirile ca pe niște unghii zimțate ce-mi coborau în jos pe șira spinării.

— Ești pregătită? mă întrebă.

De parcă aveam de ales.

Dormitorul cuiva e o zonă extrem de personală și când am intrat prima dată în al lui Cate – de fapt, chiar și acum – m-am simțit tare stânjenită să-i văd micile nimicuri pe care le strecurase de afară. Camera era înghesuită, dar locuibilă – compactă, dar, spre surprinderea mea, nu era sufocantă. Într-un colț fusese împins un pat de o persoană, iar în spatele lui, Cate prinsese în piuneze o cuvertură murdară, din petice. Imprimeul

---

[3] Referire sarcastică la cântecul plin de idealism „Rainbow Connection”, cântat de broscoiul Kermit în filmul The Muppet Movie din 1979. (*n.t.*).

viu colorat, cu margarete roșii și galbene, reușea să străpungă și cea mai urâtă dintre petele de pe țesătură. Pe masa pliantă care-i servea de birou erau un calculator, o poșetă, o veioză și două cărți.

Și peste tot, poze și desene.

Desene pictate cu degetele, forme umane aduse la viață de mâzgălelile unor degețele mici. Portrete în creion ale unor chipuri pe care nu le-am recunoscut. Peisaje în cărbune care arătau la fel de sterile ca traiul sub pământ. Fotografii cu chipuri calde și munți înzăpeziți erau lipite pe pereți în șiruri ordonate, prea departe ca să pot vedea fiecare detaliu frumos și lucitor. Ca să nu mai vorbim de cele trei trupuri care stăteau între mine și poze.

Un puști înalt și slab-băț reușea cumva să se plimbe înainte și înapoi în cei câțiva centimetri de spațiu dintre birou și pat, dar când am intrat s-a oprit brusc și a întors spre noi capul plin de bucle brun-roșcate. S-a repezit la Cate cu fața strălucind de fericire și i-a îmbrățișat strâns umerii cu brațele lui subțiri ca bețele de chibrit.

— Ce bine-mi pare că te-ai întors! spuse cu voce spartă de ușurare.

— Și mie, i-a răspuns ea. Jude, ea e Ruby.

Jude era numai piele și os și arăta de parcă crescuse cel puțin zece centimetri în ultimele cinci zile. În niciun caz nu era un puști urât; doar că era evident de la prima vedere că încă nu se copsese pe deplin. Mai avea să crească până să i se potrivească nasul lung și drept, dar ochii mari și căprui – ăia chiar că parcă erau din desene animate.

După cum arăta, să fi avut vreo treișpe-paișpe ani, dar se mișca de parcă încă era un mister pentru el cum să-și controleze membrele proaspăt lungite.

— Mă bucur să te cunosc! spuse el. Acum te-ai întors? Ai fost tot timpul ăsta în Virginia? Cate a zis că ați fost despărțite și era așa de îngrijorată să nu ți se întâmple...

Puștiul nici nu termina bine un cuvânt și-l începea deja pe următorul. Am clipit și am încercat să mă sucesc ca să mă eliberez din îmbrățișarea lui. O voce joasă veni de undeva de peste umărul său:

— Judith, se pare că prietenei noastre tocmai i s-a terminat cota de îmbrățișări. Las-o.

Jude s-a retras imediat, râzând jenat.

— Scuze, scuze. Dar chiar îmi pare bine să te cunosc. Cate ne-a povestit multe despre tine – că ai fost în același lagăr ca Martin?

Rosti numele celuilalt Portocaliu pe un ton straniu, chinuit. Vocea i-a urcat și apoi s-a spart la rostirea cuvântului.

Am încuviințat din cap; deci știa ce eram. Și totuși m-a atins. Ce curajos și prost era puștiul!

— Aia de-acolo, de pe pat, e Vida, spuse Cate împingându-mă cu un ghiont ușor spre cealaltă fată.

Cred că am dat un pas înapoi; forța privirii ei parcă m-a izbit până în cel mai apropiat colț. Nu știu cum de n-o văzusem stând pe pat, cu brațele și picioarele încrucișate într-o postură ce exprima o profundă și deplină indiferență. Dar acum că o vedeam, am simțit că mă fac mică de tot.

Era absolut minunată, rezultatul unei combinații perfecte de etnii: pielea era de un maroniu-auriu ce-mi amintea de o după-amiază însorită de toamnă, ochii îi erau migdalați și părul vopsit într-un albastru-electric. Avea genul de chip pe care-l vezi în mod normal în reviste: pomeți înalți și îndrăzneți și buze pline ce păreau permanent fixate într-un mic surâs superior.

— Salut. Frumos din partea ta că ai binevoit să-ți transporți, în sfârșit, curul către noi.

Avea vocea sonoră și profundă și am simțit fiecare cuvânt de parcă era punctat de o palmă peste față. Când s-a ridicat s-o îmbrățișeze pe Cate, m-am simțit înaltă cât o furnică și solidă ca aerul.

În loc să-și reia locul, a rămas în picioare, poziționându-se imperceptibil în fața lui Cate, astfel încât să stea între noi. Cunoșteam postura. De câte ori nu mă poziționasem eu așa în fața lui Zu, sau Chubs, sau Liam? De câte ori nu se așezaseră ei așa în fața mea? Cu spatele spre femeie, Vida mă studie cu atenție.

— Săraca de tine. Stai pe lângă mine și-o să fii în siguranță.

Deci așa? mi-am spus, bășicându-mă la auzul tonului ei.

Când s-a uitat din nou la Cate, era iarăși plină de drăgălășenie. Pielea ei întunecată emana inconfundabila strălucire a fericirii.

— Acolo, în colț, e Nico, spuse Vida preluând prezentările. Frate, poți și tu să te deconectezi două secunde?

Nico stătea pe podea, sprijinit cu spatele de micuța comodă a lui Cate. Nu știu de ce, mi-a dat senzația că e mic și am înțeles imediat la ce se referise Cate când folosise cuvântul *fragil.* Nu era vorba despre înălțimea sau greutatea lui – ambele mici – ci de ridurile de încordare de pe chipul său.

— Salut. Încântat de cunoștință, spuse el în timp ce o șuviță rătăcită de păr negru ca pana corbului evadă din încleștarea gelului care-i cimenta părul lins pe spate.

Apoi lăsă ochii în jos, spre micul dispozitiv negru pe care-l ținea în mâini și degetele continuară să-i zboare pe tastatură. Dispozitivul arunca o lumină de un alb ireal pe pielea lui brună și-i scotea în evidență ochii aproape negri.

— Și? Care-i treaba cu tine? întrebă Vida.

M-am crispat și mi-am încrucișat brațele la piept, imitându-i postura. Și am știut fără nicio urmă de îndoială că dacă voiam ca aranjamentul ăsta să funcționeze – dacă aveam să trăiesc cu puștii ăștia, să-i văd și să mă antrenez cu ei – atunci trebuia să mă distanțez de ei. Dacă evenimentele care se tot repetaseră în ultimele săptămâni reușiseră să mă învețe ceva, era că eu cât ajungeai să cunoști mai bine pe cineva, cu atât ajungeai, inevitabil, să ții mai mult la acea persoană. Granițele dintre tine și ei se estompau, iar când venea clipa despărțirii, desprinderea de acea viață era cumplit de dureroasă.

Să fi vrut să le povestesc despre Thurmond și tot n-aș fi găsit cuvinte care să poată cuprinde atâta durere. Nu existau vorbe care să-i facă să înțeleagă, în condițiile în care doar gândul la Grădină, Fabrică, Infirmerie era de-ajuns ca să mă facă să mă sufoc de furie. Iar arsura îmi rămânea în piept și persista zile în șir după aceea, așa cum înălbitorul de la Spălătorie ne umplea mâinile de bășici.

Am ridicat din umeri.

— Și Martin? întrebă Jude sucindu-și degetele și frecându-și mâinile până ce pielea deveni roz. O să avem cinci membri în echipă?

Cate răspunse fără să clipească:

— Martin a fost transferat în Kansas. O să lucreze cu agenții de acolo.

— Pe bune? întrebă Vida întorcând rapid capul spre ea.

— Da, răspunse Cate. Ruby o să-i ia locul ca Lider de echipă.

Și atunci, într-o clipă, s-a terminat. Toată amabilitatea falsă pe care Vida reușise să o afișeze de dragul lui Cate s-a evaporat într-o singură suflare șuierată și în clipa aceea am văzut pentru o clipă explozia sentimentelor trădate. Am văzut-o cum își înghite la propriu vorbele și aprobă din cap.

— Stai puțin! Ce-ai zis?! am spus, înecându-mă parcă în propriile cuvinte.

Nu voiam asta. Nu voiam nimic din toate astea.

— Ce tare! Felicitări! mă readuse Jude la realitate cu un ghiont prietenesc în umăr.

— Știu că o s-o faceți pe Ruby să se simtă bine-venită și o să-i arătați cum merg treburile pe-aici, spuse Cate.

— Îhm, strecură Vida printre dinți. Sigur. Suntem la dispoziția ei.

— Hai să mergem împreună la cină, spuse Jude cu încântare, fără să observe, fericitul de el, că Vida își încleșta și descleșta pumnii pe lângă corp. E seară de paste!

— Eu trebuie să-i dau raportul lui Alban, dar voi patru mergeți la cină – apoi puteți să-i arătați lui Ruby unde sunt paturile și s-o ajutați să se instaleze, spuse Cate.

Nici n-am tras bine ușa după mine, că am simțit că cineva mă înșfacă de coadă, mă sucește și mă izbește în peretele de lângă mine. În câmpul vizual mi-au explodat stele negre.

— Vida! gâfâi șocat Jude.

Izbucnirea îl făcu chiar și pe Nico să ridice privirea.

— Dacă-ți imaginezi vreo secundă, în pizda mă-tii, că nu știu ce s-a întâmplat de fapt, te înșeli, șuieră Vida.

— Dispari din fața mea, m-am răstit la ea.

— Știu că povestea aia cum că te-a pierdut Cate e o abureală. Știu că ai fugit, spuse. Mai bine te fac bucăți decât să te las s-o mai rănești încă o dată.

— Nu știi nimic despre mine, am zis, hrănindu-mă pe neașteptate din furia ei.

— Știu tot ce trebuie să știu, scuipă Vida. Știu ce ești. Toți știm.

— Ajunge! spuse Jude apucându-mă de braț și trăgându-mă înapoi. Noi mergem la cină, Vi. Vii sau nu, treaba ta.

— Vai, dar poftă bună vă doresc, spuse ea cu cea mai dulce voce, dar furia care radia din silueta Videi a despicat aerul dintre noi și s-a încleștat pe gâtlejul meu ca un pumn.

Ca o promisiune.

•

Nu prea știu de ce cercul de mese goale din jurul nostru m-a deranjat atât de tare. Poate din același motiv pentru care Jude a simțit nevoia să vorbească pe tot parcursul mesei, ca să acopere tăcerea lor.

Abia ce ne așezaserăm la una dintre micile mese circulare, când mai mulți agenți și alți puști s-au ridicat de la ale lor. Fie și-au luat tăvile și au plecat din sală, fie s-au înghesuit la una dintre mesele deja pline, situate mai departe de noi. Am încercat să-mi spun că n-avea legătură cu mine, dar există gânduri care-ți trăiesc în minte ca o boală cronică. Crezi că în sfârșit le-ai anihilat, numai ca să le descoperi transformate în ceva mai nou, mai întunecat. *Sigur că s-au ridicat și-au plecat,* îmi șopti în ureche o voce familiară. *De ce și-ar dori vreodată să aibă de-a face cu o chestie ca tine*?

— … mâncăm și ne relaxăm dacă avem un pic de timp liber. După orele de masă, totul e curățat ca să poți veni să joci cărți sau ping-pong sau doar să stai să te uiți la televizor, spuse Jude cu gura plină de salată. Câte un agent ne aduce uneori un film nou, dar eu stau mai mult jos, în laboratorul de calculatoare…

Era bizar și cam amețitor să te afli într-o încăpere rotundă, iar senzația era intensificată de faptul că aveai tot timpul în câmpul vizual zece televizoare. Fiecare era fixat pe singurul canal național de știri care supraviețuise – se pare că, dacă erai dispus să fii la dispoziția președintelui, îți mergea totuși bine – sau ne oferea un fascinant spectacol de purici fără sonor. Nu mai aveam nervi să văd ce oroare a zilei mai scoteau la rampă prezentatorii. Era un joc mult mai interesant să urmăresc care nou sosit în sală își schimba brusc direcția către altă masă. După ce-și luau mâncarea de pe mesele cu bufetul, copiii migrau către ceilalți copii. Tipii mai masivi, care probabil că erau foști soldați, se așezau cu ceilalți tipi cu aspect identic, printre care doar câteva femei-agent erau împrăștiate ici-colo pentru varietate.

Eram așa de concentrată la numărarea femeilor, încât nici n-am observat-o pe Cate până nu s-a oprit în spatele lui Jude.

— Alban vrea să te vadă, spuse simplu, întinzându-se să-mi ia tava.

— Poftim? De ce?

Probabil că Jude mi-a confundat nemulțumirea de pe chip cu frica, fiindcă s-a întins să mă bată încurajator pe umăr:

— O, nu, nu te speria! E foarte drăguț. Sunt… sunt sigur că vrea doar să stați un pic de vorbă, fiindcă e prima ta zi aici. Probabil că asta e tot. Doar intri, ieși și-ai scăpat.

— Mda…, am mormăit, ignorând ușoara invidie din vocea lui.

Din câte-mi dădeam seama, o asemenea invitație nu era ceva obișnuit.

— Sunt sigură.

Cate mă conduse afară din sală și înapoi pe coridor, lăsându-mi tava pe un cărucior de lângă ușă. În loc s-o ia la dreapta sau la stânga, mă duse spre o ușă pe care nu o observasem mai devreme, aflată în zidul de vizavi, și aproape că mă târî în jos pe scara din spatele ușii. Am trecut de nivelul al doilea și am încetinit când scara a cotit spre al treilea. Din clipa în care a deschis ușa cu umărul, m-am simțit mai bine. Era mai cald și mai uscat decât la etajele superioare, unde umezeala-ți pătrundea în oase. Nu m-a deranjat nici măcar mirosul de electricitate statică și de plastic încins al vastei săli cu computere pe lângă care am trecut și care era situată în locul în care, mai sus, se afla sala comună.

— Îmi pare rău, spuse Cate. Știu că ești probabil moartă de oboseală, dar abia așteaptă să te cunoască.

Mi-am împreunat strâns mâinile la spate, ca să ascund tremurul care le cuprinsese. În timpul zborului încoace, Cate încercase să mi-l descrie pe Alban în culori nobile, ca pe un bărbat blând, înzestrat cu un grad înalt de inteligență – un adevărat patriot american. Ceea ce – cum să spun – cam contrazicea tot ce auzisem despre el: că era un terorist care coordonase peste două sute de atacuri împotriva președintelui Gray în toată țara, atacuri în timpul cărora omorâse un număr considerabil de civili. Dovezile erau peste tot: agenții prinseseră în piuneze pe pereți articole de ziar și poze de ecrane TV cu știri, ca și cum moartea și distrugerea ar fi fost motive de bucurie.

Iată ce știam eu despre John Alban din experiența personală: înființase o organizație numită Liga Copiilor, dar nu era dispus să scoată din lagăre decât acei copii pe care îi considera puternici. Folositori. Și, dacă omul era genul care purta pică, aveam șanse destul de mari să fiu pedepsită fiindcă pusesem bețe în roate cât putusem de mult acestui plan.

Am mers spre partea opusă a cercului. Cate a bătut ușurel cu cardul pe cititorul negru de acolo, așteptând să audă piuitul. O părticică din mine deja știa că ar fi fost mai bine dacă luminița verde nu s-ar fi aprins.

Pe scările de ciment pe care am coborât nu mai rămăsese nici urmă de căldură. Ușa s-a trântit singură în urma noastră, închizându-se etanș cu un zgomot ca un oftat. M-am răsucit surprinsă, dar Cate m-a împins ușurel înainte.

Era un alt coridor, dar diferit de cele văzute sus, la primul nivel. Luminile de aici nu erau așa de puternice și păreau setate pe pâlpâit continuu. A fost nevoie de o singură privire ca să mă facă să dau înapoi îngrozită. Era Thurmond – era o bucățică din ce însemnase Thurmond pentru mine. Uși din metal ruginit, pereți compacți din bolțari, sparți doar de mici ferestruici de observație. Dar asta era o închisoare cu numai douăsprezece uși, nu zeci, cu doisprezece oameni, nu cu mii. Mirosurile acre, asezonate cu un vag iz de clor, zidurile și podelele goale – singura diferență era că soldații FSP ne-ar fi pedepsit dacă am fi încercat să dăm cu pumnii în uși așa cum făceau acum prizonierii. Voci înăbușite implorau să fie eliberate și, pentru prima dată, m-am întrebat dacă vreunul dintre soldați simțise vreodată ce simțeam eu acum: mi-era rău, ca și cum pielea de pe creștet mi se strângea tot mai tare. Am știut exact când chipurile lor au găsit ferestrele și ochii lor injectați ne-au urmărit până la capătul coridorului.

Cate a trecut cardul de acces peste încuietoarea electronică a ultimei uși de pe stânga, întorcându-și fața spre penumbră. Ușa s-a deschis și ea a împins-o, indicându-mi cu un gest masa goală și cele două scaune de lângă ea. Becul care atârna din tavan se legăna deja aprins. Mi-am înfipt călcâiele în gresie, trăgându-mă de lângă ea.

— Ce dracu' înseamnă asta? m-am răstit.

— Liniștește-te, spuse ea cu voce joasă și blândă. Folosim aripa asta ca să ținem prizonieri valoroși sau agenți fugiți pe care i-am adus înapoi ca să-i chestionăm.

— Adică să-i interogați, nu? am întrebat.

Nu, mi-am spus, și revelația mi-a înflorit în minte ca petele negre care-ți întunecă vederea atunci când ești pe cale să-ți pierzi cunoștința. *Martin îi interoga. Eu aveam să fiu cea care urma să-i interogheze.*

— Nu vreau..., am dat să spun.

Nu am încredere în abilitățile mele. Nu vreau să fac asta. Nu vreau să am nimic de-a face cu tot locul ăsta.

— O să stau aici, cu tine, tot timpul, spuse Cate. N-o să pățești nimic. Alban vrea doar să vadă care ți-e nivelul abilităților și ăsta e unul din puținele moduri în care îi putem arăta.

Aproape că am izbucnit în râs. Alban voia să se asigure că a făcut o afacere profitabilă.

Cate închise ușa și mă trase spre unul din scaunele de la masa de metal. Am auzit pași și am dat să mă ridic, însă am fost împinsă la loc.

— Promit că o să dureze doar câteva minute, Ruby.

De ce ești așa surprinsă? m-am întrebat. Știam ce era Liga și cu ce se ocupa. Cate mi-a spus cândva că fusese înființată ca să scoată la iveală adevărul despre copiii din lagăre; așa că era aproape amuzant să vezi cât de mult se îndepărtaseră de misiune. Eram aici de mai puțin de jumătate de zi și până și eu vedeam că, în cinci ani, nu reușiseră decât să transforme câțiva copii în soldați, să prindă și să interogheze oameni și să distrugă câteva clădiri importante.

Din cauza dimensiunii și formei ușii nu prea puteam vedea altceva decât fața întunecată a lui Alban când a apărut acolo, flancat de alți șase bărbați. Vocea lui ajunse la noi filtrată de un interfon care pârâia.

— Suntem gata să începem?

Cate a aprobat din cap, apoi s-a dat un pas înapoi murmurând:

— Nu trebuie decât să faci ce ți se cere, Ruby.

Asta am făcut toată viața.

Ușa se deschise și își făcură apariția trei siluete. Doi agenți în uniforme verzi și în cea mai bună formă fizică, cu o femeie micuță între ei, care a trebuit să fie târâtă înăuntru și legată de scaun cu legături de plastic. Pe cap avea trasă un fel de cagulă din pânză de sac și, judecând după mârâielile și gemetele de protest, sub cagulă gura îi era astupată cu un căluș.

Sentimentul de teroare apăru ca o înțepătură la baza gâtului meu, apoi coborî încet în zigzag pe șira spinării.

— Bună, draga mea, ajunse din nou la noi vocea lui Alban. Sper că te simți bine în seara asta.

John Alban fusese unul dintre consilierii președintelui Gray până ce fiica lui, Alyssa, fusese ucisă de NIAA. După cum îmi explicase Cate, vinovăția devenise insuportabilă; când încercase să spună adevărul – nu povestea roz, mult înfrumusețată, servită publicului despre ce se întâmpla în lagăre – mai multor ziare importante, niciunul nu fusese dispus să-l publice. Nu atâta vreme cât președintele Gray le ținea strâns lesele într-un pumn de fier. Asta era moștenirea lăsată de atentatele din DC: oamenii buni rămâneau neauziți, iar oamenii răi profitau de orice avantaj.

Pielea lui întunecată părea tăbăcită de vârsta mijlocie, iar pungile grele de sub ochi îi trăgeau în jos toată fața.

— Desigur, e o plăcere să te avem aici. Eu și consilierii mei am vrea foarte mult să vedem gama completă a abilităților tale și cum ar putea organizația noastră să beneficieze de ele.

Am aprobat din cap, simțindu-mi limba lipită de cerul gurii.

— Credem că femeia asta a transmis informații oamenilor lui Gray, sabotând în beneficiul lui operațiunile în care am trimis-o. Aș vrea să-i explorezi amintirile recente și să-mi spui dacă e adevărat.

Deci credea că era așa de simplu? Arunc un ochi înăuntru și găsesc toate răspunsurile? Mi-am îndreptat umerii și l-am privit țintă prin sticlă. Voiam să știe că știam – că eram perfect conștientă de faptul că stătea după ușa aceea ca să se pună la adăpost nu de femeia asta, ci de mine.

Tot ce trebuia să fac era să-i câștig încrederea ca să obțin o fărâmă de libertate. Și, când momentul propice avea să sosească, urma să regrete că-mi oferise șansa să-mi exersez abilitățile pe oameni; avea să descopere într-o dimineață ca dispărusem și că orice urmă a mea fusese ștearsă din această gaură în pământ. Pentru mine, acesta era un test al răbdării. Imediat ce aveam confirmarea că ceilalți erau în siguranță, urma să scap de-aici. Să încalc înțelegerea.

— Va trebui să-mi dai să caut o anume operațiune, am zis, întrebându-mă dacă mă putea auzi. Altfel putem să stăm aici toată noaptea.

— Înțeleg, se auzi vocea lui pârâind. N-ar trebui să mai fie nevoie să spun că ce vezi și auzi când te afli pe coridorul ăsta constituie informații secrete, la care colegii tăi nu vor avea

niciodată acces. Dacă o să aflăm că ai împărtășit cuiva oricare din aceste informații, o să urmeze... repercusiuni.

Am încuviințat din cap.

— Excelent. Agentul ăsta s-a dus recent să se întâlnească cu o persoană de contact, ca să ia de la aceasta un pachet de informații.

— Unde?

— La marginea orașului San Francisco. Nu pot să fiu mai exact de atât.

— Persoana de contact are un nume?

A urmat o pauză lungă. Nu era nevoie să ridic ochii de la chipul acoperit al femeii cu cagulă ca să știu că consilierii se sfătuiau între ei. În final, vocea lui reveni din interfon:

— Ambrose.

Cei doi soldați care aduseseră femeia s-au retras afară. Ea auzi ușa încuindu-se, dar n-a încercat să se smulgă de lângă mine decât când m-am întins peste masă ca să-i ating încheietura legată.

— Ambrose, am spus. San Francisco. Ambrose. San Francisco...

M-am cufundat în mintea ei repetând întruna aceste cuvinte. Tensiunea care se acumulase constant din momentul în care am urcat în avion în Maryland s-a eliberat cu un suspin. Mi-am simțit trupul aplecându-se spre ea, în timp ce mintea ei elibera spre mine un șuvoi rapid de gânduri. Erau orbitor de luminoase – aveau un luciu dureros de intens, de parcă fiecare amintire fusese muiată în cea mai pură lumină solară.

— Ambrose, San Francisco, informațiile, Ambrose, San Francisco...

Era un truc pe care-l învățasem de la Clancy – că deseori simpla menționare a unui anumit cuvânt sau nume sau a unei anumite expresii era de-ajuns ca să readucă acea amintire la suprafața gândurilor unei persoane.

Sub degetele mele, femeia se relaxă. Era a mea.

— Ambrose, am repetat încetișor.

Era în preajma amiezii; eu eram agentul și ea îmi preluase identitatea și am aruncat împreună o privire rapidă spre soarele aflat direct deasupra capului nostru. Scena licări, iar eu alergam printr-un parc gol, tenișii mei negri alunecând prin iarba netunsă. În față era o clădire – o toaletă publică.

Apoi nu am fost surprinsă când mi-a apărut brusc în mâna dreaptă un pistol. Cu cât deveneam mai bună la folosirea abilităților mele, cu atât mai multe senzații însoțeau imaginile care veneau la mine – un miros aici, un sunet dincolo, o atingere... Simțisem metalul rece îndesat în elasticul pantalonilor mei scurți din clipa în care pășisem în această amintire.

Bărbatul care aștepta în spatele clădirii nici n-a avut timp să se întoarcă înainte să fie pus la pământ, cu o gaură în ceafă de mărimea unei monede de un dolar. M-am smucit înapoi, dând drumul încheieturii femeii. Ultima imagine pe care am prins-o înainte să retez conexiunea a fost a unui dosar albastru, al cărui conținut era împrăștiat de vânt și dus către un iaz aflat în apropiere.

Am deschis ochii, cu toate că lumina becului atârnat din tavan îmi înrăutățea pulsația din spatele ochilor. Bine măcar că nu era o migrenă – poate că intensitatea durerii scădea cu fiecare astfel de experiență, dar dezorientarea rămânea la fel de mare ca oricând. Mi-au trebuit două secunde să-mi amintesc unde eram și alte două ca să-mi regăsesc vocea.

— S-a întâlnit cu un bărbat în parc, în spatele toaletei publice. L-a împușcat în ceafă după ce s-a apropiat de el din spate. Informațiile pe care le avea la el erau într-un dosar albastru.

— Ai văzut și ce s-a întâmplat cu el? Tonul lui Alban trăda o ușoară încântare.

— E la fundul iazului, am spus. De ce l-a împușcat? Dacă era persoana ei de contact...

— Ruby, ajunge, interveni Cate. Trimite-i, te rog, înăuntru.

Femeia era moale, încă pe jumătate amețită de influența mea asupra ei. Nu s-a zbătut când i-au pus la loc legăturile și au ridicat-o din scaun. Dar cred... mi s-a părut că am auzit-o plângând.

— Ce-o să se întâmple cu ea? am insistat, întorcându-mă din nou spre Cate.

— *Ajunge,* repetă ea și de data asta tonul ei m-a făcut să tresar. Avem permisiunea să ne retragem? Sunteți satisfăcuți de rezultatele ei?

De data asta, Alban ne-a întâmpinat la ușă, dar n-a traversat niciodată acea ultimă porțiune de spațiu dintre mine și el. Nici măcar nu m-a privit o dată în ochi.

— O, da, spuse el încetișor. Suntem mai mult decât satisfăcuți. Ce poți tu să faci, draga mea, e ceva deosebit și nici nu-ți dai seama cât de mult poți schimba soarta noastră, a tuturor.

Dar îmi dădeam seama.

Liam nu-mi spusese prea multe despre timpul petrecut în Ligă; fusese scurt și brutal și atât de devastator, încât își asumase riscul și evadase cu prima ocazie care se ivise. Dar, fără ca vreunul din noi să-și dea seama, mă pregătise pentru noua realitate a vieții mele. Mă prevenise o dată, de două, de trei ori că Liga avea să-mi controleze fiecare mișcare, că avea să-mi ceară să iau viața cuiva, doar pentru că așa considera că era necesar și pentru că asta era ceea ce voiau. Îmi povestise de fratele lui, Cole, și de ceea ce devenise acesta la îndemnul și sub îndrumarea Ligii.

Cole. Știam din bârfele din Ligă că era mare șmecher – un agent infiltrat adânc sub acoperire, înspăimântător de eficient. Știam de la Liam că îi pria puseul de putere pe care i-l dădea apăsarea trăgaciului unei arme.

Dar ceea ce nu-i trecuse nimănui prin cap să-mi spună, nici măcar lui Liam, a fost cât de uluitor de bine semănau unul cu altul.

• Trei •

Nu se știe de ce, dar Jude se auto-desemnase membru unic al comitetului de întâmpinare al echipei. Când m-am întors la CG după prima mea operațiune cu Liga, silueta lui deșirată mă aștepta plimbându-se ca leul în cușcă la capătul coridorului de la intrare și s-a repezit spre mine îngropându-mă sub o avalanșă de întrebări. Șase luni mai târziu, era în continuare singurul care ne aștepta acolo, răsplătindu-ne pentru faptul că ne întorseserăm teferi cu un zâmbet atât de larg, că părea că-i despica fața în două.

M-am pregătit de impact, cât Vida a trecut cardul de acces pe sistemul de închidere al ușii. Cu câteva minute înainte, Rob și membrii supraviețuitori ai echipei tactice îl escortaseră înăuntru pe Cole Stewart, dar eu o forțasem pe Vida să rămânem în urmă, să străbatem tunelul fără să ne grăbim. Era important să mă asigur că Rob primea toate laudele pentru acest succes, să-l las să se tăvălească în glorie ca un câine în iarbă. Auziserăm uralele cu care au fost întâmpinați când au intrat pe ușă și i-am urmărit cum ridicau pumnii în aer în timp ce străbăteau țanțoși Cartierul General, aproape uitând să-l ia după ei și pe Cole, aflat în scaun cu rotile.

Acum nu mai rămăsese nimeni pe coridorul lung alb de la intrare. Agenții lăsau în urma lor o dâră de strigăte festive, dar aceasta dispărea cu fiecare pas pe care-l făceau, până ce singurul lucru pe care l-am mai auzit a fost propria mea respirație și singurul lucru pe care l-am mai văzut a fost spațiul gol de la capătul holului, unde ar fi trebuit să se afle Jude.

— Vai, mulțumescu-ți ție, Doamne, spuse Vida întinzându-și brațele deasupra capului. În sfârșit o zi în care nu va trebui să-mi realiniez coloana din cauza încleștării lui mortale. *Adios,* sufletel.

Cred că unii oameni foloseau porecla „sufletel” ca termen de alint. Vida o folosea ca să te facă să te simți ca un cățel din ăla cu creier cât degetarul, care se pișă tot pe el când dă pe-afară de fericire.

Am lăsat-o să plece fără să spun nimic și am luat-o la stânga, spre camerele lui Cate și a celuilalt agent senior, ca să raportez că ne întorseserăm. După cinci minute de bătut zadarnic la ușă, mi-am băgat capul pe ușa sălii comune ca să văd dacă era acolo. Am scanat cu privirea spațiul aproape gol și mi-am spus că era probabil cu ceilalți. Și cu toate că n-am văzut părul ei atât de blond că părea aproape alb la niciuna dintre mese, am recunoscut claia de bucle brun-roșcate oprită în fața unuia dintre televizoare.

N-am avut norocul să mă retrag fără să fiu remarcată – cele două secunde în care m-am uitat la ei au fost suficiente ca să-mi simtă privirea. Jude s-a uitat repede la vechiul lui ceas de plastic și apoi din nou la mine, cu groază în priviri.

— Ru! strigă, făcându-mi semn să mă apropii. Îmi pare așa de rău! *Așa* de rău! Am pierdut complet noțiunea timpului. A fost totul în regulă? Acum v-ați întors? Unde e Vida? E...?

Nu eram o persoană așa de bună încât să pot spune că în adâncul sufletului nu mi-am dorit să mă răsucesc pe călcâie și s-o rup la fugă înainte ca el să ajungă la mine, să mă ia de braț și să mă târască după el prin cameră.

Abia când am traversat camera am observat că era și Nico acolo, așezat la celălalt capăt al mesei. Unul din pilonii de ciment îl ascundea vederii dacă stăteai la ușă, dar nici faptul că puștiul nu se mișca deloc nu-l făcea chiar vizibil. I-am urmărit privirea împietrită în jos, spre micul aparat de pe masă. Un Trăncănici.

Era cât un telefon și putea fi ușor confundat cu unul dacă nu te uitai prea atent la el. Recuperaseră mai multe telefoane dintr-o generație mai veche – din cele cu tastatură adevărată, nu cu touchscreen neted. Noile carcase pe care le creaseră pentru ele erau ovale și suficient de subțiri încât să poată fi strecurate în buzunarul de la spate sau în mânecă în timpul orelor.

Vreo doi Verzi inventaseră această micuță bijuterie în ideea că agenții le-ar fi putut folosi ca să transmită către bază mesaje digitale, fotografii și scurte filmări, fără să mai fie nevoie să tot arunce telefoanele cu cartelă folosite în mod normal. Tehnologia din spatele lor era în mare parte un mister pentru mine, dar înțelegeam că puteau comunica printr-un fel de rețea impenetrabilă pe care o creaseră Verzii. Puteau fi folosiți numai ca să contacteze alți Trăncănici din rețea și numai dacă aveai

codul secret PIN al celuilalt Trăncănici. Însă dacă aveai nevoie să trimiți poze mari sau fișiere video mai lungi de treizeci de secunde, erau inutile; din acest motiv, Alban respinsese propunerea de a le folosi pe teren, considerând că era proiectul unui puști plictisit. Din câte știam, acum Verzii le foloseau de obicei doar ca să stea la palavre unul cu altul în CG când erau în săli de antrenamente diferite, sau noaptea, după ce se dădea stingerea.

— ... chiar s-a întors? Ai avut ocazia să-l întâlnești pe agent? Chiar e așa de dur cum zice toată lumea? Putem și noi...?

— Ce-i cu voi? am întrebat, uitându-mă când la Nico, când la ecranul televizorului.

Îl aleseseră pe cel care prezenta doar știri locale și starea vremii în California.

Parcă îl golisem instantaneu de vorbe. Jude s-a crispat în felul acela uimit, specific lui, apoi a arborat genul de zâmbet care încearcă suspect de tare să pară sincer.

— Ce-i cu voi? am repetat.

Jude a înghițit în sec uitându-se rapid spre Nico, apoi s-a aplecat la urechea mea. Ochii lui se uitau bănuitori prin toată sala, căutând colțuri întunecate care nu existau.

— L-au trimis pe Blake Howard în misiune, a spus. Suntem...

— Blake Howard?! Puștiul Verde din Echipa Unu?

Care arăta de parcă-l puteai doborî cu un strănut bine țintit?

Jude aprobă aruncând încă o privire bănuitoare în spatele meu.

— Sunt... îngrijorat, înțelegi? La fel e și Nico.

Ce să spun... mare surpriză. Nico nu rezistase niciodată unei teorii a conspirației suculente, în special dacă era legată de Ligă. Fiecare agent era agent dublu. Alban era, de fapt, mână-n mână cu Gray și lucrau împreună ca să distrugă Coaliția Federală. Cineva ne otrăvea cu plumb rezerva de apă. Nu știu de unde i se trăgea sau dacă ăsta era pur și simplu felul în care creierul lui procesa toată informația pe care o absorbea și nu el știa cum să-l oprească.

— Probabil că vor să-l dea la schimb, spuse Nico strângând în mâini Trăncăniciul. Pentru informații? Ca să recupereze un alt agent? Nu e o idee chiar așa dementă, nu? Sunt deja o groază de Verzi aici. Nu le place deloc că suntem așa de mulți. Ne urăsc.

Am făcut eforturi să nu dau ochii peste cap.

— Operațiunea implica utilizarea de tehnologie? am întrebat.

— Păi da, da’ când au mai trimis ei vreodată pe teren un copil din Echipa Unu? spuse Jude. Ei sunt folosiți numai în CG.

Nu greșea. Vida le spunea Chițăitorii și porecla fusese preluată de toată lumea. Toți erau Verzi cu abilități logice și raționale supraumane, pe care Liga îi folosea la descifrarea codurilor, crearea de viruși și inventarea de dispozitive incredibil de ingenioase. Toți aveau același mers poticnit; inclusiv Nico. Un fel de pas bizar, poticnit la jumătate, în care-și târșâiau picioarele pe ciment, făcându-și tenișii să scoată mici zgomote ascuțite, ca niște chițăituri. Sunt sigură că-l preluaseră unul de la altul în mod subconștient; se mișcau întotdeauna sincronizat, așa cum trebuie s-o facă piesele unei mașinării care funcționează perfect.

— Are vârsta potrivită și are abilitățile necesare ca să le fie de ajutor, am spus. Știu sigur că celelalte echipe Verzi sunt ocupate săptămâna asta. E posibil să fi apelat la el în ultimă instanță.

— Nu, zise Jude. Credem că l-au ales anume pe el. Pe *el* l-au vrut.

A trecut ceva vreme până ce Jude și-a adunat curajul să ridice iar ochii spre mine. Când a făcut-o, rușinea și teroarea de pe chipul lui erau atât de evidente, încât am simțit că mă înmoi suficient cât să întreb:

— Mi-ați ascuns cumva ceva? Ce-mi scapă?

Jude și-a sucit într-un nod tivul lălăit al tricoului. Nico a continuat să se holbeze în gol, fără să clipească, cu ochii goi fixați pe Trăncănici.

— Eu, Nico și… Blake, începu Jude, noi trei ne prosteam pe-aici acum câteva zile. Încercaserăm să construim o mașină din alea cu telecomandă din piese de calculator.

— Așa…

— Nico a trebuit să urce ca să vorbească cu Cate, dar eu și cu Blake am luat mașina la testat pe etajul ăsta. Era vreo două după-amiază și nu era nimeni aici. Așa că am zis că nu-i o problemă și că n-o să deranjăm pe nimeni. Dar… știi camerele alea în care depozităm lucruri care ne trebuie în operațiuni? Știi tu – veste, muniție suplimentară, de-astea?

Am încuviințat din cap.

— Am auzit voci venind dintr-una din ele. M-am gândit că poate joacă băieții cărți sau așa ceva – uneori se adună aici, jos, ca să-l poată bârfi pe Alban sau pe vreunul din consilieri, spuse Jude, tremurând de-acum vizibil. Dar când i-am auzit, când am auzit ce spuneau, de fapt… nu jucau cărți, Ru, vorbeau despre noi. Erau Rob, cu Jarvin și încă vreo doi prieteni de-ai lor. Și ziceau chestii de genu’ *Reducerea populației de anormali* și *Să-l readucem pe Alban pe calea cea dreaptă* și cum o să dovedească ei ce pierdere de timp și… de resurse suntem noi.

Fiorul de gheață mă străpunse până la os. Am tras cel mai apropiat scaun și l-am târât mai aproape de Nico. Jude a făcut și el la fel, frângându-și mâinile.

— Și v-au prins ascultându-i?

— Știu că e o tâmpenie, dar când am auzit ce spuneau m-am pierdut cu firea – n-am vrut, dar… am scăpat mașina din mână. Am fugit înainte să se deschidă ușa, dar sunt sigur că ne-au văzut. L-am auzit pe Rob strigându-mă.

— Și după aia? am insistat.

Mintea mea făcea de-acum legături. Legături periculoase.

— Apoi Blake a fost repartizat la operațiunea aia, deși e în Echipa Unu. Jarvin a spus că aveau nevoie de un Verde ca să spargă încuietoarea electronică din camera cu serverul companiei și că n-avea de ales, trebuia să-l ia pe Blake.

M-am lăsat încet pe spătarul scaunului. Reducerea populației de anormali. Urechea care primise din plin cea mai mare parte a exploziei grenadei părea să aibă propriul ei puls.

A fost un accident, mi-am spus. *Rob a fost doar nechibzuit.* Dar a doua minciună suna și mai neconvingător decât prima. Reducerea populației de anormali. Cum? Punându-i în situații periculoase în timpul operațiunilor, astfel încât morțile să poată fi trecute cu vederea ca fiind accidentale? Rob mai omorâse copii – eu știam doar de cei doi pe care-i zărisem în memoria lui, dar cum puteam ști că nu fuseseră mai mulți?

Dumnezeule mare! Un val orbitor de greață năvăli în sus din stomac. I-a omorât ca să mențină cât mai mic numărul de copii de aici?

Nu – nu, trebuia să mă opresc. Gândurile mi-o luaseră complet razna. Era vorba despre Nico și Jude aici – doi băieți cu prea mult timp liber, așa că și-l petreceau inventând povești de

coșmar. Și-o căutau tot timpul cu lumânarea și apoi făceau pe șocații când dădeau de necaz.

— E doar o coincidență, am spus.

Sunt sigură că mai voiam să subliniez încă o idee, dar șirul gândurilor mi-a fost întrerupt când mi-am auzit numele strigat de cineva din cealaltă parte a sălii. Unul dintre consilierii lui Alban, bătrânul Mutră de Raton, stătea în ușa sălii.

— Te așteaptă în biroul lui peste o oră, vrea să discute ceva cu tine.

Apoi s-a răsucit pe călcâie și a dispărut, fără să-și ascundă enervarea provocată de faptul că fusese însărcinat să facă pe mesagerul.

— Ce vrea? întrebă buimac Jude.

Costumele ambulante nu erau văzute aproape niciodată la mai mult de doi metri distanță de Alban; nu m-ar fi mirat dacă ar fi intrat noaptea pe furiș în camera lui ca să-i șoptească pe rând în ureche planuri și alte dulci nimicuri, în timp ce dormea.

Erau zece bărbați în total, toți trecuți de cincizeci de ani, care își împărțiseră zonele de interes ale lui Alban și fiecare preluase controlul asupra uneia dintre ele. Coordonau și aprobau misiuni, aduceau provizii și noi contacte, recrutau noi ucenici, administrau finanțele Ligii. Toate acestea ca să-i permită lui Alban să se concentreze pe scopuri și ținte cruciale, strategice, de ansamblu.

Jude susținea că singurul motiv pentru care erau acolo era că Gray a vrut să-i omoare din diverse motive și n-au avut altă alternativă decât să dispară în mișcarea de rezistență. Fiindcă majoritatea dintre ei avea mare grijă să nu interacționeze niciodată direct cu anormalii Psi, nici acum nu știam cum îi chema pe jumătate dintre ei. Era mai simplu să te concentrezi pe caracteristicile lor fizice și, pornind de la acestea, să le dai porecle. Mutră de Raton, Urechi de Cimpanzeu, Dinți de Cal și Buze de Broască erau cei pe care-i vedeam cel mai des.

N-or fi fost cele mai creative porecle, dar sigur erau cele mai exacte.

— Raportul? Deja? întrebă Jude aruncându-și din nou ochii spre ecranul televizorului.

M-am întins și am închis aparatul cu mâna.

— Hei!

— Ai întârziat, i-am spus arătând spre ceasul de pe perete. Încă două minute și instructorul Johnson o să-ți trântească un „insuficient” de n-o să te vezi!

— Și? îmi aruncă Jude. E mai important ce discutăm noi aici.

— Mai important decât să fii activat la un moment dat? Fiindcă, dacă mi-aduc eu bine-aminte, mai ai două „insuficient”-uri și rămâi pentru totdeauna la suport tehnic în CG.

Apelasem la o tactică urâtă, iar privirea mânioasă a lui Nico mi-a confirmat-o fără ocolișuri. Dar știa, probabil mai bine ca mine, că Jude și-ar fi dat ambele brațe ca să evite un viitor în care el n-ar fi ieșit niciodată într-o misiune pe teren.

I-am condus afară, însoțindu-i până la sala de antrenamente în caz că le-ar fi venit ideea să dispară înainte să intre la oră. Echipele cu care ne antrenam de obicei – Doi, Trei și Patru – erau deja acolo, încălzindu-se, întunecând cu trupurile lor peretele de oglinzi. Asta era singura parte din tot Cartierul General care chiar mirosea a oameni și-atât. Mirosul greu de transpirație și trupuri încinse era ca un șoc electric care aducea în sala asta senzația de viață reală, tangibilă. Oricum era mai plăcută decât mirosul de mucegai din restul complexului.

Când m-a văzut stând în ușă, instructorul Johnson m-a salutat cu un gest scurt din capul blond, decolorat și mai tare de luminile fluorescente din tavan. Astăzi, și eu și Vida eram scutite de lecții și antrenamente, dar mâine aveam să revenim din nou la programul normal. Aveam să realunec în tiparul acestui loc, recunoscătoare și ușurată că nu trebuia să mă mai gândesc la nimic altceva decât să trec de la o oră la alta, de la o ușă la alta. O lecție de viață învățată la Thurmond, despre cum să urmezi calea minimei rezistențe ca să supraviețuiești.

Jude și Nico n-aveau decât să mă urască pentru asta; puțin îmi păsa. Pur și simplu nu-mi permiteam să mă alimentez cu frica lor și să-i permit s-o deformeze pe a mea. Făcusem eforturi imense ca să mă desensibilizez și să devin indiferentă față de acest loc, iar ei n-aveau niciun drept să distrugă asta. Aveau parte de toată atenția, de grija și de protecția mea, dar nu aveau și dreptul de a-mi anihila această stare.

•

Spălată, sătulă, cu hainele schimbate și gândurile puse în ordine, eram pregătită pentru întâlnirea cu John Alban. Dar el nu era pregătit pentru mine.

Puteai spune orice despre fondatorul Ligii și poate că vreo două dintre acestea lucruri ar fi fost chiar flatante. Nimeni nu putea nega că era un bărbat inteligent. Liga era ce era azi datorită lui. Problema era că unii credeau că venise vremea ca el să ducă atacurile împotriva lui Gray până la „la un alt nivel”, iar alții făceau presiuni asupra lui ca să păstreze strategia actuală, pentru că dădea rezultate.

Eu consideram că avea tot dreptul să vrea să se gândească mai bine înainte să ia o decizie atât de importantă, dar înțelegeam și nerăbdarea lor. Știam că voiau să profite de sentimentul crescând de nemulțumire din rândul populației și de murmurele de protest pe care le observaserăm și le monitorizam.

De după ușă am auzit voci, mai întâi calme, apoi suficient de mânioase încât să-mi atragă atenția. Cu cât stăteam mai mult acolo, ascultând, cu atât mai repede se risipea intenția mea de a ciocăni la ușă.

— Nu! spunea Alban. Doamne, Dumnezeule, nu! *Nu*! De câte ori să mai repet cuvântul ăsta până îți intră în vocabular? Ăsta a fost răspunsul când ai prezentat-o pentru prima oară echipei de conducere, când l-ai convins pe Jarvis s-o prezinte consilierilor și da, la fel și acum.

— Nu ai luat în calcul toate aspectele…

M-am tras instinctiv în spate, lăsându-mi greutatea pe călcâie, la auzul vocii aspre a lui Rob.

— Crezi că o putem ține tot așa fără o lovitură de mare anvergură, îndrăzneață? Câte chestii din astea ții degeaba prin CG ca să zacă toată ziua și să ne irosească timpul și energia?

Alban l-a întrerupt:

— Nu sunt *chestii,* după cum sunt sigur că știi foarte bine. Ăsta e un punct pe care refuz să-l negociez. Indiferent cum încerci să-mi prezinți ideea asta, scopul nu va scuza niciodată mijloacele. Niciodată! Sunt *copii*!

În adâncul minții mele, un gând începea să se înnoade cu un altul, mai înnegurat, dar m-am forțat să-mi păstrez atenția concentrată aici. Acum.

— Nu tu ești ăla care spune mereu *fac orice ca să-l dăm jos pe Gray*? Diversiunea ar fi mai mult decât suficientă ca noi să putem intra în lagăre, să le desființăm și să dăm știrea întregii țări nenorocite. În momentul ăsta, e singura cale de intrare. S-

au deșteptat și nu ne mai merge cu cardurile de identitate falsificate – nici măcar nu putem intra să extragem agenții care încă sunt infiltrați în lagăre. Ne așteaptă! Toți așteptăm să faci *ceva*! Să hotărăști *ceva*!

Urmă o lungă tăcere încărcată de tensiune. Dacă Alban își căuta cuvintele, nu le-a găsit. Nu reușeam să-mi controlez mintea. Ce plan îl făcuse să-și piardă cumpătul în halul ăsta?

— Eu te previn, continuă Rob pe ton ceva mai calm, că până și eu am auzit agenți care se întrebau către ce fel de politică ne îndreptăm. Sunt destul de mulți care cred că, în final, tu tot vrei să te împaci cu Gray. Că ți-e dor de amicul tău.

Am închis ochii. Exista o regulă nerostită care spunea că sub niciun motiv nu aveam voie să pomenim de vechea prietenie dintre Alban, președintele Gray și prima doamnă. Cate mi-a spus cu ceva timp în urmă că Alban nu suporta nici măcar să i se amintească de perioada în care fusese Secretar al Siguranței Naționale – așa că-mi imaginez că nu era deloc încântat să i se aducă aminte că făcuse cândva parte dintr-un cerc restrâns de oameni care se bucurau de privilegiul de a participa la cine intime în reședința executivă a Casei Albe.

O nouă voce interveni în discuție:

— John, hai să nu renunțăm definitiv la idee. E o tactică folosită și cu alte ocazii și despre care *se știe* că e eficientă. Ei nu ar ști. Avem metode să ascundem mecanismul…

Eram așa de concentrată la conversația care se desfășura în fața mea, că n-am auzit persoana care s-a apropiat din spate șchiopătând. Nu l-am observat decât când era deja în spatele meu și m-a bătut pe umăr ca să-mi atragă atenția.

— În locul tău, n-aș zice nimănui nimic despre chestia asta, Madam Iscodescu, spuse Cole. Sau vrei să ți-o zic pe aia din bătrâni cu mâța insistentă și curiozitatea ei[4].

Era prea târziu să fac un pas înapoi și să mă prefac că nu ascultasem la ușă, iar acum eram prea tulburată ca să-mi mai bat capul să încerc să mă prefac.

Asistentul medical din echipa lui Rob făcuse treabă bună cu oblojirea tăieturilor mai adânci de pe fața lui Cole și curățarea pielii de mizerie. Purta un tricou lălâu și pantaloni cu câteva numere prea mari pentru el, dar măcar scăpase de zdrențele

---

[4] *Aluzie la proverbul Curiosity killed the cat – De la curiozitate i s-a tras moartea pisicii.* (*n.t.*).

pătate de vomă. Arăta complet diferit și asta mă bucura. Îmi venea mai ușor să mă uit la el.

Ceea ce puteam să fac, în sfârșit, cu atenție.

Când Liam îmi spusese că avea un frate mai mare, îmi imaginasem că era *mult* mai mare – de vreo douăzeci și cinci sau douăzeci și șase de ani, de vârsta lui Cate. Dar în avion, la întoarcere, îi auzisem pe unii din echipa tactică a lui Rob plângându-se de el. De atitudinea lui de șmecheraș, de faptul că avea doar douăzeci și unu de ani, și, cu toate astea, Alban irosea pe el toate misiunile importante… *Băiatul de aur.*

Trei ani – doar cu atâția era mai mare decât Liam. Atât îl separa de NIAA. Cole făcea parte din acel segment îngust, care evitase la mustață gheara bolii.

— N-am prea apucat să vorbim în avion, așa-i? spuse el dându-mi pe spate părul umed de pe umăr cu o mișcare ușoară a degetelor bandajate.

Era mai înalt cu câțiva centimetri decât fratele lui, lucru de care am devenit extrem de conștientă când s-a aplecat să-mi studieze chipul cu un rânjet de pirat. Poate că Cole era mai îngust în umeri și avea o talie mai subțire, dar ținuta lui avea ceva teribil de familiar…

Mi-am scuturat capul ca să alung roșeața din obraji și am bătut la ușă, ceea ce pus capăt brusc discuției în contradictoriu dinăuntru. Când am intrat, Alban s-a ridicat de la biroul lui din lemn închis la culoare închizându-și laptopul și întrerupând murmurul scăzut al scanerelor de radiocomunicații de pe masa de alături. Rob și consilierul cu buze de broască erau deja în picioare, cu fețele congestionate din cauza certei. La vederea noastră, Rob și-a ferit privirea dând ochii peste cap și s-a sprijinit de unul din numeroasele rafturi pline cu mărunțișuri inutile păstrate de Alban din viața lui anterioară.

— Domnule, am spus, m-ați chemat?

— Of, Doamne, ia loc, ia loc, spuse Alban, făcând un semn cu mâna către unul din scaunele pliante din fața biroului. Arătați amândoi morți de oboseală.

— Sunt bine, am spus, după care am adăugat, ca și cum uitasem: mulțumesc.

Uram să aud cât de mică mi se făcea vocea în prezența lui. *Uram* asta.

Alban s-a instalat din nou în scaunul lui și mi-a aruncat un zâmbet care-i dezvelea dinții îngălbeniți. Omul nu prea ieșea în lume – nici nu avea cum având în vedere că se pusese pe capul lui o recompensă substanțială. Dacă era nevoie să filmeze un discurs, aveau grijă întotdeauna să-i curețe în post-producție găurile de vărsat de vânt și să-i facă tenul să pară mai strălucitor. Celor din echipa lui le mai plăcea și să-l adauge cu ajutorul programului Photoshop în poze cu peisaje sau orașe americane, ca să dea impresia că nu se temea să iasă din ascunzătoare și că era mult mai cutezător decât în realitate.

— Dacă sunteți cu toții de acord, aș vrea să-mi dați un raport neoficial despre operațiunea de aseară, de recuperare a agentului Stewart. Nu cred că mai suferă așteptare.

Îl așteptă pe Cole să se lase în scaunul de lângă mine, apoi se întinse peste birou și-i prinse mâna.

— Nu pot să-ți spun ce bine-mi pare să-ți văd din nou chipul, dragul meu băiat!

— Păi… tocmai a dat norocul peste tine, spuse Cole sacadat, pe un ton încărcat de amărăciune. Fiindcă se pare că de-acu o să tot vezi frumusețea asta de băiat.

Încetează, mi-am spus, încercând să mă relaxez. Cole nu era Liam, indiferent cât de mult semănau. Indiferent cât de similare le erau vocile. *Concentrează-te asupra diferențelor dintre ei.*

Cole avea o constituție mai solidă decât Liam și arăta mult mai pus la punct. De când îl văzusem ultima dată, se tunsese scurt, ceea ce îi făcea părul să pară cu două nuanțe mai închis decât blondul pe care-l știam eu. Liam pe care-l știam eu avea un aspect neglijent, dezordonat și emana căldură din toată ființa lui. Și iată-l pe fratele lui mai mare, înțepenit de durere și aproape omorât în bătaie, dar arăta de parcă era sculptat în gheață. Nu arăta prea diferit de starea în care-l lăsasem pe Liam. Și cât de cumplit de oribilă a fost viteza cu care mintea mea a înlocuit un frate cu celălalt! Cât de mult mi-a ridicat moralul și mi-a slăbit gheara din piept să-mi imaginez că Liam era din nou aici, lângă mine!

Termină. Acum.

Buze de broască a închis ușa biroului și s-a retras în colțul micii încăperi, alunecând în umbra lui Alban.

— … niciodată nu v-aș întrerupe, în mod normal, perioada de recuperare, spunea Alban, dar conform raportului verbal al

agentului Meadow, se pare că a fost o oarece… să zicem confuzie. Mă interesează să aflu ce s-a întâmplat din punctul tău de vedere, Ruby.

Nu mi-am dat deloc seama că mi se adresase până nu l-am văzut pe Rob ridicându-se de pe rafturile de care se sprijinea, îndreptându-și umerii în toată lățimea lor și trăgând adânc aer în piept. Înainte de plecarea în misiune își tunsese iar periuță părul închis la culoare, iar asta îi scotea și mai mult în evidență oasele feței. Schimba felul în care îi cădeau umbrele pe piele.

Doamne, de ce facem asta? Unde e Cate? Niciodată nu dădeam raportul fără ea și n-o făceam niciodată aici, în biroul lui Alban, în spatele ușilor închise. M-a surprins să văd cât de agitată eram; nu aveam încredere în ea, dar la un moment dat se pare că mă obișnuisem cu prezența ei tăcută și stabilă, pregătită să mă prindă dacă m-aș fi împiedicat.

— Nu… nu mai așteptăm pe nimeni? am întrebat, având grijă să nu-mi tremure vocea.

Alban mi-a înțeles întrebarea.

— E doar o conversație neoficială, Ruby. Nivelul de confidențialitate cerut de această misiune nu ne permite să ținem această ședință în fața întregii organizații. Să știi că ești liberă să spui cu onestitate ce gândești.

Mi-am apăsat genunchii cu palmele încercând să le opresc tresăririle nervoase.

— Agentul Meadows – am început eu să vorbesc mult prea tare chiar și pentru urechile mele – a trecut în revistă cu noi parametrii misiunii în avion, expunând obiectivul și informațiile pe care le dețineam despre planul buncărului. Ne-a reamintit și de planurile de rezervă pe care le discutaserăm înainte de plecarea în misiune.

Gura mare a lui Alban îi trăda sentimentele mai mult decât ar fi trebuit. Unul din colțuri săltă în sus.

— Și în oricare din aceste planuri de rezervă era cumva menționată ieșirea ta și a Videi din buncăr?

— Nu, domnule, am răspuns. Agentul Meadows ne-a ordonat să ne menținem poziția din casa scărilor și să-i acoperim de acolo.

Alban își puse coatele pe masă și-și sprijini bărbia de degete.

— Atunci, poți să-mi explici de ce ați plecat?

Nu m-am întors să mă uit la Rob, dar știam că mă privește. Toată lumea mă privea și, după gravitatea privirilor ațintite asupra mea, am avut impresia că „Meadows” răspunsese deja chiar el la această întrebare.

Dacă-l bag pe Rob în belea, m-am gândit, *ce m-ar putea aștepta pe mine*? Era foarte temperamental. Am știut că avea să fie mânios încă de când am hotărât să stau cu Vida afară, dar asta avea să fie nimic față de furia lui dacă îl trădam și spuneam tuturor ce se întâmplase pe scări. Nu puteam să-i las să-mi vadă suspiciunile tot mai mari în expresia de pe chip; nu puteam să întreb ce voiam. *De ce nu ne-ai prevenit*? Casca din urechea mea încă mergea atunci, l-aș fi auzit.

— Casa scărilor era... compromisă. I-am ordonat Videi să plecăm ca să putem monitoriza situația de afară.

— Și mie nu mi-ai spus pentru că...? întrebă Rob, incapabil să-și stăpânească furia.

— Mi s-a stricat aparatul de comunicație, am spus. Așa cum ai văzut când ne-am regrupat.

Scoase un mormăit nemulțumit.

— Bine, spuse Alban după o clipă. Casa scărilor era compromisă? De ce?

A explodat o grenadă. Rob a aruncat o grenadă. Nouă cuvinte. Modul perfect de a mă asigura că Rob avea să fie obligat să înghită toată avalanșa de mustrări aspre pe care o merita. Alban m-ar fi crezut. Niciodată – nici măcar o singură dată – nu se îndoise de cuvântul meu, ba chiar îmi luase apărarea în fața consilierilor lui după ce scosesem niște informații nedorite din mintea unui nefericit. Nouă cuvinte ca să-i spun adevărul: că Rob își torpilase propria misiune, fie intenționat, fie din pură prostie, și aproape că ne omorâse pe mine și pe Vida.

Nu-mi dau seama cum de știam sau măcar de ce eram așa de sigură, dar era o certitudine la fel de solidă ca sângele care-mi bubuia în urechi: dacă-l puneam la zid pentru treaba asta, dacă-l umileam, data viitoare când avea să mă aibă în vizor n-avea să mai rateze.

— Nu era... bine construită și s-a prăbușit, am explicat. N-a putut susține greutatea noastră, a tuturor.

Construcție de căcat.

— Bine, spuse Alban, lungind cuvintele. Agentul Stewart a raportat că de fapt tu și Vida l-ați extras. Cum s-a întâmplat asta?

— Ea și cu ailaltă au ignorat complet ordinul meu de a se întoarce în buncăr, uite-așa s-a întâmplat! spuse Rob. Știu sigur că mi-a auzit ordinul. Știu că *tu* ai fost aia care a refuzat să se întoarcă.

Toți cei patru bărbați se întorseseră spre mine. Câmpul vizual mi s-a îngustat și marginile lui începură să se înnegrească. Mi-am apăsat gâtul cu mâna, trăgând de gulerul strâmt în încercarea de a elibera mingea de aer prinsă acolo.

Îl voiam pe Liam. Nu-mi doream nimic altceva decât ca Liam să fie acolo, lângă mine, destul de aproape încât să simt mirosul de piele și fum și aromă dulce de iarbă.

— Ruby, spuse Alban cu voce calmă, profundă și răbdătoare ca marea, îmi răspunzi, te rog, la întrebare?

Tot ce-mi doream era ca totul să se termine. Îmi doream să mă întorc în dormitor, să mă târăsc în patul meu cufundat în întuneric rece și să alunec în gol.

— Are dreptate. Eu i-am spus Videi să ignore ordinele. Când am ajuns la suprafață am văzut că gărzile scoteau deținuți printr-o intrare de care nu știam. N-am cerut permisiunea să acționez. Știu că așa ar fi trebuit să fac.

— Fiindcă știi foarte bine că singurul lucru care se așteaptă de la tine e să îndeplinești, în morții mă-sii, ordinele Liderului tău! lătră Rob. Crezi că am mai fi pierdut atâția oameni dacă ai fi fost acolo să ne acoperi retragerea?

Televizoarele din spatele lui Alban erau închise, dar jur că le auzeam tot mai tare și mai tare zumzetul subțire, cu fiecare clipă de tăcere a lui Alban. Și-a apăsat creștetul capului cu palma, dar nu și-a dezlipit nicio secundă privirea de la mine.

Și apoi s-a auzit vocea lui Cole, la fel de tipic sudistă ca ceaiul dulce:

— Păi, slavă Domnului că *ai încălcat* ordinele, altfel aș fi fost acum în drum spre iad!

Era evident că subestimasem câtă putere avea, de fapt, Cole în organizație. *Putere* nu e cuvântul potrivit. Poate mai degrabă influență, constând în mare parte din farmec susținut de rezultate mortale. Alban ridică din sprâncene, dar se mulțumi să încline bărbia, dându-i lui Cole permisiunea să continue.

— Adică, hai să zicem lucrurilor pe nume, acuma, spuse Cole lăsându-se pe spate ca să stea mai confortabil. Ea m-a scos de acolo. De ce ar da de belea?

— Mi-a încălcat ordinele directe!

Cole respinse vorbele lui Rob cu o fluturare plictisită de mână.

— Hai, frate, ce Dumnezeu? Uitați-vă la biata fată! Și-a luat o mamă de bătaie zdravănă ca să mă salveze. Dacă credeți că o să-mi țin gura și o să permit să fie învinovățită pentru o misiune care, apropo, nu a fost un eșec, vă înșelați amarnic!

Nimeni nu a mai zis nimic; m-am holbat pe față la mutra încrezută a lui Cole și apoi la cea plină de furie ucigașă a lui Rob. Spațiul îngust ca o lamă dintre ei era plin nu doar de neîncredere și iritare – se instalaseră acolo ani de trecut comun, colorați cu o ură pe care n-o înțelegeam.

Tensiunea se scurse încet, ca ploaia, de pe chipul lui Alban, până ce începu și el să zâmbească.

— Aici înclin să-i dau dreptate agentului Stewart, Ruby: îți mulțumesc că ai reacționat atât de rapid în circumstanțe neașteptate.

Alban foi câteva hârtii pe birou.

— Agent Meadows, voi analiza în această seară raportul tău complet. Deocamdată poți să pleci.

Când agentul senior s-a ridicat, am făcut și eu la fel, răsucindu-mă spre ușă ca să scap de-acolo cât mai repede, însă vocea lui Alban m-a oprit din drum:

— Încă ceva, Ruby, dacă nu te superi. Aș vrea să discut ceva cu tine și Cole.

Lasă-mă să plec, lasă-mă să plec, lasă-mă să plec…

A fost cât se poate de clar că lui Rob nu i-a plăcut deloc asta, dar nici n-avea de ales. Ușa s-a trântit așa de tare în urma lui, încât au zăngănit toate sticlele vechi de Coca Cola aliniate pe raftul de deasupra.

— Așa… În altă ordine de idei… Alban privi spre mine. Poate ar fi bine să încep prin a-ți spune că în acest moment îți acordăm foarte multă încredere, draga mea, dându-ți acces la informații cu mult peste nivelul de securitate la care ai tu acces. Dacă aud că cineva suflă un cuvânt din această conversație dincolo de pereții acestui birou, consecințele nu vor întârzia să apară. Și aici se aplică aceleași reguli ca și jos.

Nu, te rog, nu asta. Te rog, să nu fie vorba despre asta.

— Da, domnule.

Mulțumit de răspuns, se întoarse spre Cole.

— Am vorbit serios mai devreme. Îmi pare rău că trebuie să fac asta înainte să-ți revii pe deplin. Dar, după cum bine știi, trebuie să recuperăm informația luată de la tine.

— Sunt conștient de asta, răspunse Cole, dar v-am mai spus – nu știu la cine e. M-au lovit, mi-am pierdut cunoștința și am văzut că cineva a luat informațiile, dar ca să fiu sincer, domnule, nu-mi amintesc mare lucru în afară de ce s-a întâmplat după ce m-au dus în buncăr. Nu sunt sigur că a fost luată de omul meu de legătură.

L-am privit cum își trece o mână bandajată peste părul blond tăiat scurt și m-am întrebat dacă și pentru Alban era la fel de evident cum era pentru mine că nu spunea adevărul.

— Ceea ce e de înțeles în circumstanțele respective, spuse Alban lăsându-se pe spătarul scaunului.

Își împleti degetele și le lăsă să odihnească pe burtă.

— Ei, aici intervine Ruby. Contribuția ei a fost esențială în a… impulsiona sursele să-și amintească ce știau. Ne-a ajutat nu o dată să găsim informații rătăcite.

Te rog, te rog, te rog, nu pe el. Nu voiam să văd în mintea lui; nu voiam să văd imagini fugare cu Liam sau cu viața lor împreună. Voiam doar să plec de lângă el înainte ca coastele care mi se strângeau tot mai tare în jurul inimii să apuce s-o zdrobească.

Pielea lui Cole deveni palidă pe sub bronz – de la cutele dintre sprâncene până la degetele încleștate pe brațele scaunului de plastic.

— Ei, asta-i bună! râse Alban. Mi s-a spus că nu doare absolut deloc – iar dacă doare, o oprim imediat.

De asta nu mă îndoiam. Chiar dacă hotăram să nu-i mai ascult și refuzam să eliberez mintea lui Cole, toți consilierii și agenții seniori aveau la ei mici difuzoare portabile care funcționau ca niște mașini miniaturale de Zgomot Alb.

— Când e vorba să sari de pe poduri și să te infiltrezi printre soldați FSP ești primul și acum nu poți să lași o fată să tragă rapid cu ochiul în amintirile tale pentru binele familiei tale de aici – pentru binele țării tale?

În ciuda împunsăturilor din vorbele lui, zâmbetul lui Alban nu păli nicio secundă.

Deșteaptă mișcare, mi-am spus. Discursul cu Fă-o Pentru Gloria Patriei era cu o treaptă deasupra unui ordin direct, iar Cole era destul de deștept să se prindă că ar da mult mai bine dacă ar accepta „din proprie inițiativă”.

— Bine, spuse Cole, întorcându-se, în sfârșit, să mă privească. Ce vrei să fac?

Mi-au trebuit câteva clipe să-mi regăsesc vocea, dar am fost mândră de cât de puternică a sunat.

— Dă-mi mâna.

— Fii blândă cu mine, păpușă, spuse Cole și degetele i-au tresărit ușor când le-au atins pe ale mele.

Alban a râs cu poftă la auzul vorbelor lui, dar Cole scoase o respirație tremurătoare și închise ochii.

Avea mâna rece ca gheața și alunecoasă. Am încercat să ignor apăsarea insistentă a degetului lui mare pe al meu. Totdeauna mi se păruse că mâna lui Liam o înghițea pe a mea când le țineam înlănțuite, dar mâna lui Cole era cumva mai mare și avea palma aspriță de genul de bătături pe care le faci numai după ani de răni cauzate de greutăți, de lupte, de arme. Degetele mâinii lui stângi tot tresăreau incontrolabil la fiecare câteva minute.

Nu voiam să mă gândesc la nimic din toate astea. Mi-am fixat ochii pe mâna lui stângă și pe cele două degete care zvâcneau din când în când, trădând lupta tăcută pe care o dădea cu durerea provocată de răni.

— Încearcă să te relaxezi, am zis. Poți să-mi spui ce anume să caut? Ce este, cât e de mare, ce culoare are – cu cât mai detaliat, cu atât mai bine.

Cole continua să-și țină ochii închiși.

— Un stick de memorie obișnuit. Un stick negru, micuț, cam cât degetul meu mare de lung.

Făcusem asta de atâtea ori în ultimele șase luni încât nu mai simțeam niciun fel de durere, dar tot m-am pregătit pentru asta. Mâna lui tremura ușor – sau poate era a mea? I-am strâns mai tare degetele, încercând să le liniștesc pe amândouă.

— Gândește-te când a fost ultima dată când îți amintești să-l fi avut. Încearcă, dacă poți, să vizualizezi acel moment.

Cole își goli plămânii din două expirații scurte.

Parcă am alunecat sub suprafața netulburată a unui râu încălzit de razele soarelui. În ciuda efortului depus ca să trec de

sistemele lui naturale de apărare, culorile mânjite și formele care goneau ca un șuvoi pe lângă mine nu avea nimic rece sau calm. Dar se mișcau prea repede. Ici, colo vedeam chipuri sau obiecte – un măr verde, un leagăn gol, un ursuleț de pluș arzând în iarbă uscată, o ușă cu un afiș pe care era mâzgălit dezordonat cu un creion colorat INTRAREA OPRITĂ! – ca și cum încerca să se gândească la orice, numai la ce-i cerusem să se gândească, nu.

Cole zăcea moale în scaunul lui, iar capul îi cădea încet spre umărul meu. Mi s-a părut că am simțit că și-l scutura, iar părul lui mi-a atins ușor gâtul.

— Arată-mi când ai pierdut stickul de memorie, am spus încet. Stickul negru.

Amintirea se ridică repede la suprafață, de parcă o culesesem cu mâna din apă. Un băiețel de maxim doi-trei ani, îmbrăcat în salopetă, stând în fund în mijlocul unui covor mare gri-cafeniu și urlând cât îl țineau plămânii.

— Stickul USB, am zis iarăși.

Scena se prelinse mânjit în jos și dispăru, înlocuită de un cer înstelat și un foc în care trosneau lemnele și care arunca o lumină caldă peste cortul de lângă el și siluetele întunecate care se mișcau înăuntru.

— *Philadelphia*! l-am auzit pe Alban spunând din spatele meu. Philadelphia, Cole. Laboratorul!

Probabil că vocea bărbatului ajunse la Cole, fiindcă l-am simțit tresărind lângă mine. M-am împins și mai tare, cufundându-mi mâinile în șuvoi, îngrijorată brusc de ce mi s-ar fi putut întâmpla dacă nu reușeam să ofer rezultatele pe care le dorea Alban. *Stick-ul de memorie,* am gândit. *Philadelphia.*

Amintirea tremură, plutind neagră și neclintită ca o picătură de cerneală în vârful peniței unui stilou. Și cu o ultimă cutremurare, se eliberă lin din strânsoare.

Scena se răsturnă în jurul meu, azvârlindu-mă afară, într-o noapte ploioasă. Un fascicul de lumină tăie în diagonală zidul de cărămidă din stânga mea, apoi încă unul – faruri. Nu auzeam scârțâitul frânelor sau urletul acceleratorului apăsat, dar eram Cole și vedeam lucrurile așa cum le văzuse el atunci… iar Cole fugea.

În jurul gleznelor mele țâșneau în sus gunoaie și apă murdară; țineam o mână pe zidul de cărămidă ca să mă orientez pe pipăite prin întuneric. Cimentul scânteie ca și cum se frecase de

el ceva ascuțit, apoi încă o dată și încă o dată, până ce mi-am dat seama cu claritate ce se întâmpla: se trăgea în mine, iar urmăritorii țînteau din ce în ce mai bine.

Am făcut un salt în sus, prinzând scara neagră a unei ieșiri de incendiu și trăgând-o cu mine înapoi pe pământ. Aveam mâinile așa de înțepenite de frig, că abia reușeam să le strâng în jurul treptelor scării în timp ce urcam. Și împușcăturile tot nu s-au oprit, decât când m-am rostogolit pe finisajul grunjos al acoperișului, adunând în păr praf și bucățele de gips. Apoi am sărit în picioare și am țâșnit ca din pușcă, sărind de pe acoperișul clădirii pe al celei alăturate. În secunda cât am zburat între cele două, am văzut pământul. Luminile roș-albastre ale mașinii de poliție îmi urmăreau înaintarea de pe-o clădire pe alta ca o umbră batjocoritoare. Deasupra mea, vântul se stârni deodată și începu să tragă de cămașa cu nasturi care-mi ieșise din pantaloni.

De pe următoarea clădire am sărit pe pământ, înăbușindu-mi reflexul de vomă stârnit de mirosul copleșitor de gunoi în putrefacție. Picioarele mi s-au izbit de capacul din cauciuc al tomberonului, iar șocul impactului mi-a îndoit genunchii și m-a azvârlit pe jos cu capul înainte.

Am zăcut preț de-o secundă, poate două, dar eram prea amețită ca să mă ridic. Abia reușisem să-mi pun palmele sub mine ca să mă ridic, când aleea fu inundată de o lumină albă, orbitoare.

Nu te poți mișca prea repede când șchiopătezi și nici nu ajungi prea departe când ai în spate o fundătură. Dar cu toate astea m-am ridicat cu chiu cu vai și m-am repezit la ușa diformă din stânga mea, lăsându-i pe soldați și pe polițiști să urle ce voiau în urma mea. Pășeam încet, dar sigur – știam unde mă duceam și m-am asigurat că ușa s-a încuiat la loc în urma mea.

Mi-au trebuit două secunde prețioase ca ochii să mi se obișnuiască cu semiîntunericul de pe hol. M-am poticnit în sus pe scări până la 2A, o ușă bleu, și am deschis-o cu umărul.

Apartamentul era luminat – pe blatul din bucătărie cafetiera încă mai bolborosea, dar înăuntru nu era nimeni. Am verificat fiecare cameră, sub pat, în dulapuri, după care m-am întors pe hol și am întins mâna după haina neagră care atârna acolo, în cuier.

Forța bocancilor care urcau scara îngustă făcu să se cutremure toată clădirea. Am înșfăcat haina cu mâini tremurătoare și am pipăit căptușeala, trecându-mi de mai multe ori degetele peste tivul de jos, refuzând să accept realitatea.

Lângă mine, ușa explodă, pur și simplu și n-am mai avut nicio șansă să mă mișc, să lupt, să fug. Am fost trântită la pământ, iar brațele mi-a fost sucite la ceafă și imobilizate acolo. Le-am văzut bocancii pășind peste mine spre alte camere, cu armele ridicate și pregătite să tragă, în timp ce le verificau pe fiecare. Și abia după ce au reapărut am fost târâtă în jos, pe scări, pe lângă chipurile șocate ale vecinilor mei, prin ușa diformă de la intrare și înapoi în ploaie, unde o dubă neagră aștepta să mă ducă de acolo.

Erau soldați FSP, gardieni și polițiști. Nu exista nicio cale de scăpare; nu m-am opus când m-au ridicat în spatele dubei și mi-au prins cătușele de banchetă. Erau și alți oameni înăuntru dar niciunul dintre ei nu-mi era cunoscut. Niciunul dintre ei nu era el.

Nu știu ce m-a făcut să ridic privirea – poate instinct, poate disperare. Ușa de fier a dubei se închidea pentru totdeauna peste viața mea și totuși, cel mai important lucru era acea jumătate de secundă în care am zărit sub una din luminile pâlpâitoare de pe stradă chipul îngrozit al lui Liam dispărând în beznă.

• Patru •

— Cum ai putut?! răsună vocea stridentă a lui Cate. N-a dormit de două zile și tu o pui să facă *asta*?!

Mi-am menținut privirea pe o statuetă de grădină reprezentând un băiat țanțoș, pe jumătate ascunsă de steagul american ce atârna de pe biroul lui Alban. Eram întinsă pe spate pe podea, dar nu-mi aminteam cum am ajuns acolo.

— Nu e un cățel dresat care să facă giumbușlucuri pentru tine la comandă!

Cate avea talentul de a țipa fără să ridice vocea.

— E un *copil.* Te-aș ruga să nu-i mai soliciți *serviciile,* așa cum le numești tu atât de elocvent, fără să mă întrebi întâi pe mine!

— Cred că, se auzi slab răspunsul lui Alban, mi-a ajuns pe ziua de azi perdaful de la tine, agent Connor, și nu sunt dispus să tolerez mai mult. Acest *copil* are acum o vârstă care-i permite să ia singură decizii, și cu toate că-i ești superior direct, superiorul tău direct sunt eu și nu am de ce să-ți cer ție *vreodată* permisiunea în legătură cu asta sau cu oricare altă decizie a mea. Și acum te rog frumos să ieși din biroul ăsta până nu zici ceva ce o să regreți mai târziu.

M-am chinuit să mă ridic de la pământ și să mă așez la loc în scaun. Cate s-a repezit să mă ajute, dar eram deja așezată și i-am îndepărtat mâna. Se părea că nici ea nu prea dormise – părul îi atârna în lațe încâlcite și fața îi era cenușie, cum nu o mai văzusem vreodată. Dăduse buzna aici ca o tornadă cu cinci minute în urmă și nu se oprise nici să răsufle. Nu știu cine o avertizase – poate Rob – dar tot ce reușise să facă în aceste cinci minute fusese să mă facă să mă simt ca un plod de cinci ani umilit în public.

— Sunt bine, i-am zis, dar nu părea convinsă.

— Aștept afară, spuse.

— Atunci o să ai ceva de așteptat, fiindcă avem jos un oaspete pe care aș vrea să i-l prezint lui Ruby.

Desigur. De ce aș avea liber o zi de la „primirea” oaspeților?

— Da? spuse Cole plimbându-și privirea când la mine, când la cei doi. Sunt și eu invitat la petrecerea asta?

În sfârșit, Alban se ridică și veni în fața biroului, între scaunul meu și al lui Cole. Se lăsă cu grijă pe marginea biroului și pentru prima dată eram destul de aproape de el încât să-mi dau seama că mirosea ca mucegaiul pe care nu reușeam niciodată să-l frecăm de tot de pe noi la duș.

— Ne vedem la ședința de conducere, agent Connor.

Apoi, cu voce mai scăzută:

— Pregătește-te. Agentul Meadows își supune din nou propunerea la vot.

Cate se învârti pe călcâie cu mâinile pe jumătate ridicate în fața ei, ca și cum ar fi vrut să împingă înapoi spre el acest gând. Încă mai tremura când Buze de Broască o conduse afară.

Alban nici nu tresări când ea trânti ușa în urma ei.

— Deci ai găsit mica noastră comoară pierdută, așa-i?

Întreruperea provocată de Cate sfâșiase negura furiei din mine, dar într-o clipă eram din nou în cădere liberă prin ea, frecându-mi mâinile una de alta pe sub birou ca să nu mi le încleștez în jurul gâtului lui Cole.

Până la urmă nu contase nici cât negru sub unghie că reușisem să conving Liga să-l lase pe Liam să plece. Se părea că fratele lui găsise o cale să-l târască înapoi în miezul pericolului. Nu înțelegeam pe deplin ce văzusem – în niciun caz stick-ul de memorie, așa cum credea Alban – dar pentru mine era cât se poate de clar că Liam fusese cumva implicat.

— Păi nu ne ține în suspans, spuse Alban. Trebuie să asigurăm protecție informatorului cât mai repede.

Sau trebuie să trimiți pe cineva să-l omoare.

— Eu zic..., începu Cole.

Singurul lucru, unicul dar primit în anii de la Thurmond a fost abilitatea de a minți fără să mi se citească pe chip nici cea mai mică tresărire, nici cel mai mic semn.

— Nu am recunoscut persoana, am zis, așa că nu-ți pot oferi un nume. Poate agentul Stewart i-ar ști numele dacă aș descrie-o?

— Poate, reuși Cole să cârâie sugrumat.

După care își drese glasul și adăugă:

— Însă am lucrat cu o groază de oameni în Philly…

Alban flutură nerăbdător din mână înspre mine, cu ochii întunecați și nămoloși fixați într-ai mei.

— Era o femeie, am explicat. Am văzut-o stând lângă duba FSP-iștilor. Părea agitată și se tot uita în jur până ce a văzut ceva pe trotuar – cred că atunci a găsit stick-ul. Spre cincizeci de ani, un pic cam solidă. Avea păr lung, închis la culoare și ochelari cu rame verzi. Vârful nasului era ușor strâmb.

Și era învățătoarea mea din clasa întâia, doamna Rosen.

Alban aproba cu capul fiecare părticică din descrierea mea, după care se întoarse spre Cole:

— Îți pare cunoscută?

— Îhî, spuse Cole bătând cu degetele pe brațul scaunului. Am destulă informație. O să vă scriu un raport complet.

Alban încuviință:

— Vreau să fie gata în seara asta, până-n opt.

— Da, domnule, spuse Cole străduindu-se să se ridice în picioare.

Mă temeam să nu mă dau de gol dacă mă uitam la el. A mai stat o secundă lângă ușă, până ce Buze de Broască l-a scos și pe el afară.

Alban se ridică și se îndreptă spre șirul de fișete urâte, desperecheate, din spatele biroului lui. Scoase din buzunarul cămășii un inel cu chei și-mi făcu cu ochiul. Nu-mi venea să cred – de fiecare dată când veneam în biroul lui mă uitam lung la chestiile alea urâte întrebându-mă ce-o fi înăuntru și acum chiar avea de gând să deschidă unul?!

Bătu cu degetul în cel mai apropiat sertar.

— Consilierii cred că sunt arhaic și înapoiat fiindcă păstrez chestiile astea, mai ales acum, când universul digital este de bază. Nu-i așa, Peters?

Consilierul îi aruncă un zâmbet subțire.

Indiferent de ce credeau ei, după părerea mea, ăsta era singurul truc „de modă veche” al lui Alban care chiar își îndeplinise menirea. Dosarele sau actele sau ce-o fi ținut acolo nu aveau să fie niciodată văzute decât de o singură persoană: de el. Nu exista nicio șansă să fie sparte de vreun hacker, sau să instaleze cineva vreun fel de program ascuns care să-i permită să le descarce tot conținutul „pe ușa din spate”, pe furiș. Insistase să i se instaleze la ușa biroului atât un scaner de retină, cât și o încuietoare cu tastatură digitală – cele mai costisitoare două dispozitive din tot Cartierul General.

Scoase un dosar roșu din fișetul negru strâmb aflat în capătul din dreapta al șirului, apoi împinse sertarul la loc cu șoldul și se întoarse iarăși spre mine.

— Tocmai mi-am dat seama Ruby, că n-am avut ocazia să-ți mulțumesc pentru treaba excelentă pe care ai făcut-o adunând și punând cap la cap toate aceste informații despre lagăre. Știu că mi-ai dat dosarul acum câteva luni, dar n-am reușit să mă uit peste el decât câteva minute. E evident că ai pus mult efort și atenție în treaba asta, și te admir pentru ce-ai făcut.

Nu prea cred că reușise să mă mai surprindă vreodată până în acel moment. Renunțasem cu săptămâni în urmă să mai sper că dosarul ăla avea să-i atragă atenția, după ce zărisem doar câte-un colț din el ițindu-se dintr-un teanc de hârtii cât mine de înalt de pe biroul lui. *Aia e ultima mea speranță* – îmi amintesc că mi-am spus – *și e zdrobită sub ochii mei.*

De ce să numești o organizație Liga Copiilor dacă numai te prefaci că ajuți copiii? Întrebarea îmi stăruia în minte în fiecare zi, în timpul fiecărui curs și al fiecărei operațiuni. Îi simțeam colții strângându-se și mai tare în ceafa mea de fiecare dată când eram ignorată fără drept de apel; își încleștase fălcile și refuza să-mi dea drumul, atât mie, cât și conștiinței mele. Celor mai mulți dintre agenți, în special foștilor militari, puțin le păsa de lagăre. Îl urau pe Gray, urau înrolarea obligatorie, urau faptul că li se schimbase natura ordinelor, iar aceasta era singura organizație care era vizibilă și chiar încerca să facă ceva, nu doar să trimită câteva mesaje vag amenințătoare la fiecare câteva luni. Să încerci să-i convingi să facă ceva, *orice,* ca să ajute alți copii era ca și cum ai încerca să strigi într-o cameră în care deja toată lumea țipă din toți plămânii. Nimeni nu voia să asculte, pentru că aveau propriile lor planuri și priorități.

Încă din prima noapte petrecută la CG am știut că singurul mod prin care aveam să mă pot privi în oglindă în viitor era să încerc din toate puterile mele să redirecționez resursele Ligii către eliberarea copiilor aflați încă în lagăre. În ultimele luni am planificat, desenat și scris tot ce-mi aminteam despre Thurmond, de la tiparul de patrulare al soldaților FSP, până la când se schimbau turele și la cele două puncte „oarbe”, neacoperite de camere, pe care le descoperiserăm.

Am devenit oarecum obsedată; de fiecare dată când mă așezam să scriu, parcă eram din nou lângă focul de tabără de la

East River și-l ascultam pe Liam vorbind cu pasiune despre cum trebuia să ne ajutăm pe noi înșine și unii pe alții și cum nicio organizație nu avea să-și lase deoparte propria imagine sau propriile nevoi ca să facă asta pentru noi. Avea dreptate, bineînțeles – asta îmi devenise mai mult decât clar în ultimele șase luni.

L-am crezut. Am crezut *în* el. Dar tot eu am fost cea care-l deviase de la această cale când ne-am separat, iar acum trebuia ca eu să continui să merg pe ea până la capăt.

— Înțeleg, domnule.

— Am făcut cópii, spuse el. O să discutăm proiectul mai târziu, în ședința de conducere. Nu-ți promit nimic, dar după tot efortul depus pentru noi în ultimele luni, ai...

Habar n-aveam încotro se îndrepta acea frază și nici n-aveam să aflu vreodată. Fără să se deranjeze să bată la ușă, un alt consilier, Dinți de Cal, își băgă capul argintiu pe ușă și deschise gura… însă o închise imediat la loc când mă văzu acolo. Buze de Broască se împinse în peretele de care se sprijinea și spuse doar:

— Ninsoare?

— S-a întâmplat exact ce ne temeam că o să se întâmple, spuse Dinți de Cal clătinând din cap.

— Fir-ar a dracului! înjură Alban ridicându-se din nou. Profesorul trăiește?

— Da, dar munca ei…

Brusc, toate trei perechile de ochi se întoarseră spre mine și mi-am dat seama că ar fi trebuit să plec cu treizeci de secunde în urmă.

— Dacă mai aveți nevoie de mine, mă găsiți în sala comună, am murmurat.

Alban m-a concediat cu o fluturare de mână, dar vocea lui Buze de Broască m-a urmărit până afară din birou, strecurându-se prin deschizătura ușii care se închidea în urma mea:

— *Niciodată* nu mi s-a părut o idee bună! Am avertizat-o!

Curiozitatea m-a țintuit în loc, în așteptarea vreunui indiciu care să mă ajute să-mi dau seama despre ce vorbeau. De furie, tipul scuipa, practic, cuvintele, care se revărsau ca un torent peste buzele lui supradimensionate. Am încercat să-mi amintesc când a fost ultima dată când am văzut pe vreunul dintre ei așa de nervos și n-am reușit – Jude spunea mereu în glumă că erau

parțial roboți, programați să-și îndeplinească sarcinile implicându-se emoțional cât mai puțin posibil.

— Și-a luat măsuri de siguranță; nu e totul pierdut, spuse calm Alban. N-o să poată spune nimeni niciodată că acea femeie se lasă orbită de dragoste. Însoțește-mă – Jarvin trebuie să se întoarcă și vreau să-l pun în temă. E posibil să fie nevoie să se ducă în Georgia cu o echipă, ca să încerce să mai salveze ceva din dezastrul de acolo...

A fost de-ajuns să aud pașii ce se apropiau de partea cealaltă a ușii ca să știu că obținusem toată informația – puțină cât era – pe care intenționau să o împărtășească în acel moment. Când un grup de copii a trecut pe lângă mine în drum spre sala comună, m-am întors și m-am lăsat împinsă de ei mai în spatele grupului.

Când am aruncat o privire înapoi, Alban stătea în fața ușii de la birou, lăsând șușotelile consilierilor să-i creeze un zumzăit constant în urechi. Nu a dat vreun semn că m-ar fi observat, dar am simțit cum privirea lui m-a urmărit tot drumul, de parcă nu-i venea să mă scape din ochi.

•

Câteva ore mai târziu încă mai eram în sala comună, încă mai așteptam ca Alban să-și facă puțin timp în program ca să mă pună să fac terci creierii cuiva. Nico apăruse în urmă cu câteva minute și-mi adusese un sandviș, dar nu știu care dintre noi doi era mai puțin interesat de mâncare.

Ninsoare. Liga avea mare grijă să dea un nume de cod fiecărui agent și fiecărei misiuni. Știam deja suficient de bine personalul Cartierului General ca să știu că nu aveam niciun „Profesor” care să opereze în Los Angeles. Dar *Ninsoare*... Creierul meu sucea cuvântul pe toate părțile, de parcă încerca să asimileze un cuvânt necunoscut. Încet. Metodic. Din cauza serviciilor detestabile pe care le prestam pentru Ligă la nivelul de dedesubt, aflasem nume de proiecte și misiuni secrete care depășeau cu mult nivelul de securitate la care ar fi trebuit să am acces, dar acest nume nu se afla printre ele.

— Auzi? am spus privind spre locul în care Nico se uita țintă la ecranul laptopului său. Dacă ți-aș da un nume de misiune, ai putea să-l cauți prin servere?

— Prin serverele cu acces interzis? întrebă.

Să ceri unui Verde să acceseze ceva mai puțin restricționat ar fi însemnat să-i irosești timpul și talentul.

— Sigur. Care-i numele?

— Ninsoare. Cred că agentului care conduce misiunea i se spune Profesorul – s-ar putea să fie o femeie care e posibil să opereze din sediul nostru din Georgia.

Dintr-odată, Nico arăta de parcă îmi luasem tava de plastic de pe masă și-l pocnisem peste față cu ea.

— Ce-ai? am întrebat. *Tu* știi ceva despre asta?

Agenții aflați la mesele din preajmă se ridicaseră și plecaseră când m-am așezat, oferindu-mi astfel propriul meu separeu privat în uriașa sală rotundă. Mă uitasem urât la masa zgomotoasă de Albaștri de lângă mine până plecaseră și aceștia. Așa că acum era așa de liniște, că efectiv l-am auzit cum înghite nodul din gât cât a plecat din nou ochii spre tastatura lui și apoi i-a ridicat iar spre mine.

Mai însemna și că era suficient de liniște ca să-l aud pe Jude cum gâfâia când a dat buzna pe ușile sălii comune.

Trecu pe lângă celelalte mese cu agenți și puștime și veni glonț spre noi. N-avea să dispară dacă-l ignoram – era ca râia: revenea chiar și după ce-l tratai de șase ori cu spatele.

— Hei, spuse Nico, ce faci…

Am refuzat să-mi iau ochii de la sandvișul meu neatins până ce nu ne-a înșfăcat pe amândoi de câte un braț și a început să tragă de noi ca să ne ridice de pe scaune.

— Haideți cu mine, spuse cu voce tensionată. *Acum.*

— Am treabă, am murmurat. Caut-o pe Vida.

— Trebuie să veniți… – vocea lui Jude era aspră și joasă; aproape de nerecunoscut – Imediat.

— De ce? am întrebat, refuzând să ridic privirea.

— Pentru că Blake Howard s-a întors din misiune.

— Și ce-mi pasă mie?

Degetele lui îmi ardeau pielea.

— S-a întors într-un sac pentru cadavre.

•

Când am ajuns pe coridorul de la intrare, mica gloată de spectatori, agenți de grad superior, Alban și consilierii lui se îndreptau cu toții spre infirmeria situată la nivelul de dedesubt, într-un lung șir de chipuri trase și întrebări șoptite cu furie.

— Ești sigur? l-am întrebat pe Jude mergând pe urmele mulțimii. Ești absolut sigur că asta ai văzut?

Înghiți cu zgomot gura de aer pe care o trăsese. Acum, că eram aproape de el, vedeam roșeața care-i mărginea pleoapele și m-am întrebat dacă plânsese de se rupsese înainte să vină după mine.

Mâna lui Jude se ridică ca de la sine ca să se strângă în jurul micii busole argintii, aproape plate, pe care o purta agățată la gât cu un șiret. Alban i-o dăduse, din colecția lui personală de nimicuri, împreună cu profeția personalizată că Jude avea să devină „un mare explorator” și „un călător de primă mână”. Puștiul n-o scotea niciodată de la gât, deși abilitățile lui făceau ca micul aparat să fie aproape complet nefolositor. Fiind Galben, atingerea lui Jude era întotdeauna însoțită de o sarcină electrică slabă, care dădea peste cap magnetul din interior. Asta însemna că acul colorat era întotdeauna îndreptat spre Jude, nu spre direcția în care se îndrepta el.

— I-am văzut când au intrat și după aia Cate m-a obligat să plec. Dar l-am auzit pe Alban întrebându-l pe agentul Jarvin cum s-a putut întâmpla așa ceva, iar Rob a spus că avusese loc un accident.

Jude se uită în jur, întinzând gâtul ca să se uite și pe deasupra capului meu ca să fie sigur că nu era nimeni prin preajmă să ne audă.

— Ru, nu cred că a fost un accident.

Când am ajuns la palierul de la nivelul al doilea, Nico zbură pe lângă noi spre nivelul al treilea, cel mai de jos.

— Hei! strigă Jude. Nico…

— Lasă-l, am spus, aproape dorindu-mi să fac la fel, ca să evit toată bătaia asta de cap.

Infirmeria era imediat sub sala comună și ocupa uriașul spațiu circular de la nivelul al doilea, având laboratorul de informatică imediat dedesubt, la nivelul al treilea. În ciuda mărimii sale, era mereu înțesată cu mașinării, paturi și cei câțiva doctori și asistente pe care Liga îi avea angajați permanent pentru urgențe și accidente de antrenamente. Nu o dată fusesem nevoită să merg acolo ca să fiu oblojită și nu-mi scăpase faptul că atunci când mă atingeau pe mine purtau mănuși de cauciuc speciale, mai groase decât cele medicale.

Acum purtau din cele obișnuite, transparente, ca să-i primească și să-i controleze pe Jarvin și ceilalți membri ai echipei lui. Jude a încercat să intre după ei, dar când a întins mâna spre clanță i s-a tăiat respirația. L-am luat și l-am târât spre fereastra de observație, unde se înghesuiau alți câțiva agenți, și am privit cum o targă era manevrată printre paturi și cărucioare medicale către paravanul din spatele încăperii. Pe ea se afla un sac negru lung, de plastic, special pentru cadavre. Și era plin.

M-am strecurat cu Jude până la fereastră exact la timp ca să vedem când au deschis fermoarul sacului și l-au ridicat pe Blake Howard pe o masă de metal. De piciorul lui drept atârna un pantof sport alb, iar sângele care-i îmbiba hainele se vedea și de la noi... apoi nimic. Alban a intrat împreună cu Jarvin, Cate și Rob, iar paravanul a fost tras la loc, lăsându-ne să ne uităm doar la niște siluete umbrite.

— Doamne, Doamne, *Doamne,* șoptea Jude încleștându-și pumnii în buclele castaniu-roșcate. Era el; chiar era el...

Am întins mâna să-l apuc de cot ca să-l sprijin, căci se clătina. Nu-l cunoscusem deloc pe Blake. Le știam doar numele copiilor care nu erau în echipa mea, iar personalitatea mea fermecătoare era o garanție că nici ei n-aveau să ajungă să mă cunoască vreodată. Dar Jude și Blake fuseseră nedespărțiți; ei doi și Nico își petreceau împreună aproape tot timpul liber, prostindu-se în laboratorul de informatică sau jucând vreun joc. Singurele dăți când văzusem expresia sobră a lui Nico înlocuită de un zâmbet a fost când Blake era acolo și, cu ochii verzi scânteind, fluturând din mâini, povestea vreo chestie care-l făcea pe Jude să se sufoce, practic, de râs.

— Ar trebui să... ar trebui să mergem după Nico, cred. Cred că s-a dus să verifice ceva, reuși Jude, în sfârșit, să rostească.

L-am condus de la ușă pe coridor, spre scări. Am fost nevoiți să ne strecurăm pe lângă agenții care alergau pe coridor ca să confirme zvonurile care sunt sigură că se răspândeau ca focul prin Cartierul General.

— Trebuie să-ți spun ceva, șopti el când am ajuns la scări. Sunt sigur că-ți dai seama că... că nu cred că a fost un accident. Cred... cred că eu am cauzat asta.

— N-are nicio legătură cu tine, am spus cu o voce mult mai calmă decât eram, de fapt. Accidente se întâmplă tot timpul.

Singurul care e de vină e Jarvin. El a ales să ia cu el pe cineva nepregătit pentru ieșirea pe teren.

Jude nu mi-a dat ocazia să scap. M-a apucat de încheietura mâinii și m-a târât după el pe scări până la al treilea nivel. Mă uitam cum se mișcau unghiurile ascuțite ale umerilor lui sub tricoul vechi și jerpelit cu Bruce Springsteen și, pentru prima dată, am observat că avea o gaură în guler de la atâta purtat. Știa exact unde se dusese Nico.

Perioada alocată pentru antrenamente se terminase de câteva ore, dar tot am fost surprinsă să găsesc sala cu computere așa de goală. De obicei găseai câțiva Verzi bântuind prin încăpere, tastând frenetic la cine știe ce program sau virus perfecționau. Chiar și dacă n-ar fi fost o oră la care se servea cina, expresia de pe chipul lui Nico ar fi fost de-ajuns ca să golească locul.

— L-am găsit, spuse el.

— Și?

Cuvântul plecă tremurător de pe buzele lui Jude.

— N-a fost un accident.

Nico era predispus la emoții urâte, pe care prefera să le gestioneze interiorizându-le, în moduri cu siguranță urâte. Dar nu ne amăra niciodată și pe noi, ceilalți, cu acele gânduri crude, veninoase. Acum era prima dată.

— Ce-ai găsit? am întrebat. Unul din voi să facă bine să-mi explice *acum* ce se petrece aici.

— Ai spus că ni se pare, zise Nico. Ai crezut că e o coincidență. Ar fi trebuit să ne crezi.

Vocea lui picura acid pe nervii mei deja întinși la maxim. Mi-am menținut privirea pe ecran și el a dat clic pe un fișier video. Fereastra apăru imediat și se extinse ca să cuprindă imaginile alb-negru. Siluete umane minuscule se foiau printr-o încăpere plină cu mașinării lungi. Văzusem destule ca să le pot identifica dintr-o privire – o cameră cu servere.

— Ce e chestia asta la care mă uit? am întrebat. Spune-mi, te rog, că n-ai fost atât de tâmpit încât să descarci imaginile de pe camerele de supraveghere ale companiei în care s-au infiltrat echipa lui Blake și Jarvis…

— Și să-i ofer lui Jarvis sau unuia din prietenii lui ocazia să șteargă de la distanță dovezile? replică Nico.

Era un clip de treizeci de secunde; doar de atât avusese nevoie. Am vrut să-i spun că-și asumase un risc îngrozitor de mare când l-a descărcat, că cei de la corporația respectivă puteau să-i ia urma și să ajungă la noi, dar Nico nu era neglijent.

Treizeci de secunde. Dar totul se întâmplase în mai puțin de cincisprezece.

Blake intrase în camera serverelor, îmbrăcat în ținuta neagră purtată de obicei în misiuni, și localizase imediat aparatul. Brusca apariție a paznicului m-a făcut să tresar; o patrulă de noapte pe care cine planificase misiunea fusese prea indolent ca s-o studieze. Blake s-a ascuns în spatele turnului serverului, apoi a trecut lăsat pe vine de pe culoarul acela pe cel de alături, ca să nu fie văzut. Probabil că paznicul n-ar fi observat absolut nimic dacă Jarvin și încă un membru al echipei tactice n-ar fi dat năvală în încăpere trăgând ca nebunii.

M-am aplecat spre ecran, minunându-mă cât de clară era filmarea. Cât de bine vedeam cum cei doi agenți s-au adăpostit, apoi cu câtă grijă și-a mutat Jarvin arma dinspre paznic spre spatele expus al lui Blake. Explozia de lumină când, după ce a țintit spre puști, a apăsat pe trăgaci.

Jude s-a răsucit cu spatele la ecran, îndesându-și fața în palme ca să nu vadă.

Futu-i, mi-am spus, *futu-i, futu-i, futu-i.*

În mod cert, Nico se uitase la filmare înainte să venim, dar a continuat să apese „Play" iar și iar și iar, până ce am intervenit și am închis fereastra. N-a spus nimic; pe fața lui nu se citea absolut nicio expresie. Pleoapele erau pe jumătate lăsate și aproape că-l simțeam alunecând departe, înapoi spre locul acela care era numai al lui.

— Asta… Nu pot să… întrerupse tăcerea Jude, cu palma strâns lipită de busola lui și vocea tot mai ascuțită cu fiecare cuvânt. E vorba doar de tipii ăștia – ei sunt ăia răi. Ceilalți de aici țin la noi și când o să afle ce s-a întâmplat o să-i pedepsească! O să ne ia apărarea. Nu toată Liga e așa; nu toți, nu sunt toți…

— *Nu* sufli o vorbă despre asta, *nimănui,* am zis. M-ai auzit? Nici unei singure persoane!

— Dar, Ru… Jude era îngrozit. Nu putem să-l lăsăm să scape nepedepsit! Trebuie să-i spunem lui Cate sau lui Alban sau… sau cuiva! Ei pot să rezolve chestia asta!

— Cate n-o să poată face nimic dacă o să fii deja mort, am răspuns. Vorbesc serios! Să nu dea dracu' să scoți vreo vorbă! Și nu te duci nicăieri singur – te ții de mine sau de Vida sau de Nico sau de Cate. Jură! Dacă îi vezi venind spre tine, te întorci și o iei înapoi. Promite-mi!

Jude încă mai clătina din cap și degetele lui se jucau nervos cu busola. Am încercat să mă gândesc la ceva ce aș putea să-i spun ca să-l mai liniștesc. Și mă simțeam ciudat de sfâșiată între dorința de a-i proteja de adevărul a ceea ce era, de fapt, Liga, acea cruzime feroce necesară ca să fii agent activ și satisfacția măruntă de a ști că avusesem dintotdeauna dreptate. Ăsta nu era deloc un refugiu sigur. Poate că fusese la un moment dat un loc în care puștii ca noi erau în siguranță, dar acum temeliile se crăpau și un singur pas greșit putea prăbuși tot Cartierul General peste noi.

Rob și Jarvin nu erau cei mai răbdători oameni. Își îndeplineau întotdeauna misiunile exact în timpul planificat. Eram sigură că avea să fie la fel și în cazul acestei operațiuni puse la cale de ei. Era posibil ca atât Cate, cât și alți câțiva agenți să fie solidari cu noi, puștimea, dar cât avea să dureze asta? Dacă deveneam o povară, dacă începea să li se pară că nu eram decât o belea pe care trebuiau s-o rezolve, aveau ei să mai rămână de partea noastră?

Gândurile mele se tot întorceau la grenadă, la cum explodase ea chiar sub picioarele noastre. La cum ne ordonase Rob să stăm exact în locul acela.

Era în puterea mea să rezolv problema asta; n-aveam nicio îndoială. Trebuia doar să mă apropii suficient de Rob și de prietenii lui ca s-o pot face. Și, din păcate, asta avea să fie cea mai dificilă parte a planului.

— Nu suflați o vorbă, am spus întorcându-mă să plec. Mă ocup eu de tot.

Și așa aveam să fac. Eram Lider. Toate planurile pe care le făcusem să evadez o dată ce aflam unde erau Liam și ceilalți, s-au risipit ca un vis în lumina dimineții.

Jude era în viață, Nico era și el și eu eram în viață, așa că deocamdată trebuia să-mi concentrez fiecare strop de energie asupra misiunii de a ne menține în această stare.

• Cinci •

În loc să mă întorc în sala comună, am urcat scările un nivel și am mers pe coridorul curbat al etajului doi către vestiare, ca să fac un duș și să mă schimb. În CG era frig și mizerie ca de obicei, dar îmi simțeam fiecare centimetru de piele fierbinte și lipicios, de parcă aveam un început de febră. Câteva minute sub apa rece ca gheața aveau să mă ajute să-mi limpezesc mintea. Rarele momente de liniște aveau să-mi ofere ocazia să pun cap la cap un plan, ca să mă asigur că unul dintre noi avea să fie tot timpul cu Jude.

Când am pășit înăuntru, luminile erau deja aprinse. Aveau senzori de mișcare și se aprindeau automat, ceea ce însemna fie că cineva tocmai intrase înaintea mea, fie că tocmai ieșise. Am rămas complet nemișcată, cu spatele lipit de ușă, ascultând picuratul constant al unui robinet de undeva din celălalt capăt al încăperii. Nu era nimeni la dușuri; toate perdelele galbene erau trase și n-am auzit scârțâitul robinetelor sau țâșnetul obișnuit al apei sub presiune.

Ce am auzit era aproape imperceptibil, aproape acoperit de picuratul robinetului. O bătaie ușoară și ritmică, ca de gheată pe ciment, și un fâsâit ca de pagini întoarse...

Am luat-o pe ocolite, pe după dulapuri, punând cu grijă un picior în fața altuia, și m-am furișat după colț intrând pe celălalt rând de dulapuri metalice cu luciu argintiu.

Cole nu a ridicat privirea. Stătea pe bancă cu un dosar în mâini. Când a dat pagina am văzut pentru o clipă schița familiară a gardului electric de la Thurmond.

— ... ce zici? Oare la Caledonia era tot așa?

Fiecare mușchi al spatelui mi s-a încordat, obligându-mă să stau dreaptă, deși îmi venea să intru în pământ numai la simpla lui vedere. Mi-am strâns mâinile în pumni pe lângă corp și am inspirat adânc.

— Nu, am răspuns. Caledonia era mai mic. Au remodelat o școală veche. Dar unele detalii sunt similare.

Aprobă absent din cap.

— Thurmond, nenică... spuse punând un deget pe locul marcat de pe hartă. Am văzut acum câțiva ani niște schițe rudimentare ale lagărului, dar nu erau nici pe departe atât de detaliate. Agenții pe care i-am avut acolo n-au reușit să vadă nici jumătate din chestiile astea – nici măcar Connor.

Am rămas neclintită lângă dulapuri, așteptând să plece.

— Alban a împărțit copiile astea utile în timpul ședinței de conducere din seara asta, spuse Cole. Pe la jumătatea discuției, Cate s-a ridicat, s-a scuzat și a plecat. Știi cumva de ce?

N-am spus nimic. Adevărul era că știam ceva. Cate încerca să mă abată de la această idee de câteva luni bune. Fusesem nevoită să-i strecor dosarul lui Alban când ea nu era de față.

— Și eu care credeam că știi să citești gândurile, spuse râzând ușor.

Mușchii lui Cole erau încă înțepeniți și când s-a ridicat a fost evident că avea dureri mari. Făcu un semn cu capul spre dușuri.

L-am urmat într-una din cabinele de duș. Inelele perdelei aproape că țipară când a tras plasticul ieftin în urma noastră, făcându-mă să tresar și să mă lipesc cu spatele de peretele de ciment. Spațiul era foarte strâmt și eram deja stingherită când s-a aplecat pe lângă mine, chipul învinețit ajungându-i la doar câțiva centimetri de al meu, ca să deschidă la maximum robinetul dușului.

— Ce faci? am protestat încercând să-l împing ca să trec pe lângă el.

Cole m-a apucat de umăr și m-a ținut lângă el sub șuvoiul de apă. Până să înceapă să vorbească eram deja leoarcă.

— Dușurile sunt singurul loc nesupravegheat și neînregistrat din CG. Nu vreau să risc ca celelalte camere de supraveghere din încăpere să prindă discuția noastră.

— Nu am absolut nimic să-ți spun, am zis smulgându-mi umărul din strânsoare.

— Eu însă am atât de multe să-ți spun *ție*!

Cole întinse ambele brațe ca să-mi blocheze ieșirea și aproape că-și pierdu echilibrul. Nesigur pe picioare, departe de a fi în deplinătatea forțelor, obosit – o țintă ușoară. Mi-am repezit umărul în el, dar probabil că îmi expusesem planul fără să-mi dau seama, prin limbajul trupului. M-a prins de un braț și a sucit până ce mușchii începură să urle și încheieturile stăteau

să-mi sară din loc. Avea pielea fierbinte, de parcă încerca să reverse în mine focul care îi ardea în sânge.

E de-ai lor, e de-ai lor, e de-ai lor…

— Încetează! se răsti el, scuturându-mă zdravăn. Vino-ți în fire! N-am de gând să-ți fac rău! Vreau să vorbim despre Liam!

Cole îmi eliberă brațul din strânsoarea de fier și făcu un pas înapoi cu mâinile ridicate. Când m-am întors spre el încă mai gâfâiam. Apa juca rol de barieră și niciunul dintre noi nu părea să vrea s-o treacă. În jurul tenișilor mei fleașcă de apă începu să se încolăcească aburul, apoi se ridică spre genunchi și apoi trăgeam aerul umed și fierbinte în pieptul care și-așa mă strângea.

— Care Liam? am întrebat după ce m-am adunat.

Cole îmi aruncă o privire exasperată și mi-a fost clar că pierdusem partida.

— L-ai adus înapoi, am spus cu voce tăioasă. Am făcut *totul* ca să mă asigur că avea să fie în siguranță!

— În siguranță? râse Cole fără nicio urmă de amuzament. Crezi că dacă l-ai trimis pe idiot în lume ca să fie prins sau omorât ai făcut o faptă bună? Are noroc că încă mai verific sistemul nostru de contact, altfel vânătorul de recompense care se ținea după curul lui l-ar fi trimis bucuros în lagăr.

Nu m-am putut abține:

— Cum l-ai obligat să te ajute? am întrebat cu pumnii strânși.

— De ce presupui, drăguță, că l-am forțat să facă ceva?

— Nu-mi spune așa, am scrâșnit.

Sprâncenele blonde ale lui Cole se ridicară.

— Se pare că am primit răspunsul la întrebarea de ce l-ai mințit pe Alban. Ești amabilă să-mi explici cum ai ajuns să-l cunoști pe frate-meu?

Era rândul meu să fiu surprinsă.

— Nu ți-a spus Cate?

— Am niște bănuieli, dar nu e pomenit nicăieri în dosarul tău.

Cole își înclină capul într-o parte, un gest absolut identic cu al lui Liam. Arătătorul și mijlociul mâinii stângi îi băteau ușor și ritmic pe picior – poate un tic nervos.

— Alban pare să știe câte ceva, dar ceilalți nu.

Se lăsă pe spate, ieșind din șuvoi și sprijinindu-se de peretele cabinei de duș. Încă în suferință, dar lăsându-se purtat de un val

de mândrie care-l împiedica să-și arate suferința. Chestie tipică familiei Stewart, din câte vedeam.

— Uite ce – nu lucra cu mine deloc. În noaptea aia pe care ai văzut-o a fost prima dată când l-am văzut după ce s-a cărat din Ligă, acum câțiva ani. Am stabilit o procedură prin care să ne contactăm în situații de urgență și el a folosit-o. Am crezut că era o chestiune de viață și de moarte, altfel nu i-aș fi spus *niciodată* cum mă putea găsi.

— Pentru că erai într-o misiune sub acoperire? am întrebat. Ce dracu' e pe stickul ăla? Nu l-am văzut niciodată pe Alban așa de agitat.

Cole mă țintui cu privirea și – cred că datorită faptului că eram așa de furioasă – am reușit, în sfârșit să fac la fel.

— Spune-mi!

Oftă adânc și-și frecă creștetul cu degetele bandajate. Îi rupseseră toate degetele de la mâna stângă ca să obțină informații de la el. Alban îmi spusese asta, fără să-și ascundă satisfacția.

— Presupun că misiunea ta, care-o fi fost ea, a ajuns să fie compromisă și de aceea au dat buzna după tine în apartament?

Cole păru de-a dreptul jignit la auzul acestei idei:

— Pe dracu'! Acoperirea mea era impecabilă. Aș fi putut sta acolo pentru tot restul vieții și nimeni n-ar fi bănuit nimic. Singurul motiv pentru care am fost înhățat e că vânătorul de recompense care-l urmărea pe Lee, l-a văzut intrând în apartamentul meu și m-a denunțat că adăpostesc un puști Psi căutat de autorități. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă el n-ar fi apărut – mai aveam doar *trei ore* până să fiu extras de sub acoperire!

— Bine, dar tot nu mi-ai spus ce naiba căutai în Philadelphia. Vreau să știu ce era pe stickul ăla și de ce nu l-ai găsit la sfârșit. Asta căutai în haină, nu?

— Mda, spuse în cele din urmă. Asta căutam. Tâmpitul l-a luat fără să-și dea seama.

Am înlemnit.

— Poftim?!

— Eram infiltrat sub acoperire la Corporația Leda, unde lucram ca tehnician de laborator la cercetările legate de Psi făcute la cererea lui Gray. Ai auzit de programul ăla, nu?

A așteptat să încuviințez din cap, apoi a continuat:

— Obiectivul meu inițial era doar să fiu atent la cum mergeau lucrurile. Alban voia să știe ce fel de teste făceau și dacă descoperiseră ceva, dar ar fi trebuit și să raportez dacă credeam că ar fi posibil să scot de acolo vreunul din copiii din program.

— Ceea ce ai și făcut, am spus, făcând legătura atât de brusc, că până și eu am fost surprinsă. Nico – în programul ăla de testare era Nico.

Umerii lui Cole se lăsară sub cascada de apă.

— A fost singurul subiect al experimentelor… suficient de puternic ca să fie eliberat. Ceilalți erau doar… Nu pot să-ți descriu fără să pară că-ți povestesc un film de groază.

— Cum l-ai scos?

— Am simulat un stop cardiac fatal, spuse. A fost sunat „serviciul de curățenie” folosit de laborator, dar Liga a ajuns și l-a luat înaintea lor.

Circuitele creierului meu funcționau la viteză maximă, emițând pe bandă rulantă tot felul de ipoteze, una mai oribilă ca alta.

— Deci pe stick erau rezultatele cercetărilor furate de tine?

— Mda, cam așa ceva.

— Cam așa ceva?! am repetat fără să-mi vină să-mi cred urechilor. Adică eu nu am dreptul să știu ce era pe căcatul ăla?

O ezitare suficient de lungă ca să încep să fiu sigură că nu avea de gând să-mi spună.

— Ia gândește-te – care e singurul lucru pe care orice părinte al unui copil mort vrea să-l știe? Singurul lucru vânat de ani de zile de savanți?

Cauza bolii Psi.

— Tu vorbești…

Nu. Nu glumea. Nu pe tema asta.

— Nu pot să-ți dau detalii. N-am avut timp să mă uit peste documente înainte să încarc totul pe stick, dar am auzit discuțiile din laborator în după-amiaza aceea, când au finalizat experimentele. Puteau dovedi că guvernul e răspunzător de epidemie – Cole încleștă pumnii. Deși faptul că au distrus laboratorul și au redus permanent la tăcere pe toți savanții a doua zi după ce am fost săltat de soldații FSP ar trebui să fie o dovadă suficientă pentru majoritatea oamenilor.

— I-ai spus lui Alban? am întrebat.

Nu e de mirare că era așa de disperat.

— Doar când m-am întors și a trebuit să inventez un motiv pentru care mi s-a dus acoperirea pe apa sâmbetei. I-am spus că la descărcarea documentelor am alertat un fel de sistem de securitate silențios. Sunt sigur că orgoliul meu o să-și revină în vreo mie de ani… oftă Cole. M-am temut că dacă îi spuneam ce aveam, agenții de aici ar fi găsit o cale să folosească informația înainte să apuc să mă întorc cu ea.

Degetele lui Cole băteau darabana pe picior.

— N-am putut să-i spun înainte; riscam ca veștile să ajungă aici înaintea mea. Așa rupt de CG cum eram, tot mi-am dat seama că lucrurile se schimbau pe-aici. Oameni pe care-i cunoșteam și în care aveam încredere erau risipiți către celelalte baze de operațiuni, iar oameni care nu-mi plăceau erau, brusc, oamenii de bază ai lui Alban. E destul ca să te neliniștească un pic, înțelegi?

Am aprobat din cap.

— Știam că dacă puteam să-i aduc lui Alban ceva important, continuă Cole, am fi avut o șansă să manevrăm lucrurile astfel încât să-i învingem pe agenții care încearcă să schimbe Liga. Dar dacă se afla aici ce informație dețineam, ăștia s-ar fi apucat de plănuit cum să o folosească în scopurile lor. Informația aia e moneda de care avem nevoie ca să preluăm din nou controlul șandramalei ăsteia din mâinile merelor putrede din rândul agenților, ca să-l convingem pe Alban să rămână de partea noastră. E singurul mod de a le trage preșul de sub picioare la masa de ședințe, când planul lor va începe să pară singura opțiune viabilă care ne-a mai rămas.

În urechi îmi urlau cuvinte disparate din cearta dintre Alban și Rob. O *lovitură de mare anvergură. Copii. Lagăre.*

— Dacă informația asta e așa de importantă, cum de ai reușit s-o scoți din Leda?

— Am cusut nenorocitul de stick în căptușeala hainei. Am ieșit din clădire fără probleme pentru că făceam parte din echipa de pază și amicilor mei de-acolo nici prin cap nu le-a trecut să mă percheziționeze. Știam că cineva avea să primească o alertă când descărcam fișierele, dar am folosit datele de logare ale unuia din cercetători, spuse el. N-am avut misiune mai simplă de când mama m-a făcut. Până să se prindă ei că tipa era nevinovată, eu aveam să fiu plecat demult. Și-apoi, *scumpul* meu frățior a văzut soldații FSP venind spre apartamentul meu

cât eu eram plecat după mâncare. A fugit și a înșfăcat din greșeală haina mea în loc s-o ia pe a lui.

Nu sunt foarte sigură că l-aș fi crezut dacă n-ar fi fost așa de furios. Nu știam dacă să râd sau să-l dau cu capul de peretele de beton din spatele nostru.

— Cum ai putut să fii așa tâmpit? l-am întrebat. Cum ai putut să faci o greșeală așa de stupidă? I-ai pus viața-n pericol...

— Important e că încă mai putem recupera informația.

— Cel mai important...

Aproape că nu mai eram în stare să leg o frază, așa eram de furioasă eram.

— Viața lui Liam e mai importantă decât porcăria aia de stick!

— Ooooooo! spuse Cole cu un rânjet animalic întins pe toată fața. Se pare că frățiorul e mare maestru la sărutat!

Furia erupse în mine atât de rapid, cu atâta forță, încât efectiv am uitat să-l plesnesc.

— Du-te dracului, am zis și am încercat să dau buzna afară din cabină, pe lângă el.

Cole m-a prins din nou și m-a împins înapoi chicotind. Mâna începu să-mi zvâcnească pe lângă corp. Ce-ar fi să văd dacă se mai hlizește după ce-i prăjesc toate gândurile din creier?

Cred că lui Cole i-a trecut prin cap aceeași idee, fiindcă mi-a dat drumul și a făcut un pas înapoi.

— Măcar ai reușit să iei legătura cu el de când te-ai întors? am întrebat.

— A dispărut de pe fața pământului, răspunse Cole încrucișându-și brațele pe pieptul lat și bătând cu degetele mâinii stângi pe brațul drept. Știi care-i partea veselă a faptului că nu știe ce încărcătură transportă? N-am cum să știu unde ar putea s-o ducă sau încotro ar putea încerca să se îndrepte. Înseamnă că e aproape imposibil să-i dau de urmă micului tembel și nu pot decât să presupun că încă încearcă să-i găsească pe mama și pe tatăl nostru vitreg. Teoria haosului, în toată splendoarea ei.

— De ce-mi spui mie toate astea?

— Fiindcă ești singura care poate face ceva în privința asta.

Aburul îi cuprinse silueta și el dispăru cu totul.

— Nu, nu, ascultă-mă. Eu am fost compromis. Liga nu mă lasă să ies din CG. N-o să pot nici pleca în misiuni, darămite să răscolesc toată coasta de est în căutarea unui fugar. Când o să-

și dea seama că micuța noastră informatoare fictivă nu există, o să înceapă să analizeze celelalte posibilități. O să se întrebe „Care-i singura persoană pe care o au în comun acești doi străini?” O să întrebe „Pentru cine ar face fata asta orice ca să-l știe în siguranță?”

M-am zbârlit și mi-am încrucișat și eu brațele la piept. Ochii lui Cole coborâră rapid de la chipul meu la pieptul de care se lipise cămașa, iar eu mi-am ridicat brațele mai sus. Emise un mormăit gânditor și pe chip i se strecură un surâs distrat.

— Îți spun sincer, nu ești deloc genul lui. Însă al meu…

— Vrei să știi ce cred eu? am zis făcând un pas spre el.

— Nu prea, drăguță, da am impresia că oricum o să-mi zici.

— Adevărul e că ești mult mai îngrijorat pentru soarta lui Liam decât pentru cea a informațiilor. Vrei să-l găsesc ca să te asiguri că e în siguranță. Ăsta e adevăratul motiv pentru care ai apelat la mine și nu la altcineva.

Cole pufni disprețuitor. Cămașa îi atârna lipită pe piele din cauza aburului, iar când și-a îndreptat umerii mi-a fost imposibil să nu mă uit la contururile lor puternice.

— Sigur, cum zici tu. N-ai decât să o ții langa cu teoria asta, dar crezi că poți să-ți iei, naibii, gândul măcar două secunde de la ochii fermecători ai lui frate-meu și să-ți aduni mințile? Aici nu e vorba despre el sau despre mine – e vorba să ne asigurăm că *noi* controlăm informația, ca să i-o aducem *noi* lui Alban și să-i punem cu botul pe labe pe Meadows și pe tovarășii lui. Nici nu-ți trece prin cap ce mizerii vor să înceapă să facă organizația – ce v-ar face vouă, puștilor, dacă ar fi după ei. Și *o vor face* dacă nu găsim o cale să le dejucăm planurile.

Crezi că putem s-o ținem așa fără o acțiune de mare anvergură? Vorbele lui Rob îmi răsunară în urechi ca un ecou.

— Ce plănuiesc? Ceva care ne implică pe noi și lagărele?

Apa bolborosi între noi; temporizatorul instalat ca să limiteze consumul de apă caldă scoase un clic și se opri. Apa continua să curgă, dar temperatura ei se îndrepta către obișnuita răceală de gheață. Însă niciunul dintre noi nu se mișcă.

— Ideea lui măreață, începu Cole cu voce tensionată, e să folosească câțiva dintre copiii „neesențiali” de aici și informația primită de la tine despre lagăre. Știi tu, cei prea mici ca să fie folosiți în misiuni, unii dintre Verzi.

— Care să facă ce? am întrebat.

— În raport ai spus să nu-i percheziționează pe copiii deja sortați și etichetați ca fiind Verzi, corect?

A așteptat să aprob din cap, după care a continuat:

— Informația a fost confirmată și de unul din ceilalți copii, pe care l-am scos dintr-un lagăr mai mic. Meadows crede că în ultimul an procedurile de securitate de la primire au devenit mai neglijente – fiindcă nu mai sunt decât foarte puțini copii rămași în libertate, nu mai aduc decât câte doi-trei o dată. Un alt motiv ar fi faptul că în lagărele mai mari sunt prea puțini soldați FSP față de câți ar trebui.

— Așa e, am spus.

Observasem că numărul de soldați din Thurmond scăzuse de la an la an, timp în care lagărul atinsese capacitatea maximă și nu mai primea noi deținuți. Dar scăderea numărului de persoane din incintă se tradusese prin creșterea numărului de arme din incintă și a elanului cu care ne zdrobeau cu Zgomot Alb ori de câte ori doar li se părea că cineva ar putea să le facă probleme.

— Crede… Cole își drese glasul apăsându-și mâna teafără pe gât. Meadows vrea să pună explozibili pe copii, să-i predea soldaților FSP și apoi să detoneze bombele când copiii sunt duși în lagăre. Crede că va stârni destulă frică și nemulțumire printre FSP-iști ca să-i facă să dezerteze.

N-am auzit aproape nimic din ultima parte. În urechi aveam un fâsâit ca cel pe care-l scoate un aparat de radio atunci când caută frecvențe, care ardea, ardea, ardea fiecare gând, fiecare sunet, ardea totul în jurul gândurilor care-mi goneau nebunește prin cap.

— Dacă simți că te ia cu leșin, stai dracu’ jos! îmi ordonă Cole. Ți-am spus toate astea pentru că ești fată mare și am nevoie de ajutorul tău. Știu că n-ai vrut să se întâmple nimic din toate astea, dar ești implicată. Până-n gât. E și datoria ta să îndrepți lucrurile, nu numai a noastră, a celorlalți.

Nu m-am așezat, dar petele negre din câmpul vizual creșteau, se extindeau până i-au înghițit chipul.

— Și ceilalți agenți… vor și ei asta?

— Nu toți, răspunse, dar destui încât să nu mai stea la discuție dacă Alban n-ar fi aici. Pricepi ce încerc să-ți spun?

Dumnezeule!

— Cate știe de planul ăsta, dar... continuă să-i fie iubită?! De ce ar sta cu cineva căruia *i-ar trece măcar prin cap* o asemenea oroare?!

— Connor e o femeie deșteaptă. Dacă e cu el, are ea un motiv și probabil că nu e cel la care te gândești tu. Am văzut amândoi cum se ocupă Meadows de ceea ce nu-i convine.

— Atunci știi că Jarvin „s-a ocupat” de Blake Howard? l-am întrebat. Puștiul pe care l-a împușcat în spate în timpul operațiunii de aseară?

— Știi sigur? întrebă. Ai vreo dovadă?

— Imagini de la camerele de supraveghere, am răspuns. Descărcate înainte să apuce cineva de aici să le șteargă de la distanță.

— Deocamdată nu le mai arăta nimănui. Când te întorci cu informația, ducem și filmarea la Alban. Îi îngropăm definitiv pe Meadows și ai lui.

— Încă n-am acceptat să fac asta.

— Mă omori, puștoaico, dădu el din nou ochii peste cap. Te duci și-l găsești pe Liam și aduci înapoi informația. Nu m-am îndoit nicio clipă de asta. Pentru că, Prețioaso[5], zâmbi Cole când mă văzu dând ochii peste cap la auzul noii porecle, știu că nu vrei să se prindă Alban de ce s-a întâmplat cu adevărat și că Liam e implicat și știu că nu vrei să-i dai niciun motiv să acorde atenție sporită planului lui Meadows. Iar eu o să mă asigur că-și va îndrepta în schimb atenția spre desființarea lagărelor, dar *în felul corect,* cel propus de tine în raportul tău. Nu asta ai urmărit tot timpul? Nu de asta ai pus cap la cap toate informațiile pentru el? Știu sigur că n-ai făcut-o doar ca să-i dai lui Meadows un alt motiv să întoarcă totul împotriva ta.

Poți să-l găsești. Dorința devenea tot mai puternică, reducând la tăcere partea rațională, rece, liniștită a creierului meu. *Poți să-l revezi. Poți să te asiguri că de data asta ajunge acasă. Și poți să-i ajuți pe toți copiii ăia. Pe toți.*

— Dacă accept, am rostit, trebuie să-mi garantezi că n-o să fiu pedepsită pentru mica excursie făcută, atunci când mă voi întoarce. Și trebuie să juri că-mi accepți termenii, fiindcă dacă-ți încalci cuvântul, o să-ți smulg fiecare gând din cap până ce n-o să mai rămână din tine decât o băltoacă de muci în care ai să zaci cu balele curgând din colțul gurii. Ai înțeles?

---

[5] Referire la numele personajului, Ruby, care în engleză înseamnă „rubin”. (n.t.).

— Bravo, fată! răspunse Cole. Asta-i Prețioasa mea! O să încerc să te bag în următoarea operațiune de pe coasta de est. Va trebui să te bazezi pe inventivitate ca să te descotorosești de Supraveghetorul pe care o să-l trimită cu tine, dar nu cred că asta-i o provocare prea mare. Adresa e 1222 West Bucket Road, Wilmington, Carolina de Nord. Ții minte? Începe căutarea de acolo. Lee e sclavul obișnuinței; o să încerce să ajungă acasă ca să vadă dacă tatăl nostru vitreg n-a lăsat vreun indiciu despre destinația lor.

Am inspirat adânc. Trupul îmi era complet neclintit, dar totul în mine părea s-o fi luat la galop – inima, gândurile, nervii.

— O să reușești, spuse Cole încet. Știu sigur. O să-ți fiu alături tot timpul.

— N-am nevoie de protecția ta, am zis, dar Jude are.

— Prăjina? Sigur. O să fiu cu ochii pe el.

— Și pe Vida și Nico.

— Dorința ta e ordin pentru mine.

Cole făcu o mică plecăciune și începu să iasă cu spatele pe lângă perdea. Am închis ochii, încercând să blochez din minte înclinația familiară a zâmbetului lui și efectul pe care-l avea asupra inimii mele care stătea să explodeze din piept.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine.

— Auzi? am spus deodată, gândindu-mă că un alt agent sub acoperire ar putea să știe răspunsul. Ai auzit de operațiunea Ninsoare? De un agent numit Profesorul?

— Cred că am auzit de Ninsoare, dar numai că era un proiect pe care-l desfășurau în Georgia. De ce? Vrei să mă interesez pentru tine?

— Dacă ai timp, am ridicat eu din umeri.

— Pentru tine, Prețioaso, am tot timpul din lume. Poți să fii sigură de asta.

Încă mai stăteam în cabină când ușa de la vestiare s-a trântit în urma lui și ultimele șiroaie de apă s-au prelins în scurgerea de la picioarele mele.

•

Au trecut două săptămâni lungi, chinuitoare, până să găsesc dosarul roșu în dulapul meu. Am simțit cum fiecare zi trecea la fel ca cealaltă; am urmat întocmai rutina atent structurată antrenamente – masă – antrenamente – masă – culcare. Mi-am ținut capul plecat, dar gândurile în continuă mișcare. Mi-era

prea frică să mă uit în ochii cuiva ca nu cumva acea persoană să vadă vinovăția sau să-și dea cumva seama ce plănuiam. Aproape că mi-a venit să plâng – parțial de ușurare, parțial de panică – atunci când am găsit dosarul operațiunii pus în echilibru pe micul meu teanc de cărți.

În jurul meu, vestiarul urla de speculații, vocile răsunau una peste alta. Cineva fusese suficient de curajos – sau poate doar prost – ca să-l întrebe pe instructorul Johnson în timpul orei ce făcuseră cu trupul lui Blake și dacă avea să se țină vreun serviciu funerar pentru el. Nico se înverzise la față de parcă stătea să vomite, dar Johnson a alungat întrebarea cu o fluturare din mână.

Liderul Echipei Doi, o Albastră pe nume Erica, își expunea sonor opinia conform căreia Blake era încă la infirmerie, unde era studiat, dar altcineva, o Verde pe nume Jillian, insista că-i văzuse cu câteva zile în urmă cum cărau afară prin Tub un sac lung de plastic.

— Bineînțeles că l-au îngropat, spunea ea.

Am rămas lângă dulapul meu, ascunsă de ușă, ca să citesc dosarul. Un metru-doi mai încolo o auzeam pe Vida râzând tare de ceva ce-i spusese un alt Albastru. Când m-am întors, mi-am lungit gâtul pe după ușa dulapului, încercând să mă uit în dulapul ei. Bun. Nu avea înăuntru decât mormanul dezordonat de tricouri pe care le îndesase acolo. Asta însemna că avea să rămână aici. Puteam să le zic lui Jude și Nico să stea pe lângă ea – nimeni n-ar fi încercat să le facă rău în prezența ei, nici măcar Jarvin. Albinuța asta disciplinată era prea periculoasă.

Am deschis iar dosarul, lăsându-mi privirea să treacă peste fiecare rând. Dă Doamne să fie pe coasta de est, mi-am spus, dă Doamne să fie în est... Puteam ajunge mult mai ușor în Carolina de Nord din Connecticut decât din Texas sau nordul Californiei.

Nr. identificare operațiune: 349022-A
Plecare: 15 dec, 13:00
Locație: Boston, Massachusetts

Massachusetts. Mă descurcam de acolo. Unele trenuri încă mai mergeau.

Obiectiv: Extragerea doctorului P.T. Fishburn, Director Administrativ al Departamentului de Genetică și Maladii Complexe al Facultății de Medicină Harvard; dezactivarea laboratorului.

Mi s-a strâns stomacul – „extragere” însemna că aveam să-l interoghez acolo, în Boston, într-o casă de refugiu a Ligii sau, dacă se dovedea a fi necooperant, aveam să-l ducem la cea mai apropiată bază. Treaba mea. „Dezactivarea”, adică arderea, distrugerea, demolarea – treaba echipei tactice.

Echipa Tactică: Grupul Beta
Psi: Mandarină, Rază-de-Soare
Supraveghetor: încă nedeterminat

— Poftim? am șoptit simțind cum îmi amorțesc mâinile. S-o credeți voi!

Am pus dosarul la loc în dulap și am trântit ușa, mi-am sucit la spate părul ud într-un coc neglijent și am țâșnit pe ușă înainte să apuce careva să-și dea seama că plecasem. Era trei după-amiază, ceea ce însemna că dacă Cate nu era în vreo ședință, era cel mai probabil în camera ei sau în sala comună.

Un strop de apă mi se prelinse din păr pe obraz și l-am șters furioasă cu palma, dând buzna prin fâșiile de plastic atârnate la intrare, care ar fi trebuit, teoretic, să păstreze în vestiare puțina căldură care se făcea în CG. M-am uitat în sus, la tavanul coborât, ca să evit să privesc în ochi un grup de agenți când i-am făcut loc să treacă.

Părul de pe ceafă mi se ridica tot mai mult cu fiecare pas care răsuna în urma mea, perfect sincronizat cu pașii mei.

Era cineva în spatele meu. Fusese acolo de când am ieșit de la vestiare.

După pasul greu și zgomotul gutural pe care-l făcea când inspira, mi-am dat seama că era un bărbat. Am aruncat o privire în sus când am trecut pe sub una dintre bârnele de oțel de sub tavan, dar cine mă urmărea o făcea cu mare măiestrie și nu am reușit să-i văd reflexia, dar îl simțeam în spatele meu. Simțeam fiecare strop din dezgustul profund pe care i-l stârneam cum tăia răceala umedă a coridorului și mi se înfășura pe coloana vertebrală.

Nu te uita, mi-am spus încleștându-mi fălcile, *vezi-ți de drum.* Nu era nimeni; mintea îmi juca feste, așa cum îi plăcea s-o facă. *Ți se pare. Nu e nimeni.*

Dar îi simțeam prezența amenințătoare în ceafă, ca și cum degetele lui încercau să-mi netezească pielea care mi se făcuse ca de găină. Nimic nu-mi putea opri brusca accelerare a pulsului. Știam de ce sunt în stare și știam că mă antrenasem destul ca să mă apăr în cazul unui atac, dar nu mă puteam gândi decât la cum se legăna pantoful lui Blake Howard de degetele lui palide, țepene, în infirmerie.

Am ajuns la ușile duble pe care le căutam și am dat buzna în sala comună aproape gâfâind.

Tocmai aranjau mesele rotunde și pliau din nou scaunele ca să redea sala destinației ei obișnuite, de sală de recreere. Ici și colo am remarcat agenți îmbrăcați în cele mai bune echipamente ale lor, împărțind cărți de joc, uitându-se la știri la televizor sau chiar jucând șah cu un set de piese desperecheate.

Pe ușile din partea opusă a încăperii intră Cate, izbitor de elegantă în impecabilul ei costum bleumarin cu fustă. Părul blond îi era răsucit la spate într-un coc strâns. Se lovi distrată de un agent care stătea la o masă din apropiere și murmură o scuză. Nu mi-am dat seama că era în căutarea cuiva până ce dădu cu ochii de mine.

— Aici erai! spuse alergând spre mine cât de repede îi permiteau tocurile.

Am deschis gura să vorbesc, dar mă reduse la tăcere ridicând o mână.

— Știu. Îmi pare rău. Am făcut tot ce-am putut să-l conving pe Alban să se răzgândească, dar a insistat.

— N-are nici șaișpe ani! am spus. Nu e pregătit, *știi* că nu e pregătit; toți știm asta! Chiar vrei să fie următorul Blake Howard?!

Parcă îi dădusem un pumn în față. Cate făcu un pas înapoi clătinându-se și o expresie de groază străpunse masca imperturbabilă pe care o purta de obicei.

— M-am luptat să-l scot din misiune, Ruby. Am desemnat-o pe Vida să meargă cu tine, dar cineva l-a convins pe Alban că Jude ar trebui activat mai devreme. Au nevoie de un Galben pentru sistemul de securitate și Alban a spus că nu avea logică să trimită două echipe într-o misiune simplă.

Deja atrăgeam câteva priviri răzlețe. Cate mă luă de braț, mă conduse spre o masă goală, și mă forță să stau jos.

— Trebuie să mai încerci, am insistat.

Micul nostru Rază-de-Soare nu se descurca prea bine în situații tensionate și avea tendința să rătăcească, furat de peisaj, ca să exploreze obiecte lucitoare, când ar fi trebuit să stea de șase. Singurul lucru pe care-l știa despre armele de foc era să nu-și îndrepte spre față capătul cu gaură.

— O să facă cincisprezece ani peste câteva săptămâni, spuse Cate cu o mână pe mâna mea. Sunt... sunt sigură că o să fie bine. E o operațiune simplă, numai bună pentru prima lui ieșire pe teren.

— M-aș putea descurca și singură. Dacă e vorba de sabotarea unui echipament electric, aș putea...

— Nu pot face nimic, Ruby. Nu pot să mă tot opun lui Alban fiindcă o să înceapă să mă considere pe mine o problemă. Și...

Trase adânc aer în piept și-și netezi cu gesturi absente mai întâi părul, apoi fusta. Când vorbi din nou, vocea îi era mai puternică, dar nu se mai uită în ochii mei:

— Singura consolare în toată chestia asta e că știu că va fi acolo cu tine și că tu o să ai grijă de el. Așa-i?

Sub pomeții înalți pielea i se trăsese, de parcă era în convalescență după o boală lungă. M-am aplecat spre ea și am observat abia acum felul în care fondul de ten i se adunase în noile riduri fine din jurul ochilor și cât de negre erau cearcănele care i se conturau sub ochi. Avea douăzeci și opt de ani și deja începea să arate mai bătrână decât arăta mama când am văzut-o ultima dată.

Uneori aveam impresia că aici o găseam pe adevărata Cate – în tăceri. N-aș spune că relația noastră era bună, pentru că era construită pe o minciună și încă una foarte crudă. Putea să spună una și să gândească cu totul altceva. Însă în clipa aceea, abandonat în tăcere, chipul ei mi-a spus tot. Am văzut lupta interioară în ridurile feței ei și am știut că oricare ar fi fost următoarele cuvintele care aveau să-i iasă din gură, erau destinate mai mult agenților din jurul nostru decât mie.

— Trebuie să mă duc sus, spuse cu voce egală, ca să duc la capăt o însărcinare.

„Sus” adică străzile de la suprafață ale orașului Los Angeles. Adică însărcinarea avea probabil legătură cu Coaliția Federală.

Cate era de-acum agent senior. Își câștigase rangul pe merit. Dacă o trimiteau sus, sigur avea de făcut ceva important pentru Alban.

— Deci nu vii cu noi? am întrebat.

Cate aruncă o privire în spatele meu și făcu cu mâna cuiva pe care-l reperase acolo. Cu toate că părul aproape că mi se uscase, am simțit ceva rece prelingându-mi-se pe ceafă în jos.

— Ai apărut la țanc, spuse Cate. Tocmai voiam să-i spun lui Ruby că o să fie pe mâini bune în timpul operațiunii. O să ai grijă de fata mea, da?

Încă din prima zi când l-am cunoscut, Rob avusese mare grijă să nu mă atingă niciodată de bunăvoie. Și el, ca și ceilalți, știau că era mai bine să se ferească. Cu toate astea, m-am uitat cum mâinile lui cu păr negru și creț pe falange atârnau pe lângă corp și am simțit că mi se strânge gâtul.

— Păi nu asta fac întotdeauna? spuse Rob chicotind ușor.

Cate se ridică și fața ei, palidă ca luna, străluci în lumina artificială.

— Ne vedem curând, cât numeri în gând.

Era felul ei stupid și infantil de a-și lua rămas bun, același pe care-l folosea întotdeauna când pleca fără noi. Ceilalți i-ar fi sfârșit poezioara fără să ezite; Jude inventase un mic rămas-bun care să includă numele ei de cod. Acum, abia am reușit să spun gâtuit:

— Nu umbla hai-hui, floarea-soarelui.

De cum s-au îndepărtat, l-am văzut pe Cole la o masă din celălalt capăt al sălii, cu o carte deschisă în fața lui, pe masă. După chipul lui întunecat era mai mult decât evident că auzise toată conversația.

Ai spus că o să-l protejezi. Chiar nu era nici o singură persoană în toată Liga în care să pot avea încredere? Nu te puteai baza deloc pe oamenii ăștia! Toate promisiunile lor se scurgeau în mocirla minciunii.

Cole clătină din cap și-și întoarse palmele în sus pe masă. Era o scuză slabă și tăcută, dar măcar știam că a înțeles. Simpla mutare a acestei piese pe tabla de șah era suficientă ca să schimbe complet jocul.

• Șase •

Eu și Jude am fost strecurați în Boston la lumina zilei, pe banchetele din spate ale unui avion cargo pântecos. Era un model mai vechi decât cel pe care-l folosiserăm la întoarcerea din Philadelphia, iar mirosul lui părea să dea oarece credibilitate teoriei lui Jude cum că fusese folosit la transportul de carne.

Mă uitam la lăzile enorme din fața noastră și încercam să ignor pârâiturile pe care le scoteau sub apăsarea legăturilor care le țineau fixate într-un loc. Toate erau marcate cu eleganta lebădă aurie a Corporației Leda, de parcă universul ne făcea cu ochiul rânjind grotesc. Partea rațională a creierului meu știa că asta nu reprezenta nimic, că nu era neapărat vreun semn rău. Zburam tot timpul cu avioane ale Corporației Leda. Își dăduseră seama că aveau numai de câștigat dacă făceau frumos și la Gray și la Coaliția Federală, iar asta însemna că aveau „dispensă specială” ca să zboare spre și dinspre California ca să-și transporte produsul. Necooperant ca de obicei, lui Gray i-a venit ideea sclipitoare să încerce să forțeze Coaliția Federală să iasă din California prin înfometarea întregului stat și a interzis importurilor să intre în stat și exporturilor să iasă din el. Din păcate pentru tot restul țării, California era locul unde se cultivau majoritatea fructelor și legumelor din țară și avea acces ușor la petrolul pe care-l extrăgea în Alaska.

Însă Coaliția Federală era codoașa noastră. Ne lăsau să circulăm clandestin cu avioane ca ăsta, iar în schimb, noi eram arma lor din umbră. Lui Alban schimbul i se părea „echitabil” având în vedere câtă informație obținuserăm și cât de multe misiuni tăcuserăm pentru ei de-a lungul anilor. Însă cu știam că-și dorea mai mult de atât. Mai precis: respect, bani și promisiunea unui loc în noul lor guvern odată ce dispărea Gray din peisaj.

Dincolo de muntele de lăzi înfășurate în plastic, Echipa Beta râdea, râdea, râdea de se prăpădea de o poantă acoperită de mârâitul constant al motoarelor.

Mi-am apăsat ochii cu dosul mâinilor înghețate în încercarea de a le domoli pulsația dureroasă. Puțina căldură care încă mai

circula prin cală probabil că rămânea lipită de tavan, fiindcă nu o mai simțeam absolut deloc. M-am cufundat și mai mult în scaun și mi-am înfășurat pufoaica neagră în jurul trupului cât de strâns mi-a permis centura de siguranță.

— Inspiră adânc, intona Jude, expiră lung. Inspiră adânc, expiră lung. Nu ești într-un avion, ci plutești prin aer. Inspiră adânc…

— Cred că chiar trebuie să inspiri adânc ca să funcționeze, i-am zis.

Avionul căzu puțin și săltă la loc după o secundă.

— E… îi pieri vocea. E normal să facă așa?

— Doar niște turbulențe, i-am spus încercând să mă extrag din strânsoarea mâinii lui. Se întâmplă de fiecare dată.

Jude își prinsese bine pe cap o cască a unuia dintre membrii echipei tactice și-și pusese și o pereche de ochelari de protecție. Nu m-a lăsat inima să-i spun că dacă se prăbușea avionul, o rană la cap era ultimul lucru pentru care trebuia să-și facă probleme.

Dumnezeule mare! Nu era în stare să facă față stresului unui *zbor cu avionul.*

Era o mare greșeală – ar fi trebuit să mă zbat mai mult, să mă cert, să conving pe cineva să-l scoată pe Jude din operațiunea asta. Cât eram în CG, faptul că eram nevoită să-l iau după mine în căutarea lui Liam fusese enervant, o frântură iritantă de realitate pe care trebuia s-o îndur, dar acum… acum eram de-a dreptul speriată. Cum avea să facă față tensiunii evadării din mâinile lui Rob și ale Echipei Beta dacă nu era în stare să stea locului nici cinci minute? Dacă doar pericolele din imaginația lui făcuseră deja praf orice urmă de curaj?

Poate găsesc o cale să-l las cu Barton, mi-am spus frecându-mi fruntea. Problema era că… n-aveam de unde să știu că Barton nu era unul dintre agenții care erau de partea lui Rob în controversa privind atacarea lagărelor. Cum puteam să știu că vreunul din camarazii lui de echipă n-avea să tragă bucuros un glonț în capul lui Jude, simplu și fără bătaie de cap?

— O să fie grozav. O să fie super-cool.

Dosarul misiunii din poala lui Jude era pătat cu stropi minusculi din orice-ar fi fost ceea ce mâncase cu o seară înainte și nici el nu arăta prea bine.

Îmi venea să urlu. *Să urlu.* Încă o gură de hrănit și un spate de apărat. Jude era zăpăceala pe două picioare. Dar ce alternativă aveam? Să-l trimit înapoi în gura lupului și să sper că aveam să-l găsesc în viață la întoarcere, când Cole avea să-și pună planul în aplicare?

Nu. Jude era balast și aveam să fiu nevoită să-l car în spinare tot drumul, dar acum eram mai puternică. Puteam s-o fac. Aveam să-l găsesc pe Liam și aveam să-i protejez pe amândoi – pentru că era singura opțiune. Singura pe care eram dispusă să o accept.

— Bartlett. Cu ce crezi că se ocupă? întrebă Jude răsfirând paginile dosarului ca pe un evantai. Celelalte nume le știu. Frances e drăguță, mi-a dat o dată o ciocolată. Îmi place și de Lebrowsky, Gold și Fillman. Sunt tipi mișto. M-au învățat să joc solitaire. Și-mi place și Liderul. Mă bucur că Barton a fost avansat. Dar cine naiba e Bartlett?

— Nu știu și nu-mi pasă, am zis, concentrată exclusiv la lăzile cu provizii medicale din fața mea.

De fapt, știam cine era Bartlett – un tip nou, transferat de la baza de operațiuni din Georgia. Auzisem câteva dintre fetele Verzi discutând în vestiar despre ce „specimen reușit” era, dar m-au reperat și s-au cărat înainte să apuc să aflu ceva folositor.

Acum Jude se-apucase de fredonat și bătea un ritm frenetic cu un picior pe covorașele cauciucate de pe podea. Busola din jurul gâtului alunecase de sub jachetă și se bălăngănea ritmic odată cu el. Nu cred că Jude se oprise din mișcare în cele cinci ore de când eram în avion.

— Bartlett a fost antrenat la West Point[6]. Crezi că asta înseamnă că e foarte bun?

— De ce mă mai întrebi dacă ai învățat pe dinafară toate fișele de personal din dosarul operațiunii?

— Fiindcă oamenii sunt mai mult decât ce spune despre ei o bucată de hârtie sau un fișier dintr-un calculator. Nu prea mă interesează că specialitatea lui Bartlett e lupta cu cuțitul – adică… nu mă înțelege greșit: *uau*! – dar aș prefera să știu de ce s-a alăturat Ligii și ce crede acum despre decizia lui. Care e mâncarea lui preferată…

[6] West Point e cea mai veche și mai respectată academie militară din Statele Unite. (n.t.).

La auzul acestor vorbe m-am întors să mă uit la el, pe jumătate uluită și pe jumătate îngrozită.

— Tu crezi că mâncarea lui preferată e mai importantă de știut decât prin ce metodă preferă să te omoare în luptă?

— Păi… da, cam e…

Nu m-am mai putut abține și nici nu mi-am dat seama de ce furia explodase așa de rapid și cu atâta putere în toată ființa mea.

— Vrei să știi cine sunt cei din Echipa Beta? am întrebat cu un bubuit ca de ciocane în urechi. În următoarele douăsprezece ore, ei vor fi singurii șase oameni care n-o să vrea să te omoare. Dar nu sunt obligați să te apere, mai ales dacă asta ar periclita misiunea. Așa că ascultă ordinele Liderului și ține-ți dracului capul la cutie! *Asta*-i tot ce trebuie să știi.

— Fraaate, spuse Jude clipind repede, nu toți adulții din lume încearcă să ne bage în pământ.

Limba îmi rămase captivă în spatele dinților încleștați. *Crezi că cel mai rău lucru pe care pot să ți-l facă e să te omoare*?

— Doar că… vreau să cunosc oameni, explică el. Ce-i rău în asta?

— Ei bine, regret să te informez, dar cei mai mulți dintre ei nu vor să te cunoască pe tine.

— Nu, adică… – își flutură mâinile prin aer de parcă asta avea să descifreze misterul a ceea ce încerca să spună – chestia e că în zilele astea oamenii se grăbesc să te reducă la un minimum de informație și să te încarce într-un sistem, înțelegi? Și cred, nu poți cunoaște o altă persoană decât dacă o studiezi cu atenție.

Se opri și-și întinse gâtul lung să se uite în jur, dar Supraveghetorul desemnat nouă în această operațiune era ocupat să joace cărți cu Frances.

— Uită-te la Rob. Are un dosar perfect. A făcut facultatea la Harvard, a fost în forțele speciale ale Armatei, apoi a fost o vreme agent FBI. Are exact un metru optzeci înălțime și cântărește o sută unu kile. Știe să folosească arme de foc și vorbește binișor spaniolă. Dar asta… Nicăieri printre informațiile alea nu există vreun indiciu că el… Jude lăsă finalul frazei nerostit. Nu vreau să văd doar fața cuiva; vreau să-i văd și partea ascunsă, umbra.

Nu cred că Jude pierduse pe cineva înainte de Blake. Auzise de agenți uciși în misiunea aia, sau în raidul ăla, sau în explozia

aia, dar odată ce te acomodezi complet cu acea durere unică produsă de despărțirea de o persoană pe care o cunoști până-n măduva oaselor, înveți să nu mai încerci să cunoști pe cineva.

— Pe bune? am întrebat. Și? Mie îmi vezi umbra?

Jude își plecă ochii spre tocurile bocancilor lui ridicol de mari, care se bâțâiau cu nervozitate.

— Nu, spuse așa de încet că aproape nu l-am auzit peste miile de mile de aer albastru precum cristalul așternute între noi. Uneori am impresia că nu ți-am văzut cu adevărat nici fața.

Nu-mi păsa. Mâinile îmi amorțiseră, dar numai frigul era de vină, nu gheața care apăruse din neant între noi în doar câteva secunde. Mi-am încleștat fălcile doar ca să opresc clănțănitul dinților, nu ca să nu las să-mi scape un zgomot urât, plin de iritare. N-aveam nevoie să fiu plăcută, sau dorită sau ocrotită, n-aveam nevoie de prieteni și cu siguranță n-aveam nevoie ca puștiul care pusese odată la pământ toată rețeaua de calculatoare a Ligii fiindcă se împiedicase de propriile picioare uriașe să mă facă să mă simt atât de vinovată încât să devin altcineva decât cine eram. Mi-era bine așa. Mi-era doar puțin frig.

M-am cufundat un pic mai adânc în pufoaică urmărindu-l cu coada ochiului cum se foia. Își înroșise mâinile tot frecându-le.

— Echipa Beta e un grup bun, am spus în cele din urmă. Atâta timp cât le asculți ordinele, o să se poarte bine cu tine. Pe cei din Alfa îi doare-n cur de tine, așa că încearcă să te asiguri că iei cu tine încă un puști, care să nu te scape din ochi. Delta e condusă de Farbinger, iar lui îi plac copiii.

— Da? spuse Jude cu voce sleită de viață.

Studia atent bucata de material negru de pe genunchi.

— Ruby? șopti așa de încet că urletul avionului aproape i-a înecat cuvintele. Rob m-a ales pentru operațiunea asta ca să mă poată omorî?

Pe Rob l-am cunoscut după ce Cate mă scosese din Thurmond. Cei doi agenți ai Ligii stabiliseră să se întâlnească la o benzinărie abandonată, amândoi urmând să aducă cu ei copiii pe care reușeau să-i elibereze. El spusese că nu reușise să-și scoată grupul lui de copii și că fusese nevoit să fugă singur ca să nu fie descoperit de conducătorii lagărului. Cate, care era așa de prinsă în mrejele lui, îl crezuse pe loc. Dar o singură scăpare, o

singură atingere neatentă și mintea lui devenise o carte deschisă pentru mine. Văzusem adevărul.

În nopțile în care nu stăteam trează terorizată de gândul la ce se întâmplase cu Liam și Grasu și Zu și cu fetele pe care le lăsasem în urmă, în Thurmond, amintirile lui Rob mi se strecurau înapoi în minte ca niște șerpi. Vedeam băiatul cu sac în cap îngenunchiat pe pământ și cum i s-a scuturat tot trupul ca în convulsii când agentul l-a împușcat de la doar câțiva centimetri distanță. Vedeam fata fetei, vedeam cum i se mișcaseră buzele ca să cerșească îndurare și cum se zgâlțâise tomberonul când Rob îi aruncase cadavrul înăuntru. Și spre final mă trezeam cu stomacul întors pe dos, nu doar din cauza vieților pierdute, ci și din cauza senzației că-i omorâsem eu, cu mâna mea. Apropo de a vedea umbra cuiva… eu știam cum e când *ești* umbra cuiva!

— Mă gândesc întruna la Blake. Mă gândesc la el în fiecare zi, tot timpul. Ar fi trebuit să spunem cuiva, zise Jude. Jarvin și ceilalți ar fi dați afară în șuturi și în Ligă lucrurile ar fi din nou cum erau înainte… înainte să se întâmple toate astea. Ei sunt ăia răi. Dacă scăpăm de ei…

Infecțiile nu acționau întotdeauna așa. Uneori putreziciunea se împrăștia prea mult ca să mai poată fi îndepărtată dintr-o singură tăietură. Era foarte posibil ca Rob și Jarvin și ceilalți să fie doar câțiva dintr-un grup mai mare. Tare m-a tentat să-i spun atunci tot, tot ce-mi spusese Cole, dar să-l panichez doar ca să-i dovedesc că n-avea dreptate era de departe cea mai mare tâmpenie pe care-aș fi putut-o face. Dacă voiam să reușesc, el nu trebuia să știe dinainte ce plănuiam. Nu-mi permiteam să-i dau ocazia să-și dea cu stângu-n dreptu’ și să ne dea de gol în fața lui Rob și a celorlalți.

— N-o să pățești nimic, i-am spus. O să fiu tot timpul lângă tine.

Tremura; nu cred că a auzit vreun cuvințel din ce-am spus.

— Cum pot să facă asta? Ce rău le-am făcut noi vreodată? De ce ne urăsc așa de tare?

Râsul puternic al lui Rob străpunse aerul până la noi; am închis ochii.

— De ce nu încerci să dormi puțin? am zis. O să mai zburăm câteva ore. N-are sens să fim amândoi obosiți.

— Bine, răspunse el. Doar că mi-aș dori…

— Ce ți-ai dori? am întrebat.

— N-am putea mai bine să mai vorbim? mărturisi el cu ochii la proprii genunchi, ridicându-și stângaci picioarele pe banchetă.

— Tu chiar nu suporți să stai cu gura-nchisă, așa-i? l-am întrebat. Te omoară de-a dreptul, nu?

Trecu o vreme până să răspundă, de parcă încerca să-mi arate că mă înșelam.

— Nu, spuse. Doar că nu-mi place liniștea. Nu-mi plac lucrurile pe care le aud acolo.

Nu întreba. Nu întreba. Nu întreba.

— Cum ar fi...?

— Cel mai mult îi aud certându-se, șopti el. Îl aud cum țipă la ea și pe ea plângând așa cum mi-aduc aminte că o făcea. Dar e... Aud prin uși închise. Mama mă băga în dulapul ei, știi, fiindcă el era mai bine dispus când nu mă vedea. Nu-mi amintesc cum suna vocea ei în mod normal, doar cum suna atunci.

— Mi se mai întâmplă și mie chestii din astea, am încuviințat din cap.

— Ce ciudat, nu-i așa? Au trecut vreo opt ani și tot îi aud și mă gândesc cât era de întuneric și strâmt și parcă nu mai pot respira. Îi aud tot timpul, de parcă mă hăituiesc și nu pot să scap de ei niciodată. Nu mă lasă.

Știam că era epuizat și știam din proprie experiență ce efecte putea să aibă starea asta asupra minții, ce feste îți juca pe măsură ce zidurile de apărare se prăbușeau unul câte unul. Nu fantomele bântuie oamenii, ci amintirile.

— Vorbești, te rog, până adorm? Numai... adică numai până adorm. Și... crezi că s-ar putea să nu spui nimănui chestia asta, niciodată, niciodată?

— Sigur.

Mi-am lăsat capul pe spătarul scaunului întrebându-mă ce-aș putea eu să-i spun care să-l calmeze.

— În copilărie îmi plăcea mult o poveste, am început cu voce scăzută cât s-o audă doar el peste mugetul motoarelor. E despre niște iepuri. Poate ai mai auzit-o.

Am pornit de la început, cu evadarea. Fuga prin pădure, noile pericole apărute la tot pasul, disperarea trăită când încercai să protejezi pe toată lumea când tu abia erai în stare să ai grijă de tine... Băiatul cu ochi întunecați, fără fund, trădarea, focul,

fumul. Și, când mi-am dat seama că-i spusesem, de fapt, povestea mea, Jude dormea tun, cuibărit în vise.

•

Uite care-i treaba cu locurile ca Bostonul: indiferent ce au fost cândva, indiferent de cum arată populația, indiferent de ce afaceri au prosperat cândva acolo, orice persoană importantă s-a născut în locul acela, orașul pe care-l știau oamenii a dispărut. Era cineva drag privit în oglinda retrovizoare, micșorându-se tot mai mult pe măsură ce timpul și distanța dintre voi creșteau, până ce nu-i mai puteai recunoaște nici forma.

Clădirile de cărămidă roșie continuau să fie ferm înfipte în pământ, dar ferestrele le fuseseră sparte. Iarba din parcul Common era moartă în unele locuri, scăpată de sub control în altele și carbonizată până la rădăcină acolo unde fuseseră cândva copaci. Reședințele impunătoare erau încuiate și cu obloanele trase, iar de pietrele lor întunecate atârnau țurțuri de gheață și zăpadă întărită. Pe fiecare arteră importantă de circulație era deschisă o bandă pentru ca mașinile și bicicletele să-și croiască drum centimetru cu centimetru, bară la bară, dar multe dintre străzile vechi și încâlcite erau ocupate de corturi improvizate și de oamenii înghesuiți unii în alții în ele.

Era straniu să vezi izbucnirile viu colorate ale umbrelelor vechi sau ale așternuturilor pentru copii desfăcute deasupra adăposturilor improvizate. Cei mai amărâți dintre ei erau complet expuși în aerul înghețat, fără nimic altceva decât un sac de dormit sau un zid de care să se sprijine.

— Nu pricep, spuse Jude privind prin geamul fumuriu.

Niciun bec de pe stradă nu era aprins, dar ardeau destule focuri ca să se vadă întreaga scenă – și primii fulgi de zăpadă – din spatele ambulanței pe care un spital ne-o dăduse cu mare mărinimie la schimb contra proviziilor de la Leda pe care le livraserăm.

— O groază de oameni și-au pierdut casele și locuințele închiriate când bursele s-au prăbușit, am spus, făcând eforturi să fiu răbdătoare cu el. Guvernul nu și-a putut plăti datoria și, din cauza asta, oamenii ăștia și-au pierdut slujbele și nu și-au mai permis să-și păstreze proprietățile.

— Dar dacă toată lumea a pățit la fel peste tot, de ce nu i-au lăsat băncile pe oameni să stea în casele lor până trecea perioada proastă? N-ar trebui să facem ceva ca să-i ajutăm?

— Fiindcă nu așa funcționează lucrurile pe lume, vorbi Rob, de pe scaunul șoferului. Obișnuiește-te cu gândul ăsta.

Purta o uniformă de paramedic închisă la culoare și părea să savureze faptul că putea să pornească semnalele luminoase și sirena când oamenii de pe străzi nu se dădeau destul de repede din calea lui. Lângă el, pe bancheta din față, stătea singurul membru al Echipei Beta desemnat să ne susțină pe parcursul jumătății noastre de misiune – îl chema Reynolds, și cât Rob și Reynolds se băteau pe spate la urcarea în ambulanță, o singură privire spre chipul lui Jude a fost de-ajuns ca să-mi dau seama că Reynolds era unul din agenții pe care Jude îi auzise complotând împotriva noastră.

Restul Echipei Beta era cu trei cvartale înaintea noastră, toți șapte înghesuiți în spatele unui camion vechi. Erau îmbrăcați ca un fel de protestatari – haine de stradă, păr încâlcit, șepci cu logo-ul echipei de baseball Red Sox, geci suficient de groase ca să ascundă armele de dedesubt.

Profesorul ăsta pe care-l căutam locuia în Cambridge, pe malul celălalt al râului Charles. Facultatea de medicină a Universității Harvard se lăfăia în mijlocul orașului Boston. În înțelepciunea lui îndoielnică, Rob hotărâse să împartă misiunea într-un dublu atac simultan. Echipa Beta trebuia să se ocupe de „dezmembrarea” laboratorului, iar Jude și cu mine trebuia să intrăm în casa țintei noastre și să-l „extragem” pentru a-l interoga.

Cel puțin așa credea Rob.

Am mers înapoi către podul Longfellow și am traversat râul pe fundalul sonor asigurat de întrebările entuziaste ale lui Jude despre baseball, despre râu, despre ce-o fi substanța lipicioasă de pe podeaua ambulanței, despre cum aveam să ne întoarcem acasă, până ce, în sfârșit, Barton ne activă cu un bâzâit căștile de comunicare din urechi.

— Aici Lider, pe poziție, gata să încep operațiunea la douăzeci și două treizeci. Unde ești, Supraveghetorule?

— La cinci minute de cuibul Gâștei, răspunse Rob și am simțit cum ambulanța accelera sub mine.

Și exact atunci neliniștea mea se găsi se trezească. M-am îndreptat puțin de spate, trăgându-mi genunchii la piept și înfășurându-i cu brațele.

— Avem legătura cu Frontul de Acasă?

— *Aici Frontul de Acasă. Linia de comunicații e securizată. Aprobăm startul la douăzeci și două treizeci. Imaginile din satelit arată obstacole minime la Ținta Doi. Supraveghetorule, vedem un volum considerabil de activitate în sectorul tău.*

Nu sunt sigură care dintre noi, eu sau Rob, a fost mai scârbit să-l audă numit „Supraveghetor”. Nu avea o echipă de copii, cum avea Cate, dar eticheta era automat lipită pe fruntea oricui supraveghea un puști ciudat în timpul unei operațiuni.

— E un protest în Curtea Bătrânului[7], spuse Rob.

M-am uitat în sus, ridicându-mă în patru labe ca să ajung la geamul din spate. Avea dreptate. Treceam pe lângă campusul mărginit de copaci al universității, cu aleile lui întretăiate. Sute, poate chiar mii de trupuri erau adunate ciorchine în jurul unui rug uriaș, ignorând lapovița care cădea în jurul lor. Pe petecele de zăpadă de lângă ei erau aruncate pancarte și tobe, singurele lucruri care despărțeau protestatarii de polițiștii iritați, care-i înconjuraseră. Oamenii păreau să dea târcoale pe la marginea micului parc, ca și cum căutau o cale de a sparge șirul de uniforme și arme.

— De ce protestează? șopti Jude, aburind geamul.

N-am răspuns, dar i-am făcut semn să se lase în jos. Am început să număr cvartalele pe lângă care treceam: unu, două, trei, patru, cinci.

Ambulanța se opri cu un zgâlțâit aproape de căsuța albă și drăguță, cu acoperiș gri în pantă a profesorului. Rob își desfăcu centura de siguranță și se ridică în picioare, întinzându-se puțin când trecu în spatele ambulanței.

— Suntem pe poziții, spuse apăsându-și urechea cu mâna.

I-am simțit ochii alunecând spre mine, dar eu mi-am menținut privirea fixată pe Jude, care începu iarăși să tremure.

Puștiul ăsta o să-și găsească singur moartea, mi-am spus apăsându-mi cu două degete rădăcina nasului.

— *Totul e în regulă,* spuse agentul care monitoriza operațiunea în CG. *Începeți misiunea Ou de Gâscă.*

— Recepționat, spuse Barton, urmat imediat de Rob.

Arăta cam jerpelit cu barba neagră crescută pe marginea maxilarului pătrățos, dar ochii lui Rob erau cât se poate de ageri. Aruncă băiatului cealaltă geacă de paramedic și o șapcă –

[7] Old Man’s Yard sau Harvard Yard – porecla afectuoasă dată de studenți campusului Universității Harvard. (n.t.).

de parcă asta ar fi putut ascunde faptul că Jude arăta cu vreo doi ani mai tânăr decât era.

— Nu scoți o vorbă, nu te foiești și faci ce zic eu, după care îți miști curu' înapoi aici, îi spuse băiatului.

Apoi se întoarse spre mine și adăugă:

— Tu știi ce ai de făcut?

L-am privit direct în ochii negri:

— Da.

Rob avea nevoie de Jude ca să dezactiveze sistemul de alarmă al casei și să ajute la împinsul tărgii cu care aveau să-l scoată din casă pe profesor, în caz că-l lovea curiozitatea pe vreunul din vecini și se uita de după perdele când nu trebuia. Trebuia să-l luăm apoi într-o lungă plimbare de un sfert de oră prin oraș, ca să am timp să lucrez asupra lui ca să-l fac să coopereze, apoi urma să-l abandonăm pe un trotuar, cu toate amintirile legate de întâlnirea noastră șterse din minte. Dacă se dovedea a fi greu de frăgezit, Rob avea o casă de siguranță unde-l puteam duce pentru metode de persuasiune mai… dureroase, presupun.

Rob deschise ușa din spate, lăsând să intre o pală de aer înghețat. El și Reynolds traseră targa afară împreună cu o geantă de pânză. Jude își frângea iar mâinile.

L-am apucat de braț chiar înainte să sară din mașină după Rob.

— Ai grijă!

Jude îmi oferi un mic salut soldățesc și-și încleștă dinții într-un fel care mă făcu să cred că fie încerca să-mi zâmbească încurajator, fie încerca să nu vomite pe el.

— Pe curând, cât un gând.

Ușa se trânti în urma lor. *Nu umbla hai-hui, floarea soarelui.*

Cu toate visele nebunești pe care le-am avut despre ziua în care aveam, în sfârșit, să-mi fac bagajul și să plec, niciunul dintre ele nu adusese nici pe departe cu acest moment. Nu mă așteptam să fiu așa de calmă. Prima dată când evadasem din mâinile lui Cate și Rob frica izbucnise în mine, iute și clară, mișcându-mi picioarele înainte ca creierul meu să aibă timp să țină pasul. Nu știusem unde mă duceam sau cum aveam să ajung acolo. Doar o rupsesem la fugă. Fusese noroc porcesc curat că-i găsisem pe Zu și pe ceilalți.

De data asta nu puteam să mă bazez pe noroc. Nu aveam timp să mă tem de ce avea să mi se întâmple dacă eram prinsă. Mă simțeam calmă și echilibrată, iar acest sentiment mă făcea să mă simt mult mai puternică decât emoțiile necontrolate, primordiale, care puseseră complet stăpânire pe mine la benzinărie. Aveam ceva de făcut și oameni de protejat și nimeni – cu atât mai puțin Rob Meadows – n-avea să mă oprească atâta timp cât mai respiram.

Lumina de pe verandă se aprinse când cei trei trecură pe sub ea. Jude îmi aruncă o privire rapidă peste umăr, apoi dispăru pe lângă verandă, către micul tablou electric care controla electricitatea locuinței.

Când lumina verandei se stinse și Rob se aplecă spre încuietoarea aurie a ușii, mi-am scuturat de pe umeri pufoaica grea, neagră, de la Ligă și mi-am îndesat în bocanci bricheta și briceagul elvețian pe care le ascunsesem mai devreme într-unul din buzunare. Vechea haină de piele a lui Liam n-avea să mă protejeze prea mult de frig, dar măcar nu avea în ea dispozitiv de urmărire.

Am trecut în spatele volanului și am deschis ușor portiera. Doar ce aterizasem cu bocancii în zăpadă, că Jude apăru de după ambulanță.

— Ce f…?

Dintr-un salt am ajuns lângă el și i-am acoperit gura cu mâna. Holbă ochii panicat până mă văzu că duc un deget la gură. Era prea buimăcit ca să poată procesa ce se întâmpla. A trebuit să-l iau de încheietura mâinii și să-l târăsc după mine, folosind corpul masiv al ambulanței ca să ne ascundem de privirile celorlalți.

— *Am intrat,* am auzit în ureche vocea aspră a lui Rob. *Cum stăm, Lider*?

— *Conform planului, Supraveghetorule.*

M-am uitat în sus, spre indicator – strada Garfield – și am încercat să mă orientez. Trebuia să mă îndepărtez cât mai mult de Rob înainte să-și dea seama că am plecat; eram mai rapidă decât el, dar nu și decât mașina lui… mai ales cu Jude după mine. Dacă reușeam să ajungem înapoi, la protest, am fi putut să ne facem pierduți în mulțime. Lui Rob nu i-ar trece prin cap să ne caute în singurul loc în care exista o mare posibilitate să

fim prinși. Era o brută, și încă una rea, dar nu-l dădea imaginația afară din casă.

Jude gâfâia lângă mine, puțin cam obosit, dar altfel teafăr. Vântul îi sufla căciula neagră, tricotată, în toate părțile și trăgea și de a mea. Am tras-o mai bine pe urechi, prinzându-mi sub ea părul lung, despletit, și înăbușind zgomotele de pe ambele fronturi ale operațiunii.

Nu simțisem niciodată un asemenea frig în Virginia. Zgâria constant și tăios fiecare centimetru de piele descoperită. Am încercat să-mi accelerez ritmul alergării, clipind ca să alung lacrimile și fulgii de zăpadă din gene, dar Jude și-așa abia se ținea de mine. Petice de gheață se auzeau plesnind și crengi ascunse sub zăpadă îmi trosneau sub picioare în timp ce goneam printre copacii dintre case și clădiri. Spre sud, spre sud, spre sud – tot ce trebuia să fac era să o țin tot spre sud și aveam să găsesc campusul universității, protestatarii și libertatea.

— *Misiune îndeplinită. Mandarină, perimetrul e liber*?

Jude zvâcni spre mine înnebunit de panică, dar cu o clătinare din cap l-am avertizat să-și țină gura.

Vocea lui Rob îmi coborî pe șira spinării ca un chibrit pe scăpărătoare. Focul pe care l-a aprins nu era mare, dar pârjolea controlul strict pe care-l aveam asupra vocii mele.

— Absolut, am zis apăsând un deget pe casca de comunicații. Nu e niciun pericol.

Am știut exact, la secundă, când a deschis Rob ușile ambulanței și a descoperit că nu mai eram acolo. La capătul liniei lui de comunicație s-a lăsat brusc liniștea, cu toate că CG și Barton îi cereau să-i pună la curent cu situația lui actuală. În mintea mea îi și vedeam chipul, întâi alb, apoi învinețindu-se rapid din cauza efortului de a-și controla furia. Colțurile gurii mi se ridicară într-un mic zâmbet. Nu putea să mă strige fără să se dea de gol că mă pierduse. Prima responsabilitate a unui Supraveghetor era să aibă grijă de ciudații aflați sub supravegherea lui.

— *Manda*…, începu Reynolds să-mi spună numele de cod, dar fu brusc întrerupt.

— Auzi, Rob? am spus cu voce joasă și egală.

Vedeam lumina rugului din campus, noua nuanță portocalie pe care o căpătase cerul. Jude mă prinse de spatele jachetei și

își suci în piele degetele lungi, chinuindu-se să țină pasul cu mine. De-acum ninsoarea se întețise. Mi-am tras pe cap gluga hanoracului din polar pe care-l purtam sub jachetă, mi-am îndesat mâinile în buzunare și am traversat ultima stradă.

— Vreau să te întreb ceva.

— Ru, șopti Jude. Ce facem? Unde ne ducem?

— *Mandarină, sistemul de comunicație e strict pentru transmisiuni legate de operațiune,* se auzi vocea lui Barton.

Bun. Voiam să audă și el. Voiam să audă toți.

Cordonul Poliției și al Gărzii Naționale fusese rupt și protestatarii din campus se scurgeau pe lângă ei strângând în mâini pancarte și bătând în tobe. Un marș în miez de noapte, probabil, dar habar n-aveam pentru ce militau. Și, dacă era să mă iau după varietatea de mesaje pe care le-am văzut pe pancarte, nici ei nu erau prea siguri împotriva a ce protestau. Recrutarea care îi obliga să devină agenți FSP? Faptul că președintele Gray nu dorea să negocieze cu guvernul de pe coasta de vest? Oribila situație generală care se răspândea ca otrava în toată țara, cum se răspândise poluarea peste Los Angeles?

Majoritatea chipurilor din jurul nostru erau tinere, dar nu adolescentine. O foarte mare parte a colegiilor și universităților din țară fusese temporar închisă din cauza lipsei de fonduri, dar dacă mai erau câteva cu ceva bani puși deoparte, Harvard sigur era una dintre ele.

Pe pancarta de lângă mine scria: NOI SUNTEM AI VOȘTRI SĂRMANI, OROPSIȚI, CEI ÎN GENUNCHI SUSPINÂND[8]…

I-am lăsat să ne-o ia înainte, rămânând în urmă suficient de mult încât ceilalți să nu audă scandările prin microfonul căștii mele de comunicație. Am așteptat să plece toți din piață și apoi am atins din nou butonul căștii ca să activez microfonul.

— Vreau doar să știu: cum îi chema?

— *Mandarină,* spuse Rob cu voce încordată, gâfâind încet. *N-am nici cea mai vagă*…

— *Mandarină, încetează*… – nici femeia din CG nu părea prea încântată de mine.

---

[8] Trimitere la inscripția de pe Statuia Libertății: „Trimiteți pe-ai voștri sărmani, oropsiți, pe cei în genunchi suspinând «Libertate!», pe voi, fără casă, de-acasă goniți, săraci ce-a lor țară nu-i mai încape. Făclia speranței vă cheamă, veniți!”, după poemul „Noul Colos”, de Emma Lazarus. (n.t.).

— *Supraveghetorule, ce dracu' se întâmplă*?

Barton asculta și el în continuare.

— Copiii ăia doi pe care i-ai scos din lagăr în noaptea dinainte să ne întâlnim, am spus cu ochii țintă la tipul tânăr cu codițe rasta care ne făcea tuturor semn să înaintăm. Băiatul și fata. Sigur îi ții minte – probabil că a fost nevoie de eforturi considerabile să-i scoți, ca să nu mai vorbim de cât te-ai chinuit ca să le legi așa mâinile și picioarele.

Jude se holba la mine cu sprâncenele negre unite într-o expresie confuză.

— Oricât m-aș gândi, nu are nicio logică. I-ai scos din lagăr și apoi i-ai omorât pe aleea aia și i-ai lăsat acolo. De ce? Ce rost a avut? Ce-au spus sau ce-au făcut de te-au înfuriat așa de tare? Fata aia se ruga de tine în genunchi. Nu voia să moară, dar tu ai scos-o din lagăr și ai executat-o. Băiatului nici măcar nu i-ai mai scos sacul de pe cap.

Mi-am încleștat pumnii ca să le opresc tremuratul. Și în acea scurtă secundă, vocea lui Alban îmi pârâi brusc în ureche.

— Ce-i asta?

Inspiră adânc.

— Vreau să mergeți amândoi la Lider. Dacă nu vreți să vă întoarceți la CG cu Supraveghetorul…

— Nu ne întoarcem la CG până nu pleacă pentru totdeauna, am spus.

Era o mutare periculoasă; dacă Alban mușca momeala și-l dădea afară pe Rob, exista posibilitatea cât se poate de serioasă ca ceilalți din haita lui însetată de sânge să se răzbune pe puștii din CG. Dar – *dar* – acum că Alban știa că Rob ne era dușman, cel puțin în următoarele câteva săptămâni el și agenții în care puteam avea încredere aveau să fie cu ochii în patru după alte manifestări ale acestei atitudini. Jarvin și ceilalți conspiratori aveau să se simtă mai în siguranță știind că Jude era plecat și nu avea cum să-i dea în gât. Iar eu n-aveam nevoie de o eternitate, doar de câteva săptămâni și aveam să mă întorc cu tot ce ne trebuia ca să-i dăm afară în șuturi.

— Rob, pe bune, nu vreau decât să știu cum îi chema. Vreau să știu dacă te-ai obosit măcar să-i întrebi înainte să-i omori.

— Crezi că ne jucăm aici?! Termină, fir-ar a dracului, cu minciunile! Când te găsesc…

— Mai bine te-ai ruga să nu mă găsești, am rostit cu răceală fiecare cuvânt.

Nici nu era nevoie să închid ochii ca să văd chipul fetei. Am simțit-o pășind alături de mine, cu ochii deschiși, fixați pentru vecie pe țeava pistolului și pe mâna care-l ținea fără să tremure.

— Fiindcă ce-o să-ți fac dacă mă găsești o să fie mult mai rău decât un glonț în țeastă.

N-am mai stat să aud răspunsul lui. Mi-am smuls casca din ureche și am lăsat-o să cadă pe jos, unde picioarele celor care veneau din urma mea au zdrobit-o și au împrăștiat bucățile. Am luat-o la fugă ca să-i ajung pe protestatari și i-am făcut semn lui Jude să mă urmeze. Am fost luați pe sus de puhoiul de oameni care se revărsa în josul albiei încăpătoare a Bulevardului Massachusetts. Eram înghiontită din toate părțile, brațe aruncate în toate direcțiile, oamenii țipau și strigau, iar eu nu mai fusesem de luni de zile atât de în siguranță ca acum. În timp ce șuvoiul mă arunca înainte, am aruncat o privire în spatele meu căutând chipul palid al lui Jude – și l-am zărit în urma mea, cu ochii larg deschiși și cu nasul și obrajii înroșiți de frigul usturător. Pluteam pe un val clocotitor de putere și control. Fugisem cu tot cu Jude și nimeni nu ne arunca nici măcar o privire.

Am simțit că Jude mă apucă iar de spatele jachetei și ne ghidează înainte, în pas cu mulțimea. Cu un răpăit, tobele din față înviară într-un ritm frenetic și pentru prima oară am simțit ghimpele panicii. Mi s-a părut că aud pe cineva din spate strigându-mă, dar chiar și scandările au fost înecate de furia oarbă care-mi cuprindea mintea.

Mulțimea din jurul meu continua să crească și cu cât înainta pe stradă, cu atât părea să se ambaleze mai mult, până la o exaltare frenetică. Sângele lor scanda același lucru: *Mai mult, mai mult, mai mult, mai mult.* Era singurul lucru care-i unea. Singurul lucru pe care-l voiau toți: mai multă mâncare, mai multă libertate, mai mulți bani, mai mult.

Mi-am dat seama aproape imediat încotro ne îndreptam: înapoi spre inima Bostonului. În față era podul Bulevardului Massachusetts... și pâlpâirile familiare roș-albastre ale mașinilor de poliție care-l blocau.

Protestatarii nu s-au oprit.

Zeci de polițiști în echipament de intervenție, soldați din Garda Națională care aținteau puștile spre ei și nici măcar un singur protestatar nu s-a oprit din înaintare. Mi-am simțit picioarele încetinind și am fost împinsă înainte de avântul valului uriaș din spatele meu.

Polițistul aflat în miezul întregii situații, un bătrân cărunt care ne țintuia pe toți cu o privire severă, ridică un megafon.

— Vă vorbește sergentul Bowers de la Departamentul de Poliție din Boston. Încălcați Legea Generală a statului Massachusetts, capitolul douăzeci și șase, alineatul douăzeci și unu, și sunteți pasibili de arestare. Această adunare e neautorizată. Vă rog să vă împrăștiați imediat și pașnic. Dacă nu vă împrăștiați imediat și pașnic, veți fi arestați. Acesta e unicul vostru avertisment.

N-am văzut prima piatră aruncată. Nu le-am văzut nici măcar pe a doua și a treia. Dar am auzit trăncănitul făcut la impactul cu scuturile transparente ale forțelor de intervenție.

— Atunci, trageți! striga cineva. Trageți! Trageți! *Trageți*!

Fetele din jurul meu au preluat cuvântul și au început să-l țipe. Singura scandare care rivaliza cu el era:

— Împușc-a-ți-ne, împușc-a-ți-ne, împușc-a-ți-ne!

Am dat un pas înapoi, făcându-mi loc cu coatele prin masa zdrobitoare, pulsândă, a mulțimii. Voiau ca Poliția să tragă în ei?! Ca să demonstreze ceva sau…

Ca să filmeze. Am văzut aparatele încleștate în degetele lor înțepenite de frig. Fulgii de zăpadă se agățau de ochii sticloși ai camerelor de filmat, care urmăreau traiectoria fiecărei pietre, fiecărui bulgăre de zăpadă și fiecărei cărămizi aruncate spre bărbații și femeile în uniformă. M-am aplecat și, cu brațele deasupra capului m-am luptat să-mi fac drum către spatele turmei. Un cot rătăcit mă nimeri drept în ceafă și asta a fost destul ca să mă scuture din buimăceală.

Am întins mâna în spate și am înșfăcat brațul lui Jude în timp ce mă întorceam… dar persoana care se ținea de jacheta mea era o asiatică micuță cu ochelari cu rame negre, groase, care păru la fel de uimită să mă vadă pe cât eram eu să o văd pe ea.

— Scuze! strigă. Te-am confundat cu prietena mea…

Futu-i’. M-am răsucit pe călcâie, scrutând mulțimea din jur. *Unde e*?

Împușcătura a fost singurul lucru suficient de strident încât să se audă peste scandări, singurul lucru suficient de puternic ca să-i reducă la tăcere. Și eu și fata am sărit înapoi, dar am fost îmbrâncite în lături de oamenii din spatele nostru, care încă mai mărșăluiau înainte. Poate că polițistul sau soldatul a crezut că simpla amenințare a armei de foc avea să risipească mulțimea, dar subestimase cumplit mânia care-i alimenta pe acești oameni.

Era evident că protestatarii din fruntea haitei erau obișnuiți cu acest gen de intimidare. Am aruncat o privire peste umăr; se împingeau în scuturile străvezii care le blocau înaintarea și băteau în capotele mașinilor de poliție. Cei mai ghinioniști erau trași înapoi și făcuți una cu pământul sub lovituri de bastoane.

— Jude! am strigat cu genunchii înmuiați de povara vinovăției. *Jude*!

Prima grenadă cu gaze lacrimogene și-a eliberat încărcătura cu un sâsâit funest, dar n-a fost suficientă ca să descurajeze mulțimea. Oamenii s-au repezit în goană spre polițiști. Am simțit că cineva încerca să mă înșface de braț și să mă sucească înapoi ca să înfrunt forțele de ordine împreună cu el, dar m-am eliberat cu o smucitură.

Prost plan, mi-am spus, înecându-mă cu aerul otrăvit. *Prost, prost, prost plan ți-ai mai făcut, Ruby.*

A fost noroc chior că l-am văzut atunci; începusem să mă întorc în direcție opusă, însă cu coada ochiului am înregistrat pentru o fracțiune de secundă imaginea unui cap cârlionțat.

Geaca albastră de paramedic fâlfâia în vânt și una din mâneci fusese sfâșiată cu brutalitate. Jude era ridicat pe vârfuri, cu o mână ținându-se de cel mai apropiat stâlp de iluminat ca să se țină pe picioare, cu cealaltă în jurul gurii, și striga încontinuu:

— *Ruby*! *Ru*!

Acum înțelegeam cum frica hrănește anxietatea și o transforma în haos. Silueta lui Jude pieri din câmpul meu vizual într-un nor de gaz lacrimogen, ascuns de brusca năvală turbată a trupurilor care încercau să fugă de arme, de fum, de pod. Oamenii țipau și focurile de armă nu încetaseră. Apăruseră zgomote noi: un elicopter plana deasupra noastră, aruncând peste noi un fascicul de lumină. Palele huruitoare ale elicei sale au mai risipit o parte din fum, făcând loc soldaților din Garda

Națională să se repeadă spre noi. Pentru prima dată am observat printre ei mai multe uniforme negre.

Dacă noaptea ar fi fost senină, dacă din ochii nu mi-ar fi șiroit lacrimi, dacă aș fi putut auzi ceva peste bubuitul de tunet al inimii mele, aș fi observat mai devreme. Aerul păru să vibreze la atingerea pielii mele și am simțit izul de ozon cu o secundă prea târziu ca să mai pot face ceva.

— Jude, nu!

Șirul de becuri ai stâlpilor de iluminat de pe stradă începu să zumzăie, iar lumina lor portocalie se decoloră până deveni de un alb incandescent cu o clipă înainte să explodeze toate deodată, trimițând o ploaie de cioburi și scântei peste protestatarii deja înspăimântați.

Nu cred că-și dăduse cineva seama ce era Jude până ce ferestrele clădirilor de pe stradă nu s-au iluminat brusc, după luni sau ani de beznă.

Am ajuns la el cu o jumătate de secundă înaintea soldatului și a puștii lui, cât să am timp să-l izbesc în piept cu umărul și să cădem amândoi la pământ. Impactul mi-a golit plămânii de aer, dar am reușit să mă ridic și să mă așez între el și patul puștii soldatului. Care a scos un pocnet sec la impactul cu țeasta mea și m-a azvârlit de-a berbeleacul în întuneric.

• Șapte •

Podeaua vibra sub obrazul meu. Un sunet grav, care îmi ințețea durerea surdă din creier. Membrele mi se dezmorțeau foarte încet. Am tras adânc aer în piept și am încercat să înghit gustul de fier și sare de pe limba-mi uscată. Șuvițe de păr încâlcit mi se lipiseră de gât. Am încercat să ridic mâna ca să-l dau deoparte, ca să descopăr că mâinile îmi erau prinse la spate, unde ceva ascuțit îmi intra în carne.

M-am sucit ca să mă așez mai bine pe podeaua soioasă a dubei în ciuda durerii din umeri. Era întuneric în spatele mașinii, dar din când în când un fascicul de lumină intra prin grilajul de metal care separa cabina de restul dubei. Suficient ca să văd că șoferul în uniformă și bărbatul din scaunul din dreapta erau îmbrăcați în negru.

Futu-i. Îmi auzeam bătăile inimii, dar nu-mi era frică. Apoi l-am văzut pe Jude stând cu spatele drept ca varga pe una din banchete, cu mâinile legate și căluș la gură.

Soldații FSP îmi legaseră mâinile, dar, nu știu de ce – probabil fiindcă eram deja inconștientă – nu-mi puseseră căluș și am fost recunoscătoare pentru asta. Un val de fiere îmi arse gâtlejul și singurul lucru care ar fi făcut situația și mai gravă ar fi fost să mă înec cu propria vomă. Simțeam cum neliniștea crește în mine, acompaniată în ritm constant de *Niciodată, niciodată, niciodată nu mă mai întorc acolo.*

Calmează-te, mi-am ordonat. *Nu ești bună de nimic în halul ăsta. Adună-te*!

Nu-mi puteam convinge falca să se miște ca să spun ceva să-i atrag atenția lui Jude. Au trecut momente prețioase până să observe că eram trează și când o făcu trupul lui tresăltă de uluire. Încercă în zadar să-și scoată călușul frecându-l de umăr. Am scuturat din cap. Dacă aveam de gând să acționăm, trebuia s-o facem în liniște.

Frica lui Jude era o creatură reală, vie, care plutea neagră, ca un nor de furtună, deasupra umerilor lui. Începu să tremure puternic. Își azvârli capul pe spate încercând cu disperare să inhaleze cât mai mult aer în plămâni.

Are un atac de panică. Gândul suna calm, sigur de sine și am fost surprinsă de valul de hotărâre care mi-a inundat trupul.

— E-n regulă, am șoptit, sperând ca tipii din față să nu mă audă din cauza zgomotului stațiilor. Jude, uită-te la mine. Trebuie să te liniștești.

Scutura din cap și i-am citit gândurile cu atâta claritate de parcă chiar eram în mintea lui: *Nu pot, nu aici, nu acum, Doamne, Dumnezeule.*

— Sunt cu tine, am spus ridicându-mi genunchii spre piept.

A fost o manevră dureroasă, dar am reușit să-mi trag brațele pe sub fund și pe după picioare, ca să-mi aduc în față mâinile legate.

— Inspiră pe nas, adânc, am zis. Expiră. Ești bine. O să fie bine. Doar că trebuie să te calmezi.

Și cât mai repede. Mintea îmi gonea încercând zadarnic să-și amintească unde era cel mai apropiat lagăr – în nordul statului New York? Nu era unul și în Delaware, lângă un orășel rural abandonat, înconjurat de câmpuri lăsate în paragină? Unde eram?

Am continuat să mă uit fix în ochii lui Jude.

— Liniștește-te, am spus. Am nevoie de tine și trebuie să te concentrezi. Trebuie să oprești mașina. Îți aduci aminte de Saratoga?

Singurul lucru bun la metodele de antrenament ale Ligii era că instructorii erau inventivi. Păreau să aibă un al șaselea simț supranatural pentru a prevede tipurile de situații în care urma să ne aflăm, inclusiv un exercițiu pe un scenariu aproape identic cu situația în care ne aflam acum. În simularea respectivă, Vida, Jude și cu mine fuseserăm într-o operațiune imaginară în Saratoga și fuseserăm luați ostatici. Eu și Vida folosiserăm forța ca să scăpăm din dubă și fuseserăm amândouă „ucise”, împușcate în timp ce încercaserăm să evadăm. Instructorul Fiore ne arătase tot ce ar fi trebuit să facem toți, inclusiv Jude, în loc să se facă ghem în fundul dubei.

L-am văzut că trage adânc aer în piept și încuviințează din cap.

Când călătorisem împreună cu Zu, cel mai mare obstacol pe care trebuise să-l depășească fusese controlarea abilităților ei de Galbenă. Ca să nu prăjească aparatura sau mașina, purtase mănuși de cauciuc aproape tot timpul cât fuseserăm împreună,

dar o văzuserăm pierzând controlul de două ori când acestea nu îi blocaseră atingerea de înaltă tensiune. Însă Jude... fusese antrenat. Avusese șansa să trăiască în preajma altor Galbeni dispuși să-l ajute să învețe. Cu toate că funcționa la o viteză de zece ori mai mare decât a oricui altcuiva, își controla abilitățile. Faza de lângă protest fusese prima dată când îl văzusem făcând o greșeală, și încă una așa de uriașă, oribilă.

Închise ochii, iar eu m-am rostogolit în genunchi, în încercarea de a-mi ține cât mai bine echilibrul.

Am simțit creșterea imensă a încărcăturii electrice, i-am simțit unda trecând peste părul de pe brațe, mi-a pârâit în urechi și a încins aerul până la incandescență.

Bateria mașinii nu i-a făcut față. Duba nu s-a oprit cu o simplă smucitură, ci parcă s-a izbit de un zid invizibil. Forța inerției m-a azvârlit spre grilajul dinspre cabină. Cei doi soldați FSP au zbierat buimăciți.

Dar nu luasem în calcul toate variabilele. Din cauza prețului uriaș al benzinei și al costurilor de întreținere, pe coasta de est erau puține mașini. Presupusesem că n-avea să mai fie nimeni pe șosea, duba se oprea și eu găseam o cale să scot din luptă pe rând cei doi FSP-iști.

Am văzut șuvoiul alb de lumină al farurilor odată cu soldații FSP. Când camionul a agățat fața dubei noastre, forța impactului ne-a proiectat într-o învârtire rapidă și necontrolată. Airbagurile au explodat cu miros de ars. M-am izbit de bancheta din fața lui Jude, iar el s-a rostogolit pe podea.

Duba s-a înclinat pe roțile din dreapta și pentru o fracțiune de secundă am fost sigură că o să începem să ne rostogolim și totul se va sfârși. Însă apoi mașina se așeză la loc pe toate patru roțile. Dincolo de șuieratul motorului care fumega și înjurăturile urlate ale unuia dintre FSP-iști, am auzit scârțâitul cauciucurilor camionului când aceasta s-a oprit cu derapaj.

— Flowers! Flowers!

Am scuturat capul ca să scap de vederea dublă în timp ce mâinile pipăiau podeaua în căutarea lui Jude. Nu s-au oprit decât când au dat de glezna lui osoasă și caldă și l-am simțit tresărind sub atingerea lor. Viu. Era prea întuneric ca să văd dacă era și întreg.

— Flowers! Fir-ar a *dracului*!

Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul FSP-iștilor, mi-ar fi părut rău pentru ce le făcuserăm. Unul dintre bărbații în uniformă – probabil Flowers – era prăbușit în față și airbagul lui dezumflat era mânjit cu sânge.

— Futu-i!

Șoferul dădea cu pumnii în volan. Pipăi cu mâna bordul până ce degetele i se încleștară pe stație. Însă Jude își făcuse bine treaba. Toată aparatura electronică de pe o rază de cincisprezece metri era prăjită. Dar bărbatul continua să apese pe buton spunând întruna:

— Aici Moreno; recepționați?

Probabil că FSP-istul și-a amintit care era protocolul în asemenea cazuri, fiindcă se întinse și forță portiera să se deschidă, apoi sări în zăpadă. Trebuia să ne verifice, să se asigure că eram teferi.

Îl așteptam, pregătită.

Îmi tremurau picioarele ca unui mânz când am plonjat peste silueta lungită a lui Jude ca să ajung la ușă înaintea soldatului. Avea pistolul într-o mână, dar avea nevoie de cealaltă mână liberă ca să descuie ușa din spate a dubei. Până să apuce să scoată un sunet de surprindere, îmi trecusem deja cătușele peste capul lui și-i cuprinsesem fața cu mâinile.

Soldatul, Moreno, era suficient de zdruncinat pentru ca bietul lui creier să nu mai opună cine știe ce rezistență. Am preluat controlul ușor, lin, fără nici cea mai mică urmă de durere în creierul meu.

— Scoate-ne cătușele, am ordonat.

Am așteptat să se supună și apoi i-am smuls pistolul din mână. Jude lăsă să-i scape un geamăt de fericire la eliberarea din strânsoarea metalică a cătușelor.

— Întoarce-te și ia-o la picior înapoi spre Boston. Nu te opri până la râul Charles, ai înțeles?

Degetul mi se îndoi pe trăgaciul pistolului.

— Ia-o la picior spre Boston, repetă el. Nu te opri până n-ajungi la râul Charles.

În spate l-am simțit pe Jude legănându-se pe picioare, dar am rămas cu pistolul negru ațintit spre capul soldatului FSP care se îndepărta, dispărând adânc în noapte, în nori de zăpadă învârtejită. Brațele au început să-mi tremure din cauza frigului crunt, dar și din cauza efortului de a mă ține pe picioare.

În sfârșit, apăru și șoferul camionului la geamul din partea șoferului și începu să bată cu pumnul în ea.

— Sunteți toți teferi? Am chemat ajutoare!

I-am făcut semn lui Jude să rămână în spatele meu. În ciuda uniformei negre și a beznei de pe drum, soldatul FSP încă se mai vedea îndepărtându-se pe autostradă. Șoferul camionului îl zări imediat. I-am numărat pașii când a început să alerge spre el strigând:

— Hei! Unde te duci? *Heeei*!

Când l-a văzut, Jude și-a scos cătușele cu mâini tremurătoare și acestea au aterizat pe jos cu un zdrăngănit. Când șoferul s-a răsucit pe călcâie, îl așteptam deja, cu pistolul ridicat spre el în mâini ferme.

Chipul lui s-a făcut alb ca hârtia pe sub barbă. Pentru o clipă doar ne-am uitat fix unul la altul în timp ce zăpada se aduna în firele sârmoase ale bărbii lui. Purta o jachetă în carouri roșu aprins, de aceeași culoare ca și căciula lui tricotată trasă bine în jos, pe urechi. Ridică încet mâinile.

— Copii, spuse cu voce tremurătoare, Doamne – sunteți…

Mâna lui Jude mă strânse de umăr.

— Ru…, începu el șovăitor.

— Cară-te, am spus făcând semn cu capul spre pistolul pe care-l aveam în mâini.

— Dar… cea mai apropiată așezare e la mulți kilometri depărtare.

L-am văzut că se relaxează și mâinile îi căzură la loc pe lângă corp, acum, că-i trecuse șocul. Era clar că nu credea că eram capabilă sau dornică să-l împușc dacă ar fi fost cazul. Nu-mi dădeam seama dacă asta mă înfuria sau mă umplea de recunoștință.

— Unde o să vă duceți? Vreți să vă iau cu mine? Nu prea am mâncare, dar… dar măcar o să fiți la căldură și…

Poate că șoferul credea că făcea o faptă bună. Jude sigur credea asta, fiindcă abia am reușit să-l apuc de spatele jachetei ca să-l opresc să sară din dubă și să-l strângă în brațe pe om, vărsând lacrimi de recunoștință.

Sau poate șoferul voia doar cei 10.000 de dolari pe cap de captură, pe care i-ar fi primit dacă ne-ar fi predat autorităților.

— Vreau să *te cari,* am zis scoțând siguranța pistolului. Pleacă.

Am văzut că voia să mai spună ceva, dar cuvintele i s-au oprit în gât. Clătină din cap o dată, de două ori, apoi aprobă dând ușor din cap către mine. Jude scăpă un sunet sugrumat de protest și ridică o mână spre el, ca și cum asta avea să-l convingă să se oprească. Șoferul se întoarse încet și se îndepărtă și mai încet.

— De ce-ai făcut asta? țipă Jude. Voia doar să ne-ajute!

Stratul subțire de gheață de pe șosea crăpă când am sărit din dubă și pocnetul mă readuse în stare de alertă totală. N-aveam timp de explicații, nu acum, când nevoia de a fugi îmi clocotea în sânge. Noaptea era lungă și nămeții de zăpadă din pădurea deasă care ne înconjura erau neatinși. Trebuia să ne mișcăm repede și să ne acoperim urmele.

— Ne-ajutăm singuri, am răspuns și l-am condus în întuneric.

•

Farurile care luceau ca niște puncte îndepărtate pe autostradă nu mă ajutau deloc să scap de degetele de gheață care se înfipseseră în pieptul meu în timp ce alergam. Am tot sperat să dăm peste o mașină pe care s-o putem folosi, dar toate cele abandonate pe porțiunea asta de drum fie aveau bateria moartă, fie nu mai aveau benzină. După cinci minute de luptă cu zăpada până la genunchi din pădurea de pe lângă ceea ce presupuneam că era autostrada statului Massachusetts, am dat peste un indicator pentru ieșirea către Newton, Massachusetts și încă unul care ne informa că mai aveam șaptezeci și doi de kilometri până la Providence, Rhode Island.

Iată ce știam despre statul Rhode Island: era la sud de Massachusetts. Așa că am pornit spre Providence. Și apoi aveam să caut un indicator spre Hartford, singurul oraș pe care-l știam în Connecticut, apoi unul spre New Jersey. Și uite-așa avea să mă ducă educația mea de nivel de clasa a patra în josul coastei estice, cel puțin până aveam să pun mâna pe o nenorocită de hartă și o nenorocită de mașină.

— Stai…, horcăi Jude printre gâfâieli. Stai, stai, stai…

— Trebuie să ne mișcăm mai repede, l-am avertizat.

Îl târâsem până acum după mine de mână, dar l-aș fi dus și-n brațe dacă era nevoie.

— Hei!

Își lăsă trupul moale și căzu în genunchi așa de brusc că m-a smucit înapoi, făcându-mă aproape să cad și eu.

— Hai *odată*! l-am repezit. Ridică-te!

— Nu! strigă el. Nu mă ridic până nu-mi spui unde naiba mergem! Cred că Barton ne-a căutat toată noaptea.

Autostrada era mărginită pe ambele părți de dealuri și pâlcuri dese de copaci, dar tot eram mult prea expuși. De fiecare dată când un camion de marfă ne scălda în lumina albă a farurilor, îmi stătea inima și-mi lua ceva până să mă liniștesc din nou.

Am respirat adânc.

— Ai la tine butonul de panică? am întrebat. Jude, uită-te la mine. Îl mai ai?

— De ce? întrebă bătându-și cu palmele buzunarele pantalonilor. Așa cred. Dar…

— Aruncă-l.

Sprâncenele lui groase erau unite de încruntare, iar vârfului nasului îi era roșu și îi curgeau mucii din cauza frigului. Și-l șterse cu mâneca hainei brațului liber.

— Ruby, ce se-ntâmplă? Te rog mult, vorbește cu mine!

— Aruncă-l, am zis. Nu ne întoarcem la Los Angeles. Cel puțin nu încă.

— Ce? spuse Jude cu voce mică și pierdută. Tu vorbești serios? Adică… fugim?

— O să ne *întoarcem*… la un moment dat, am spus, dar mai întâi avem de îndeplinit o altă misiune, specială. Trebuie să continuăm să înaintăm până nu vine cineva după noi.

— Cine ne-a dat misiunea? întrebă Jude cu fermitate. Cate?

— Agentul Stewart.

Jude nu păru convins, dar măcar s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să recuperez informații de la una din sursele lui, am explicat, încercând din răsputeri să dau situației un aer de mister și pericol. Și am reușit. Expresia speriată care-i persistase pe chip până acum se transformă într-una de interes. Și chiar un pic de entuziasm efervescent.

— Sunt informații cruciale pentru scopurile Ligii, dar nu puteam să-i spun lui Barton adevăratul motiv al plecării noastre. Trebuia să găsesc o cale să mă asigur că Rob o să fie plecat când o să ne întoarcem noi.

— Trebuia să-mi spui! zise Jude. Din prima – m-aș fi descurcat!

— E secret. E o misiune strict secretă, am răspuns, adăugând: și foarte periculoasă.

— Și-atunci de ce naiba mă iei pe mine cu tine? întrebă.

— Fiindcă dacă te duci înapoi acum, te vor omorî, ca pe Blake.

Mi-era rușine – sentimentul mă luă prin surprindere și mă înșfăcă de beregată. Îl luasem fără să-i dau deloc de ales și apoi simplificasem adevărul ca să-l fac să accepte mult mai ușor această realitate. Nu o urâsem pe Cate fiindcă-mi făcuse exact aceleași lucruri? Oare și ea fusese la fel de disperată să mă facă să accept cum eram eu acum cu Jude?

Jude încetini din nou și mă privi de parcă mă vedea pentru prima dată.

— Am avut dreptate, șopti. De-aia m-a ales pe mine. Am avut *dreptate.*

— Mda, am recunoscut. Ai avut.

Jude încuviință din cap mișcându-și falca înainte și-napoi încercând să vorbească. În cele din urmă, băgă mâna în geaca de paramedic, scoase butonul negru binecunoscut și-l aruncă.

— Oricum era mort, murmură trăgându-se din strânsoarea mâinii mele. Nu ții minte că am prăjit mașina aia cu tot ce era în ea?

Corect. Desigur. Dispozitivele de urmărire din hainele lui erau și ele moarte.

— Bun, spuse cu voce ceva mai fermă.

Ăsta era Jude cel pe care contam – cel care credea că toate operațiunile sunt la fel de tari ca jocurile video pe care le juca cu Blake și Nico.

M-am întins și i-am scuturat pudra de zăpadă din păr și de pe umeri.

— Trebuie să faci exact ce-ți spun, ai înțeles? Dispărem complet de pe radar și nimeni nu trebuie să afle unde suntem. Nici Cate, nici Vida, nici măcar Nico. Dacă ne găsesc și ne aduc înapoi, orice șansă de îndeplinire a acestei misiuni, de a face din Ligă un refugiu sigur, e distrusă.

I-am explicat operațiunea cât am putut de repede și simplu. I-am spus tot, de la prima noastră oprire până la planurile lui Rob și ale grupului lui. I-am oferit o frântură din adevăr: i-am spus că eu și Liam călătoriserăm o vreme împreună, dar că ne separaserăm înainte să mă aducă Cate în Ligă și pierduserăm legătura.

Oare chiar ar fi așa groaznic să-i spun, pur și simplu, tot adevărul? Am fost uimită să descopăr că o parte din mine era

chiar și numai tentată să vorbească despre acele ultime momente prețioase din casa de refugiu! Doar că… nu avea rost să complic lucrurile împărtășindu-i acel moment de adio. Voiam să fiu singura ocupantă a acelui moment, singura care-l visa, singura care se gândea la el. Și, sinceră să fiu, ca să reușesc ce plănuiam, aveam nevoie ca Jude să aibă încredere totală în mine, acum mai mult ca oricând. Dacă îi spuneam ce-i făcusem lui Liam, Jude nu avea să se mai uite niciodată la mine fără să aibă în privire teama că aș fi putut să-i fac și lui același lucru. Asta dacă și-ar fi luat inima-n dinți să se mai uite vreodată la mine.

Ăsta era puștiul care stătuse lângă mine la fiecare masă când jumătate din Ligă era prea speriată să mă privească în ochi. Nu tresărea când îl atingeam, mă aștepta la întoarcerea din operațiuni ca să se asigure că sunt teafără. Oricât de enervantă mi se păruse atunci chestia asta, nu mă gândisem niciodată cum ar fi fără ea. Fără el.

Jude ascultă totul cu un calm neobișnuit pentru el. Nu avu niciun fel de reacție când i-am spus ce era pe stick-ul aflat la Liam. Inițial am crezut că nu mai era atent, dar la final de tot a aprobat din cap și a spus simplu:

— Bine.

— Care-i problema? am întrebat.

Îmi dădeam perfect seama cât de tâmpită era întrebarea. Care *nu* era problema?

— Te simți bine? Ți-ai lovit, îndoit sau rupt ceva?

— A! Ăăă… nu, sunt bine, sau măcar întreg, zise bătând de trei ori în propria țeastă. Doar că mă întrebam…

— Ce? l-am îmboldit.

— Despre înainte. Adică *înainte* – înainte.

Se întoarse să mă privească.

— Ai avut de-a face cu mulți FSP-iști la tine în lagăr? Fiindcă… ai fost așa de calmă! Vreau să spun că faza aia cu *Cară-te*! a fost măreață, clar, dar nu păreai… știi tu… speriată.

Am ridicat din sprâncene.

— Crezi că nu eram speriată?

— Nici eu nu eram! adăugă repede Jude. Doar că m-a făcut să mă întreb despre înainte să vii la CG…

— Încerci cumva să mă întrebi ce făceam înainte să mă aducă Cate?

— Păi... da! răspunse Jude. Toți ne-am întrebat... circulau niște zvonuri, dar păreau tare greu de crezut.

— Serios?

— Serios.

Văzând că întrebările pe tema asta îi aduceau doar un bilet dus spre Tăcerești, SUA, schimbă subiectul cât de stângaci putu.

— Tu chiar crezi că savanții au descoperit cauza? întrebă Jude. La Neuro bla-bla-bla?

— Neurodegenerare Idiopatică Adolescentină Acută, l-am ajutat eu.

Cunoscută și ca motivul pentru care majoritatea dintre noi au murit, iar restul ne-am transformat în monștri. Cum putuse să uite ce reprezentau literele acelea?

— Așa, în fine, spuse Jude. Îți dai seama ce-ar putea *face* Liga cu informația asta?

Îi auzeam speranța din voce și am simțit cum mi se rupe inima, doar un pic. Cum puteam să-i spun că ar fi un miracol chiar și doar să-l găsim pe Liam, darămite să mai aibă la el stick-ul?

— Mă gândesc mult la asta, spuse, tu nu? Sunt multe chestii pe care nu le înțeleg, iar Cate și ceilalți nu-mi dau aproape deloc informații, dar mi se pare destul de tare ideea că creierele noastre au suferit cumva mutații. Adică... ar fi și mai tare să știu cum și de ce s-a întâmplat, dar tot e tare și-așa.

Mă gândeam la asta pe vremea când eram la Thurmond și nu prea aveam multe alte lucruri la care să mă gândesc în afara nefericirii mele profunde. Am petrecut nenumărate zile cu ochii ațintiți în sus, la dosul patului lui Sam, întrebându-mă cum și de ce ni se întâmplaseră toate astea. De ce unii dintre noi erau Verzi, alții Portocalii și alții morți. Însă aproape din clipa în care Cate mă scosese de acolo, am refuzat să-mi mai las mintea să stăruie asupra acestor lucruri. Aveam lucruri mai importante la care să mă concentrez, cum ar fi să supraviețuiesc. Să nu mă las prinsă. Liam și Grasu și Zu.

— Știu că e o prostie, dar am încercat să pun lucrurile cap la cap. Uneori sunt sigur că e un virus, apoi alte dăți... vreau să zic, cum ar putea să fie un virus dacă nu s-a răspândit aproape deloc în afara granițelor Statelor Unite? spuse Jude. Cu ce am fost noi diferiți de ceilalți copii, care au murit?

Întrebări corecte. Întrebări tulburătoare, care ne puteau afecta concentrarea.

— Hai să nu punem carul înaintea boilor. Întâi de toate trebuie să-l găsim pe fratele lui Cole.

Jude aprobă din cap.

— Ce… aiurea o să fie, frate! Să-l întâlnim, vreau să zic. Îmi amintesc când s-a cărat. Nimeni n-a observat măcar că dispăruse până nu au făcut numărătoarea la sfârșitul simulării.

M-am uitat la el:

— L-ai cunoscut pe Liam?

Jude își ridică ochii chihlimbarii, ușor măriți:

— A, nu! Nu personal, cum ar veni. Știam *de* el. Se antrena la cartierul general din Georgia, iar eu și Vida am fost întotdeauna în LA. Dar din cauza lui Liam au mutat toate antrenamentele Psi în California. Cred că scade riscul să dispară oameni atunci când toată lumea e sub pământ.

Aha. Bineînțeles. Liam n-avea de ce să fi fost în California. Spre surprinderea mea, m-am simțit dintr-odată mult mai bine să știu că nu fusese forțat să trăiască în gaura aia umedă și rece din pământ.

— Liam e cumva unul dintre cei pe care-i cauți în fiecare săptămână în sistemul FSP? întrebă Jude. Mi-a zis o dată Nico de chestia asta. O să-i căutăm și pe ei?

Am simțit cum răbdarea îmi plesnește ca stratul de gheață de pe nămeții de zăpadă care ne scârțâiau sub picioare în timp ce înaintam. Dar nu cred că avusese vreo șansă să supraviețuiască acestei nopți.

— Nu e treaba ta! am șuierat. Nici n-ai fi fost aici dacă nu te-ai fi băgat într-un rahat cât tine de mare!

— Știu, da? *Știu*! spuse Jude azvârlindu-și mâinile în sus. Nu-ți place de noi, nu-ți place Liga, nu vrei să fii Lider, nu vrei să vorbești despre tine sau despre Cate, despre antrenamente, despre mâncarea ta preferată sau despre familia și prietenii tăi. Bine. *Bine*! Stai… ce faci?

Pe când înaintam crezusem că doar mi se pare, fiindcă fuseseră doar niște forme îndepărtate, nedefinite. Dar când am coborât peste culmea următorului deal, pădurea s-a retras brusc scoțând la iveală o străduță mică, înghesuită.

Am auzit cum lui Jude i-au alunecat tălpile pe gheața de la capătul străzii când s-a oprit brusc la vederea luminilor aprinse

în ferestrele caselor. La vederea mașinilor de pe alei și a oamenilor care se mișcau în spatele perdelelor de la ferestre, gata să bifeze încheierea unei alte zile de miercuri.

Un bărbat într-o camionetă încerca să curețe strada, luptându-se cu pătura groasă de zăpadă. L-am împins iar pe Jude în spatele meu, cu ochii pe casa de vizavi, în timp ce o idee își croia drum încet prin ceața epuizării. Pe aleea din fața casei era parcat un sedan mic, argintiu, dar și mai importantă era silueta neclară pe care o zărisem prin gemulețul ușii de la intrare.

Într-adevăr, de îndată ce trecu plugul, o femeie ieși din casă și se întoarse să încuie ușa în urma ei. Avea părul blond-cenușiu, brăzdat de șuvițe argintii. Se ițea prin spațiul dintre căciula împletită verde smarald și paltonul negru cu care era îmbrăcată. Când și-a încheiat paltonul, i-am zărit pentru o clipă rochia. Croiala și modelul aduceau cu o uniformă de chelneriță dintr-un restaurant fără pretenții.

Mergea spre mașină învârtind cheile pe degete și uitându-se în sus, la cerul nopții și la zăpada care cădea în jurul ei în pale moi. Am așteptat să aud *bip-bip*-ul deschiderii portierelor, apoi am acționat.

— Hai, am spus, înșfăcându-l pe Jude de braț.

Femeia ne-a auzit apropiindu-ne. Spinarea îi înțepeni de panică la vederea feței mele reflectate alături de a ei în geamul întunecat al mașinii. Am văzut cum frica a luat locul buimăcelii din ochii ei și am profitat de ocazie ca să-mi strecor o mână înghețată în mâneca paltonului ei, până la carnea ei caldă, dezgolită. Mirosea a ananas și soare, iar mintea ei strălucea la fel de tare ca aceste mirosuri. A fost o atingere fugară – așa și trebuia să fie – atât de rapidă că nici n-am fost inundată de valul obișnuit de amintiri. Nici n-am fost sigură că o controlam până ce n-am văzut-o clipind încet spre mine, cu ochi sticloși.

— Urcă în mașină, i-am zis lui Jude uitându-mă peste umăr spre locul în care stătea cu gura căscată. Avem șofer.

•

Avantajele de a obliga pe cineva să ne ducă erau duble: nu putea raporta furtul mașinii dând numerele de înmatriculare în urmărire și, mai ales, putea plăti taxele de autostradă și ne putea trece fără probleme prin filtrele de securitate organizate de Garda națională sau Poliție la intrările și ieșirile din orașe.

După două secunde de gândire, am făcut-o să ne ducă spre cel mai apropiat nod de mijloace de transport. Într-o lume ideală, compania de transport feroviar Amtrak ar fi continuat să funcționeze pe toate traseele, dar criza economică scosese la iveală așa de temeinic numeroasele ei probleme, încât a mai supraviețuit doar un an înainte să dea faliment. Acum, guvernul mai ținea doar două trenuri electrice care mergeau zilnic în susul și-n josul coastei estice, între marile orașe, transportând mai mult soldați din Garda Națională, FSP-iști și senatori. I se spunea Expresul Elitelor și costul biletelor era pe măsura numelui.

Să circulăm ilicit cu trenul avea să fie mult mai riscant decât să mergem cu mașina, dar ideea de a ne opri din douăzeci în douăzeci de kilometru ca să încercăm să luăm benzină din mașini abandonate mi se părea un coșmar. Ne-ar fi consumat ore prețioase, de care aveam mare nevoie. Dacă eram norocoși, puteam să dăm peste un tren aproape gol, măcar pentru câteva stații. Dacă avea să mi se pară prea periculos, sau dacă trenul avea să înceapă să fie prea plin de ochi iscoditori, puteam oricând să coborâm înainte să ajungem la destinație. Știam eu o metodă să ne facem nevăzuți.

— Deschide, te rog, radioul. La unul din posturile de știri.

Eu și Jude eram ghemuiți în spatele locurilor din față, cuibăriți în spațiul gol dintre ele și bancheta din spate. Îmi venea peste mână să stau așa și să mă întind pe după scaunul ei ca s-o ating și să păstrez conexiunea. Am tras adânc aer în piept și mi-am retras încet mâna, continuând, însă, să mă concentrez la firul sclipitor care lega mintea mea de a ei. Poate așa ajunsese și Clancy să nu mai aibă în cele din urmă nevoie să atingă pe cineva pentru a stabili o conexiune mentală cu acea persoană – a întrerupt atingerea fizică un pic mai mult timp de fiecare dată.

Femeia se supuse și boxele din ceafa mea se treziră brusc la viață în sunetul melodiei molipsitoare a unei reclame. Incredibil! Încă mai făceau reclamă la produse pentru întreținerea piscinelor, cu toate că o bună parte dintre americani își pierduseră casele.

Căută printre posturi, trecând peste muzică și fâsâit gol până ce ajunse la vocea monotonă a unui bărbat.

„ ... *Summitul Consensului, după cum e numit, se va ține pe teren neutru, în Austin, statul Texas. Guvernatorul statului, care*

a negat recent acuzațiile conform cărora ar fi fraternizat cu Coaliția Federală din California, va modera discuțiile dintre câțiva membri cheie ai echipei președintelui Gray și Coaliție, cu scopul de a vedea dacă cele două guverne reușesc să ajungă la un acord înainte de încheierea construirii noii clădiri a Capitoliului, din Washington DC, în ziua de Crăciun.

Președintele Gray a spus următoarele despre acest posibil eveniment istoric". Vocea trecu brusc de la tonul grav al reporterului, la tonul mătăsos, relaxat, al președintelui. „*După aproape un deceniu de tragedii și suferință, nutresc speranța sinceră ca acum să ne unim forțele și să facem primii pași importanți pe drumul spre reîntregire. Pe parcursul întâlnirii la vârf, consilierii mei vor prezenta planuri pentru stimularea economiei, incluzând programe create pentru a readuce la viață industria de construcții și a reda americanilor căminele pe care poate le-au pierdut în cursul calamității economice din ultimii ani*".

Calamitate. Sigur că da.

— Crezi că Gray va renunța, în sfârșit, la președinție dacă vor cădea la înțelegere în privința condițiilor? întrebă Jude.

Am scuturat din cap. Nu-l cunoșteam personal pe Gray, dar îl cunoșteam pe fiul lui, pe Clancy. Și dacă fiul semăna cât de cât cu tatăl, Gray sigur avea un alt motiv pentru care voia să aibă loc acest summit. Ultimul lucru pe care și l-ar dori ar fi fost să piardă controlul.

Clancy. Mi-am strâns cu degetele rădăcina nasului ca să izgonesc gândul.

Cea mai apropiată gară s-a dovedit a fi cea din Providence, Rhode Island – o clădire enormă, din beton, care e posibil să fi fost frumoasă înainte să cadă pradă timpului și artiștilor străzii. M-am uitat la ceasul încastrat în fațada singurului ei turn, dar fie nu mergea, fie era 11:32 de patru minute, dacă era să mă iau după ceasul de pe bordul mașinii. În parcarea de alături erau puține mașini, dar un autobuz ticsit se opri huruind pe banda de debarcare și din el năvăliră cel puțin șaizeci de oameni.

Am atins umărul femeii și am fost surprinsă s-o simt tresărind. Mintea ei era acum foarte tăcută și învăluită într-un alb lăptos ca cerul de afară.

— Trebuie să ne cumperi bilete la un tren care să ne ducă în Carolina de Nord, cât se poate de aproape de Wilmington. Ai înțeles?

Carnea flască a obrajilor femeii tremură puțin când aprobă din cap desfăcându-și centura de siguranță. Ne-am uitat cum se clătina prin zăpada proaspăt așternută, în drum spre ușile glisante. Dacă ne ieșea treaba asta…

— De ce încercăm să luăm trenul? întrebă Jude. N-o să fie periculos?

— O să merite, am răspuns. Cu toate opririle ca să facem rost de benzină, ne-ar lua de două ori mai mult cu mașina.

— Dacă ne vede cineva sau sunt FSP-iști în tren? continuă el.

Mi-am smuls din cap căciula tricotată și i-am aruncat-o împreună cu fularul alb, gros, pe care-l aveam înfășurat în jurul gâtului. Odată așezați în tren, aveam să-l acopăr cu haina mea, dar până atunci… urma să ne mulțumim cu un colț mai întunecat.

Femeia s-a întors mai repede decât mă așteptam, cu ochii în pământ și ceva alb încleștat în mână. Deschise portiera din partea șoferului lăsând să intre o pală de aer înghețat și alunecă în scaun.

— Mulțumesc, am spus când mi-a dat biletele.

Apoi, când Jude a coborât din mașină, am adăugat:

— Îmi pare tare rău pentru ce ți-am făcut.

În timp ce ne îndreptam spre gară m-am uitat doar o dată înapoi spre mașină. Îi spusesem să aștepte două minute, apoi să se ducă înapoi acasă. Femeia… poate că mi-au jucat o festă ochii obosiți, poate că vinovate au fost vârtejurile de zăpadă dintre noi, dar când farurile unei mașini care trecea și-au aruncat lumina prin parbrizul ei, jur că i-am văzut obrajii strălucind de lacrimi.

•

Reușise să ne ia bilete pentru Fayetteville, Carolina de Nord, care, la cât știam eu despre statul ăla, putea să fie fix în partea cealaltă a statului față de Wilmington. Mai rău de-atât, ora îmbarcării era 7:45, adică peste zece ore bune. Aveam prea mult timp de petrecut în gară, ceea ce însemna un risc prea mare să fim prinși.

Pe dinăuntru gara nu era nici pe departe atât de ornamentată cum era pe dinafară. Avea prea mult beton ca să fie cu adevărat

frumoasă. Am găsit într-un colț o bancă aflată cu fața spre un șir de jocuri video scoase din priză, ne-am plantat acolo și nu ne-am mai mișcat pentru nimic în lume. Trenurile de noapte veneau și plecau, în spatele nostru se auzea târșâit de picioare, iar panoul cu sosiri scotea clicuri și bipuri și se schimba mereu.

Eram obosită și flămândă. Lângă ghișeele de bilete era un stand de cafea încă deschis – singurul lucru care îi împiedica pe funcționari să adoarmă, dar nu aveam niciun ban și nu eram chiar așa de disperată încât să-mi folosesc abilitățile pe amărâtul de la stand.

Jude îmi moțăia pe umăr. Din când în când, din difuzoare se auzea o voce înregistrată ca să anunțe ultimele informații legate de oră sau de întârzierea trenurilor. Dar tăcerile dintre anunțuri păreau să devină tot mai lungi cu fiecare oră de așteptare, iar eu începeam să-mi regret tot mai mult decizia. Pe la patru, exact când mă clătinam pe muchia epuizării, năvăliră îndoielile. Până ajungeam noi acolo, m-am întrebat, oare Liam avea să mai fie în Carolina de Nord? Când era nevoie, era foarte inventiv. Putea să parcurgă o distanță uriașă cât stăteam noi aici... cât aveam să facem pe drum până acolo.

Văzusem mașini în parcare. Poate că ar fi fost mai logic să furăm una dintre ele și să încercăm să evităm gheretele de plată a taxei rutiere și punctele de verificare organizate de Garda Națională în jurul marilor orașe? Nu, pentru că asta ar însemna să fim văzuți de miile de camere instalate de guvern pe autostrăzi tocmai cu scopul de a căuta puști ca noi.

Nu mi-a atras atenția fâsâitul scos de ușile glisante, ci pașii grei. Prin gară treceau din când în când doi-trei oameni și erau multe persoane fără adăpost cărora li se permisese să doarmă în gară, la căldură, cu condiția să ocupe un colț, nu o bancă. Dar acest sunet era scos de un număr considerabil de picioare; la fiecare atingere pe podeaua de marmură, tălpile de cauciuc ale ghetelor lor scoteau un chițăit. Cu colțul ochiului l-am văzut pe funcționarul de la ghișeu că se îndreaptă de spate.

N-a fost nevoie decât de o privire peste umăr ca să-mi confirm bănuielile: uniforme negre.

L-am înșfăcat pe Jude și l-am tras jos, lângă mine, punând banca între noi și duzina de soldați FSP în uniformă adunați în mijlocul gării.

— Vai, ce rahat, șoptea Jude, vai, vai ce rahat!

I-am pus o mână pe umăr ca să-l țintuiesc zdravăn lângă mine. Știam ce-i trecea prin cap – aceleași întrebări îmi goneau și mie prin minte. *Cum ne-au găsit*? *De unde-au știut că eram aici*? *Cum scăpăm*?

Ei bine, răspunsul la ultima întrebare nu era să ne pierdem mințile de panică; într-unul din acele momente rare, pasagere, când eram recunoscătoare Ligii pentru ce mă învățase, am tras adânc aer în piept ca să mă calmez și am început să reevaluez situația.

Unsprezece FSP-iști în uniformă tocmai se așezau pe băncile de lângă unul din terminalele pentru autobuze. Printre ei erau două femei și amândouă s-au ridicat să se uite la monitoare. Aveau părul strâns împletit sau îngrijit pieptănat spre spate, dar bărbații păreau toți proaspăt tunși. Și mai important era faptul că la picioarele lor se aflau unsprezece genți din pânză în culori de camuflaj, nu arme.

Un tip din centrul grupului se ridică râzând tare și se îndreptă spre automatele de gustări. Ceilalți strigară după el comandându-i Doritos sau gumă sau napolitane. Nu scrutau încăperea, nu-i puneau întrebări tipului de la ghișeul de bilete. Erau în uniformă, dar nu erau în exercițiul funcțiunii.

— Sunt noi recruți, i-am spus lui Jude. Hei, uită-te la mine, nu la ei! Iau un autobuz ca să se prezinte la datorie pe undeva. Nu ne caută pe noi. Nu trebuie decât să găsim un loc liniștit unde să stăm până ne vine trenul, bine?

M-am întors cu spatele la soldați ca să cercetez atent porțiunea noastră din încăperea deschisă, în căutarea unei uși posibil neîncuiate sau a unui hol pe care nu-l observasem până atunci. Aproape că n-am simțit când Jude a înțepenit lângă mine, dar l-am *simțit* când m-a smucit de coadă ca să-mi întoarcă capul spre ușile glisante, la timp ca s-o văd pe Vida intrând, urmată de Barton și de restul Echipei Beta. Toți erau în haine de stradă și îi cercetau cu privirea pe FSP-iști, dar aceștia nu păreau deloc să-i fi observat.

Ce caută aici? *Ce caută ei, toți, aici*? Nu se putea… n-aveau cum să ne fi urmărit…

— Ce rahat, ce rahat, ce rahat, șopti Jude, încleștându-și mâinile de mine. Măcar înțelegea cât de periculos ar fi fost să fim duși înapoi la CG. Nu trebuia să-i mai explic din nou că Vida nu venise să ne ajute. M-am uitat disperată în jur, de la jocurile

dezafectate, la automatele pentru bilete și la toaletă de femei de lângă noi. Situația era cu mult mai rea decât mi-aș fi putut-o imagina chiar și eu. O parte din mine nu voia decât să se așeze și să cedeze nevoii copleșitoare de a izbucni în hohote de plâns.

Nu m-am oprit ca să-i explic planul în detaliu lui Jude, care părea și el în pragul lacrimilor din cauza a cine știe ce tocmai văzuse. Fiindcă nu aveam niciun plan. L-am târât – la propriu – în mica toaletă pentru mame și copii.

Ușa a scârțâit când am deschis-o cu umărul. Toaleta nu avea ferestre, nici guri de aerisire suficient de mari ca să putem ieși prin ele. Era doar un W.C., o chiuvetă și nicio ieșire în afara celei pe care tocmai intraserăm. M-am întins și am stins becul, apoi am încuiat ușa. Mai puțin de o secundă mai târziu, ușa începu să se zgâlțâie când cineva începu să o împingă ca să intre.

M-am așezat pe podea și mi-am tras genunchii la piept, încercând să respir egal. Jude se prăbuși lângă mine. Mi-am dus un deget la gură.

Nu ne puteam ascunde acolo o veșnicie – cineva avea să-și dea seama, la un moment dat, că toaleta n-ar trebui să fie încuiată și avea să vină cu o cheie. Așa că am numărat. Am numărat în minte secundele până la patru minute, oprindu-mă și continuând de fiecare dată când auzeam bocanci tropăind pe lângă ușă.

— Hai, am șoptit, trăgându-l pe Jude în picioare. O să trebuiască să fugim.

N-am apucat să facem nici trei pași.

Vida se îndreptă împingându-se în zidul de care stătuse sprijinită exact în fața intrării la toaletă și sprâncenele i se ridicară odată cu pistolul din mână.

— Salut, *prieteni,* spuse cu drăgălășenie. Nu v-a fost dor de mine?

• Opt •

Fiecare cuvânt care-mi răsărea în minte era din cele ce se aud în general în barăcile soldaților.

— Ce cauți aici?

Zâmbetul triumfător pe care mă așteptam să-l văd nu-și făcu apariția. În schimb, mă privi din cap până-n picioare și fornăi cu dispreț:

— Uau, instinctele tale de depistare a pericolului sunt setate pe alertă maximă, să moară mama! Și proștii ăia ziceau că o să fii greu de găsit…

Am scos încet pistolul de la brâu și am țintit cu grijă. Am lăsat mâinile invizibile din mintea mea să se desfășoare și mi le-am imaginat lansându-se spre ea, înfigându-se în gândurile ei. Dar… nimic. Absolut nimic.

— Ce drăguț, spuse. Am și eu unul de-ăla!

Timp de o secundă interminabilă niciuna dintre noi nu s-a mișcat; ochii ei întunecați mă măsurau rapid de sus până jos, așa cum făceau când ne antrenam una cu alta. Cântărindu-mă. Întrebându-se dacă chiar aveam să apăs pe trăgaci.

Niciuna dintre noi nu a văzut când s-a mișcat; acum Jude se chircea tremurând în spatele meu, în secunda următoare era aproape lipit de Vida, cu mâna pe umărul ei.

— Îmi pare rău.

Un mic arc de electricitate albastră sări din stația de emisie-recepție de la cureaua ei și mângâie ușor pielea Videi, ca limba curioasă a unui șarpe. Probabil că Vida și-a dat seama odată cu mine ce avea să-i facă, dar nu s-a putut îndepărta de el suficient de repede. Ochii i se dădură peste cap și se făcu grămadă la pământ.

— Doamne, Dumnezeule, am spus căzând în genunchi lângă ea ca să-i caut pulsul la gât.

— I-am dat doar o mică zgâlțâială drăgăstoasă, spuse Jude cu fiecare fir de păr perfect ridicat în cap. O să… o să-și revină imediat, dar Ru, spune-mi că am făcut bine. Nu vreau s-o lăsăm aici. Nu cred că ar trebui să mergem fără ea, dar nu avea de

gând să ne ajute și trebuie să-l găsim pe Liam și ea ne-ar fi pârât și el e important…

— Ai făcut bine, am spus. Mulțumesc, Jude. *Mulțumesc.*

— Și-acum ce facem? șopti Jude urmându-mă pe coridor către o cameră pe ușa căreia scria ACCESUL PERMIS DOAR ANGAJAȚILOR.

O privire rapidă îmi arătă că echipa tactică se împărțise: jumătate era sus, vizibilă în birourile de sticlă de deasupra noastră, și jumătate se ducea spre peron. Care dintre FSP-iști nu erau lați la podea erau legați unii de alții într-o grămadă neagră și nervoasă.

Am mers până la capătul coridorului lung, scăpând ca prin minune fără să fim văzuți de un slujbaș care se ducea în sala pentru pauze a angajaților. Mi-am ținut ochii fixați pe ușile duble de la capătul lungii podele de ciment, fiindcă eram prea speriată de ce aș fi putut vedea dacă mi-aș fi mutat privirea.

Am deschis ușa din dreapta cât de silențios am putut, făcându-i semn lui Jude să mă urmeze. S-a închis cu un *clic* slab. Mi-a luat două secunde prețioase să mă lămuresc că nimeriserăm în terminalul pentru autobuze și încă două ca să-l văd pe bătrânul în uniformă bleumarin dând grăbit colțul, cu o uriașă pată proaspătă de cafea pe tot pieptul uniformei.

Am simțit cum fiecare os din mine secă de viață. Am înșfăcat brațul lui Jude și l-am smucit mai aproape de mine. Bărbatul ridică ochii când aproape să dea peste noi, iar ochii lui deja măriți de panică se lărgiră și mai mult cât ne măsură din priviri. Un lung moment oribil nimeni nu scoase nicio vorbă. Se auzea doar zgomotul de împușcături din gară și scârțâitul cauciucurilor în parcarea de pe cealaltă parte a clădirii.

Din instinct, am ridicat mâna spre el, dar Jude o prinse și o împinse în jos.

— Sol…?

Bărbatul – pe ecuson scria Andy – nu reușea să rostească cuvintele blocate în gâtul lui sugrumat.

— Soldați?

— Vor să ne aresteze, spuse Jude. Vă rog frumos, ne puteți ajuta?

Și Andy făcu ultimul lucru pe care mă așteptam să-l facă vreodată. Încuviință din cap.

•

Primele douăzeci de minute ale călătoriei le-am petrecut sub autobuz, în compartimentul de bagaje, până când gara și FSP-iștii și Vida au rămas prea mult în urmă ca să mai poată fi văzuți în oglinda retrovizoare. Era groaznic de frig și tare incomod să fim aruncați de colo colo prin cală; la fiecare curbă alunecam pe podeaua de metal, făcuți covrig și dezorientați. L-am lăsat pe Jude să-mi înconjoare brațul cu brațul lui, ca să adauge un pic din căldura trupului meu la a lui.

Murmura ceva ca pentru sine. Am simțit că-și scutura capul și buclele lui mi-au atins umărul. Până la urmă, când drumul s-a mai liniștit, am auzi ce spunea:

— N-o să ne ierte niciodată.

— Cine? am întrebat, strângându-l de braț. Cate?

— Nu. Vida.

— Jude…, am început să zic.

Vinovăția își făcuse apariția în timp record.

— I-am făcut exact același lucru pe care i l-a făcut sora ei, explică Jude tăindu-mi vorba. Am părăsit-o fără un cuvânt. O să ne urască toată viața.

— Ce tot spui acolo?

Jude se întoarse din nou spre mine, frecându-și ochii cu dosul mâinii.

— Păi… știi de Cate, nu? Că era asistenta noastră socială?

Am simțit cum în stomac mi se ridica ceva greu și alunecos.

— Știi tu, adăugă repede. De la Serviciul de Protecție a Copilului? Aha, poate că nu știi.

— Și a ta și a Videi?

— Mda, spuse el. Tu vorbești serios că nu știai chestia asta? Cate nu ți-a spus niciodată cu ce se ocupa înainte?

Nu-mi spusese, dar, pe de altă parte, nici n-o întrebasem vreodată.

— Deci ea v-a luat de la asistenții maternali și v-a adus în Ligă sau cum?

— Oarecum.

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de ușă și la următoarea curbă mai strânsă alunecă spre mine. De-acum trebuia să mă concentrez ca să-l aud.

— Când a izbucnit NIAA, o mulțime de copii au fost dați afară din familiile asistenților maternali – știi tu: ăia care n-au murit. Era o situație urâtă pentru toată lumea, fiindcă nu avea nici cine

să le ceară cadavrele ca să-i înmormânteze. Cate spunea că mulți dintre asistenții sociali nu reușeau să afle ce se întâmplase cu copiii de care răspundeau. M-a găsit înainte să mă dea cineva pe mâna autorităților ca să obțină recompensa sau să fiu săltat la Colectări.

Colectările fuseseră o serie de adunări în masă ale celor care supraviețuiseră bolii și nu fuseseră încă trimiși în lagăre. Părinții care simțeau că nu mai pot să aibă grijă de copiii lor ciudați sau care voiau să-i bage în programele de „reabilitare” ale lagărelor, nu trebuiau decât să-i trimită la școală, iar FSP-iștii treceau să-i ridice. A fost prima mare capturare de copii organizată. Pasul următor a fost să-i ducă cu forța în lagăre, indiferent că părinții voiau să-i dea sau nu. Colectare involuntară.

— Trebuie să fi fost o perioadă tare înfricoșătoare.

L-am simțit că ridica din umeri, dar următoarele cuvinte i-au ieșit cu greu din gură:

— E… în fine, s-a terminat. Oricum era mai bine decât acasă. Tata era măreț de-a dreptul.

M-am forțat să nu mă uit la el. O spusese cu așa o degajare forțată…

— Și Vida!?

Parcă răsucisem o cheiță din interiorul lui sau era prea obosit ca să mai încerce să țină totul îngropat în el.

— Nu știu care-i șpilul cu familia ei. Are o soră mai mare, Nadia, care a avut grijă o vreme de ea. Cate i-a pierdut urma… cred că locuiau ilegal într-o clădire părăsită. Într-o dimineață, Vida s-a trezit și soră-sa dispăruse, iar FSP-iștii o înconjuraseră. Crede că sora ei a dat-o-n gât ca să-și ia recompensa.

— Și-atunci cum a ajuns Cate la ea? am întrebat.

— FSP-iștii urcaseră vreo zece copii într-un autobuz ca să-i trimită la lagărul din Wyoming, dar Liga i-a interceptat pe drum. Știi povestea asta, nu?

Adevărul era că o știam. Liga se trezise cu cinci copii cu care habar n-avea ce să facă, așa că au demarat un program de antrenamente. Știam că Vida era de mult în Ligă, dar habar n-avusesem că era una din Cei Cinci din Wyoming.

— Uau.

— Știu.

Nu știam ce să spun, ce puteam să spun, așa că m-am mulțumit să zic simplu:

— Îmi pare rău.

Jude se strâmbă.

— Pentru ce-ți pare rău? N-ai făcut tu nimic. Și-apoi, noi am fost ăia norocoși. Cate e aia care a suferit mai mult. Nu cred că a reușit vreodată să nu se mai învinovățească pentru copiii pe care i-a pierdut. Mai ales pentru ăia care au murit în incendiu.

— Poftim? am șoptit cu respirația tăiată.

— Una din sarcinile ei era să supravegheze un orfelinat, explică Jude. Câțiva dintre copiii de acolo au început să dea semne de abilități Psi și persoana care conducea orfelinatul și-a pierdut mințile. Cate nu știe dacă unul dintre copii a stârnit incendiul din greșeală sau dacă femeia a dat foc clădirii cu mâna ei… cică era foarte, foarte, *foarte* credincioasă, da credincioasă de-aia nebună. Când a găsit-o poliția, zicea întruna că îndeplinise voia Domnului.

— Ce…

Nu existau cuvinte care să exprime dimensiunea ororii, așa că n-am încercat să termin fraza.

— În fine, asta-i toată povestea, ridică Jude din umeri. Sau cel puțin începutul.

Mi-am ținut respirația când autobuzul s-a oprit la ceea ce am presupus că era un punct de control și cineva, probabil un soldat FSP, urcă la bord. Nu auzeam conversația, doar pașii grei care mergeau în sus și-n jos pe toată lungimea culoarului autobuzului, deasupra capetelor noastre. Un soldat mai meticulos l-ar fi pus să deschidă și compartimentul pentru bagaje, dar ni s-a făcut semn să trecem și, în scurt timp, singurul sunet pe care l-am mai auzit a fost zgomotul asfaltului de sub noi.

Cu toate astea, când a tras pe dreapta ca să ne scoată de-acolo și-a cerut scuze de mai multe ori. Planul meu era să-i șterg amintirile și s-o tăiem, dar nu erau mașini în preajmă – nu era *nimic* pe porțiunea aia de autostradă, doar copaci și zăpadă. Aveam de ales între Andy și încă o zi sau două de distracție și hălăduială cu Jude prin regatul zăpezilor, în căutarea semnelor de civilizație.

— Sunteți sigur că nu e nicio problemă să stăm aici?

Eu și Jude ocupaserăm una din banchetele din față, ca să vedem mai bine drumul cât el conducea.

— Cum putem să vă răsplătim?

— Să ne-nţelegem, spuse Andy, asta e o risipă *spectaculoasă* de benzină, dar nu mă deranjează să le-o trag din când în când scumpilor mei şefi. Mi-au tăiat sporurile din secunda în care lucrurile s-au înrăutăţit, aşa că nici eu n-am chef să fiu prea mărinimos cu ei. Şi-apoi, oricum cursa încolo e de obicei cam goală, dar trebuie să duc autobuzul la Richmond indiferent dacă am sau nu pasageri. La întoarcere, autobuzul e de obicei aproape plin. Unii par să aibă impresia că sus, în nord, ar fi mai mult de lucru decât în sud şi mai nimeni nu-şi permite să meargă cu trenurile alea idioate.

De-a lungul ultimei zile, Jude îmi dovedise de vreo două mii de ori cât era de naiv, aşa că era de mirare că încă mă mai putea surprinde cu inconştienţa lui. După câteva minute, se cufundă într-un somn senin şi încrezător. Ca şi cum nu era niciun pericol ca şoferul ăsta de autobuz să-şi folosească staţia ca să ne dea în gât sau să ne ducă direct la prima secţie activă de poliţie care-i ieşea în cale.

— Arăţi de parcă mai ai un pic şi te rostogoleşti de pe scaun pe podea, duduie, spuse Andy, aruncându-mi o privire în oglinda mare de deasupra capului lui. Ce-ar fi să urmezi exemplul prietenului tău şi să te odihneşti un pic?

Ştiam că eram mojică şi iraţională şi ursuză până la Dumnezeu, dar mi-am aţintit ochii asupra staţiei autobuzului şi m-am încruntat. Andy se uită în jos, urmărindu-mi privirea, apoi începu să chicotească.

— Eşti fată deşteaptă, spuse. Probabil că în vremurile astea aşa şi trebuie să fii ca să te aventurezi să umbli prin lume. Vezi că ne apropiem de o gheretă pentru taxa de autostradă; fă bine şi te lasă-n jos.

Am alunecat în jos, între grilajul metalic şi banchetă, aranjând pătura peste trupul adormit al lui Jude. Andy făcu cu mâna persoanei care l-a lăsat să treacă.

Până la urmă, n-am mai rezistat:

— De ce ne ajutaţi? am întrebat.

Andy chicoti iarăşi.

— Tu ce crezi?

— Sincer? am răspuns aplecându-mă în faţă. Fiindcă cred că vreţi să ne predaţi şi să vă luaţi recompensa.

La auzul acestor vorbe şoferul de autobuz lăsă să-i scape un fluierat grav.

— E o sumă frumușică, nu zic nu. Ce e interesant e faptul că guvernul poate să găsească bani pentru asta, dar nu-și permite să ofere niciun fel de ajutoare pentru hrană.

Scutură din cap.

— Nu, drăguță, am de lucru. Mă descurc cu leafa. N-am nevoie nici de conștiință încărcată, nici de bani pătați cu sânge.

— Atunci de ce? am insistat.

Andy întinse mâna stângă și trase ceva de pe bord. Banda adezivă din jur se dezlipi fără să opună rezistență, de parcă era obișnuită să fie ridicată și apoi lipită la loc. Îmi întinse obiectul și așteptă să i-l iau din mână.

Din suprafața lucioasă a fotografiei îmi zâmbea un băiețel cu părul negru, lucios. Părea să aibă vreo zece, poate doișpe ani, cel mult. Am recunoscut culorile terne ale fundalului din spatele lui – era un portret făcut la școală.

— E nepotul meu, explică Andy. Îl cheamă Michael. L-au luat de la școală acum vreo patru ani. Când am încercat să contactez poliția, școala, guvernul, ca să aflu ce s-a întâmplat, nu au vrut să-mi spună nimic. Peste tot a fost la fel. Am încercat să postez despre asta online, dar mi s-a tăiat accesul la internet. N-am putut merge la televiziune sau scrie despre asta la ziare, fiindcă Gray le controlează și pe alea. Dar unii dintre părinții de la școala lui au spus că i-au auzit pe niște FSP-iști vorbind despre un loc numit Black Rock.

Am șters amprentele neclare de pe suprafața pozei și i-am dat-o înapoi.

— Ai dreptate, spuse el. Nu e un gest total dezinteresat din partea mea. Cred că sper să-mi poți da niște informații. Poate știi ce sau unde e Black Rock ăsta și suntem chit?

Implorarea din vocea lui a fost cea care m-a dat gata. N-o puteam separa de gândul la bunica mea, care probabil că se întreba și-n ziua de azi ce s-a întâmplat cu mine. Pielea îmi strângea parcă pieptul ca-ntr-o chingă.

— Știu. Black Rock e un lagăr din Dakota de Sud.

— Dakota de Sud? spuse Andy, uluit. Tocmai hăt acolo? Ești sigură?

Eram mai mult decât sigură. Liga avea o listă cu toate cele cincisprezece lagăre în care erau ținuți copiii Psi rămași în viață. Unele erau mititele – cu vreo douăzeci de puști. Unele erau școli transformate în lagăre, care puteau găzdui câteva sute. Și-apoi

aveai lagăre precum Black Rock și Thurmond care, datorită așezării lor izolate, puteau ține închiși mii de copii.

Lagărul din Dakota de Sud stârnea în mod deosebit interesul Ligii din cauza zvonurilor legate de el. Toate noile nașteri de după momentul în care epidemia NIAA a fost recunoscută în mod oficial trebuiau înregistrate într-o bază de date specială. Copiii respectivi trebuiau aduși o dată la câteva luni la doctorii sau oamenii de știință din zonele lor de reședință ca să fie testați și să se depisteze orice „anomalie”. Orice copil care dezvolta abilități Psi înainte să împlinească zece ani era băgat într-un studiu special care se făcea la Black Rock. Ceilalți copii, dacă supraviețuiau bolii NIAA și-și manifestau abilitățile la vârsta obișnuită, erau ridicați din familii cu forța și duși în lagărele de reabilitare „normale”.

— E posibil să-l fi transferat la un moment dat, am zis. Știți ce e?

— Cum adică, ce e? spuse Andy întorcându-se pun pic spre mine. E nepotul meu, asta e!

Voisem doar să aflu dacă era dintre cei periculoși – Roșu sau Portocaliu ca mine. Să văd dacă era posibil să fi fost deja eliminat pentru totdeauna.

— Lagărele astea..., începu Andy în timp ce-și proteja ochii cu mâna de farurile unui camion. Tu știi ce fac acolo? Ai văzut vreunul?

Am aruncat rapid o privire spre Jude.

— Mda.

— Și ți-au dat drumul fiindcă te-au făcut bine? întrebă el, iar speranța din vocea lui îmi frânse inima. Ești bine acum?

— Nu ne pot face bine, am zis. Toți copiii ăia pe care i-au luat nu fac altceva decât să muncească și să aștepte. Eu am ieșit numai fiindcă m-a ajutat cineva să evadez.

Andy încuviință din cap, ca și cum bănuise deja că așa stăteau lucrurile.

— Sunt vremuri îngrozitoare, spuse după o lungă pauză. Și ai dreptate să nu ai încredere în niciunul dintre noi. Ce v-am făcut... ce le-am permis să vă facă, e o mare rușine. O mare, mare rușine și toți o să murim cu asta pe conștiință. Dar vreau să știi că pentru fiecare persoană care ar preda autorităților un copil, de frică sau pentru bani, sunt alți sute și mii care au luptat cu disperare ca să-și păstreze familiile întregi.

— Știu.

— Doar că... erau vremuri așa de grele și guvernul tot zicea... spuneau întruna că dacă părinții nu-și trimit copiii în lagăre, aceștia aveau să moară ca toți ceilalți. Și-atunci, cum să-i lase să moară? Știau că nu puteam face nimic ca să-i luăm înapoi și asta mă ucide. Mă *ucide.*

— Oamenii chiar au crezut că programele de reabilitare aveau să dea rezultate? am întrebat.

Jude se foi în scaun, încercând să se așeze mai confortabil.

— Nu știu, drăguță, spuse Andy, dar cred că și-au dorit cu disperare să fie așa. Ajungi să nu mai ai nimic – nici bani, nici de lucru, nici casă – speranța e tot ce-ți mai rămâne și chiar și atunci e o pasăre rară. Mă îndoiesc că zilele astea mai crede cineva minciunile, dar... ce putem face? Nu avem deloc informații pe baza cărora să acționăm, doar zvonuri.

Și atunci am realizat cât de important era să găsesc stick-ul de memorie al lui Cole – la fel de important pe cât era să-l găsesc pe Liam. Până acum, mă gândisem mereu la el ca la un mic dispozitiv din plastic, fără să acord prea multă atenție valorii informațiilor încuiate în el. Să-l găsesc pe Liam conta pentru *mine,* era cel mai important lucru pentru *mine,* dar să găsesc informațiile lui Cole... asta ar ajuta pe toată lumea. Lucrul ăsta avea puterea de a reunifica familii, de a reuni copiii cu cei dragi.

— Am să eliberez toți copiii din toate lagărele, am zis. N-o să mă opresc până nu ajung toți acasă.

Andy aprobă din cap cu ochii în față, la drum:

— Atunci consideră călătoria plătită cu vârf și îndesat.

Conversația încetă și porni radioul. M-am uitat cum răsăritul luminează orizontul într-un roz delicat, simțindu-mă atât de obosită încât îmi era greață. Dar tot nu puteam adormi.

Am tras jacheta lui Liam peste mine, ca pe o pătură și am simțit că ceva alunecă dintr-unul din buzunare pe lângă mâna mea. Cele două bilete de tren pe care ni le cumpărase femeia au plutit leneș spre podea, unde aterizară unul cu fața-n sus, altul cu fața-n jos.

AVEȚI GRIJĂ

Cuvintele fuseseră scrijelite cu pixul de mai multe ori pe spatele unuia dintre bilete, în linii suprapuse, care formau litere amețite, dezordonate, dar tot mai adânci și mai negre cu fiecare nouă linie trasată cu pixul.

Le-am ridicat, uitându-mă și la celălalt bilet. DE VOI

AVEȚI GRIJĂ DE VOI

Se pare că nu avusesem un control așa de deplin pe cât crezusem asupra femeii. Era o prostie să mă simt așa de speriată și agitată acum, la sute de mile depărtare de ea, dar nu m-am putut opri să nu-mi imaginez tot ce putea fi mai rău. Ar fi putut să anunțe pe toată lumea ce monștri avea pe bancheta din spate. Ar fi putut să intre în gară și să fugă sau să anunțe toți vânătorii de recompense din zonă că eram acolo. Ar fi putut să aibă recompensa și satisfacția de a ne ști închiși și de a se ști scăpată de noi.

Însă în loc de toate acestea, ea făcuse *asta.* Iar Andy făcuse *asta.*

Am rupt biletele până nu se trezea Jude să le vadă. Nu voiam să-i dau speranța deșartă că acești oameni erau altceva decât flăcărui izolate într-un ocean de negru nesfârșit.

•

Jude încă mai cânta – la propriu – osanale noului lui erou, Andy, când am văzut primele indicatoare pentru Wilmington. Când ne lăsase lângă Richmond, Andy ne dăduse instrucțiuni detaliate despre ce autostrăzi să evităm în drumul către Wilmington. Atunci fusesem prea agitată și enervată de întârziere ca să-i mulțumesc, iar acum, fiecare drum pustiu pe care zbura mașinuța noastră furată mă făcea să simt o nouă înțepătură de regret direct în inimă.

Wilmington era îmbrățișat de Atlantic pe o parte și de un râu pe cealaltă. M-a surprins să constat cât de asemănător era cu părțile din Virginia pe care le știam eu – stilul caselor, aranjarea cartierelor… Chiar și felul în care cerul deveni cenușiu deasupra acoperișurilor, întunecându-se tot mai mult până ce norii plesniră, în sfârșit, și începu să plouă.

Adresa pe care mi-o dăduse Cole, 1222 West Bucket Road, Wilmington, Carolina de Nord, se afla într-un mic cartier numit Dogwood Landing, nu departe de ceea ce am presupus a fi un campus universitar. Era o zonă liniștită, înconjurată de păduri acoperite cu chiciură și plină de o groază de loturi goale și anunțuri vechi și strâmbe cu DE VÂNZARE. Am ales unul dintre acestea și am parcat în fața lui Volkswagenul verde furat după despărțirea de Andy.

— Asta e? întrebă Jude uitându-se cu atenție la cea mai apropiată casă.

— Nu, e ceva mai jos, cred.

Am tras adânc aer în piept, întrebându-mă cum e posibil să te simți totodată entuziasmat și înspăimântat în egală măsură.

— Vreau să venim din spate, în caz că supraveghează cineva intrarea.

Doar de aia Liam și ceilalți nu se duseseră direct acasă după ce evadaseră din Caledonia, nu? Nu reușeam să mă hotărăsc. Consilierii lui Alban ne reaminteau mereu cât de copleșite de însărcinări sunt forțele FSP, dar Liam era o captură importantă. Cât de mari puteau fi șansele ca, după nouă luni, guvernul să aibă încă pe cineva postat acolo, ca să-i supravegheze permanent pe părinții lui Liam?

Doamne! Părinții lui Liam. Ce dracu' puteam să le zic?

I-am făcut semn lui Jude să mă urmeze și am luat-o pe lângă una din case. Majoritatea erau mai degrabă mici, cu un singur nivel, acoperișuri înclinate, cenușii, fațade de cărămidă și cercevele albe. L-am tras pe Jude mai aproape de mine și am mers printre copaci, pe un mic drum de acces neasfaltat, care trecea pe lângă curțile din spate ale caselor.

Casa lui Liam era cuibărită adânc într-un pâlc de copaci aflat la mare distanță de celelalte case de pe stradă. Era o construcție similară cu celelalte case din jurul ei, cu obloane drăgălașe, albastre și o alee lungă care se termina în garaj. Dar eu aveam nevoie să o văd din față.

L-am ținut în loc pe Jude și l-am obligat să se lase pe vine lângă mine, după care am așteptat, cu ochii la casă. Ne-am uitat după camere de supraveghere, după urme de pași și de cauciucuri, după soldați FSP sub acoperire care să treacă alene în patrulare.

— Pare..., începu ezitant Jude.

Goală, termină mintea mea propoziția. Arăta ca și cum nu era nimeni acasă, iar după cât de înfundate erau ulucele de sub acoperiș cu frunze și mizerie, am început să-mi dau seama că nu era nimeni acasă de ceva vreme.

— Poate au ieșit doar la cumpărături? propuse el.

— La patru după-amiază într-o zi de joi? Cam dubios, veni o nouă voce din spatele nostru.

Fata asta era șarpe. Era singura explicație pentru cât de tăcut alunecase spre noi prin frunze.

— Lider, mă salută Vida cu un semn din cap în timp ce se lăsa pe vine în spatele nostru. Judith, îl salută ea la fel pe Jude, care căzu, efectiv, în fund.

— Ce cauți…, am început. Cum ai…

Nu se putea să fi ghicit, pur și simplu, unde avea să ne găsească. Era ea bună, dar nu chiar *așa* de bună. Trebuie să fi omis vreun dispozitiv de urmărire, *ceva*…

— Gulerul tricoului de corp, spuse Vida arătând din cap spre Jude. Data viitoare când te hotărăști să-ți bagi picioarele și să fugi, ai grijă să scapi de *toate* nenorocitele de dispozitive de urmărire.

— Dispozitive de urmărire? repetă Jude, uitându-se de la una la alta.

— Jude a prăjit mașina, am spus, și tot ce era electric în ea.

Inclusiv, presupusesem, dispozitivele de urmărire din hainele lui.

— Păi uite de-aia îmbracă în cauciuc toate dispozitivele de urmărire ale Galbenilor, spuse clătinând dezaprobator din cap. Ce dracu', nu *știai*?

Era evident mândră de ea, cu toate că arăta chinuită și obosită de parcă venea de la schimbul trei. Până și părul ei albastru începuse să se răsucească în cârlionții lui naturali.

L-am tras pe Jude mai aproape de mine și i-am desfăcut fermoarul hainei ca să pipăi cusătura tricoului de corp. Bineînțeles, am simțit imediat mica denivelare, nu mai mare decât un bob de orez, cusută în guler. Am scos dispozitivul cu briceagul meu elvețian și i l-am arătat, înainte să reușească să-l apuce, l-am zdrobit cu mânerul cuțitului.

— Adică… ne pun dispozitive de urmărire în haine? Jude se uita uluit când la mine, când la Vida, deși era clar că vorbea cu sine însuși. De ce-ar face așa ceva? Nu se poate să…

Vida părea pe cale să izbucnească în râsul crud specific ei, dar expresia i se schimbă… parcă se îngustă, cumva. Toată atenția ei se concentră în spatele nostru și se ridică în picioare scoțându-și pistolul din toc dintr-o singură mișcare fluidă. M-am întors și părul mi-a acoperit fața când am încercat să mă ridic în genunchi ca să văd mai bine.

Și lumea se prăbuși.

Am simțit-o cât se poate de clar cum se scufundă sub mine și am simțit cum fiecare os și mușchi din pieptul meu a căzut odată cu ea. Nu știu cum am reușit să mă ridic din nou sau cum am ajuns în picioare, dar eram prea amorțită de șoc ca să-mi pese că eram complet expusă și imposibil de ratat de oricine s-ar fi uitat.

Apoi alergam. I-am auzit pe Vida și pe Jude strigând după mine, dar vântul și ploaia le ridicară vocile și le purtară departe de mine și orice sunet era acoperit de zvâcnetul sângelui în urechi. M-am pornit în josul pantei ușoare a dealului, croindu-mi drum prin hățișul de ramuri de copaci, prin gardul aproape prăbușit, până la el.

Ieși furișat pe fereastră, scoțându-și pe rând picioarele prin plasa ruptă, închisă la culoare, până ce, în sfârșit, pantofii i se cufundară în noroiul de sub fereastră. Avea părul mai lung decât țineam eu minte și oasele din profilul feței lui erau mai proeminente. Se mărise, sau mă micșorasem eu, sau amintirea era, într-adevăr, mincinoasă – n-avea importanță. M-a auzit venind și s-a răsucit. O mână i s-a dus după ceva în haina lui groasă, de camuflaj, cealaltă după ceva aflat în betelia blugilor. Mi-am dat seama când m-a văzut, fiindcă fiecare părticică din el a înlemnit.

Dar apoi buzele lui pline reveniră pe tăcute la viață, până ce se fixară, în final, în cel mai mic zâmbet din lume. Picioarele mi-au încetinit, dar nu s-au oprit.

Respiram greu. Tot pieptul mi se ridica și cobora în efortul de a menține fluxul de aer. Mi-am apăsat tare inima cu mâna. Epuizarea și ușurarea și aceeași groază cruntă pe care o simțisem în după amiaza în care-l pierdusem, toate mă inundară într-un șuvoi năprasnic. Și pur și simplu nu mai aveam putere să le împing înapoi.

Am izbucnit în lacrimi.

— Of, pentru Dumnezeu..., clătină Grasu din cap, oftând, dar cu vocea totuși plină de afecțiune. Sunt eu, toanto.

Și, fără să mai spună nimic altceva, făcu ultimii doi pași care ne separau și mă cuprinse strâns în brațe.

• Nouă •

Problema era că, odată ce m-am pornit, nu mă mai puteam opri. Am simțit cum fiecare părticică a trupului meu s-a lăsat moale în brațele lui, strâns lipită de el, de parcă simțeam nevoia să mă asigur că era real și că inima care bătea lângă urechea mea era a lui. În timp ce eu mă pierdeam complet cu firea cu fața îngropată în jacheta lui, Grasu mă bătea stângaci pe spate.

— Cum? am reușit să rostesc sugrumat. De ce ești aici?

Aproape că nici n-am auzit foșnetele din hățișul din spatele nostru, dar Grasu ridică privirea și strigă:

— Ei, hai, Lee, știu că vrei și tu o îmbrățișare…

S-a întâmplat prea repede ca să apuc să-l previn, ca să opresc ce s-a întâmplat. Grasu îmi dădu drumul ca să mă răsucească în spatele lui, dezorientându-mă și mai tare decât eram deja. Am fost sigură că mintea îmi juca feste, fiindcă îmi părea că-l văd scoțând de la brâu un lung cuțit de vânătoare. Și Vida parcă ațintea pistolul direct spre el scoțându-i piedica.

— E… am început, simțind cum brațul lui încerca să scape din strânsoarea mea. Grasule…

— Tu cine dracu' ești? întrebă el.

— Nu sunt aia care a venit cu cuțitul la o confruntare cu pistoale, spuse Vida fluturându-și arma ca să-și sublinieze vorbele.

— Stați, stați, stați! spuse Jude răsărind de după copacul din dreapta ei.

Mai mult alunecă decât coborî dealul și se aruncă între ei.

— Nu e Liam, spuse el arătând spre el, apoi spre Vida. Nici ea nu e Liam.

Jude se întoarse iarăși spre Grasu și sprâncenele groase i se uniră când își întoarse degetul spre noi.

— Nici el nu e Liam…?

La care Vida se întoarse ca să-l țintuiască cu privirea:

— Pe ce planetă aduce sculă ăsta vreun *pic* cu Cole Stewart?

Vocea lui Jude deveni ascuțită când intră în defensivă:

— De unde vrei să știu? Poate e frate-su de la altă mamă! Poate ai *auzit* de ceva numit adopție…

Grasu lăsă cuțitul în jos. Vedeam cum mintea îi gonește în spatele ochilor, sărind cu viteza luminii de la un scenariu oribil la altul, luând în calcul cei doi străini, lacrimile mele și absența lui Liam.

— Doamne, Dumnezeule, spuse, albindu-se la față.

Își apăsă tare stomacul cu pumnul, de parcă-i venea să vomite.

— Doamne, Dumnezeule.

— Nu, nu, *nu,* am spus repede. Nu e mort!

Din câte știi tu, șopti mintea mea.

— De ce nu sunteți împreună?

Acum arăta și el de parcă mai avea un pic și începe să plângă. Părul îi crescuse mult față de obișnuita lui tunsoare îngrijită, iar ochelarii cu ramă argintie care chiar se potriveau feței lui îl făceau să pară mult mai matur decât mi-l aminteam. Aproape că arăta ca o altă persoană, până ce l-am văzut copleșit de frică – ăsta era Grasu pe care-l știam, mereu între două atacuri de panică.

— Niciodată nu te-ar fi lăsat singură! Niciodată!

Mi-am ferit privirea. Dar nu m-am uitat către Vida și Jude, care amuțiseră urmărind conversația noastră, ci către noroiul moale de la picioarele noastre și băltoacele formate în el.

— Ruby, începu Grasu cu vocea încordată. Ce s-a întâmplat?

Am scuturat din cap și mi-am apăsat mâinile înghețate pe față.

— L-ai părăsit? încercă el să ghicească. V-ați certat? V-ați despărțit pentru câteva zile?

Sperasem că, dacă-l spuneam în șoaptă, adevărul n-avea să mai sune așa de rău, dar n-a fost deloc așa. Stupefiat, Grasu făcu un pas înapoi, cu ochii plini de groază.

— Nu, spune-mi că n-ai făcut asta! zise înșfăcându-mă de umeri. Era singurul motiv pentru care am crezut că totul avea să fie bine! Am crezut că voi doi o să rămâneți împreună!

— Și ce-ai fi vrut să fac? am întrebat, fără să-mi pese că ridicam vocea. Tu erai… erai mort, iar ei ne primiseră la ei, așa că am făcut o înțelegere și știam, *știam* că altfel n-o să plece. Ce naiba voiai să fac?

Grasu clătină din cap.

— Și puștii ăștia? Sunt din Ligă? Ești cu ei?

— Ei sunt…, am început să zic.

— … încă de față și așteaptă să le explice cineva cine dracu-i ăsta? mă întrerupse Vida, de pe al cărei chip dispăruse orice urmă de amuzament.

Creierul meu începea în sfârșit să se reasambleze și să se repună în funcțiune, și odată cu rațiunea, veni și tăișul rece al fricii.

Vida era aici. Vida care ne vânase ca să ne ducă înapoi la Ligă. Vida, care acum îl văzuse pe Grasu și care, la nevoie, îi putea dezvălui identitatea celor din Ligă. Care putea să încerce chiar să-l aducă cu forța la Cartierul General.

L-am împins înapoi, încercând să-l țin în spatele meu.

— Nu e nimeni, am zis. Nu e problema ta cine e.

— Ăăă, ba să moară mă-sa că e problema mea dacă e să vină cu noi ca să-l căutăm pe Stewart, spuse Vida.

— Ce-ai zis?

— Bagă-ți, dracu', odată în priză creierul ăla gol, spuse ea. N-am venit să vă duc înapoi; am venit să vă ajut.

Îl luă în colimator pe Jude:

— Frumos din partea ta să mă răsplătești cu o electrocutare, rahat cu ochi ce ești!

— Dacă nu erai acolo cu Echipa Beta și Barton ca să ne duci înapoi la CG, atunci ce căutai acolo?

Vida dădu ochii peste cap, dar până la urmă răspunse… cu cea mai îngâmfată mutră posibilă:

— Am fost inclusă în planul micii voastre escapade romantice. Singurul mod prin care puteam să ies din CG fără să stârnesc suspiciuni era să sugerez să vin și eu în căutarea celor doi tâmpiți, fiindcă – vezi Doamne – vă cunosc așa de bine personalitățile de căcat.

— Și Echipa Beta? întrebă Jude.

— Rechemată la CG. Cu ordinul de a-l escorta înapoi și pe Rob, sau așa ceva… Super-gingașii de voi mai că ați stârnit o răzmeriță acasă cu bomba pe care-ați aruncat-o prin sistemul de comunicații.

Își azvârli părul pe spate.

— Alban mi-a dat două săptămâni să vă găsesc. Așa că hai să punem circul ăsta-n mișcare și să pornim la drum.

M-am holbat la ea scuturând din cap:

— Ce rahat mănânci! Crezi că o să țopăim la braț cu tine către asfințit fiindcă așa zici tu?

— Nu, răspunse Vida. Am pretenția să săltați în pasul ștrengarului și s-o faceți cu zâmbetul pe buze și cu cât mai puține mutre posibil, fiindcă altfel Cole n-o să onoreze înțelegerea ta idioată și n-o să convingă Liga să elibereze lagărele.

Deci era adevărat – chiar venise ca să ne ajute. Altfel Cole nu i-ar fi dezvăluit înțelegerea noastră. Obiectivul era mult prea important. Am fost surprinsă să descopăr cât mi-a rănit mândria faptul că el nu m-a crezut capabilă să mă descurc singură în această operațiune. Că a fost sigur că aveam nevoie de întăriri.

Jude se întoarse să mă privească, complet buimăcit.

— Bun, *vámonos*! spuse Vida bătând din palme. Dacă aveți de gând să căutați prin casă, mișcați-vă repede.

— Nu merg nicăieri cu tine, o întrerupse Grasu.

Recunoșteam expresia de pe chipul lui. De câte ori n-o văzusem după ce ceilalți m-au primit în grup, dar el încă refuza să accepte că rămâneam cu ei? Grasu nu era genul care să-și ascundă emoțiile, fie că era vorba de furie, frică sau suspiciune. Din punctul ăsta de vedere, el și Liam semănau, doar că la Liam ținea de firea lui, pe când la Grasu era alegerea lui. Nu cred că i se părea că ar avea vreun sens să se prefacă a fi altfel decât era.

— Da, am zis luându-l din nou de braț, ocazie cu care i-am simțit încordarea din mușchi. Hai, avem de vorbit. O să-ți explic tot.

Grasu se uită nefericit în jos, spre mine:

— Da' numai noi. Nu vreau…

Toți patru am auzit în același moment. Portiere trântite. Una, două, trei.

L-am tras înapoi pe Grasu, ca să ne lipim de zidul casei, și i-am făcut semn lui Jude să vină repede la noi. Vida ocoli copacii din apropiere, iar stratul de frunze moarte și ude înăbuși complet zgomotul bocancilor. Ultima părticică din ea care a dispărut în ploaie a fost părul viu colorat.

M-am uitat în sus, la fereastra prin care se strecurase afară Grasu, am întins mâna ca să ating plasa desprinsă din ramă, apoi m-am uitat iar spre pădure. Poate că am putea să fugim până acolo. Să încercăm să dispărem în sălbăticie și să scăpăm de ei.

— E Barton? șopti Jude.

Și eu și Grasu i-am făcut semn să tacă în același timp. Spatele casei lui Liam avea cinci ferestre cu tocuri albe și o ușă de plasă absolut adorabilă, care fusese bătută în cuie și blocată cu scânduri din placaj solid. Un pătrat făcut din cărămizi așezate cu multă grijă la intrarea din spate a casei servea drept verandă. Acum, prin spațiile dintre cărămizi se strecuraseră fire de iarbă verde care luceau în ploaia măruntă.

M-am lăsat în patru labe pe cărămizile ude și m-am deplasat încet pe lungimea casei până ce vocile se auziră mai tare. Unghiile mi se înfipseră în țesătura pantalonilor în timp ce mă concentram să aud cât mai bine. Doi bărbați. O femeie.

Când m-am întors în cele din urmă ca să le spun asta băieților, Vida era deja acolo, ghemuită între Grasu și Jude. Când mi-a simțit privirea, se uită la mine și-și smuci bărbia într-un gest de nerăbdare.

— Sunt patru de toți, șopti ea. O femeie și trei bărbați. Par a fi soldați FSP.

Am astupat cu mâna gura lui Jude.

— Sunt înarmați?

Încuviință din cap.

— Armamentul din dotare. Ce-i cu casa asta? De ce e așa de importantă că au instalat senzori de mișcare?

— Senzori? întrebă Grasu.

— I-au montat sub acoperiș, la toate cele patru colțuri ale casei, spuse ea, evident iritată că acesta nu i-a crezut imediat vorbele, ca pe Sfânta Scriptură.

Eu și Grasu ne-am uitat unul la altul, timp în care l-am lăsat pe Jude să-mi desprindă mâna de pe fața lui. Normal că au instalat *ceva* ca să monitorizeze casa. Dacă nu pentru Liam, atunci pentru Cole. Ce interesant că el nu se obosise să-i spună nimic despre povestea fratelui lui! Poate că nu fusese timp.

Vocile amuțiseră, dar am auzit pașii grei prin grădina lăsată în paragină din dreapta casei. Acum erau prea aproape ca să mai încercăm să fugim spre pădure. Era imposibil să nu fim văzuți.

Cu un oftat care-i scutură tot trupul lung, Grasu se ridică și împinse deoparte fâșiile care atârnau din plasa geamului. Umerii îi căzuseră a resemnare. Văzându-mi expresia, mă întrebă:

— Ai încredere în mine?

— Sigur.

În spatele meu, Jude scoase un sunet mic, dar l-am ignorat.

— Atunci spune prietenilor tăi să intre în casă, spuse făcând semn cu capul spre fereastra acum deschisă. Iar tu ridică-te-n picioare. O să trebuiască să-ți leg mâinile.

•

Iată care era partea bună a amorțelii provocate de șoc: nu a trebuit să mă prefac că eram îngrozită. Am stat neclintită, simțind cum muchiile ascuțite ale legăturilor de plastic îmi tăiau circulația la încheieturi. Și le-am permis să-mi reteze fiecare gând din creier.

Cine e omul ăsta? m-am întrebat, studiindu-l mai atent. Purta haina de vânătoare cu glugă, în culori de camuflaj, pe care abia o observasem mai devreme, un pulover pe gât din lână gri și o pereche de jeanși uzați, spălăciți de praf și de purtare îndelungată. La șold părea să aibă prinse un celular și o traistă din piele. Când călătoriserăm împreună pe vremuri, își ținuse tot avutul într-o servietă jumulită din piele, pe care o găsise. Aceea i se potrivea mult mai bine decât... imitația asta ciudată de cum credea el că ar trebui să arate un vânător.

Ar fi trebuit să mă liniștească faptul că era așa de pregătit și bine echipat, dar, nu știu de ce, m-a înspăimântat și mai tare.

Cu o mână fermă, Grasu mă apucă de bărbie și o suci într-o parte și-n alta ca să inspecteze cu mutră dezaprobatoare zgârieturile și vânătăile căpătate cu o noapte înainte. Ceilalți ne urmăreau din spatele ferestrei închise, iar Jude mai avea un pic și-și lipea fața de geam ca să ne vadă mai bine.

— Poate ar fi mai bine să te faci că leșini, spuse el.

Sugestia veni la țanc. Când m-am prăbușit la pământ am apucat să văd uniformele negre ale FSP-iștilor care tocmai dădeau colțul spre noi.

Patru. Vida avusese dreptate. Femeia șatenă era cea mai înaltă dintre ei, ridicându-se cu câțiva centimetri buni peste cei trei bărbați. Unul era un tip mai în vârstă, cu părul vâlvoi, ca un nimb blond-cenușiu în jurul capului. Ceilalți doi erau mai tineri și semănau destul cât să poată fi frați. Toți înarmați cu puștile din dotarea standard, cu cătușe, cu tot ce trebuia.

— Vă ajut cu ceva? întrebă Grasu cu chipul ca de piatră.

Soldații nu știau ce să creadă, dar nici n-au lăsat armele în jos. Însă eu începusem să pun lucrurile cap la cap cu mult înainte ca Grasu să deschidă din nou gura.

— Păi cum? Ați venit să-mi furați prada de sub nas? Vreți să mă trageți pe sfoară cu plata?

Soldatul mai vârstnic ridică o sprânceană stufoasă cât un cărăbuș:

— Ești vânător de recompense?

Bună întrebare! Dacă ăsta era șiretlicul pe care mizam, eram într-o belea mai mare decât îmi imaginasem. Nici în zilele lui bune, Grasu nu reușea să fie mai amenințător decât un cactus într-un ghiveci.

— Na!

Băgă mâna în traista de piele prinsă de curea și azvârli ceva spre soldatul FSP. Arăta ca o broșură mică, cam de mărimea unui pașaport.

Bătrânul păși în față, dar se întoarse să se uite la femeie:

— Dă o tură în jurul perimetrului. Asigură-te că era singură.

Grasu flutură din nou broșura cât timp ceilalți trei verificau perimetrul. Bătrânul oftă, uitându-se când la fața lui Grasu, când la ce-o fi fost scris acolo.

— În regulă, domnule Lister, spuse dându-i carnetul înapoi. Ați căutat-o în baza de date?

— Nu apare, spuse Grasu. Probabil că e pe drumuri de ceva vreme. Nu există informații despre ea.

— Ați testat-o? întrebă. Dacă e Albastră sau Galbenă o să aveți nevoie…

— E Verde, îl întrerupse Grasu. De ce? Vrei o demonstrație?

— Putem s-o ducem noi, se oferi bărbatul. Ca să scăpați de bătaia de cap cu transportul.

— Ți-am zis că nu e în sistem, spuse Grasu pe un ton și mai scârbos decât până atunci. Știu eu cum merg treburile. Dacă nu e înregistrată în baza de data, nu-mi puteți da recompensa. Dacă vreau banii trebuie să mă duc la cea mai apropiată secție și să completez formularele.

Bărbatul pufni pe nas, dar nu încercă să nege.

— Mașina de pe șosea e a dumneavoastră?

— Nu, spuse Grasu dând ochii peste cap. Am zburat pân-aici pe un nor și am căzut din Ceruri ca trăsnetul fix peste puștoaica asta.

— Ia vezi, răspunse aspru FSP-istul. Aș putea s-o iau și tu n-ai avea cum să mă oprești. Așa că mai ușor cu tupeul, băiete!

Exact tupeul ăla mă bulversa și pe mine. Grasu nu era curajos din fire; e adevărat că la el curajul avea tendința să apară când îi erau amenințați prietenii, dar ăsta nu era atât curaj, cât nechibzuință. Iar asta era ultima, da’ *ultima* trăsătură pe care aș fi asociat-o cu el.

Nu știu cât timp a trecut de la vorbele FSP-istului și până i-a bâzâit stația. Un minut? Zece ani? O eternitate?

— *Aici Jacobson, recepție*?

Bărbatul își scoase de la curea stația de emisie-recepție:

— Recepționat. Ați găsit ceva?

— *Nu, nimic ieșit din comun. Nu prea ai cum să vezi mare lucru pe ploaia asta. Orice urme au fost spălate demult, terminat.*

— Știu sigur că e singură, spunea Grasu. Am urmărit-o.

— Bine, spuse bărbatul.

Făcu doi pași spre mine și am văzut cum bocancii i se cufundau și mai mult în iarba moartă, plină de noroi. Am închis strâns ochii din nou, dar era aproape imposibil să-mi forțez trupul să se relaxeze când el era atât de aproape. Nu voiam să mă atingă. Când bocancul lui îmi atinse coastele, panica izbucni în mine strălucitoare ca lumina dimineții.

Pielea rece și udă a mănușii lui se strânse în jurul brațului meu și mă ridică cu o smucitură. Brațul mi se suci trimițând săgeți ascuțite de durere către umăr.

— Nu! mârâi Grasu. N-o atinge!

FSP-istul nu-și slăbi strânsoarea.

— Vreau să zic, reluă Grasu, de data asta cu voce neutră, dacă puștii sunt răniți când îi aducem, ne rețin costul îngrijirii medicale din recompensă. Mă descurc singur… domnule.

— Așa, vezi? spuse bărbatul lăsându-mă să cad cu fața-n noroi. Ia-o și cară-te naibii de-aici. Încalci o proprietate privată și dacă te mai găsesc vreodată aici, te arestez cu mâna mea.

Apa de ploaie mi se aduna în ureche și se scurgea în voie în jos, pe curbura obrazului, udând fleașcă vechea haină de piele a lui Liam. Am așteptat nemișcată să-mi spele și frica și s-o ia cu ea în pământ, unde nu mă mai putea atinge vreodată. Am inhalat adânc aerul umed și l-am ținut în plămâni.

Undeva, în depărtare, porni motorul unei mașini. Am deschis iar ochii ca să-l văd pe Grasu venind spre mine. Se lăsă în genunchi și cu o mână dădu deoparte cu grijă claia încâlcită de

păr lipită de fața mea. Am ascultat amândoi, nemișcați și tăcuți, cum roțile au scrâșnit pe pietrișul de pe alee.

— Iartă-mă, spuse în cele din urmă Grasu. Ești bine? Ți-a dislocat umărul? Că dacă da…

— Sunt bine, am zis, dar… dar poți, te rog, să-mi tai acum legătura de plastic?

Mă îngrozea halul în care-mi tremura vocea, dar era mai mult decât disconfort: în creierul meu începeau să sclipească vechi amintiri care mai bine rămâneau îngropate cât mai adânc. Călătoria cu autobuzul spre Thurmond. Sortarea. Sam.

De cum am auzit plasticul plesnind sub lama cuțitului lui, m-am ridicat în genunchi, ignorând durerea din umărul drept. Grasu dădu să se întindă spre mine ca să-l verifice, dar m-am lăsat pe călcâie ferindu-mă de atingerea lui.

Am stat așa, uitându-ne lung unul la altul, lăsând ploaia și tăcerea să umple spațiul dintre noi. După o vreme, am întins mâna și, fără să scoată o vorbă, îmi puse în palmă carnețelul negru.

Coperta era din imitație de piele groasă și nu mă înșelasem prea tare când crezusem că era un pașaport. La prima vedere arăta exact la fel, din cauza hârtiei albastru pal și a sigiliului iridescent cu Statele Unite ale Americii, suprapus pe fiecare pagină.

AGENT DE RECUPERARE A INDIVIZILOR PSI EVADAȚI. Dumnezeule mare, aveau și o denumire oficială pentru treaba asta?!

— Joseph Lister, am citit cu voce tare. Vârsta: douăzeci și patru, un metru optzeci și trei, șaptezeci și șapte de kilograme, din Penn Hills, Pennsylvania.

M-am uitat la el. Purta pe chip o încruntătură identică cu cea din fotografia lui oficială.

— Știi ce-i interesant? Că din toate astea, informația cel mai greu de crezut e greutatea ta.

— Vai, ce-am râs, bombăni el smulgându-mi din mână carnetul înainte să apuc să răsfoiesc și celelalte pagini.

Era o reacție atât de tipică lui Grasu – Grasu pe care-l știam eu – încât am zâmbit. Făcu eforturi să-și țină buzele strânse într-o linie severă, dar am văzut începuturile unei curburi.

— Chiar am crezut că ai murit, am spus încetișor. N-ar fi trebuit să-i las să te ia.

Ridică o mână spre umăr și apăsă acolo, ca și când mintea lui se întoarse și ea la acel moment.

— Ai apăsat butonul de panică, așa-i?

Am aprobat din cap.

— Aș fi făcut la fel, spuse el. Exact la fel. Bine…

Se opri ca să se gândească serios la asta.

— Probabil că aș fi aplicat presiune pe rană încontinuu, dar în afară de asta, da, aș fi făcut exact la fel. Mă rog…

— E zic să te oprești aici, i-am zis sec, până nu ne faci praf momentul emoționant.

Fereastra de deasupra noastră se deschise brusc și claia cârlionțată a lui Jude apăru în geam.

— Ru, ești teafără? Doamne, Dumnezeule, Vida nu m-a lăsat să mă uit, dar am încercat să înconjor casă, însă toate ușile sunt bătute în cuie și aici, înăuntru, nu e nimic, așa că…

Grasu mă ajută să mă ridic, aruncându-mi o privire care întreba cât se poate de clar: *Ce nouă formă de tortură mai e și asta*?

— O să-ți spun totul mai încolo și tu o să faci la fel. Dar deocamdată trebuie să vedem dacă nu găsim vreun indiciu legat de direcția în care s-ar fi putut îndrepta Lee.

Grasu ridică din sprâncene și mă întrebă cu voce scăzută:

— Lee nu ți-a zis de procedura pe care el și Harry au stabilit-o pentru a lua legătura unul cu altul?

— Știam că avea o procedură, dar nu mi-a zis care era, am răspuns. Ție ți-a zis?

Încuviință din cap, schimbându-și poziția astfel încât să stea cu spatele la fereastră. Și, mi-am dat apoi seama, la oamenii dinăuntru.

— Trebuie să plecăm. Acum.

— Stai, am pornit să zic, dar el mă luase deja de braț.

— Casa e supravegheată; *trebuie* să plecăm, spuse el. Și îmi pare rău, dar aș prefera să nu mergem cu Liga după noi.

Mi-am desfăcut brațul din al său și am făcut un pas înapoi.

— Nu pot să-i las aici.

— Tu *nu* faci parte din Ligă, insistă el. Nu ești de-ai lor. Ești a *noastră.*

— Nu te gândi în termeni de *noi* și *ei,* l-am implorat. Până una-alta, putem lucra împreună la proiectul ăsta. După ce-l găsim pe

Liam nu trebuie să te întorci cu noi în California; nu trebuie decât să stai acum cu noi.

Cu colțul ochiului am zărit prin plasa ferestrei părul albastru-electric al Videi.

— Pe vremuri nici pe mine nu m-ai vrut cu voi, ții minte?

— Mda, da' aia era... altceva, spuse cu voce scăzută. Și știi bine asta.

— Dar la vremea aia *tu* nu știai asta.

Îl citisem corect. Am văzut-o pe chipul lui, în liniile rigide ale umerilor încordați.

— M-ai întrebat dacă am încredere în tine, am șoptit. Tu ai încredere în mine?

Răsuflă lung, cu mâinile odihnindu-i-se pe șolduri.

— Doamne-ajută, spuse într-un târziu, da, am. Dar am încredere în *tine,* nu în ei. Nici nu-i cunosc.

N-am spus nimic și am întins doar mâna, așteptând ca el să mi-o ia într-a lui. Aveam nevoie să-i simt degetele lungi strângându-le pe ale mele, voiam acea dovadă finală că rațiunea și înțelepciunea lui cedaseră în fața încrederii pe care o avusese cândva în mine. L-am așteptat să vină cu mine, să accepte că acum eram din nou împreună pe acest drum, că timpul și nesiguranța nu fuseseră suficient de puternice încât să șubrezească acel *noi.*

Și așa făcu.

• Zece •

SUV-ul maroniu duhnea a parfum artificial de brad. Mirosul odorizantului era așa de copleșitor, că a trebuit să cobor geamul ca să circule aer curat în mașină.

— Nu te-ai mai plânge dacă l-ai fi mirosit pe tipul de la care l-am cumpărat, spuse Grasu întinzându-mi o pereche de ochelari de soare. Așa. Pune-ți, te rog, centura de siguranță.

Vida și Jude erau deja cu centurile puse, pe bancheta din spate, deși nu ajunseseră acolo fără proteste. Membra preferată a echipei mele a aruncat o singură privire la grilajul de metal care separa locurile din față de bancheta din spate și aproape că-mi smulsese părul din cap în încercarea de a mă smulge de pe locul din dreapta.

— Mergem așa de încet fiindcă habar n-ai încotro s-o iei, întrebă Vida, sau fiindcă speri să sărim din mers ca să ne curmăm suferința?

Jude se îndreptă brusc de spate, alarmat. Am recunoscut amândoi tonul. Vida stârnea certuri când se plictisea și bătăi când era stresată. În acest ultim caz, doar unul dintre ei ar mai fi fost în viață la finalul acestui drum cu mașina. Am spăla sânge de pe geamuri săptămâni în șir.

— Ar însemna să fac o favoare psihopaților care te țin în lesă.

Pentru prima dată, am fost recunoscătoare că ne separa un grilaj de metal.

— Nu sunt psihopați, bou condescendent ce ești! mârâi ea.

— Eu, condescendent? întrebă Grasu. Știi măcar ce înseamnă cuvântul ăsta?

— Băi, rahat cu…

— *Așaaa,* zise Jude cu voce pițigăiată. Ru, cum l-ai cunoscut pe Grasu?

— Charles, scuipă el printre dinții încleștați. Mă cheamă Charles.

— Și crezi că sună mai bine decât Grasu? pufni disprețuitoare Vida.

Grasu lăsă mașina să oprească singură la un semafor pe roșu și se întoarse să se uite la mine cu flăcări în spatele lentilelor ochelarilor.

— Îhî, am zis. Așa-i tot timpul.

Tensiunea care se acumulase în mașină plutea între noi întinsă ca o coardă. Un singur cuvânt sau o singură mișcare greșită și avea să plesnească. Jude bătea darabana cu degetele pe brațul scaunului său.

— Termină cu căcatul ăla, tembelule, dacă vrei să-ți păstrezi degetele, spuse Vida.

— Tembel? ripostă el cu vocea mai subțire cu o octavă din cauza revoltei care-l cuprinsese. Să știi că nu e nevoie să fii așa de rea.

Mi-am apăsat fruntea cu mâna.

— *Asta* te scoate din pepeni? Insulta aia stupidă? De luni de zile îți zice Judith!

Grasu începu să râdă, dar când m-am uitat la el se prefăcu repede că tușește.

— Păi, da, ce? pufni Jude strângându-și la piept genunchii osoși. Nu văd ce e așa jignitor să ți se spună că ești fată. Voi două păreți să vă descurcați destul de bine când nu mă faceți zdrențe sau nu mă tratați de parcă am cinci ani.

— Când tu de fapt ai cât? întrebă Grasu, dând semnal ca să intre pe autostradă. Zece?

— Hei, l-am prevenit, ia termină cu de-astea. Are aproape cinșpe.

— Ru, zise Jude cu ochi strălucitori, mulțumesc!

— Când te-am cunoscut și tu erai la fel de stângaci, am continuat împungându-l pe Grasu cu degetul în umăr, și aveai optsprezece ani.

— Las-o baltă, mormăi Jude.

— Tu erai aia stângace, mă corectă Grasu, Lee era nesăbuitul, Zu era drăgălașa, iar eu eram înțeleptul.

Se auzi un ciocănit în grilajul dintre noi. Chipul lui Jude plutea acolo, ochii lui aproape negri uitându-se alerți când la mine când la Grasu prin paravanul de metal.

— Ar fi drăguț, spuse el, dacă am avea și noi idee despre ce vorbiți. Cum ar fi, cine e tipa asta, Zu?

Ochii Grasului se desprinseră de șosea ca să se ațintească într-ai mei.

— Cât din poveste le-ai spus, de fapt?

— De fapt nu ne-a zis absolut nimic, spuse Vida. Și dacă lucrurile rămân așa, o să regretați amarnic.

De data asta eu am dat ochii peste cap.

— Sigur. Cum zici tu.

Am simțit familiara furnicătură caldă în centrul pieptului și abia am avut timp să trag aer în piept înainte ca o mână invizibilă să mă smucească în față, izbindu-mă cu fruntea de bord cu destulă forță cât să văd negru înaintea ochilor.

Grasu trânti piciorul pe frână, forțându-mi centura de siguranță să-și facă treaba și să mi se strângă în jurul pieptului. Am fost azvârlită la loc în scaun și mii de culori îmi explodară în câmpul vizual.

— A, nu, fir-ar a *naibii*! urlă Grasu pocnind volanul cu palma. Pân-aici! Nu ne folosim niciodată abilitățile unii împotriva altora! *Potoliți-vă*!

— Da' relaxează-te, în pana mea, mamaie, spuse Vida. Vezi să nu-ți plesnești vreo venă-n cap.

— Nu poți să-ți plesnești singur..., începu să mârâie Grasu, dar se controlă.

În spatele nostru, Jude scoase un chicotit stresat, dar eu m-am mulțumit să-mi apăs cu palma fruntea dureroasă. Mesaj recepționat.

— Zu era o prietenă a noastră, am spus. Am călătorit o vreme împreună.

— Dar credeam că pe tine Cate te-a scos din lagăr, spuse Jude. V-ați separat după aceea sau cum? Pare periculos să umbli așa, aiurea, la vedere.

— Lucrurile n-au stat chiar așa, zise Grasu. După ce noi trei am evadat din lagăr...

Parcă le spusese că era vrăjitor. Până și Vida se aplecă în față, dintr-odată mult mai interesată.

— Tu? zise ea. Tu ai evadat dintr-un lagăr?

— Liam a plănuit evadarea, spuse Grasu printre dinți. Dar da, am evadat.

— Da' cine se crede puștiul ăla, mare maestru al evadărilor? murmură Vida. Futu-i.

Lui Jude îi sclipeau ochii de curiozitate.

— Cum era acolo? Aveai camera ta, ca un fel de celulă micuță de închisoare? Vă puneau la munci silnice? Am auzit că...

Copiii din Ligă știau de lagăre… vag. Doar câțiva dintre noi trăiseră într-unul și avuseseră ei înșiși experiența vieții acolo, dar regula tacită era că nu vorbeam despre asta. Toată lumea știa adevărul, dar acel adevăr nu era viu în ei cum era în noi. Auziseră de aparatele de sortare, de barăci, de experimente, dar majoritatea poveștilor lor erau doar bârfe, total eronate. Puștii ăștia nu stătuseră niciodată ore în șir în picioare lângă o bandă de asamblare. Nu știau că frica avea forma unei mici lentile negre a unei camere de supraveghere, un ochi care te urmărea peste tot, tot timpul.

Pieptul mi se strânse din cauza efortului de a-mi ține gura. Degetele mi se strânseră unul câte unul în jurul țesăturii argintii a centurii de siguranță până ce-am ajuns să o sugrum în pumn.

— Nu-ți amintești sau ce? întrebă Jude. Ai stat doar puțin timp în lagăr? De-aia nu poți vorbi despre asta, fiindcă nu ai ce să spui?

— În locul tău mi-aș tine fleanca, îl sfătui Grasu.

— Hai, *frate,* scânci Jude. Dacă ar *vorbi* și ea cu noi…

— Ce?

Cuvântul îmi explodă din gură.

— *Ce* vrei să-ți povestesc? Vrei să auzi cum ne-au legat ca pe animale ca să ne ducă în lagăr? Sau, ce zici de asta: să-ți spun istorioara în care un soldat FSP a bătut o fată atât de rău că i-a fracturat craniul și fata a pierdut un ochi? Vrei să știi cum ne-am petrecut o vară întreagă bând numai apă împuțită până ce au venit, în sfârșit, țevile noi? Cum mă trezeam înspăimântată și mă culcam îngrozită în fiecare zi, timp de șase ani? Lasă-mă-n *pace,* pentru Dumnezeu! De ce nu te poți abține să nu scurmi, și să tot scurmi, când *știi* că nu vreau să vorbesc despre asta?

Mi-am regretat izbucnirea de pe la jumatea ei, dar cuvintele mi-au năvălit din gură, unul după altul, unul mai veninos și mai trădător decât celălalt. Grasu nu reacționă deloc, doar se uită la ceasul albastru, luminos, apoi din nou la șoseaua udă. Pe bancheta din spate, Jude era la fel de tăcut ca zăpada care cădea pe asfalt, iar gura i se închidea și se deschidea fără un sunet, de parcă încerca să guste usturimea cuvintelor care-i ieșiseră de pe buze.

— Nu știu voi, da’ eu, una, aș vrea s-aud povestea cu chioara, zise Vida ridicând din umeri.

— E oficial: ești cea mai oribilă persoană pe care am cunoscut-o în viața mea, declară Grasu.

— Iar ăia ca tine sunt motivul pentru care ne-a dat Dumnezeu degete mijlocii la mâini.

— Măi…, am dat să zic.

Cu mai mult timp în urmă, Cate îmi spusese că singurul mod prin care puteai supraviețui trecutului era să găsești o cale să-l închizi bine în urma ta, să sigilezi o ușă ca să poți trece într-o altă cameră, mai luminoasă. Mi-era frică. *Ăsta* era adevărul. Eram îngrozită de vinovăția și rușinea care m-ar fi inundat dacă aș fi făcut cale întoarsă, aș fi descuiat ușa și aș fi găsit acolo fata pe care o abandonasem. Nu voiam să știu ce făcuse din ea întunericul de colo, dacă s-ar mai recunoaște, măcar, uitându-se la chipul meu.

Nu voiam să știu ce-ar crede Grasu despre mine dacă ar afla ce făcusem pentru Ligă.

Nu voiam să știu ce ar crede Liam despre mine sau despre mirosul de fum care nu-mi ieșea niciodată din păr, oricât de mult l-aș fi spălat.

— Măcar spune-ne cum ai ajuns să te desparți de Liam, spuse Jude. Dacă erați pe drum împreună, de ce v-ați… ăăă… oprit? Bine, știu că Cate a venit să te ia când ai apăsat butonul de panică, dar Liam plecase deja atunci? Și el? îl arătă cu degetul pe Grasu.

Amintirile acelea nu erau mai puțin dureroase, dar erau importante.

— Bine, am zis. Știți că am călătorit împreună, Liam, Grasu, Zu și cu mine, dar ce nu știți e că eram în căutarea unui loc, a unui refugiu unde să fim în siguranță, numit East River. Ca să înțelegeți de ce am făcut ce am făcut și cum a ajuns să fie singur, trebuie să încep de acolo.

— Bine, răspunse Vida lăsându-se pe spate, departe de grilaj, și întorcându-și privirea spre fereastra din dreapta ei.

Vântul spulberă în calea noastră primele urme în zăpadă.

Le-am povestit despre East River, cum ni se părea că visăm, până ce ne-am trezit și ne-am dat seama că eram prizonieri într-un coșmar. Le-am zis de Clancy, ceea ce a fost mult mai greu decât credeam. Le-am spus cum am evadat, cum Grasu a fost împușcat și cum am ajuns în locuința secretă doar noi doi. Jude dădu să mă întrerupă cu ochii mari fie de neliniște, fie de

nedumerire, nu-mi dădeam seama. Mi-am simțit inima plutind în sus, sus, tot mai sus, până ce am fost nevoită să înghit ca să o trimit înapoi și să pot povesti ce a urmat. *Decizia mea și înțelegerea cu Cate.* Ce văzusem în memoria lui Cole și explicația pe care mi-o dăduse el.

În mod bizar, faptul că spusesem povestea m-a făcut să mă simt mai aproape de Liam. În gândurile mele era cât se poate de viu și plin de viață. Liam cel cald și serios, cu ochelarii de soare pe nas, cu soare în păr și versurile unui cântec favorit pe buze, era acolo. Aproape că mă așteptam să ridic ochii și să-l văd la volan.

N-a zis nimeni nimic. N-aveam curaj să mă uit în spate; simțeam cum emoțiile contradictorii ale lui Jude și Vida mi se lipeau de piele așa cum se aduna condensul pe geamuri.

Am simțit o atingere ușoară pe umăr. M-am întors încet și l-am văzut pe Jude retrăgându-și degetul din grilajul de metal. Buza de jos era albă acolo unde o prinsese cu dinții. Dar se uita la mine – și nu cu frică sau cu oricare din celelalte rude urâte ale ei. Doar cu o profundă și sinceră tristețe.

Încă mă mai putea privi.

— Ru, șopti Jude. Îmi pare așa de rău…

— Pot să te întreb ceva? spuse Grasu cu voce gâtuită după ce mi-am terminat povestirea. Ce ai de gând să faci cu stick-ul de memorie?

— Voiam să i-l dau înapoi lui Cole, am răspuns. Avem o înțelegere: dacă îi duc înapoi informațiile, o să fie de-ajuns ca să pună din nou pe lista de priorități a Ligii eliberarea copiilor din lagăre și darea în vileag a minciunilor guvernului.

Grasu își frecă fruntea.

— Și tu-l crezi? Singurul lucru pe care mi l-a zis vreodată Liam despre el e că îi dădea foc la jucării când nu primea ce voia.

— Îl cred, am zis. N-o să ne facă rău. Se pare că e unul din puținii care nu vor să scape de noi.

— Să scape de voi? întrebă alarmat Grasu.

L-am lăsat pe Jude să explice; povestirea lui poticnită, dezlânată, era învăluită în durere pură, iar asta făcu relatarea și mai tulburătoare.

— Nu, nu, nu, nu, *nu,* zise Grasu. O să vă duceți înapoi sperând că au reușit să găsească toate merele putrede?

— Nu mai zi așa, țipă Jude. O să fie mai bine. Rob a dispărut, nu? Cate o să ne spună când ne putem întoarce.

— Tu și Liam o să fiți în siguranță, cel puțin din partea Ligii, i-am spus Grasului. N-o să vină după voi. Ai priceput, da? Înțelegi de ce i-am zis lui Cole că-l ajut?

— Sigur. Înțeleg, spuse cu o răceală în voce care până și mie mi-a înghețat sângele în vene.

Și iarăși am citit adevărata lui întrebare în tăcerea pe care a lăsat-o să umple spațiul dintre noi. Știam ce voia să întrebe, pentru că același gând îmi dădea târcoale tot mai aproape de zile în șir.

Dacă informația era așa de importantă, de ce ai da-o vreodată pe mâna Ligii?

•

Din toate antrenamentele și operațiunile și exploziile sponsorizate de Ligă la care am avut ghinionul să fiu martoră, niciuna nu părea nici pe jumătate la fel de dramatică cum era palpitanta poveste a evadării lui Grasu.

Ne-am oprit să înnoptăm într-un vechi camping, la marginea unui oraș numit Asheville, din vestul statului Carolina de Nord. Reușisem să umplu cu explicații cea mai mare parte a celor cinci ore de drum, așa că eram stoarsă. Nu m-am opus absolut deloc când Grasu și Jude au insistat să ne oprim.

Înainte să scoatem proviziile din mașină am făcut o plimbare prin zonă ca să ne asigurăm că nu mai erau și alți vizitatori. Am descuiat portbagajul și-am făcut un pas înapoi. Când s-a deschis, n-am reușit să spun decât:

— Dumnezeule mare!

Tot aranjamentul era… impresionant, pur și simplu. Un perete de sertare și teancuri de tubulețe de plastic, toate etichetate cu denumiri clare precum: PRIMUL AJUTOR și FUNIE și VITAMINE și CÂRLIGE DE UNDIȚĂ. Grija și prevederea de care fusese nevoie pentru o asemenea organizare erau impresionante, ba chiar înspăimântătoare prin meticulozitatea lor nemiloasă.

Jude îl cântări lung din priviri pe Grasu:

— Zi drept: în copilărie aveai chiloții împărțiți pe zilele săptămânii?

Grasu se mulțumi să-și împingă ochelarii în sus pe nas:

— Nu cred că-i treaba ta cum aveam eu chiloții.

În timp ce instalam cortul care fusese împăturit atent sub bancheta din spate, mi-a spus toată povestea. Vida reuși să facă un mic foc cu o brichetă.

— De fapt, nu-mi amintesc personal mare parte din chestiile astea, spuse luptându-se cu scheletul cortului. Liga m-a dus la cel mai apropiat spital, care s-a nimerit să fie cel din Alexandria.

— Nu Fairfax? am întrebat dându-mi părul umed de pe față.

Jude și Vida se străduiau să audă tot, prefăcându-se în același timp că nu ascultă.

Grasu ridică din umeri:

— Am vaga amintire a unor fețe, dar... Ți-am zis că semăn cu tata, nu?

Am încuviințat din cap.

— Ei, una dintre doctorițe m-a recunoscut, fiindcă lucrase pe vremuri cu tata, dar apoi se transferase. În fine, nu contează. Au reușit să mă stabilizeze, dar doctorița asta și echipa ei știau că ar fi trebuit să fiu într-un spital mai bine echipat. Așa că s-a apucat de dat telefoane până a dat de tata. Urma să ne întâlnim cu el la restaurantul mătușii mele, ții minte?

— Da.

— A reușit să fie la primirea ambulanței când am ajuns la Spitalul Fairfax; aveau deja pregătită pentru mine o identitate falsă, așa că m-au internat sub acea identitate. Mi-au ținut tot timpul o mască de oxigen pe față. Am fost transportat prin două rânduri de paznici și nimeni nu mi-a dat nicio atenție.

— Și n-au spus nimic nici agenților care te-au dus la spital, am încheiat eu. Liga habar n-are ce s-a întâmplat cu tine. În toate dosarele legate de acea operațiune ești trecut ca Dispărut.

Grasu pufni:

— Au încercat să spună agenților că am făcut stop cardiac și am murit, dar n-au pus botul. Șase oameni au venit la tata într-o singură zi încercând să scoată informații despre mine de la el, dar n-au obținut nimic.

Adevăratul truc magic n-a fost să-l interneze în spital sub un nume fals. Când era vorba de guvern și cererile acestuia de informații, spitalul devenise expert în evita așa de bine să le răspundă, că aproape fusese închis de vreo șase ori. Ideea genială a doctorului Meriwether a fost să-și ascundă fiul, „Marcus Bell”, într-un salon izolat de la secția de maternitate pe perioada tratamentului. Când s-a înzdrăvenit, a fost închis într-

un sac pentru cadavre și scos din spital într-un dric închiriat. Agenții Ligii au găsit documentele de transfer și au încercat să-i dea de urmă, dar Grasu devenise o fantomă din clipa în care intrase pe porțile Spitalului Fairfax.

După aceea n-a mai fost nevoie decât să găsească un loc unde Grasu să se pună pe picioare și să-și recapete puterile.

— Te las să-ți imaginezi singură cum a fost să trăiesc patru luni de zile într-un hambar dărăpănat din statul New York, spuse rotindu-și umărul cu o grimasă. Până-o să mor o să simt miros de fân și balegă de fiecare dată când o să-nchid ochii.

Vechiul hambar se afla în munții Adirondack și era al unei bune prietene de familie... și, din spusele Grasului, era friguros, izolat, iar el se simțise tare singur. Părinții lui nu putuseră să vină să-l vadă decât de două ori, ca să nu stârnească bănuieli, dar proprietara vârstnică a fermei venea de două ori pe zi ca să-l hrănească și să-l ajute cu kinetoterapia. Însă, în cea mai mare parte a timpului, Grasu se plictisise de moarte.

— Îmi place să cred că mă înțeleg destul de bine cu bătrânii, dar femeia asta arăta de parcă se târa în fiecare dimineață din cavou.

— Îhî, ca să te hrănească și să te îngrijească pe *tine,* i-am amintit.

— Singurele cărți pe care le avea erau despre o fată bătrână care rezolva crime călcându-și pe nervi consătenii, spuse el. Cred că am voie să consider experiența frustrantă, nu?

— Nu, am răspuns. De fapt, sunt foarte sigură că n-ai voie.

— Dar cum ai ajuns să faci toată... *chestia asta*? întrebă Jude.

Grasu oftă:

— Aici trebuie să recunosc meritul doamnei Berkshire. După ce i-am povestit cum am scăpat din Virginia a zis ceva, cum că ultimul loc în care oamenii îi caută pe cei vânați e printre vânători. Bine, a adormit pe la jumatea propoziției și a trebuit să aștept patru ore ca să fiu binecuvântat cu a doua jumătate a misticismului ei băbesc.

Mi-am apăsat o palmă pe ochi.

— Și să știi că n-am stârnit bănuieli nici măcar *o dată,* spuse un pic prea încântat de sine. Părinții mei au obținut certificatul de naștere fals, ceea ce a fost partea cea mai grea. Însă să știți că nu e deloc greu să te înregistrezi ca vânător de recompense

oficial. Trebuie doar să aduci documentele care trebuie și să dovedești că ești activ.

Focul trosni tare și grămăjoara de lemne pe care o adunaserăm se prăbuși. Părea momentul perfect pentru o pauză în povestire. M-am ridicat și l-am tras după mine și pe Grasu. Jude dădu și el să se ridice, dar i-am făcut semn să se așeze la loc.

— Mergem doar să aducem niște mâncare, am zis. Ne întoarcem imediat.

— Stai liniștită, răspunse Vida pe tonul ei cel mai dulce.

Își puse brațul pe umerii lui Jude.

— Umblă zvonul că am reușit să supraviețuim fără tine două minute întregi!

Am făcut mari eforturi să nu tropăi furioasă până la mașină.

— N-am deloc încredere în fata aia, spuse Grasu aruncând o privire peste umăr către Vida, care stătea pe jos, cu picioarele întinse în față. Tinerii care-și vopsesc părul au întotdeauna complexe de inferioritate pe care încearcă să le depășească. Sau secrete pe care încearcă să le ascundă.

Am ridicat o sprânceană:

— Tinerii?

Era așa de concentrat la ea, că aproape se pocni cu fața de portiera din spate a SUV-ului. Mâna Grasului zbură spre umărul drept ca și cum voia să-l protejeze.

— Lasă-mă să văd, am zis, oprindu-l înainte să se întindă după tubul etichetat BATOANE PROTEICE. Oftă și-și scoase brațul respectiv din mâneca hainei. Materialul cămășii lui era destul de elastic ca să-i poată trage gulerul în jos, peste umărul stâng, unde un petec de piele încrețită, roz, de mărimea unei monede, contrasta puternic cu restul pielii lui întunecate.

— L-au…, am încercat să spun, dar gâtul îmi era, dintr-odată, uscat. L-au scos? Glonțul?

Își aranjă cămașa, trăgând-o la loc.

— A fost o rană curată. Glonțul a ieșit pe partea cealaltă. Față de alte răni prin împușcare, asta n-a fost așa oribilă.

Asta n-a fost așa oribilă. Am înghițit nodul din gât, într-o încercare ratată de a-mi înăbuși lacrimile.

— Of, Doamne, iarăși? spuse el. Sunt *bine*! Sunt viu, nu?

— De ce te-ai întors? am șoptit și am auzit cum mi se frângea vocea. De ce n-ai rămas acolo, unde erai în siguranță?

Cu brațul plin cu alimente sprijinite de piept, Grasu întinse celălalt braț lung ca să închidă portbagajul.

— Și să vă las pe voi, doi idioți, să fiți fugari de capul vostru?

L-am văzut că trage de două ori adânc aer în piept, cu zgomot și-apoi l-a lăsat să iasă într-un lung nor alb.

— Sunt groaznic de supărat pe tine, spuse, în cele din urmă, cu voce joasă. Sunt de-a dreptul *furios.* Știu de ce te-ai șters din mintea lui, înțeleg, dar nu-mi vine decât să te zgâlțâi până-ți revii cu capul.

— Știu, am zis. Crezi că nu știu?

— Ești sigură? întrebă el. Refuzi să-i lași pe ăștia doi, deși mă pot raporta – și pe mine și pe Lee – la Ligă, te-ai pus în pericol, alături de cei mai *nașpa* oameni din lume, și ai făcut-o fără să ai pe cineva care să-ți apere spatele. Ce crezi c-o să zică Lee când o să afle ce-ai făcut?

Ghemul din stomac se strânse așa de tare, că deveni dureros. *Era* furios; forța mâniei care-l anima era ca un far călăuzitor pentru mintea mea. Îl făcea să fie vulnerabil, expus.

— N-o să afle, am zis. Ți-am spus că nu intenționez decât să iau stick-ul și să mă asigur că e bine, atât. N-aveam de gând să... N-am de gând să mă amestec.

— Ăsta e cel mai mare rahat laș pe care l-am auzit vreodată din gura ta, ripostă el. Ne-ai mințit pe vremuri în legătură cu ce ești și am priceput. Am înțeles de ce ai făcut-o, dar acum... știm ce ești și putem fi din nou cu toții, împreună, iar tu alegi singurul scenariu în care la final ne despărțim? Poate că Liam o să te poată ierta pentru ce-ai făcut, dar dacă te întorci cu ei în California, *eu* n-o să te iert niciodată.

Dădu să pornească înapoi, spre foc și spre cortul verde-închis, dar se răsuci înapoi spre mine:

— Mai ții minte cum a fost când East River a fost atacat și ne-am ascuns în lac? Toată noaptea aia m-am gândit, *Deci ăsta e cel mai groaznic lucru care mi se va întâmpla vreodată.* Am avut același gând când am evadat din Caledonia și a trebuit să-i lăsăm pe ceilalți băieți din baraca noastră să moară în zăpadă, într-o baltă de sânge. Și iarăși când am fost împușcat, dar știi care-i chestia, Ruby? M-am înșelat! Cel mai groaznic lucru – cea mai groaznică stare – a fost să stau în siguranță în hambarul ăla și timp de șase luni să nu știu ce s-a întâmplat cu tine, cu Liam și cu Suzume. A fost să vă văd numele apărând în bazele de

date ale vânătorilor de recompense, cu sume tot mai mari de bani puse la bătaie pentru prinderea voastră și cu posibile reperări și luni de zile să nu fiu în stare să-l găsesc pe niciunul dintre voi!

Uneori… mă rog, în cazul Grasului aproape tot timpul, de fapt, era imposibil să-i diferențiezi furia de frică. Cele două emoții se alimentau una pe alta.

— Apoi, brusc, apăreai peste tot. În Boston, într-o gară din Rhode Island… să știi că ai fost tare nesăbuită.

Mă săgetă cu o privire dezaprobatoare.

— Liam e și mai rău. Luni de zile – nimic, apoi un pont cum că ar fi fost văzut în Philadelphia. A trebuit să inventez dovezi că pontul era fals, ca să poată fi șters din rețeaua vânătorilor de recompense.

Liga avea acces atât la baza de date a FSP-ului, cât și la cea a vânătorilor de recompense, dar în ambele profilul lui Liam părea că nu mai fusese actualizat de o mie de ani. Știam, pentru că verificam de două ori pe săptămână. Acum mi-era clar de ce nu apăruse actualizat ultima dată când mă uitasem.

— De unde-ai știut să vii la el acasă? am întrebat.

Momentul ales nu putea fi o simplă coincidență.

— După locurile în care erai reperată, m-am prins că trebuia să aibă legătură cu protocolul creat de Harry pentru a-i ajuta să se regăsească și am crezut că poate veniți împreună la casa lui ca să vedeți dacă tatăl lui vitreg n-a activat procedura.

— Procedura fiind care?

— Când Cole și Liam au plecat de acasă să se alăture Ligii, Harry le-a spus că dacă el și mama lor simțeau vreodată că era cazul să dispară, avea să lase noile lor coordonate sub pervazul camerei lui Liam.

— Și ai coordonatele? am întrebat.

— Nu, răspunse. Nu era nimic în ascunzătoare.

— Probabil că de-aia s-a dus la Cole, în Philadelphia: ca să vadă dacă știa el ceva.

Grasu își frecă buzele cu degetul îndoit, aprobând din cap.

— Și eu zic la fel. Dar nu ne-ajută la nimic dacă nici Cole nu știa.

— Știu. Alergăm orbește, exact ca pe vremuri.

Grasu oftă, iar eu m-am înclinat spre el și mi-am lăsat fruntea pe brațul lui.

— O să urmărim baza de date a vânătorilor de recompense ca să vedem dacă mai e reperat pe undeva.

Grasu se foi și ridică conservele din brațe mai sus, pe piept.

— A mai dat cu stângu-n dreptu' de vreo două ori în trecut. Sunt toate șansele să o facă și de-acum încolo.

Gândul mă înspăimânta. Poate că aveam să prindem ici și colo indicii despre locul în care se afla, dar era foarte posibil să fim mult prea departe ca să-i putem sări în ajutor dacă avea să fie capturat. Avea un avans suficient de mare ca să fi ajuns foarte departe, iar ăsta era un gând copleșitor. Dintr-odată, totul părea cu mult mai greu și mai imposibil decât cu doar câteva minute în urmă. Parcă toată chestia nu mai avea nicio noimă.

— M-am săturat până peste cap de toată chestia asta, i-am spus. Știu că n-am niciun drept să spun asta, știu că eu sunt cea care ne-a pus în situația asta, care m-a adus în situația asta, dar nu mai vreau să lupt. Sunt așa sătulă de tot, de toate astea și de conștiința faptului că lucrurile nu vor sta niciodată mai bine… că nimic din ce fac nu va îmbunătăți vreodată situația… Sunt sătulă de tot și toate.

Chubs își foi conservele din brațe ca să se aplece să se uite mai bine la fața mea. Nu plângeam, dar mă durea gâtul și-mi plesnea capul de durere.

— Nu, ești epuizată, asta ești, spuse el. Depresie, anxietate, dificultate de concentrare – simptome clasice. Hai, o să te simți mai bine după ce mănânci ceva și dormi puțin.

— Nici asta n-o să rezolve nimic.

— Știu, răspunse el, dar e un început.

•

Am aflat mai demult că puteai fi așa de obosit, încât somnul nu mai părea o opțiune viabilă. Mă durea stomacul de dorința de a dormi, iar capul mi-era greu, dar mă simțeam de parcă așteptam ceva, cu mușchii încordați și creierul incapabil să se liniștească. Parcă oricât m-aș fi străduit să mă concentrez la vârful acoperișului cortului și să număr oi, mintea îmi rătăcea către noaptea pe care o petrecuserăm în magazinul Walmart abandonat. Către puștii care fuseserăm siguri că aveau să ne-o tragă în cel mai crunt mod posibil.

Probabil că la un moment dat am ațipit, fiindcă la un moment dat am tresărit din somn simțind o pală de aer rece. Vida era la deschizătura cortului și deschidea fermoarul cât de încet și

silențios putea, după care a ieșit afară. Capul meu încă își croia drum prin ceața somnului, dar eram suficient de ageră ca să devin bănuitoare, oricât de tare îmi doream să alunec înapoi în lumea viselor.

Am numărat până la treizeci, apoi până la șaizeci. Am tras cu urechea la pașii ei tot mai înfundați. Am urmărit intrarea, așteptând-o să se întoarcă.

Nu s-a întors.

Ce pui tu la cale? m-am întrebat, târându-mă spre deschizătura cortului peste picioarele lungi ale Grasului. Dacă ar fi avut nevoie să ia o gură de aer sau să se ușureze, s-ar fi întors până acum.

În ciuda beznei de-ți băgai degetele-n ochi, am văzut-o imediat. Tremura și-și freca brațele, încercând să se scuture din încleștarea de gheață a nopții. Am văzut-o aruncând o privire înapoi către cort și m-am tras înapoi, sperând că luna nu arunca destulă lumină că să-mi zărească silueta prin folia impermeabilă subțire a cortului.

Vida se strecură pe lângă Ford Explorer-ul cafeniu al Grasului și-l înconjură de două ori înainte să se oprească lângă portiera șoferului.

Nasol de tine, mi-am spus, umflându-mă în pene probabil mai mult decât era cazul. Îi amintisem Grasului să încuie mașina și, având în vedere că pistolul era în torpedou, Vida ar fi trebuit să caute o piatră sau alt obiect greu ca să spargă geamul dacă voia să intre în mașină, ceea ce era imposibil de făcut în liniște.

Dacă n-ar fi fost părul ei viu colorat, aș fi pierdut-o în întuneric când a luat-o de-a dreptul prin pădure. M-am ridicat și am ieșit din cort, pășind pe urmele ei în jurul mașinii, încercând să văd până unde se duce. Degetele de la picioare îmi înghețaseră bocnă și se lipeau de pojghița de gheață de pe smocurile de iarbă și de pe noroi. Vida mergea înainte, iar eu avansam cu grijă, centimetru cu centimetru, până ce ajunse atât de departe, încât părul i-a dispărut complet printre copacii învăluiți în mantia nopții... dar nu așa de departe încât aceasta să ascundă strălucirea alb-albăstruie a aparatului din mâna ei, care despica întunericul.

• Unsprezece •

Așteapt-o la întoarcere, îmi șopti vocea rațiunii. *Ia-o prin surprindere aici.*

Dar, înainte ca mintea să apuce să închidă gândul ăsta, deja alergam. Tot antrenamentul pe care Liga încercase să mi-l bage-n cap, toată judecata rațională, toată logica se spulberaseră în clipa în care văzusem prima pâlpâire a acelei lumini stranii. Dacă l-ar contacta pe Cole, de ce ar fi avut nevoie să se ascundă de noi? De ce ar fi trebuit să fie singură ca să-i trimită un mesaj?

Pentru că nu-l contacta pe Cole.

Am derapat ca să ocolesc mașina. Iarna care se apropia dezgolise complet copacii din apropiere; ramurile goale mă plesneau peste față și brațe. Picioarele mă usturau ca dracu’ de la peticele delicate de gheață și brumă care înveleau smocurile de iarbă, dar asta era nimic față de hățișul de tufișuri moarte prin care a trebuit să-mi croiesc drum.

Nu conta cât zgomot făceam. Scopul nu era surpriza; era imposibil să o ataci prin surprindere pe Vida. Voiam doar să am o viteză cât mai mare cu putință în clipa în care aveam s-o plachez și s-o pun la pământ.

Încă mai strângea în mână aparatul când mi-am plecat capul și am izbit-o cu umărul. Vida avu timp să încerce să ridice un genunchi ca să mi-l proptească în piept, dar cu toată greutatea mea peste ea și doar într-un picior pe panta denivelată, ne-am prăbușit amândouă la pământ.

Mi-am încolăcit piciorul pe după al ei, ea s-a întins să mă apuce zdravăn de gât și niciuna dintre noi nu se arătă dispusă să-și slăbească strânsoarea, nici măcar când ne-am rostogolit la vale, trecând ca un tăvălug prin desișul de tufișuri și, din câte-mi dădeam seama, peste fiecare bolovan de pe nenorocitul de munte. Nu ne-am oprit, nici n-aveam cum, până nu ne-am izbit de un copac, declanșând o ploaie de frunze moarte, maronii, peste noi.

Vedeam dublu atât de la rostogolire, cât și de la lovituri, dar eram deasupra – eram în avantaj și am profitat de el. O explozie de aer din plămânii Videi încețoșă aerul. O țineam strâns cu

picioarele de tors și încercam să o țin nemișcată cât mă întindeam după aparatul negru care zăcea lângă gâtul ei.

În viața mea n-am văzut atâta groază ca în ochii Videi în acel moment.

Se cabră sub mine, eliberându-și brațul prins sub ea, și-mi trase o palmă așa de tare că, pentru o clipă, n-am mai văzut nimic, decât alb. Cu un mârâit, își avântă din nou palma deschisă, pocnindu-mă peste ureche și doborându-mă de pe ea.

Vida sări în picioare; m-am ridicat și eu clătinându-mă. Am început iar să văd dublu și n-am fost sigură care dintre picioarele ei zbura către abdomenul meu până ce n-a luat contat cu acesta. Mi-am ridicat brațele în față ca să parez următoarea lovitură.

— Cum ai putut…? am gâfâit.

Degetele mele îi întâlniră încheietura și o prinseră, dar ea și-o eliberă cu o smucitură. Mi-am repezit din nou pumnul spre ea, ca s-o văd cu uluire azvârlită prin aer pe puțin vreo șapte metri, fără ca măcar să apuc să o ating.

— …ți-vă! Opriți-vă!

Gâfâiam tare și n-am mai reușit să mă țin pe picioare decât o secundă. M-am lăsat moale pe-o parte, în îmbrățișarea aspră a unui copac și am alunecat în genunchi. Cuvintele erau aproape acoperite de urletul sângelui care-mi pulsa în urechi. M-am întors ca să-l văd pe Jude poticnindu-se la vale, împiedicându-se de mănunchiurile dese de crengi și alunecând pe frunzele ude până ce căzu în genunchi lângă Vida.

Grasu era puțin mai la distanță, cu brațele încă întinse în direcția în care o aruncase.

— Ce mama dracului faceți? strigă el.

— E… ea, am bolborosit, ștergându-mi gura cu o mână tremurândă, avea… aparat… suna la… DC…

Când ajunse, în sfârșit la mine, mă înșfăcă de braț. M-am zvârcolit ca să mă feresc de lumina puternică pe care încerca să mi-o bage în ochi. M-am îndepărtat de el împleticindu-mă, încercând să nu mă las în îmbrățișarea primitoare a pământului.

— Îl vezi pe undeva? m-am auzit întrebând. Îl vezi? Dă-mi… dă-mi lanterna.

— … întreab-o pe *ea*! țipa Vida. Ea m-a *atacat*!

Plin de solicitudine, Grasu îndreptă lanterna către locul indicat de mine.

— Stai jos. Hei! Tu auzi ce spun?

Am bâjbâit pământul, pipăind cu degetele prin stratul de frunze moarte, printre pietre și rădăcini. Am știut exact când am dat de el, deoarece carcasa neagră era nenatural de netedă și încă era caldă.

— Ce-i ăla? întrebă Grasu lăsându-se pe vine lângă mine. Un telefon?

Pe-aproape, dar nu chiar.

— Un Trăncănici? se auzi vocea speriată a lui Jude. De unde-l ai?

Stătea în spatele nostru sprijinind-o pe Vida, care se clătina. Ba nu, n-o sprijinea. Îi petrecuse un braț peste piept, ca să o țină să nu mi se repeadă la beregată.

Ce copil prost și curajos, mi-am spus pentru a mia oară. Mi-am coborât privirea spre ecran și l-am pornit.

O întrerupsesem în timp ce scria un mesaj. Bun. Mi-am apropiat ecranul de ochi, uitându-mă cu ochii mijiți la șirul de cifre și litere care n-aveau nicio noimă. Liniuța neagră verticală încă mai clipea, așteptând-o să termine de scris mesajul.

I-AM GĂSIT. // FAZA DOI INSTRLWJERL: KSSLKDFJ

— *Javră* nenorocită, am zis ridicând privirea. Chiar credeai că poți să ne duci de nas? Să ne dai pe mâna Ligii: Ce ți-a promis Alban? C-o să-mi iei locul ca Lider de echipă?

Eram nebună de furie, prea scoasă din minți ca să o mai las să răspundă. M-am ridicat și am aruncat aparatul pe jos. Vida și Jude făcură amândoi câțiva pași mari înapoi. Creierul îmi zumzăia de nevoia, de unica dorință de a-și croi drum într-al ei, ca apoi să lase în urmă doar o ruină mutilată pentru totdeauna. Furia le-a adăugat un plus de forță și am fost cât se poate de sigură că, dacă le dădeam drumul, mâinile invizibile aveau să o ia în stăpânire de data asta fără să mai fie nevoie să o ating. M-am răsucit, gata să le eliberez.

În loc de asta, am simțit că o mână mă apucă de încheietură și mă trage înapoi. Acum și Grasu era în picioare, cu ochii țintă la ecran. L-am auzit apăsând pe un buton, apoi Trăncăniciul plutea în fața ochilor mei și eu citeam un mesaj primit mai vechi.

MERGI SPRE SUD PE 40 // ADRESA DISCUTATĂ // EXPLICĂ OPERAȚIUNEA ACTUALIZATĂ IMEDIAT LA CONTACT // SPUNE-I CĂ-MI PARE RĂU

— Spune-i că-mi pare rău?! m-am întors iarăși spre Vida care-și întorsese de la mine chipul ca o mască săpată-n piatră. Cine-ți scrie? Cole?

Din cauza buzei umflate, Vida vorbea oricum nedeslușit, iar când vorbi, o făcu așa de încet, că a trebuit să ciulesc urechile ca s-o aud. Împotrivirea ei era dovada că teoria care mi se forma în minte era corectă – la urma urmelor, exista o singură persoană pe care Vida o proteja cu atâta ferocitate.

— Nu, răspunse ea. Cate.

•

Eram pregătită să dăm pe loc cărțile pe față, dar Grasu insistă să ne întoarcem la tabără și să reaprindem focul spunând pe ton tăios:

— Dacă nu vă e cu supărare, prefer să nu aflu vești proaste în beznă, înghețat bocnă.

Mă conduse spre o parte a focului stins și se îndreptă spre mașină. Eram vag conștientă de bip-ul descuierii mașinii și de trântirea portierei. Când s-a așezat iar lângă mine, Grasu începu să-mi curețe zgârieturile de pe față și brațe fără nici cea mai mică urmă de compasiune.

— Faceți bine și începeți careva să vorbiți acum, spuse el, fiindcă – credeți-mă pe cuvânt – n-ați vrea să auziți ce am eu de zis despre toată chestia asta. Mai ales la ora unu noaptea.

Vida pufni și-și trase genunchii la piept. Partea dreaptă a feței ei era complet cufundată în întuneric. Sau acoperită de o vânătaie enormă.

Am ridicat Trăncăniciul la lumina difuză a focului, sucindu-l pe-o parte și pe alta.

— Cine ți-a dat ăsta? Nico?

Răspunsul ei a întârziat atât de mult, încât eram sigură că n-avea să mai vină. Tot ce mi-a oferit a fost o ridicare de umeri. Zgâria pământul cu unghiile, adunând bucăți din el în pumnii încleștați.

— Deci el și Cate sunt amândoi implicați în asta? am întrebat răstit. Și mai cine?

Vida își încrucișă brațele la piept și privi în depărtarea întunecată.

— De ce ne-ai ascuns asta? întrebă Jude. Așa ți-a cerut ea? N-are niciun sens! Și are *și mai puțin sens* faptul că și acum refuzi să vorbești despre asta. Ai fost prinsă și operațiunea e compromisă. Ce trebuie să faci în situația asta?

Acceptă, adaptează-te și acționează. Repede. Cuvintele fuseseră scrijelite pe unul din pereții sălii de antrenamente. De-acum, le-aveam, practic, tatuate pe creier.

— Bine, zise rotindu-și umerii spre spate de parcă încerca să elibereze tensiunea din trup.

E plină de draci, m-am prins imediat. Vida era furioasă... pe ea însăși. Soldățelul perfect își făcuse muci propria misiune, aia specială, pe care i-o încredințase Cate! Respira greu, trăgând aerul printre dinții încleștați. Cate era cea mai importantă persoană din viața ei, poate singura care conta cu adevărat pentru ea. Puteam să ghicesc de ce ne ascunsese informația aia, dar voiam s-o aud că recunoaște.

— Cate și Cole au plănuit toată chestia asta, cam de când am adus augustul lui cur înapoi la CG, spuse Vida. Se știu demult. L-a luat sub aripa ei când a intrat în Ligă și a pus umărul la antrenarea lui. I-a spus adevărul despre Făt Frumos cel Cretin al tău și despre stick-ul de memorie, iar tu ești soluția pe care au găsit-o. Nu știu de ce, dar Cate are o încredere prostească în tine și are impresia că ești în stare să te descurci în situații de căcat.

— Și-atunci de ce l-a pus pe Cole să-mi servească povestea?

— Ea e supravegheată. De Rob și de ceilalți. Știa cum e, sau cel puțin și-a dat seama acum câteva luni cu cine avea de-a face, dar încerca să se țină cât putea de aproape de scârboșenia înfiorătoare, ca să fie sigură că ăluia nu-i cășuna pe noi. Nu se putea duce la Alban și nici la vreunul din consilieri, fiindcă îi era teamă că aveau s-o ia de la noi și s-o repartizeze în altă parte dacă o percepeau ca fiind „dificilă”. Nico ne-a arătat mie, lui Cole și lui Cate filmarea cu eliminarea lui Blake și-am crezut că o să dărâme Cartierul General cu mâinile goale.

— Asta când a fost?

— Imediat după ce-ai plecat din CG.

Vida îmi aruncă o privire scurtă, dându-și o șuviță de păr după ureche.

— Nico ne-a spus că i-ai zis să nu ne arate, dar i-ai zis tu ceva lui Cole, ceva ce l-a făcut să insiste. O să țină filmul secret până ne întoarcem noi cu informația.

Bineînțeles. Fiindcă principala prioritate aici era să protejăm Liga Copiilor. Nu să apărăm copiii. Nu să scăpăm de psihopați.

— Stai să văd dac-am înțeles, începu Grasu. Cate a știut totul de la început, dar n-a zis nimănui nimic? De ce? Ca să fie un fel de as din mânecă?

— Bravo, mamaie, spuse Vida. Cole a spus că rolul lui Cate trebuia păstrat secret chiar și față de voi. Dacă voi doi cretinei erați prinși și aduși la interogatoriu, nu voia să o puteți implica pe ea – dacă el cădea, măcar rămânea în joc Cate ca să ne țină partea. Nu i-a plăcut deloc chestia asta, dar i-am zis că dacă nu acceptă, nu v-ajut. N-a fost de acord până nu și-a dat seama că n-are cum să-l scoată pe Jude din misiune fără să stârnească suspiciuni. Rob l-a cerut anume pe el.

Jude arăta de parcă mai avea un pic și vomita pe el. Lumina flăcărilor îi scoase la iveală obrajii aprinși de panică.

Vida îi aruncă o privire plină de milă sinceră.

— Cate a spus că Rob a fugit după ce l-ai dat în vileag. A dispărut, al dracu’ jegos, înainte să apuce Barton să-l aducă la sediu pentru anchetare.

— Deci n-o să fie acolo când ne întoarcem, spuse Jude oftând ușurat.

Nu, dar însemna că dădusem drumul în lume unui monstru furios, care putea s-o facă bucăți și s-o reconstruiască după chipul și asemănarea lui.

— Asta-i tot ce știu, spuse Vida. Sfârșit. Dar vă zic de pe-acum, dacă vreunul dintre voi suflă o vorbă – o singură vorbuliță nenorocită – despre Cate, o să mă dezlănțui asupra voastră cu atâta forță, că o să boteze uragane cu numele meu un secol de-acum încolo!

Am deschis gura să-i ripostez, dar până la urmă m-am răzgândit. De când o știam eu pe Vida, mi-a fost întotdeauna o milă acută de ea din cauza adorației ei evidente pentru Cate. Crezusem că mi se oferise șansa de a arunca o privire fugară la adevărata Cate, cea care trăia sub exteriorul impecabil. Dar acum era din ce în ce mai greu de crezut că vreuna dintre noi o vedea pe Cate întrutotul așa cum era. Mie credința ei în Ligă mi se păruse întotdeauna naivă, chiar credeam că alegea să fie

oarbă la tot ce se întâmpla în jurul ei ca să continue să locuiască în lumea fericită care exista numai în mintea ei. Poate că Jude era cel care avea dreptate și Liga de azi nu mai aducea nici pe departe cu cea căreia Cate i se alăturase de bunăvoie cu ani în urmă.

Atunci de ce-mi oferise doar fragmente din ea? Și de ce-mi luase așa de mult timp să le pun cap la cap ca să formez o imagine cât de cât completă?

— Ai comunicat direct cu Cate, presupun?

Grasu luă Trăncăniciul din mâna mea moale și îl răsuci.

— Te-a dirijat în tot timpul ăsta?

— Mda, spuse Vida. Mi-a trimis traseele pe care să le urmez ca să ajung aici. Păcat că n-a putut să încarce coordonatele junelui direct în Google Maps. Nici măcar Nico n-a reușit să-i dea de urmă.

Ecranul dintre degetele Grasului învie luminos și scoase un hârâit grav, însoțit de vibrații. Lumina emisă era destul de puternică încât să vedem sprâncenele Grasului ridicându-se tot mai mult, trecând de rama ochelarilor și îndreptându-se cu viteză constantă spre rădăcinile părului.

— Păi… n-o putea să ne trimită coordonatele exacte, spuse el, întorcând spre noi aparatul, dar are o idee unde-am putea să ne începem căutările.

• Doisprezece •

ȚINTA VĂZUTĂ LÂNGĂ NASHVILLE // TRIB ALBASTRU OSTIL ÎN ÎMPREJURIMI // ÎNAINTAȚI CU PRUDENȚĂ

— Pontul ăsta nu apare în rețeaua vânătorilor de recompense, spuse Grasul.

Își trecu degetul pe ecranul micii tablete pe care i-o scosesem din torpedou ca să vadă pagina până la capăt.

— Dar nu mă surprinde. N-am mai reușit să prind un semnal de net de câteva zile, așa că n-am avut cum să descarc o actualizare a paginii.

— Ce-i chestia aia? am întrebat.

În partea de sus a ecranului color era chipul învinețit și încruntat al lui Liam – probabil poza pe care i-o făcuseră când fusese adus în Caledonia. Lângă fotografie era o listă conținând aceleași informații pe care le accesasem și eu prin rețeaua FSP – singura actualizare fiind că recompensa pusă pe el fusese crescută la 200.000 de dolari și că ultima dată fusese văzut lângă Richmond, Virginia.

— Are acces direct la rețeaua vânătorilor de recompense, spuse Grasu. Primești o tabletă de-asta după ce te înregistrezi și primești aprobarea guvernului. Informația de acolo e foarte bine păzită – nici FSP-iștii n-au acces la ea, ca să nu dea buzna și să ne fure prada.

Era cu ecran tactil, iar secțiunile listate în partea de jos erau foarte ușor de accesat. Un vânător de recompense pe nume P. Everton îl văzuse în Richmond și postase următoarele la secțiunea lui Liam: *Stewart conducea o camionetă Chevrolet roșie, cu numere de înmatriculare furate. Ținta purta blugi și un hanorac cu glugă negru. Am pierdut contactul vizual cu mașina în timpul urmăririi.*

— De ce împart așa informațiile unii cu alții? am întrebat. Doar recompensa se dă numai unuia dintre ei, nu?

— Fiindcă dacă un pont se dovedește a fi real, îți crește statusul în rețea. Fiecare puști, mai ales cei cu recompense mari, are și un bonus în puncte, pe lângă cel în dolari. Dar poți

să aduni puncte și dacă adaugi ponturi în rețea sau dacă ajuți FSP-iștii să dea de urma unui puști, spuse Grasu ridicând din umeri. Primii douăzeci și ceva de vânători de recompense primesc mai multe provizii de la guvern, ca să nu mai vorbim de faptul că li se dau și echipamente mai bune... și acces ușor la internet. Ceea ce schimbă dramatic situația. Nici nu pot să-ți spun câți fraieri de copii au fost prinși din cauza pozelor și postărilor puse de familiile lor pe net. Cred că așa m-au găsit și pe mine FSP-iștii prima dată. Mama a uitat că pusese un album cu poze de la cabana noastră pe un site.

Am dat din cap și am continuat să trag pagina în sus, ca să mai citesc din listă. Nu erau decât vreo mie de profiluri active de copii, multe dintre ele fără poze. Am presupus că ăștia erau norocoșii care fuseseră adăugați în baza de date NIAA online de către părinții lor bine intenționați, ca să fie informați în legătură cu noutățile legate de epidemie și să poată primi instrucțiuni de la autorități, dar care reușiseră să evite capturarea și internarea în lagăre. Fie găsiseră o ascunzătoare excelentă, fie deveniseră maeștri în arta de a trăi fără să fie detectați. Am tras mai departe lista.

Dale, Andrea. Dale, George Ryan. Daley, Jacob Marcus.

Daly, Ruby.

Era poza mea de la zece ani: ochi uriași sub o claie încâlcită de păr negru și ud. *Chiar,* mi-am spus. *Ploua în ziua în care ne-au adus la Thurmond.*

— Ce dracu-i asta? am întrebat arătându-i ecranul tabletei. Patru sute de mii de dolari recompensă pentru un copil?!

— Ce... A, da.

Grasu îmi smulse tableta din mâini și spuse sumbru:

— Felicitări! E oficial: ești o pradă de calibru greu.

— Dar... eu n-am... *De ce*?

— Chiar trebuie să-ți spun pe litere? oftă el. Ai evadat din *Thurmond* cu ajutorul *Ligii* și, apropo, ești *Portocalie*!

— Și ce-i cu toate ponturile astea? am întrebat. N-am fost în viața mea în Maine sau Georgia.

Îmi ridică ecranul mai aproape de ochi:

— Ia uită-te mai bine.

Văzută în apropiere Marietta, Georgia, deplasându-se spre est. J. Lister.

Cel puțin cinci dintre ponturi erau de la J. Lister, aliasul tânărului aflat lângă mine, pe scaunul șoferului.

— Aș fi adăugat mai multe, dar dacă inunzi rețeaua cu ponturi false ești penalizat. Încerc să fac asta pentru tine și Lee de câte ori pot, ca să-i derutez pe ceilalți vânători de recompense.

— Și Zu?

— La fel, răspunse el. Dar nici pe departe atât de mult ca pentru voi. Nu dă bine să actualizezi doar profilurile unor anumiți copii fără să iei în calcul distanțele și alte chestii de genul ăsta. Nu pot să pun acolo că te-am văzut în Maine și două minute mai târziu să scriu că am văzut-o pe ea în California. Dar pentru ea am pregătit o poveste. Din câte știu vânătorii de recompense, Zu e pe undeva prin Florida.

— Chiar crezi că ea și ceilalți au reușit să ajungă în California? am întrebat. N-au mai apărut actualizări în baza de date FSP la care avea acces Liga. Am verificat din nou săptămâna trecută și nimic.

— Vreau…, Grasu își drese glasul, vreau să cred că da. Când îl găsim pe Lee, o să mergem să vedem cu ochii noștri.

Ceilalți erau în câmpul nostru vizual chiar în fața mașinii. Vida încerca să convingă cortul să se demonteze luându-l la bătaie. Jude zăcea, pur și simplu, pe spate, pe un petec de iarbă și privea cerul cu busola odihnindu-i-se pe piept. Era frig, dar pentru prima dată după multe zile ieșise soarele. Se uita uimit la cer ca la un fel de minune.

— La ce crezi că se uită? întrebă Grasu lungindu-și gâtul peste volan ca să urmărească traiectoria privirii lui Jude. Auzi? Puștiul ăsta e… sănătos la cap?

— Aș zice că e cu mintea la vreo zece mii de kilometri distanță, ocupat să creeze povestea acestei aventuri eroice, am răspuns. Dar da. E un puști drăguț. Hiperactiv, refuză cu încăpățânare să accepte realitatea, dar drăguț.

— Dacă zici tu… bombăni Grasu.

Cu un urlet înăbușit, Vida smulse din pământ unul dintre cuiele care ancora cortul. Se aplecă și răsturnă toată structura pe o parte și, ca să pună bomboana pe colivă, o călcă și cu bocancul.

— De ce sunt singura de pe-aici care muncește? strigă ea. Hei?!

Până să apuc să ating mânerul portierei mele, Grasu deja dădea buzna afară din mașină.

— Crezi că ai putea să *nu-mi* distrugi cortul, nenorocită incapabilă și nerecunoscătoare ce ești?! urlă el.

— *Eu,* incapabilă?! întrebă Vida, cu voce deja răgușită. Cine-i boul cretin care-a aruncat instrucțiunile?

După o privire rapidă ca să mă asigur că Vida n-avea să-l înjunghie pe Grasu cu tubul pe care-l avea în mână, m-am întins după tabletă și am pornit-o din nou.

Timp de două, trei secunde chinuitoare, n-am văzut decât un cerc gri care se învârtea, semn că dispozitivul se încărca. Cu un bip scurt reveni la prima pagină, unde era un mic meniu cu secțiuni de la URGENȚE la BAZĂ DE DATE la ACTUALIZĂRI. Deasupra acestuia era o hartă a Statelor Unite, care arăta de parcă chiar putea fi folosită pentru navigare.

Dar nu pentru asta aveam nevoie de tabletă.

Am tastat numele cu degete sigure, dar cu stomacul strâns într-un nod de neliniște.

Gray, Clancy.

Și-apoi durerea se disipă odată cu oftatul lung de ușurare pe care l-am scos.

Nu există date.

•

Până la Nashville am mai făcut patru ore, timp în care eu și Grasu am condus pe rând. Era și-așa ciudat să-l văd la volan în loc de bancheta din spate, dar ținuta lui relaxată, sigură pe sine îl transforma într-o persoană complet diferită. Mă străduiam să mă adaptez, încercând să accept ideea că Grasu ăsta nu era aceeași persoană cu Grasu care fusese smuls de lângă mine. După tot ce i se întâmplase, nici n-avea cum să fie.

Cu excepția reacției lui la înțepăturile și insultele Videi, era mai calm, sau cel puțin așa părea. Din când în când mă uitam spre el și vedeam cum o umbră traversează în goană trăsăturile ascuțite ale chipului lui. *Spune-mi,* gândeam, dar norii groși de deasupra noastră se retrăgeau, iar drumul era cufundat imediat în lumina strălucitoare a soarelui, iar el arăta iarăși ca el. Cel puțin până venea vremea să mâncăm.

În trecut, Grasu se plânsese și vociferase chiar și împotriva *ideii* de a ne opri pentru ca unul dintre noi să se ducă să cumpere mâncare de la vreun magazin sau restaurant. Cel care

se dusese fusese întotdeauna Liam, urmat de protestele sonore ale Grasului ca de o umbră cicălitoare.

— Ei, fii serioasă! N-o să se întâmple nimic, spuse el când insistă să ne oprim la un popas unde deja mișunau mai multe persoane.

Devenea din ce în ce mai clar că-și folosea carnetul de vânător de recompense de parcă era scut anti-glonț, fluturându-l pe sub nasul oricui se uita mai insistent la el. O parte din mine se întreba dacă Grasu se obișnuise prea mult cu rolul pe care-l juca sau dacă nu cumva ceva în el se schimbase cu adevărat.

Noi, ceilalți am așteptat, lăsându-ne cât de mult am putut în jos în scaunele noastre, timp în care Grasu folosi pe îndelete toaleta, cercetă automatele de dulciuri și sucuri și trase în piept aerul proaspăt de iarnă.

— Parcă ziceai că puștiu-i deștept, șuieră Vida.

— Este, am răspuns privindu-l peste marginea bordului.

— Atunci e pur și simplu un măgar necioplit, replică ea. Sau vrea să fim prinși.

Nu, niciuna nici alta. Grasu era multe, dar nu era atât de rău încât să încerce să scape de cineva care avea nevoie de ajutorul lui.

Serios? am auzit o voce mică în străfundul minții. *Nu a încercat să facă exact asta cu tine*?

Mi-am scuturat capul, iar el urcă înapoi în mașină și-mi aruncă în poală brațul de chips-uri și dulciuri pe care-l adusese. Îmi aruncă o privire, apoi reveni și se uită mai atent:

— Ce faci acolo, jos?

Am căscat gura, uluită:

— Ce crezi că fac? Oricare din oamenii ăștia ne-ar putea da pe mâna autorităților!

Când în sfârșit se prinse, Grasul se încruntă și se uită la ceilalți, încă ghemuiți pe jos, în spate. Jude își strânsese genunchii cu brațele și se înghesuise pe jos, în spațiul dintre grilajul de metal și bancheta din spate.

— Ce-am zis eu? vorbi singură Vida. E doar un imbecil cu creierii fututi.

— Nu-i nimic, zise Jude cu veselie forțată. Nu ne-ar fi raportat nimeni, Oricum n-arătau a soldați FSP sau vânători de recompense.

Vânătorii de recompense n-aveau un aspect anume, iar Grasu era dovada clară a acestui fapt. Poate că se îmbrăca la fel ca ei, dar nu era unul dintre ei. Îi lipsea răceala detașată care părea să emane din ceilalți. Reacția lui de acum, felul în care înfipse cheia în contact, mă făcu să mă întreb dacă nu cumva își dădea abia acum seama cât de iresponsabil fusese.

•

N-a devenit o problemă gravă până ce n-am ajuns la marginea orașului Nashville, la baricada ridicată de Garda Națională și păzită de câteva zeci dintre cei mai buni soldați ai lor.

— Oraș închis, citi Jude textul scris cu vopsea spray de pe panoul pe lângă care am trecut în viteză.

Era o serie de panouri, unul după altul:

— Zonă inundată. Încetinește. Oraș închis. Întoarce. Intrarea permisă doar Gărzii Naționale. Oraș închis.

Vocea lui Jude devenea tot mai slabă cu fiecare panou pe care-l citea, dar SUV-ul prindea tot mai multă viteză. Punctul de control se văzu la început ca o linie neclară, întunecată, la orizontul șoselei alunecoase din cauza zăpezii, apoi începu să se vadă pe rând șirurile de sârmă ghimpată încâlcită pe garduri.

— Încetinește, i-am zis lui Grasu. Hai să oprim puțin.

Ignoră ambele rugăminți.

Vida ridică privirea de la Trăncăniciul la care tasta un nou mesaj către Cate:

— A, da, Cate zice că orașul e blocat de jur-împrejur încă din vară. Ceva cu un râu care-a inundat orașul și niște oameni care au ieșit în stradă pentru că n-au primit deloc ajutor.

Am oftat apăsându-mi fața în palme:

— Informația asta ne-ar fi fost de mare folos acum douăzeci de minute. Știi tu, când eram în toiul discuției despre care ar fi cea mai bună cale să intrăm în oraș?

Vida ridică din umeri.

— Ăăă..., începu să zică Jude cu o notă cât se poate de clară de panică în voce. Vine un tip spre noi. Vine spre noi al dracului de repede!

Într-adevăr, un soldat din Garda Națională se desprinsese de gardul din plasă de sârmă și butoaiele galbene, murdare, pe care le foloseau ca să ne blocheze înaintarea pe drum. Alerga,

iar arma și celelalte obiecte din dotare săltau cu fiecare pas. Am simțit acul înghețat al panicii traversându-mi prin șira spinării.

Soldatul se opri și mâna i se îndreptă spre pistolul din tocul de pe șold.

Apoi Grasu întrebă:

— Are toată lumea centurile puse?

— Glumești! am zis.

Imposibil. El n-ar face niciodată așa ceva.

Vida ridică în sfârșit privirea de la Trăncănici.

Când mașina se năpusti brusc înainte, Jude scăpă un țipăt. Grasu apăsase accelerația până la podea.

M-am întins și am tras de volan, forțând mașina să vireze brusc la stânga. Grasu încercă să mă împingă de pe volan, dar am reușit să întorc mașina, ratându-l la milimetru pe soldatul care ne ieșise în întâmpinare. Ridică imediat piciorul de pe accelerație, dar deja ne îndreptam în direcția care trebuia, adică departe de gard, de soldați și de pericol. Vida își trânti palma pe grilajul metalic și, sub influența ei, pedala se duse iar până la podea, unde rămase apăsată ferm pe covorașul murdar al SUV-ului. Grasu încercă să pună frână, iar mașina protestă cu un zbieret.

Când baricada rămase, în sfârșit, doar un mic punct în oglinda retrovizoare, Vida ridică mâna și piciorul Grasului se lăsă pe frână. Centurile de siguranță se strânseră cu un pocnet peste piepturile noastre. Când mi-am recăpătat într-un final suflarea, am reușit să spun:

— N-am… De ce… Tu…

— Fir-ar a dracului de treabă! se porni Grasu pocnind volanul cu palma.

Parcă nu mai era el; mai țipase și altă dată la mine, ba chiar de nenumărate ori, dar asta era… mi-am dat seama că pur și simplu mă făcusem mică.

— Cum *îndrăznești* să faci așa ceva?! Cum îndrăznești?!

— Dacă aveți de gând să vă certați, n-ați putea ieși afară? spuse Vida. Deja mă doare prea tare capul ca să-i mai ascult și pe mami și tati sărindu-și la beregată.

N-am nimic împotrivă. Mi-am desfăcut centura și la fel făcu și Grasu, scoțând un geamăt pe care l-am ignorat.

— Ce? se răsti el în timp ce ocolea mașina ca să mă întâlnească în față.

Bocancii îi alunecau prin zăpada prinsă de suprafața întunecată a drumului, iar respirația îi era fierbinte de furie și se învălătucea, albă și lipicioasă, până la obrajii mei, care mă usturau.

— Ce-a fost asta? am întrebat. Chiar aveai de gând să treci cu forța prin baricadă?

Când l-am văzut cum ridică din umeri, de parcă nu conta, de parcă era nimic, mi-am pierdut mințile:

— Nu pot să cred! Trezește-te! *Trezește-te* odată! Așa ceva nu-ți stă deloc în fire!

— N-aș fi fost nevoit s-o fac dacă nu m-ai fi încălțat cu plozii ăia tembeli! Aș fi fluturat niște hârtii și am fi trecut!

Își trecu o mână prin ciuful de păr negru.

— Și știi ceva? Chiar dacă *aș fi făcut-o,* n-ar fi avut cum să ne ajungă din urmă. Pe bune, nu erați tu și Lee ăia care îi tot dădeau cu riscurile pe care trebuie să ni le asumăm dacă vrem să supraviețuim?

— Tu…, abia am reușit să scot sunetele, fiindcă mă sufocam de furie. Tu vorbești *serios*?! Riscuri? Unde ți-o fi capul? Ești prea deștept ca să spui asemenea tâmpenii!

Oare a contat că eu țipam sau că el făcea tot posibilul să-și folosească înălțimea ca să mă domine? Oare a contat că ceilalți doi ne priveau prin parbriz?

— Sigur, am fi trecut prin baricadă, poate am fi ajuns chiar la mai mulți kilometri depărtare, dar dacă îți luau numărul și anunțau spargerea baricadei? Dacă mai sus pe drum mai era o baricadă și ne-ar fi așteptat acolo? Ce-ai fi făcut? Ești singurul care are documente, n-ai fi pățit nimic, dar dacă m-ar fi săltat pe mine? Sau pe Jude ori Vida? Cum te-ai fi împăcat cu gândul ăsta?

— Și *Liam*? strigă el. Ții minte – ăla căruia ai decis să-i faci creierii terci? Ăla care e pierdut sau mort sau pe moarte fiindcă ai hotărât tu să-i tragi clapa? Pe *ăla*-l mai ții minte?

Parcă fiecare centimetru de piele îmi devenise la fel de despuiat și îmbrăcat în chiciură precum crengile de deasupra noastră.

— Deci crezi că e vina mea.

— Da’ a cui? țipă el. Chiar e vina ta, fir-ar a dracului! Și-acum te porți așa? De parcă puștii ăia sunt mai importanți pentru tine decât noi? Da, a trebuit să schimb câte ceva. Și, ce? M-am

descurcat foarte bine luând decizii de unul singur. Tu continui să te porți de parcă încă îți mai sângerez în brațe, dar sunt *bine*! sunt mai bine decât *bine*! Tu ești aia care greșește! Tu ești…

Nici nu auzisem când s-a deschis portiera, dar brusc, Vida era lângă mine, cu umărul lipit de al meu.

— *De-ajuns*!

Am simțit cum mă apucă de încheietura mâinii.

— Nu ne vrei aici, labă tristă? Perfect. Ne-am cărat.

Alb la față, Jude apăru grăbit din spate strângând în brațe puținele noastre lucruri.

— Sunt gata, spuse el cu o voce care nu trăda nicio frântură din frica pe care i-o citeam în ochi. Hai, să mergem.

Am luat haina de piele pe care mi-o întindea Jude în timp ce mintea încerca să proceseze ce se întâmpla. Degetele Grasului agățară buzunarul și îl prinseră strâns.

— Ce faci?

— Cred…, am zis fără să-mi mai simt fața. Cred că a fost o idee proastă.

Nu, țipa fiecare celulă a creierului meu, *nu, nu, nu*!

— Ruby! spuse șocat. Spune-mi că nu… *Ruby*!

— Crezi că nu facem doi bani? Vrei să dovedești nu știu cui dracu’ ce viteaz ești? țipă și Vida. Dă-i înainte așa și-o să mori ca un tâmpit. Vedem noi cine-l găsește primul pe Stewart!

Vida mă luă de braț și începu să mă tragă de pe curba ușoară a acostamentului autostrăzii în pădurea împroșcată cu zăpadă care se întindea în față. Era adâncă, întunecată și frumoasă. Nu i se vedea nici începutul, nici sfârșitul.

— Căcănaru’ dracului, bombănea ea. Să-l ia dracu’ cu mutra lui de căcat și cu șofatul lui de căcat… se poartă cu noi de parcă suntem proști ca noaptea. *Căcănaru’ dracului*!

Jude alerga ca să țină pasul cu noi. Crengile mă plesneau peste față și se înfigeau ca niște gheare în părul meu. Scânteierile soarelui printre copaci erau derutante, acum de un roșu orbitor, portocalii o secundă mai târziu și nu mă puteam gândi decât la *foc.* Și nu vedeam decât fața Grasului aproape de a mea, în timp ce stăteam agățați unul de altul sub pontonul din East River, iar lumea ardea deasupra noastră.

Am simțit o mână pe spate și pur și simplu n-am mai putut. Genunchii mi s-au muiat și abia am reușit să mă apuc de un copac înainte să mă prăbușesc cu totul.

Ce faci? mi-am spus. *Ăsta e Grasu. E tot Grasu.*

Pentru câteva minute chinuitoare n-am mai auzit nimic în afara respirației mele răgușite. Mi-era rău, fizic, și parcă eram pe cale să borăsc tot ce se adunase în stomacul meu făcut ghem.

Ăsta e Grasu. Care spune mereu lucruri pe care apoi le regretă invariabil, chiar dacă sunt adevărate. Care își pierde cumpătul la mânie, mai ales atunci când e speriat. Și l-ai părăsit. Ai plecat. Ăla era Grasu și tu l-ai lăsat singur.

Am simțit că cineva mă trage de mână. Jude stătea lângă mine în jacheta lui boțită de paramedic.

— Cred că niciunul din voi nu are dreptate, spuse încetișor. Nu crede că ce i s-a întâmplat după aceea lui Liam e vina ta. Crede că-i vina lui. Se poartă așa numai fiindcă a ajuns într-un punct în care ar face orice ca să repare lucrurile.

— Dar de ce ar crede că e câtuși de puțin vinovat pentru toate astea? am întrebat.

— E scăpat de sub control, spuse Vida aruncându-mi o privire peste umăr. A supraviețuit unei împușcături. O parte din el crede că e invincibil și că poate face greșeli idioate fără să pățească nimic. Există multe moduri prin care ar fi putut călători în voie, dar a ales să se alăture haitei de lupi, futu-i mă-sa! Dacă nu e disperat, dacă nu se detestă, atunci chiar că e doar un imbecil patentat.

— Voi nu-l cunoașteți, am dat să zic.

— Nu, răspunse, Jude precaut, dar te cunoaștem pe tine.

— Și dacă-ți imaginezi că nu te-ai purtat exact ca el în ultimele șase luni, atunci și tu ești o idioată patentată.

Vida mă răsuci înapoi, în direcția șoselei și mă izbi din spate.

— Du-te după el, ce mai stai? Dacă nu vă întoarceți în cinci minute, plecăm singuri după Stewart. Ziceai că n-ai avut de ales când te-ai alăturat Ligii? Ei, felicitări, în pana mea! Acum ai de ales. Vino înapoi cu noi, sau nu veni, dar eu sunt mai mult decât capabilă să duc operațiunea asta la bun sfârșit fără să mă împiedic de sentimentalismele voastre de duduci de pension.

Am înțeles perfect ce voia să spună.

— Mă întorc, le-am zis. Vin imediat, jur!

Am făcut un pas șovăitor, cu ochii la urmele noastre împleticite prin zăpadă. Cu ochii concentrați în jos și în față,

fiindcă nu suportam să mă gândesc la cei care mă priveau cum mă îndepărtez.

Nu pot să-i părăsesc. Pe niciunul dintre ei. Nici pe Vida, care era prea încăpățânată ca să nu-și facă rău singură cu atitudinea asta la un moment dat. Nici pe Jude, care nu suporta nici tăcerea, nici întunericul. Nici pe Grasu, după ce trecuserăm prin atâtea împreună.

SUV-ul era încă acolo, parcat strâmb pe terasament. El era pe scaunul șoferului, cu capul pe volan. Am ocolit mașina prin spate uitându-mă în susul și-n josul drumului, ca să mă asigur că nu ne vedea nimeni, apoi am strâns mai bine în jurul meu jacheta lui Liam, pentru sprijin emoțional.

Nu m-a văzut. Umerii i se scuturau, dar nu eram sigură dacă doar suspina sau chiar plângea. Am bătut în geam. Și Grasu – Grasul meu – mai că sări în scaunul din dreapta de groază.

— *Iartă-mă,* am rostit fără sunet, doar cu buzele.

Plânsese. Ceva tăios și greu se răsuci în mine, iar Grasu deschise portiera.

— M-ai speriat de moarte! țipă el. Știi cât de ușor e să cazi și să-ți rupi glezna când umbli aiurea, fără să știi încotro mergi? Sau să cazi într-un râu înghețat? Știi ce se întâmplă cu tine când ai hipotermie?

M-am aplecat în mașină și i-am îmbrățișat umerii.

— Sunt… Adică…, începu el.

Am simțit cum strânge tare în pumni spatele jachetei lui Liam, în efortul de a mă ține lângă el.

— Nu mai sunt același. Nu mai sunt și știu asta. Nu-mi place cine sunt și ce a trebuit să fac, dar *nu-mi place* deloc nici ideea de a ne despărți din nou! Nu mai *face* asta! Nu dispărea, așa, deodată! Dacă ești supărată pe mine dă-mi una sau fă ceva, numai să nu-ți închipui vreodată că nu vreau să stau cu tine. *Totdeauna* o să vreau să stau cu tine!

L-am strâns mai tare, apăsându-mi fața în umărul lui.

— Și tu te-ai schimbat, spuse el. Totul s-a schimbat acum. Nu vreau decât ca lucrurile să fie din nou cum erau, când eram în microbuzul ăla tâmpit… Doamne, da’ zi și tu ceva!

— N-o face tâmpită pe Black Betty, am zis.

Nu știu dacă râdea sau plângea din nou, dar o făcu cu atâta forță că amândoi ne-am zguduit.

— Mi-e dor de el, spuse Grasu. Mi-e așa de dor de el… Știu că e o prostie. Doar că… mi-e teamă…

— Nu e mort, l-am întrerupt. Nu e. Nu se poate să fie.

Grasu se retrase încet din brațele mele și-și ridică ochelarii ca să-și șteargă ochii cu mâneca.

— Nu la asta mă refer. Mi-e teamă de ce-o să zică când o să afle de… *asta*, spuse așezându-și iarăși mâinile pe volan. De toate astea.

— Probabil că o să facă o poantă proastă pe seama ta, am zis, și o să-ți dea încă o poreclă stupidă.

— Nu…, spuse el chinuindu-se să scoată cuvintele. O să știe…

Dintr-odată, fiecare fibră din mine s-a transformat în piatră. N-am cum să descriu altfel groaza care mi s-a furișat în suflet când Grasu și-a întors privirea de la mine.

— Ți-am spus de toată documentația pe care trebuie s-o completezi ca să te înregistrezi ca vânător de recompense, zise el, dar… asta-i doar o parte din procedură.

— O parte? am repetat.

Încuviință nefericit din cap.

— Ca să dovedești că ai activitate, trebuie să predai un copil. Altfel n-ai cum să fii inclus în baza de date. Nu poți înșela sistemul. Crede-mă, am încercat.

A durat o eternitate să procesez ce spunea. Și cu fiecare secundă, chipul lui devenea tot mai transparent. Gândurile și temerile i se perindară pe față, complet nefiltrate.

— Cine? am întrebat într-un final.

— Un puști Verde pe care l-am găsit în New York.

Grasu înghiți cu greu nodul din gât.

— Era… Trăia în mizerie de câțiva ani. Se vedea pe el că abia supraviețuia. Știi tu, privirea aia rătăcită. Flămândă. Era de-a dreptul scheletic. L-am văzut doar fiindcă încerca să spargă un automat de gustări de la unul din mall-urile alea în aer liber. O mulțime de oameni îl privea, fără să se apropie.

— Și ce s-a întâmplat?

— Nici… nu știu ce să zic. Nici măcar nu s-a prea opus, spuse Grasu cu vocea răgușită de emoție. S-a uitat la mine și am văzut că deja renunțase la luptă. Și m-am gândit atunci că, na, măcar în lagăr o să aibă mâncare. O să aibă un pat. Era doar un Verde. Dacă ținea capul plecat n-avea să fie maltratat.

— Trebuia s-o faci.

Ce altceva mai puteam spune?

— Era singura cale.

— Asta să-i zic lui Lee? O, pardon. Viața ta era mai importantă decât a lui? N-o să înțeleagă.

Și după ce-și drese vocea:

— Adevărul adevărat e că aș fi făcut lucruri și mai rele. Aș fi făcut orice ca să vă găsesc. Și asta mă sperie. Fiindcă simt că nu știu de ce-aș fi în stare dacă nu e cineva cu mine ca să mă oprească.

Cunoșteam prea bine senzația aia: de cădere liberă într-un hău întunecat, fără să știi când o să ajungi la capăt sau dacă măcar există un capăt.

— N-o să conteze, am zis. La final, n-o să mai conteze. După ce-l găsim pe Liam și obținem informația, poți să fii sigur că o să ard din temelii fiecare lagăr.

Îndoiala de pe chipul lui îmi frânse inima.

— Trebuie. Vrei să-mi fii alături pentru asta? am șoptit.

După o clipă. Grasu încuviință din cap:

— Bine.

Își drese din nou glasul, încercând să-l forțeze să revină la obișnuitul ton aspru.

— Ceilalți unde s-au dus?

— Ne așteaptă.

— Deci mergem pe jos? întrebă el. O să trebuiască să încerc să ascund mașina.

M-am holbat o clipă la el, buimăcită. Apoi am înțeles. *Te lasă să preiei conducerea.*

— Da, am zis. Cred că ar trebui să încercăm să intrăm pe jos în oraș.

Grasu aprobă și cu asta discuția se încheie. Am dus mașina mai departe, pe autostradă, până am găsit un mic drum de acces. Am ascuns SUV-ul cât mai bine sub copaci și cât de multe frunze am putut aduna și am pornit prin pădure.

•

— N-am mai făcut demult asta, spuse Grasu aranjându-și mai bine rucsacul în care împachetaserăm provizii și una dintre cele două și cinci de milioane de truse de prim ajutor, pe care insistase el s-o luăm cu noi. Zâmbea. Doar un pic, într-un colț al gurii, dar zâmbetul era acolo.

— Din păcate, nu pot să spun același lucru, am zis punându-i o mână pe umăr ca să mă echilibrez la trecerea peste un copac căzut.

— Unde ziceai că sunt?

Nici nu-mi dădusem seama că eram înapoi, în poiana de unde plecasem, până ce n-am văzut multitudinea amețitoare de urme de pași imprimate cu forță în noroi și stratul de frunze. Deci se ținuseră de cuvânt. Se căraseră, iar noi trebuia să îi ajungem din urmă.

M-am uitat la Grasu ca să-i spun asta, dar privirea lui încruntată erau ațintită la zăpadă.

Erau mai mult de trei seturi de urme aici. Creierul meu aruncase o privire și presupusese că Jude se plimbasem sus și-n jos, cum făcea el, sau că Vida, plină de nerăbdare, dăduse ture poienii. Dar erau mult prea multe urme.

Și-atunci am înțeles cum trebuie să se fi întâmplat. Un cerc de pași în spirală unde Vida încercase să le reziste, sfârșind la porțiunea de pământ golaș unde căzuse. În cealaltă parte, crengi rupte și căzute la pământ. Am mai făcut un pas înainte, urmând cărarea până ce am văzut la picioarele mele, pe un petec de zăpadă ce se topea, stropi fini de sânge de un roșu ca flacăra.

Nu. Vântul păru să capete deodată o voce ca un mârâit amenințător. Nu o luaseră înainte.

Fuseseră capturați.

• Treisprezece •

Când am luat-o la fugă, nici nu mi-a trecut prin cap că era posibil ca Grasu să nu poată ține pasul cu mine. Grupul croise o potecă prin noroi și peticele de zăpadă topită, bătătorind-o cu picioarele suficient de bine ca să o pot urma. Am inhalat adânc aerul uscat, încercând să ignor zăpada care aluneca de pe crengile joase și din tufe când treceam în goană prin ele. Când m-am oprit, în sfârșit, derapând, aveam pantalonii și haina ude leoarcă. Dâra de urme, atât de lată și evidentă până acum, se opri brusc la marginea unui pârâu înghețat.

Grasu veni și el lângă mine gâfâind tare, cu o mână apăsată tare pe umăr. M-am întors să iau de la el geanta cu provizii, dar apoi m-am răzgândit. Cea pe care mi-o dăduse mie era la fel de grea și nu m-aș fi putut mișca prin zăpadă cărându-le pe amândouă, cel puțin nu destul de repede.

— Și-acum ce facem? șuieră el printre gâfâieli. Au traversat pe-aici?

— Imposibil, am spus, lăsându-mă în genunchi ca să verific grosimea gheții. Trebuie să fi fost cel puțin zece. N-aveau cum să treacă în partea cealaltă fără să spargă gheața.

Mă privi cu ochi mijiți în timp ce mă ridicam.

— Poți să-ți dai seama de toate astea după câteva urme?

— Nu, am răspuns. Nu știu numărul exact. Zece sau mai mulți. Dar Vida nu s-ar fi lăsat capturată de mai puțini.

Grasu păru să se îndoiască de spusele mele, dar nu respinse posibilitatea să fi fost adevărate.

Am mers o vreme de-a lungul malului în căutare de urme răzlețe, umane sau nu. Nu se putea să fi dispărut așa, în neant.

Futu-i! mi-am spus trecându-mi degetele prin cocul încâlcit în care-mi sucisem părul. *Futu-i*!

— E posibil… Grasu înghiți în sec mutând stânjenit greutatea genții de pe umeri. Crezi că au fost prinși de soldați? De ăia trimiși după noi de la baricadă?

Am clătinat din cap:

— Ar fi luat-o pe drum. I-am fi văzut.

Sau cel puțin asta-mi spuneam.

— Poate de vânători de recompense?

De data asta el fu cel care respinse ideea:

— Zece? De ce ar fi toți aici, la mama dracului?

— Atunci…, am început.

Grasu făcu ochii mari când îmi citi gândul:

— Tribul de Albaștri pe care-l căutăm? Dar de ce s-ar fi opus?

M-am luptat să rețin înțepătura primelor lacrimi de panică. *Of Doamne*! *Ce speriat trebuie să fi fost Jude.*

— Ei nu înțeleg cum merg lucrurile. Liga e toată viața lor. Au fost… adică am fost învățați să nu avem încredere decât unii în alții.

A fost doar noroc chior că m-am întors din nou spre pârâu în acel moment, că vântul a îndepărtat crengile pinului de dincolo de râu. Altfel n-aș fi văzut sclipirea argintie a pistolului ascuns printre ramuri.

M-am aruncat peste Grasu, trântindu-l cu fața la pământ, când am auzit primul foc. Am simțit că ceva îmi smucește rucsacul și mi-am ferit fața de mica explozie de zăpadă și frunze murdare provocată de glonț când lovi pământul lângă noi.

Gloanțele țiuiau când tăiau aerul, urmărindu-ne deplasarea în timp ce ne rostogoleam înapoi la adăpostul copacilor.

— Capul jos! i-am șoptit Grasului, aproape izbindu-l la adăpostul unui tufiș des. Când l-am scos de la brâu, pistolul pe care-l luasem din torpedou era cald în palma mea. Am tras și eu, țintind spre locul în care mi se păruse că văd pe cineva, pe malul celălalt al pârâului. În mod surprinzător, împușcăturile de acolo încetară brusc.

Aerul după-amiezii se așternea între noi palid și neclintit. Avea o nuanță tăioasă; mirosea a zăpadă.

— Ruby!

O umbră întunecată căzu din copacul din spatele meu. M-am răsucit fără să mă gândesc și mi-am împins cotul în afară cu toată forța. A făcut contact cu ceva moale, care a pârâit tare.

A urmat un țipăt ascuțit de durere, apoi o bufnitură grea. Impactul a ridicat în aer rotocoale de zăpadă. M-am întors după Grasu, întinzându-mă după el prin pâcla albă și am simțit că mă apucă de antebraț o mână palidă, cu răni sau cicatrici pe fiecare articulație.

Am făcut un pas înapoi, ridicând genunchiul ca să izbesc următorul atacator, dar lupta se sfârși înainte să înceapă. Am

simțit cum o lamă rece și ascuțită mă împungea în șira spinării și am coborât brațele. M-am întors puțin ca să mă uit peste umăr la Grasu. Era cenușiu la față și plin de noroi.

— Cine sunteți? am întrebat întorcându-mă încet cu fața spre el, ținându-mă la distanță de cuțit.

— Futu-i *mă-sa*! șuieră el.

Vocea lui subțire îmi spusese deja câți ani avea, de fapt: era de-o seamă cu mine. Poate cel mult cu un an sau doi mai mare.

Băiatul pe care-l lovisem se ridică clătinându-se și-și șterse nasul cu mâneca hainei jerpelite, lăsând pe ea o lungă dâră de un stacojiu întunecat. Puștiul cu cuțitul dădu înapoi, dar nu lăsă cuțitul jos.

Nas Însângerat întinse mâna, iar eu am făcut la fel, prefăcându-mă că vreau să-i pun pistolul în palmă. În ultima clipă, am lăsat pistolul să cadă și l-am înșfăcat de mână, dând buzna în mintea lui. Trupul îi zvâcni când am preluat controlul. Am văzut în mintea lui imaginea fugară a chipului înspăimântat al lui Jude și mi-a fost suficient.

— Ce-ați făcut cu puștii ăia? am mârâit. Cu băiatul și fata de mai devreme. Unde i-ați dus?

Grasu mă privea cu o expresie ciudată, dar nu spuse nimic.

— I-au..., spuse el cu vocea schimbată din cauza unghiului dezgustător pe care-l făcea acum nasul cu fața.

Cotul mă durea și acum din cauza loviturii aplicate.

— Băieții i-au d-dus la Slip Kid.

•

Desigur.

A fost primul cuvânt care mi-a răsărit în minte, străpungând gheața care mă țintuise locului. Doar sistemul lui Clancy funcționase așa de bine prima dată – de ce n-ar încerca să-l recreeze? *Desigur.* Nu conta cine erau copiii, conta doar faptul că erau dispuși – sau ușor de convins cu abilitățile lui – să se războiască cu președintele Gray.

Desigur.

Am fost nevoită să dau drumul puștiului din strânsoare când alte patru siluete apărură dintre copacii din jurul nostru ca să vadă ce se întâmplase. Puteam controla o persoană, dar nu eram Clancy – îmi era imposibil să controlez mai mult de unul și orice încercare ar fi dat în vileag singurul atu pe care-l aveam în

clipa asta. Am făcut un pas în față, le-am arătat că nu am arme și i-am făcut semn lui Grasu să facă la fel.

— Vrem să-l vedem pe Slip Kid, am spus. N-o să opunem rezistentă.

— Pe bune? întrebă unul dintre ei uitându-se la puștiul amețit de la picioarele mele. Ai auzit, Michael, sau ți-au sărit vreo două doage când te-a pocnit?

Nas Însângerat – Michael – își scutură capul într-o evidentă încercare de a-l limpezi. O lovitură la cap era o acoperire bună pentru ce-i făcusem, dar creierașul lui își revenea atât de greu, că mă temeam că ceilalți băieți aveau să intre la bănuieli. Nu păreau dispuși și nici capabili să facă ceva fără permisiunea lui.

— Îi luăm cu noi, spuse Michael. Mișcați-vă repede. Doi dintre voi rămân pe poziția asta. O să trimit pe cineva după voi.

Ăsta e șeful? m-am întrebat. Avea o oarecare logică. Era capabil să inspire teamă numai prin simpla lui dimensiune.

L-au împins pe Grasu spre mine și am luat-o înapoi, spre pârâu. L-am luat cu brațul de talie ca să-l țin lângă mine. Ne-au luat rucsacurile și le-au pus pe umeri.

— Păi… futu-i, murmură Grasu.

Eram din nou pe teren descoperit, lângă pârâul înghețat și – cel mai important – în câmpul vizual al țintașului din copac.

M-au pipăit ca să mă percheziționeze și mi-au cotrobăit în ghete. Am încercat să nu reacționez când unul dintre ei mi-a luat briceagul elvețian ascuns în bocanc. Mă ustura fața de la aerul înghețat, dar ceea ce mi-a înghețat cu adevărat măduva în oase a fost gândul la ce aveau să găsească în buzunarele Grasului.

Probabil că Grasu îmi citi întrebarea pe față, fiindcă clătină imperceptibil din cap. Puștiul care-l percheziționa nu găsi decât un cuțit și un buzunar plin cu ambalaje de ciocolată. Deci avusese prezența de spirit să-și arunce carnetul de vânător de recompense în pădure, în timpul atacului, sau să-l lase în mașină. Slavă Domnului!

M-am întors să mă uit pe malul celălalt, evitând la milimetru picioarele Grasului, care dădea disperat din ele, ridicat de la pământ și de lângă mine.

Se zbătu prin aer în jumătatea de secundă cât i-a luat puștiului cu mâna întinsă să-l ridice și să-l arunce pe malul celălalt, folosindu-se doar de abilitățile lui de ciudat.

Am simțit smucitura caldă în plex și am recunoscut senzația. Până să apuc să protestez, am fost ridicată și eu peste pârâu și azvârlită peste Grasu cu o totală și deplină lipsă de delicatețe.

Ceilalți puști izbucniră în râs, apoi se trecură unul pe altul peste pârâul înghețat cu toată blândețea unei brize de vară. După aceea n-au mai vorbit și nu ne-au dat nici o singură explicație ori confirmare a destinației noastre. Doi au rămas în urmă ca să ne acopere urmele lăsate în zăpada albă și moale.

Am mers în tăcere. Începu să ningă; zăpada mi se prindea în păr și gene, iar frigul se strecură prin pielea hainei lui Liam. Grasu se încordă și-și frecă absent umărul vătămat. I-am prins privirea și mi-am văzut neliniștea reflectată în ochii lui negri.

— Nu pot să cred, murmură el. Iarăși!

— Mă ocup eu de el, am spus încet, luându-l de braț.

— Fiindcă te-ai descurcat așa de bine data trecută?

— Hei! își ridică Michael pistolul argintiu. Ia, gura!

Am mers pe jos așa de mult, că am început să mă întreb dacă aveam să mai ajungem vreodată la tabără sau oriunde intenționau să ne ducă. Nu mi-am dat seama că mergeam spre Nashville până nu ne apăru în față marele râu.

Am înțeles imediat de ce închiseseră inițial orașul; cu toate că fluviul ieșise din albie cu luni de zile în urmă, cea mai mare parte din apă încă nu înghețase și nici nu revenise complet la nivelul normal. Marginile apei erau umflate și înecau peisajul din apropierea lui. Fluviul era un monstru care creștea tot mai mare pe măsură ce ne apropiam de el. Era singurul lucru care ne despărțea de un depozit alb care se întrezărea pe malul celălalt, direct în fața noastră.

Pe mal ne așteptau trei plute mici, care păreau a fi doar niște lăzi și scânduri desperecheate, legate împreună cu funie albastră sintetică. Pe fiecare din ele stătea în picioare câte un puști îmbrăcat în alb, cu o prăjină lungă în mâini. Grupul nostru fu împărțit între cele trei plute, iar copiii cu prăjini ne împinseră și ne ghidară prin apa scăzută, nămoloasă, cu mișcări lente, metodice.

Mi-am încleștat pumnii pe lângă corp. Unul dintre docurile de încărcare ale depozitului era deschis, în așteptare. Pluta alunecă cu surprinzătoare stabilitate către ușa argintie rulată și încăperea întunecată dinăuntru.

Platforma de încărcare era suficient de ridicată ca să nu mai fie necesare plutele. Am fost ridicată de talie și pusă în brațele unei puștoaice care aștepta acolo. Fata care m-a prins era o ființă slăbănoagă, palidă, cu ochi verzi ieșind în evidență dintre oasele care aproape că-i tăiau pielea feței. Lăsă să-i scape o tuse udă, huruită, venită din adâncurile pieptului, dar mă luă de braț și mă târî înăuntru fără să spună o vorbă.

Pereții și podelele erau din ciment crăpat și erau plini de mâzgăleli și desene vechi care le acopereau. Depozitul era cam de mărimea unei săli de sport de liceu și încă mai păstra semne din viața lui anterioară, semne care arătau unde puteau fi lăsate cablurile și firele electrice. Peretele din spate, cel spre care ne îndreptam, fusese vopsit într-un albastru deschis, ca oul de prigor și, cu toate că cineva încercase să le acopere cu un strat de vopsea albă, încă se mai vedeau literele negre ale firmei JOHNSON ELECTRIC.

Grasu veni lângă mine și-mi făcu semn din cap către linia maronie întinsă de-a lungul tuturor pereților, cam la jumătatea distanței dintre tavan și podea. Deci așa de sus ajunsese apa râului?

Fiecare pas pe care-l făceam, fiecare voce din jur, fiecare picătură de apă căzută din crăpăturile tavanului boltit părea să aibă ecou. Sunetele ricoșau din pereții goi și din ferestrele acoperite cu lemne bătute-n cuie din jurul nostru. Cu toate că scăpaserăm de zăpadă și vânt, clădirea nu era izolată, așa că frigul persista în interior. Focuri mari erau aprinse în vechi tomberoane din metal, dar majoritatea lor erau așezate spre celălalt capăt al depozitului, nu lângă pâlcurile de copii împrăștiate pe lângă intrarea prin care veniserăm.

Locul ăsta… n-avea nicio legătură cu East River.

Iar adolescentul care stătea pe platforma ridicată din spatele încăperii, ascuns din când în când de o pâclă de fum de la țigări și de la foc, nu era Clancy Gray.

•

— Tu cine dracu’ ești?

Când am fost târâți înăuntru se stârnise un murmur scăzut, de interes, dar la auzul vorbelor mele, acesta amuți și se lăsă liniștea. Ochii mei se îndreptaseră direct spre fața puștiului, fixându-se pe ea așa de repede, că nici nu observasem ceilalți adolescenți din jurul lui până ce nu se apropiară să se uite mai

bine la mine. Fete în tricouri și pantaloni scurți tremurau ca varga, sprijinite de baza scenei sau atârnate de lăzile clădite în spatele lui, având doar vreo două pături pe care să le împartă între ele. Grupuri de băieți stăteau în jurul lor și râdeau, unii dintre ei contribuind cu propriile lor țigări la norul cenușiu de fum împuțit.

Băiatul ăsta părea a fi mai apropiat de vârsta de douăzeci de ani decât ceilalți. Avea fața brăzdată de smocurile roșcate ale unui început de barbă, pe care tocmai o freca de obrazul unei fete blonde cu păr lung și murdar, care-i stătea în poală. Tremura, dar nu-mi dădeam seama dacă de frig sau de frică. Când s-a întors să se uite la mine, am văzut că vânătaia de la colțul gurii i se întindea pe toată falca.

Părul blond al băiatului era lung, dar bine netezit spre spate și dat tot după urechi. Bocancii militari și jacheta neagră de uniformă FSP aveau pete de noroi, dar altfel arătau impecabil – un pic prea bine ca să fi fost vreodată purtate de-adevăratelea.

— Pardon? întrebă el cu accent sudist.

— Tu *cine,* dracu' ești? am repetat eu.

Toți adolescenții de pe platformă s-au întors să se uite la el, perfect sincronizați unul cu altul, dar el se holba doar la mine. Am simțit iar smucitura caldă în stomac și, cu toate că Grasul a încercat să mă prindă, picioarele mi-au alunecat peste podeaua prăfuită, spre el. Abia am reușit să mă echilibrez înainte să mă izbesc de latura platformei. Lăzi vechi, puse una peste alta, peste care bătuseră în cuie placaj deformat de apă – din asta era făcută scena aia. Tronul lui era doar un scaun pliant din metal, peste care aruncaseră o pătură pufoasă, cel mai probabil pentru efect.

Adolescentul se ridică în picioare aruncând-o pe fată de pe el. Când ea țipă, luată prin surprindere, ca să-i închidă gura îi îndesă în mâini castronul din care tocmai mânca. Mi-am înăbușit tentația de a mă uita după Vida și Jude în umbrele care se târau către noi de jur-împrejur.

— Unde i-ai găsit?

Se ghemui la marginea platformei ca să-mi studieze fața. Avea ochii verzi... în cea mai mare parte – o mare pată maro acoperea jumătatea de sus a ochiului drept.

— Sus, lângă pârâu, răspunse Michael.

— Tu, spuse șeful întorcându-se spre una dintre fetele de pe scenă, dă-i pătura până nu îngheață de tot. În seara asta, tipu’ ăsta-i rege. Uitați-vă ce pradă a adus!

Fata parcă nu reușea să priceapă de ce sau cum ar putea să-i ceară așa ceva. Se holba tâmp în tăcere la spatele lui, până ce unul dintre băieți și-a umplut pumnul cu părul ei scurt și castaniu și a izbit-o în față, către marginea platformei înălțate. Sub pătura maro de lână, călduroasă, avea pe ea doar un tricoul pătat, galben și o pereche de boxeri vechi prea mari. N-avea nici încălțări, nici șosete.

Michael îi smulse pătura dintre degete, plescăind iritat din limbă când îi simți rezistența. Unul din ceilalți puști, un băiețel, îi dădu sticla cu apă pe care o ținuse până atunci și se uită cu ochii pe jumătate închiși cum puștiul mai mare rase tot ce mai era în ea, după care o zdrobi și i-o aruncă înapoi. Apoi își reluă locul de-a dreapta șefului. Nu-nțelegeam în ruptul capului cum era posibil ca cineva să arate așa de plin de sine și mândru înfășurat într-o pătură și cu fața plină de sânge uscat.

Șeful își aruncă țigara la picioarele noastre, cu unul dintre capete încă pulsând roșu-aprins. Mi-am menținut privirea pe fâșia de piele dezgolită de deasupra gulerului jachetei lui de soldat FSP.

O jachetă care nu fusese purtată. Lucrasem la destule în Fabrică, așa că puteam s-o recunosc dintr-o privire. N-avea embleme, n-avea nici măcar pe cea standard, cu steagul american. Dacă nu le descususe pe toate – ceea ce era puțin probabil, fiindcă materialul nu părea zdrențuit – probabil că luase jacheta dintr-un transport, nu de pe un soldat.

Își desprinse privirea de la mine cât să se uite la Michael. Un zâmbet subțire, ca de rechin, i se întinse pe buze.

— El ți-a făcut asta? arătă el cu bărbia spre Grasu.

Celălalt adolescent își folosi noua pătură ca să șteargă sângele uscat care-i acoperea buza de sus. Deschise gura, dar apoi hotărî să nu recunoască faptul că o fată pe jumătate cât el îi rearanjase mutra.

Șeful se întoarse iarăși spre mine râzând gros.

— Cot, pumn sau picior?

— Cot, am zis. Mi-ar face mare plăcere să fac o demonstrație pe tine, dacă vrei.

Murmurele reveniră, iar în jurul meu se înălțară câteva chicote sălbatice. Mi-am încleștat fălcile ca să nu mai zic iarăși vreo tâmpenie. *Termină,* mi-am zis. *Tatonează terenul, vezi în ce ape se scaldă.*

— O bătăușă, întrebă el ridicând din sprâncene. Ce culoare ai, păpușă?

Nici nu mi-am dat seama că Grasu se clintise din loc până ce nu l-am văzut lângă mine.

— E Verde. Eu sunt Albastru. Iar tu ești…?

— Mi se spune Knox, răspunse el. Îți spune ceva numele de Slip Kid?

— Dacă tu ești Slip Kid, zise Grasu, eu sunt afurisitul de Iepuraș de Paște. Și ăsta vrea să fie East River?

La aceste vorbe, Knox se ridică brusc în picioare, iar zâmbetul amuzat se subție într-unul mult mai dur.

— Nu e cum te așteptai să fie?

— I-am prins tot acolo unde i-am înșfăcat și pe ceilalți doi, chiar lângă autostradă, oferi Michael informația plin de solicitudine. Și fata aia era tot Albastră. Am putea face în seara asta o inițiere…

Cu o simplă privire, Knox îl reduse la tăcere. Deasupra capetelor noastre se părea că zăpada se încălzise și se transformase în ploaie. Alunecarea ei pe panta acoperișului de metal era singurul sunet care se auzea, în afara șușotelilor curioase ale puștilor adunați în jurul nostru.

— Ce știi tu despre East River? întrebă amenințător.

— Păi, în primul rând…, începu Grasu încrucișându-și brațele la piept.

— Am auzit că e în Virginia, am intervenit eu. Într-acolo ne îndreptam când ne-au luat prietenii tăi.

Treaba stătea cam așa: sigur că puștiul ăsta îngâmfat, cine-o fi fost el și de unde-o fi venit, nu era adevăratul Slip Kid. Noi știam asta. Knox știa asta. Dar dacă ar fi știut că *noi* știam, n-aveam nicio îndoială că Knox ne-ar fi eliminat înainte să apucăm să împărtășim și altora secretul. Numele era legendar; orice puști care putea aduna așa de mulți copii și era capabil să organizeze o astfel de comunitate… de ce s-ar fi îndoit cineva că era Slip Kid?

— Impresionantă operațiunea asta a ta, am continuat, sucindu-mi gâtul ca să mă uit în spate.

Nici urmă de Jude ori de Vida. Dar ăsta era, evident, tribul de Albaștri despre care încercase Cate să ne prevină.

— Drăguțel cuibușor. Ăștia sunteți toți?

Knox pufni, făcând un semn unuia dintre puștanii mai mici din spatele lui. Băiatul, de vreo doisprezece-treisprezece ani, se înroși ca focul de emoție. Knox îi șopti ceva la ureche, băiatul dădu din cap și apoi sări în goană de pe platformă. Într-o secundă n-am mai văzut decât spatele jachetei lui bleumarin pătate cu funingine, dispărând pe una din ușile laterale.

— Eu sunt Ruby, am zis, apoi am împuns aerul cu degetul, arătând spre Grasu. Ăsta-i Charles. Cum spuneam, suntem doar în trecere, către est.

Knox reveni pe scaunul lui și, fără să aștepte vreun semn, fata dinainte se grăbi înapoi către el și-i întinse castronul cu supă. Cel puțin asta părea a fi după stropii care i-au sărit pe jachetă. Nu mi-a scăpat felul în care adolescenții din jur întindeau gâturile ca să se uite cum dispărea fiecare lingură de fiertură.

Nu te uita la Grasu, mi-am comandat. N-aș fi putut să mă abțin. Sub zdrențele de pe ea, fata era doar piele atârnată de oscioare ca de pasăre.

Knox îi făcu semn cu mâna lui Michael să înainteze, iar el și încă un adolescent ne-au golit rucsacurile pe platformă. Alte două fete, mai tinere decât prima se activară brusc și desfăcură, bucată cu bucată, pachetele de provizii pe care le împachetaserăm cu atâta grijă. Adio, batoane proteice; adio, truse de prim ajutor, sticle cu apă și pături și chibrituri…

Cu fiecare lucru pe care-l scoteau la iveală îmi era tot mai greu să-mi controlez furia. Mi-am mutat privirea de la pachete și m-am uitat în sus, la Knox, care urmărea procesul, și m-am întrebat câtă satisfacție mi-ar da, oare, să-i desfac și eu mințile, piesă cu piesă, cum făcea el cu proviziile noastre. Ar fi foarte simplu, numai dacă aș reuși să mă apropii destul de el…

Când Knox se uită iar la noi, avea pe chip o expresie cu totul nouă. Una… flămândă. Entuziasmată.

— De unde aveți toate chestiile astea?

— Am curățat o benzinărie veche, am spus, apropiindu-mă cu încă un mic pas. Sunt ale noastre. Noi le-am găsit.

— Ce-i al tău e și-al meu, iubire, spuse el. Toți cei de aici trebuie să câștige ce au.

Grasu bombăni ceva neinteligibil.

— Pune totul la păstrare, îi spuse Knox lui Michael. Apoi tu și băieții tăi puteți mânca. După pofta inimii!

Michael rânji și-și strânse și mai tare pătura peste haină. Echipa lui nu-și mai încăpea în piele de bucurie și ieșiră îmbrâncindu-se pe ușa laterală pe care ieșise mai devreme și băiatul. Toți cu excepția unui adolescent, care stătea mai la coada găștii. Era de înălțime medie și purta o haină kaki pe care o ținea deschisă fiindcă era cu un număr prea mică. Avea părul la fel de lung și zburlit ca al celorlalți din grup, dar el îl îndepărtase de pe față cu o șapcă de vânător din material gros. Probabil că ceva i-a atras atenția exact înainte să se închidă ușa, fiindcă s-a întors înapoi și s-a sprijinit de zidul de lângă ieșire.

— Sunteți cu puștii pe care i-am cules mai devreme? întrebă Knox, atrăgându-mi din nou atenția asupra lui.

Când se aplecă în față, un lanț gros de aur îi alunecă dintre tricou și jachetă.

— Bunăciunea și sperietoarea de ciori?

Hmmm... puteai să-i descrii și-așa, cred.

— Nu, am zis.

Încă un pas către el. Și încă unul.

— Habar n-am despre cine vorbești.

— Ru!

Absolut toate capetele din depozit se întoarseră către ușa aceea laterală. M-am cufundat într-un șuvoi de ușurare: acolo erau Vida și Jude, cam șifonați, dar întregi. Amândoi rămăseseră fără geci. Jude nici nu mai încerca să se prefacă că nu degera de frig, dar Vida avea fălcile încleștate și brațele strâns lipite pe lângă corp. I-am văzut scânteierea din ochi, dar nu scoase niciun cuvânt. Păcat nu se putea spune același lucru despre Jude.

— Vezi? spunea el împungând-o în braț. Ți-am zis c-o să vină!

Am oftat și m-am întors iar spre platforma pe care stătea Knox.

— Vrei să încerci și altă variantă de răspuns, dulceață? întrebă cu răceală în glas.

Am ridicat din umeri și n-am zis nimic. *Futu-i!*

— Deci, o Verde, un Galben și doi Albaștri intră în pădurea mea..., începu Knox.

Se ridică și sări de pe marginea platformei. Vida și Jude fură împinși către noi.

Se plimba în sus și-n jos prin fața noastră, spre amuzamentul celorlalți puști. Câțiva milimetri mai aproape și aș fi ajuns la el.

— Acuma… cei doi Albaștri sunt super-bineveniți aici, dar, sigur, va trebui să aflăm care dintre voi are puterea necesară ca să se alăture partidelor de vânătoare pentru a fi inițiați.

Inițiați?

— Trebuie să mă bat cu el? întrebă arțăgoasă Vida. Parcă ziceai c-o să fie o luptă dreaptă.

Knox începu să râdă… și când râdea Knox, râdea toată lumea.

— Pe bune, spuse Vida azvârlindu-și claia de păr albastru peste umăr, mai bine-l lași să plece. E de-a dreptul jalnic. O să-l pun la pământ în trei secunde. Să nu zici că nu ți-am zis.

Nedumerirea lui Jude era cât se poate de evidentă, fiindcă nu pricepea că ăsta era modul ei sucit de a-l proteja pe Grasu de o luptă pe care n-avea cum s-o câștige. M-a uimit că-i păsa atât încât să încerce.

— Spune adevărul, am zis. Dacă vrei cel mai bun bătăuș, ea e ăla, fără nicio urmă de-ndoială. Dar el știe să acorde primul ajutor. M-a cârpit de o mie de ori. Uite!

Mi-am ridicat părul ca să-i arăt cicatricea de pe frunte.

Knox n-a mușcat momeala și nu s-a apropiat s-o studieze. Și-a împletit degetele și le-a lăsat să se odihnească pe ceafă, părând să rumege situația.

— Marea întrebare e ce să facem cu tine și cu Galbenul.

Nu-mi plăcea încotro se îndrepta conversația asta. Nici lui Jude. Am simțit că începe să tremure, doar un pic, și l-am apucat de încheietură.

— Nu primim neputincioși, spuse Knox. Nu facem acte de caritate și nici nu conduc un adăpost pentru oamenii străzii. N-am de gând să irosesc mâncare pe un Verde sau un Galben. Nimeni de-aici nu poate să garanteze pentru voi, ceea ce înseamnă că trebuie să dovediți că sunteți folositori în… alte feluri.

Grasu se întoarse spre el cu pumnii strânși pe lângă corp, dar înainte să apuc să zic ceva, se auzi o voce. Era mică, mai timidă decât mi-o aminteam, dar am recunoscut-o.

— Garantez eu pentru ei.

La East River, Clancy încredințase paza taberei celor doi copii: Hayes, bruta cât un căpcăun care organiza expediții de aprovizionare, și Olivia, care coordona paza din jurul taberei. Când am văzut niște plete de culoarea mierii făcându-și loc prin mulțime, ușurarea mea n-a mai cunoscut margini, dar fața ei… am recunoscut fragmente din ea, dar arăta de parcă fusese făcută bucăți și reasamblată neglijent. Se apropie de noi, șchiopătând foarte tare.

Da, era Olivia. Dar în același timp… nu era ea.

Obrajii ei rotunzi, veșnic roșii de la alergat sau dat ordine, se supseseră atât de tare, că ochii îi păreau holbați, ca de bufniță. Bronzul auriu care-i sărutase pielea se estompase într-un cenușiu tern, iar când s-a întors să se uite la mine, groaza mi-a fulgerat inima și mi-a strâns stomacul. Aproape toată partea dreaptă a feței era țesut cicatricial încrețit, care-i trăgea în jos colțul ochiului și cobora peste maxilar, spre gât. Parcă fusese molfăită de un animal sau îi aruncase cineva în față un pumn de flăcări.

— Olivia! am icnit. Dumnezeule mare!

Cum… Nu, știam că scăpase, doar ne spusese Liam. Când focul și soldații FSP veniseră la East River, câțiva dintre puștii de la pază, printre care și Olivia, avuseseră norocul să fugă la timp. Liam fusese singurul care s-a întors să ne caute.

— Iisuse Hristoase, spuse Grasu făcând automat un pas spre ea. Ce…

— Toți patru erau cu mine când am evadat din duba în care ne adunase FSP-ul, zise Olivia, făcându-se că nu vede mâna ridicată de Grasu către ea.

Cu colțul ochiului, l-am văzut pe băiatul cu haină verde sprijinit de ușă că se îndreaptă de spate și-și face loc prin mulțime până lângă Knox.

— Ne-am pierdut unii de alții în timpul fugii prin pădure, continuă Olivia.

Olivia pe care o cunoscusem eu era așa plină de energie, că ar fi putut dărâma tot depozitul ăla, transformându-l într-o moviliță de cenușă fumegândă. Acum se mulțumea să dea din cap cu o umilință care nu-i era deloc în fire.

— Ruby a plănuit evadarea, domnule.

— A, da! zise băiatul în haină verde.

Își îndesă mâinile în buzunare și se legănă pe călcâie:

— Mi s-a părut mie că i-am mai văzut. Vreo doi copii ne-au scăpat atunci.

Olivia se uită rapid spre el cu sprâncenele încrețite într-o expresie de uimire sau confuzie. Sigur nu era recunoștință.

— Serios.

Vocea lui Knox era în continuare plată, dar i-am simțit privirea din nou asupra mea.

— Și ați petrecut ultimele câteva luni hălăduind prin statul meu?

— Am stat ascunși, am adunat provizii și am căutat-o pe Olivia, am zis repede și am aruncat o privire riscantă băiatului.

Ce joc juca?

— De ce nu i-ai zis asta lui Michael, Brett? întrebă Knox. Sau de ce n-ai zis nimic până acum?

Băiatul – Brett – ridică din umeri:

— Cred că abia acum am făcut legătura. Avea părul mai scurt – arătă el din cap spre mine – iar celălalt era îmbrăcat altfel.

— Îmi pot fi de ajutor, continuă Olivia cu ochii tot în pământ. Cel puțin până îți dovedesc că pot fi folositori.

Knox scoase un oftat exasperat. Începu iar să se plimbe în sus și-n jos și fiecare pas răsuna ca tunetul în tăcerea depozitului. Pașii lui aproape că săltau de încântare.

— Bine, zise ridicând privirea. Ia-i pe Galben și pe Verde. Și pe Charles.

Și într-o secundă, se îndepărtă unde nu-l mai puteam ajunge. Eram complet inutilă și incapabilă să-i scot pe toți de-acolo.

— Bunăciunea rămâne aici ca să ne distreze, spuse Knox dându-și părul după urechi cu un rânjet.

Făcu semn din cap băiatului din stânga lui:

— Ia-le gecile, ia orice lucru de valoare pe care ar putea să-l mai aibă la ei și ține-i afară. Acolo-i locul gunoiului.

• Paisprezece •

Ușa laterală a depozitului dădea într-o parcare uriașă. Oceanul negru era spart ici-colo de câteva corturi posomorâte, care stăteau să se prăbușească toate sub povara apei acumulate pe ele. Fiecare din ele era așezat pe câte un paiet din lemn, care juca rol de platformă plutitoare și le unea într-un fel de buclă strâmbă. Mi-a fost imediat clar de ce era nevoie de platforme: ne ridicau cu câțiva centimetri prețioși deasupra apei mâloase care acoperea toată parcarea.

Fumul se ridica alene din câteva focuri aproape stinse și se amesteca cu mirosul acru al apei stătute. Mi-am încrucișat brațele pe piept și am simțit cum se risipesc ultimele rămășițe ale furiei și disperării care mă copleșiseră când am pierdut jacheta lui Liam. La celălalt capăt al parcării erau două clădiri mici, cenușii, iar din una din ele se revărsau acum Michael și echipa lui, cu brațele pline de pâine și chips-uri. În drum spre depozit s-au întâlnit cu Brett și l-au bătut prietenește pe umăr, încercând să-l convingă să se întoarcă cu ei. Dar el le-a făcut doar semn să-și vadă de drum și a continuat să meargă spre clădirea din care ieșiseră și spre cea de alături, marcată cu un X făcut deasupra ușii cu spray cu vopsea roșie. După lacătele de pe ușă, nimeni nu ieșea și nimeni nu intra acolo.

Olivia așteptă ca vânătorii să intre înapoi în depozit, apoi se întoarse scurt pe călcâie și mă apucă de umeri.

— Doamne, Dumnezeule! spunea cu vocea tremurândă. Nu și voi! El e…

— Ce s-a întâmplat? am șoptit.

Într-o clipă, Grasu era acolo și punea unul din brațele Oliviei peste umărul lui.

— Ce dracu’ se-ntâmplă aici?

— Stai așa! Voi *chiar* vă cunoașteți? țipă Jude.

Grasu îl smuci și-l trase în adunarea noastră.

— După ce-am plecat din East River… eram în regulă…

Cuvintele stăteau să plesnească de furia înghesuită în ele.

— Împreună cu alți câțiva am găsit o mașină și am ajuns până-n Tennessee.

Am încuviințat și-am așteptat să continue.

— Bineînțeles că mașina s-a stricat. Soldații FSP fuseseră tot timpul pe urmele noastre, așa că n-am prea avut de ales. Ne-am despărțit și am fugit. Eu am luat-o prin păduri și am fost capturată de unul din grupurile de vânători ale lui „Slip Kid”.

— Păi… credeam că Slip Kid e Dichisitu’, spuse Jude strângându-se în brațe în încercarea eșuată de a-și ține de cald.

I-am tras un cot zdravăn.

— Dichisitu’? întrebă uluită Olivia.

— E porecla pe care i-a dat-o lui Clancy, am spus cu un oftat din rărunchi.

Buzele i se ridicară într-un zâmbet minuscul, înlocuit rapid de o izbucnire de durere intensă, întunecată. Mâna i se ridică de la sine spre claviculă, de parcă încerca să rețină ceva în interior cu forța.

— Știi ce s-a întâmplat, nu? am șoptit. Știi că el e vinovat?

Ea încuviință:

— La început n-am vrut să cred, dar în noaptea aia, când voi ați încercat să plecați… mi-am dat seama cum ne manipulase. Cum ne controlase. Sistemul nostru de securitate era aproape perfect și-am știut întotdeauna că Gray avea să-l lase în pace pe Clancy, ca să nu afle lumea de el. Singurul mod prin care ne-ar fi putut găsi era să fi primit coordonatele de la cineva sau să fi fost provocat de cineva și singurul dintre noi care putea face asta era… era…

Mâna îi alunecă pe lungimea gâtului ca să ascundă tremurul de acolo.

Înainte, la East River, mă cunoșteam doar în trecere cu Olivia. Tonul majorității interacțiunilor noastre era dat de prezența sau absența lui Clancy sau Liam; dacă niciunul din ei nu era prezent, abia dacă ne salutam. Ea se legase sufletește de amândoi, în moduri diferite. Liam era un om cu care îi făcuse plăcere să lucreze, care o provocase să se gândească la ce ar putea face ca să ajute copiii din lagăre, în loc să se uite cum trece timpul, ascunsă în adâncul pădurii. Dar Clancy… Clancy fusese cel pe care dorise să-l apere și să-l impresioneze.

Ca în cazul tuturor copiilor din tabără, el fusese salvatorul ei. Fusese totul pentru ea.

— I se cam potrivește Dichisitu’, spuse în cele din urmă, eliberându-se din încleștarea mea.

Am înaintat cu grijă pe paleții ce se legănau, urmând cărarea pe care o formau.

— Când m-a găsit grupul lor de vânători, singurul motiv pentru care am mers cu ei de bunăvoie a fost că voiam să ajung la Clancy, murmură Olivia. Nici nu m-am gândit cât era de ciudat că înființase așa repede o altă tabără sau chiar că scăpase din East River. Voiam doar să-l întreb de ce ne-a făcut ce ne-a făcut. Cred că l-aș fi omorât.

— O reacție absolut normală, o asigură Grasu. Ar fi fost și mai normal să-l omori încet, folosind mult foc și dălți de spart gheața.

Olivia nu s-a amuzat.

— Îți închipui cât de surprinsă am fost când m-au târât în fața țărănoiului ăluia, spuse ea. Primul lucru pe care mi l-a zis a fost că nu mai plecam din tribul lor decât într-un singur fel: dacă se hotărau să-mi arunce cadavrul în râu.

Am scuturat capul ca să risipesc bâzâitul furios dintre urechi și să mă concentrez la momentul de față, nu la ce aveam să-i fac jigodiei.

— Care-i treaba cu el?

— Cu Knox?

Olivia se uită în jur, dar eram singuri.

— N-am reușit să aflu. Cică ar fi evadat din arestul FSP acum câțiva ani și de atunci s-a ascuns prin diverse zone din Nashville până ce a venit inundația. Nu știu cum i-a convins pe primii copii de aici să i se alăture, dar îți spun sigur că cea mai mare parte dintre noi nu ne-am alăturat tribului din proprie inițiativă.

Sprâncenele groase ale lui Jude erau una de încruntare:

— De ce urăște așa de tare celelalte culori? Ce s-a întâmplat?

Olivia ridică dintr-un umăr:

— Cine știe? Nimeni nu e dispus să-i stârnească furia cu întrebarea asta. Și-așa trebuie să ne batem pe fiecare firimitură de mâncare.

— Chiar voiam să te întreb. Se pare că nici măcar pe Albaștrii de aici nu-i tratează prea bine, am zis. De ce stau cu el? De frică?

Făcu semn cu bărbia spre copacii din cealaltă parte a parcării, de dincolo de corturi.

— Dacă ai încerca să fugi, ai da peste patrula lui, iar dacă dai peste patrula lui, nu te mai întorci. E deja crunt că-ți ia tot ce ai

și apoi te obligă să-ți „câștigi” înapoi propriile lucruri, dar dacă nu muncești destul, sau nu-l lingușești destul, sau nu-l *distrezi,* ești trimis aici. Sau ești dat la schimb.

— La schimb…?

N-o mai văzusem niciodată pe Olivia cu ochii-n lacrimi.

— El… Așa obține mâncare. Ai văzut baricadele din jurul orașului, nu? Alea pline cu soldați? Predă copiii pe care-i consideră inutili și-i dă la schimb pentru țigări și mâncare. Numai că acum ăia îi cer tot mai mulți copii și îi dau tot mai puține lucruri la schimb. Mă mir că n-au venit peste noi să ne ia, dar se pare că a reușit să țină locul ăsta secret.

Credeam că tremurul vine de la ea, dar apoi m-am uitat în jos la mâinile mele.

Olivia își mușcă buza.

— Și bineînțeles, *bineînțeles* că ia puștii din Cortul Alb, ăia singuri pe lume. Știe că eu nu pot face nimic să-l opresc și că ei nu se pot opune. Singura dată când am încercat, a luat doi puști în loc de unul.

— Dar puștiul ăla… Brett? am întrebat. Ți-a ținut partea. N-ai putea…

— Nu merge așa, spuse Olivia. Nu e ca Michael, dar Michael e al doilea după Knox. Brett îmi mai aduce din când în când lucruri pentru copiii de aici, dar dacă l-ar prinde Michael… ar fi următorul dat la schimb.

Cortul Alb era exact asta: un cort mare și strâmb, construit din foi de prelată albă, pătată, mai la distanță de celelalte. Duhoarea lui aproape că a ajuns la noi înainte să dăm cu ochii de el. Olivia își ridică peste gură bandana roșie care-i atârna la gât. Aerul era așa de greu, așa de încărcat de putoarea dejecțiilor umane, că aproape că nu mai puteam respira.

— Trebuie să-l luați și să plecați cât încă mai are o șansă, spunea Olivia. Cât timp prietena voastră e în depozit, n-o s-o poți lua. Dar poți să-l iei măcar pe el. O să te-ajut. Aveți șanse ca împreună să învingeți patrula.

Mâna lui Jude îmi încleștă brațul.

— Stai liniștit, i-am zis. Nici nu se pune problema. N-o s-o lăsăm aici.

Aprobă din cap, apoi se uită în urmă, la depozit, cu chipul crispat de îngrijorare:

— O să-i facă rău, nu-i așa?

Am ridicat o sprânceană:

— Sunt mult mai îngrijorată de ce-ar putea să le facă *ea* lor!

— Olivia? o strigă blând Grasu. Ce s-a întâmplat?

Se oprise exact la intrarea în cort și mâinile ei mototoleau pânza. Își plecă fruntea și o sprijini de țesătura din deschizătură.

— E… Îmi pare rău… Am încercat, am încercat cât de tare-am putut, dar…, spuse Olivia cu voce chinuită. Sunt singura care-i ajută. A încercat și el o vreme, dar…

— El? am repetat simțind cum mi se oprește inima. Cine?

Olivia clipi, expresia buimacă fiindu-i mutilată de cicatricile de pe chip:

— N-ați… Nu după Liam ați venit?

Nu-mi amintesc când am împins-o ca să trec, dar îmi amintesc cum mâinile mele, palide ca pânza cortului vast, smulgeau deoparte cearșaful vechi ce servea drept ușă. Înăuntru, duhoarea era și mai puternică și era amestecată cu mirosul grețos de mucegai și apă împuțită. Am clipit ca să-mi forțez ochii să se adapteze la lumina scăzută. Când am pășit înăuntru, paleții de sub picioare au început să scârțâie și să geamă, iar unul dintre ei se rupse cu totul.

Erau așa de mulți… cel puțin douăzeci și cinci de copii, aliniați pe ambele laturi ale cortului. Unii erau făcuți covrig pe-o parte, alții înfășurați în cearșafurile subțiri care-i înveleau.

Și Liam, drept în mijlocul lor.

•

Am mințit.

Am mințit-o pe Cate. I-am mințit pe ceilalți. M-am mințit pe mine. În fiecare zi. În Fiecare. Zi.

Fiindcă ăsta era adevărul. Ăsta de aici, sfâșiindu-mă pe dinăuntru ca să iasă la lumină, trăgându-mi picioarele spre colțul îndepărtat al cortului, ridicându-se ca un vaier.

Regretam ce făcusem.

Văzându-i acum chipul, văzând felul în care mâinile lui crăpate și lovite zăceau moi, cu degetele ușor îndoite, pe pătura galben-deschis care-l învelea, am regretat atât de profund, cu o durere așa de vie, încât trupul începu să mi se chircească înainte să apuc să fac un singur pas spre el.

Luni de zile chipul lui existase pentru mine doar pe ecrane de calculator, unde uitătura lui încruntată era captivă pentru totdeauna în fișiere digitale. Era pus la păstrare în amintirea

mea, dar văzusem cu ochii mei cum se denaturează și se estompează amintirile odată cu trecerea timpului. Era cumplit de egoist, oribil și pervers din partea mea, dar preț de trei clipe lungi nu m-am gândit decât că ar fi trebuit să-l țin cu mine.

Mi-a fost dor de el. Mi-a fost dor, dor, Doamne, așa dor de el!

În jurul nostru, totul în cort era nemișcat și foarte tăcut. Mi-am trecut degetul pe marginea păturii lui scămoșate. Cineva îl lăsase doar într-un tricou gri. Picioarele goale ieșeau către mine de sub pătură, palide, cu o ușoară nuanță albăstruie. Am simțit că mi se golesc plămânii de aer. Ultima dată când îl văzusem, fața îi fusese presărată cu vânătăi și tăieturi, mulțumită unei tentative eșuate de evadare din East River.

Dar ăsta era chipul pe care mi-l aminteam, cel văzut în acea primă zi, în dubă. Cel care nu fusese vreodată în stare să ascundă niciun gând. Ochii îmi rătăciră de la fruntea lată, netedă, de-a lungul maxilarului puternic, neras, la acea buză inferioară plină, acum arsă și crăpată de frig, la părul încâlcit și mai închis la culoare, prea lung chiar și după standardele lui.

Aerul care-i umplea plămânii ieșea înapoi cu un huruit oribil, șuierat. Mi-am întins mâna și am încercat s-o fac să se oprească din tremurat înainte să i-o așez pe piept. Voiam să număr perioada dintre respirații, ca să mă asigur că, chiar și așa, superficial, pieptul lui încă se mișca. Abia-l atingeam, dar ochii i s-au deschis. Albastrul ceresc căpătase o tentă sticloasă și ardeau de febră pe fața lui murdară. S-au închis încet la loc și aș fi jurat că colțurile gurii i se ridicaseră într-un surâs slab.

Dacă o inimă s-a frânt o dată, n-ar trebui să i se mai întâmple asta și a doua oară. Dar iată-mă și iată-l și totul era mult mai cumplit decât mi-aș fi putut imagina vreodată.

— Lee, am zis apăsându-mi iar mâna pe pieptul lui, de data asta mai tare.

I-am pus cealaltă mână pe obraz. De asta mi-era teamă... obrajii nu-i erau roșii de la frigul mușcător. Era fierbinte la atingere.

— Liam, deschide ochii.

— Aici... bolmoji el, foindu-se sub pătură... Aici erai. Poți să... Cheile sunt... Le-am lăsat pe...

Aici erai. Am înțepenit, dar nu mi-am retras mâna.

— Lee, am repetat, mă auzi? Înțelegi ce spun?

Ochii i se deschiseră cu o fluturare din gene.

— Îmi trebuie…

Paietul scârțâi când Grasu îngenunche lângă mine.

— Ce faci, amice, spuse sugrumat, aplecându-se să pună dosul palmei pe fruntea lui Liam. De data asta ai reușit să dai ca prostu' de ditai beleaua.

Ochii lui Liam se îndreptară spre el. Crisparea de pe chipul lui parcă se evaporă, înlocuită de o expresie tâmpă de nesfârșită bucurie.

— Grăsuleanu?

— Da, da, eu sunt, nu mai face mutra aia de fraier, spuse Grasu, deși fața lui avea o expresie identică.

Liam se încruntă:

— Ce…? Dar ești… Ai tăi?

Grasu se uită la mine:

— Mă ajuți să-l ridic în fund?

L-am apucat fiecare de câte-un braț și i-am tras trupul inert în capul oaselor. Capul lui Liam se dădu pe spate, căzând, în cele din urmă, în scobitura dintre umărul și gâtul meu.

Am trecut cu degetele peste striațiile coastelor, așa de ieșite în afară, că puteai să le numeri. Era așa de slab… Mi-am apăsat degetele pe nodurile proeminente ale coloanei vertebrale și am făcut eforturi uriașe să nu plâng.

Grasu își apăsă urechea pe pieptul lui Liam.

— Trage adânc aer în piept și suflă-l tare afară.

Mâna dreaptă a lui Liam se ridică moale și bătu ușor de câteva ori, cu stângăcie și afecțiune, fața prietenului lui:

— … și eu te iubesc.

— Respiră adânc și lung, repetă Grasu.

Respirația n-a fost nici lungă, nici adâncă, dar am văzut aburul ieșind și risipindu-se.

Grasu se lăsă pe călcâie, își îndreptă ochelarii și-mi făcu semn să-l ajut să-l întindem cu grijă la loc. Mi s-a părut că-l aud mormăind:

— Aici?

Dar Grasu mă dădu deoparte cu un ghiont și-i apucă mâna ca să-i ia pulsul.

— De când e așa? întrebă Grasu.

Pentru prima dată am reușit să-mi desprind privirea de pe chipul lui Liam. Olivia stătea în spatele nostru, cu chipul plin de

pete roșii de la cicatrici și de la ger. Jude înlemnise la intrare, cu gura deschisă într-o expresie de intensă și completă groază.

— A fost prins acum vreo săptămână jumate și avea o răceală tare nasoală, de care nu reușea să scape, explică Olivia cu un ușor tremur în voce. Mi-am dat seama imediat că ceva nu era în regulă. Îl tot întrebam de voi și el… părea așa de dezorientat… Apoi a făcut febră, și… a ajuns așa.

— Ce-i cu el? întrebă Jude. De ce se poartă așa?

Ca și cum voia să-i răspundă la întrebare, Liam se suci brusc pe-o parte, cu chipul răvășit de efortul de a tuși. O tuse adâncă, productivă, care-i zgâlțâi tot trupul și-l lăsă aproape sufocat. Mi-am ținut o mână pe abdomenul lui, ca să mă mai liniștească pulsul lent, dar constant pe care-l simțeam acolo. Doamne, chipul lui… nu-mi puteam lua ochii de la el mai mult de câteva secunde.

— Cred că are pneumonie, spuse Grasu. Nu pot să fiu sigur, dar asta pare să fie. Dacă ar fi să ghicesc, asta au și majoritatea puștilor de aici.

Se ridică, clătinându-se puțin.

— Cu ce-i tratezi?

Din clipa în care intraserăm în cort până în acest moment, șocul și groaza de a-l vedea pe Liam așa fuseseră de-ajuns ca să mă facă să-mi uit chiar și furia. Dar realitatea cruntă din jur începu să capete contururi solide și simțeam cum fierbințeala mi se ridică în piept, sucindu-se și răsucindu-se întruna, până ce am simțit că o să scot flăcări pe nări.

Cuvintele Oliviei se revărsară unul peste altul într-un șuvoi disperat:

— Cu nimic! Nu avem nimic! Trebuie să cerșesc mâncare, suntem înconjurați de apă, ne înecăm, practic, în ea, dar nu pot să obțin un strop care să se poată bea!

— Nu-i nimic, i-am spus. Liv, liniștește-te. Știu că faci tot posibilul. Ai ceva în mașină? am întrebat uitându-mă în sus, la Grasu.

— Nimic destul de puternic pentru așa ceva, spuse el. Înainte de toate, trebuie să-i încălzim, să-i uscăm și să-i hidratăm.

Olivia încă mai clătina din cap:

— Am încercat de atâtea ori, dar refuză să-i mute pe bolnavi în depozit. Majoritatea nici nu sunt Albaștri și singurul motiv pentru care au ajuns în halul ăsta e că a refuzat să-i pună la

muncă și dacă nu muncești, nu primești mâncare. Și nu ai voie în depozit. Eu cred sincer că încearcă să-i ascundă de ceilalți.

Ei, bine, de mine nu-i putea ascunde. Nu putea ascunde ce-i făcuse lui *Liam.* M-am simțit cuprinsă de o furie pură, neclintită. Nici dacă aș fi vrut, n-aș fi putut-o înăbuși. Eram deja în picioare, repezindu-mă spre ieșire, cu un singur gând în minte, repetat la nesfârșit, amplificându-mi furia până ce eram pe cale să explodez.

— Unde te duci? întrebă Jude pășindu-mi în cale. Ruby?

— Mă duc să rezolv problema.

Era o voce străină. Calmă, sigură.

— În niciun caz! spuse Grasu. Dacă te prinde cineva în timp ce-l influențezi? Ce crezi c-o să pățești?

— Să-l influențezi? Cum ar fi făcut Clancy? întrebă Olivia.

Ochii i se măriră un pic când mă văzu încuviințând.

— A! Am crezut... Chiar m-am întrebat de ce era așa de interesat de tine. De ce s-a zbătut atâta să te împiedice să pleci.

— Jude, ajută-l pe Grasu, am zis. Găsiți o soluție ca să faceți un foc aici fără să ia foc totul. Ții minte cum se face, corect?

Încuviință din cap, cu chipul încă strâmbat într-o expresie de profundă nefericire.

— Trebuie să faci ceva. Trebuie să-l oprim, să-l facem să-și dea seama că nu e bine ce face. Te rog!

— Ruby, mă strigă Olivia.

Apoi rosti cu voce limpede, fiecare cuvânt rece și dur ca de stâncă:

— Distruge-l.

Mintea îmi zumzăia, trezită dintr-un somn lung, neplăcut. Trecuse ceva timp. Pumnul drept se încleștă pe lângă picior, de parcă fiecare deget își imagina cum ar fi să se vadă strâns în jurul beregatei lui. Avea să fie simplu – nu trebuia decât să ajung aproape de el.

Știam că asta ar fi făcut Clancy. Credea că e dreptul nostru să ne folosim abilitățile, că ne fuseseră date cu un scop. Trebuie să le folosim, spusese el, ca să-i ținem la respect pe ceilalți.

Tonul mătăsos al vocii lui alunecă prin mine, urmat de un fior, ca un ecou. Când spusese asta, ochii lui negri sticleau feroce, arzând de convingere. La acea vreme, mă îngrozise. Mă îngrozise ce putea să facă... și ce ușor îi era.

Și eu aveam acele abilități. Indiferent de motiv, indiferent de ce spuneau cercetările ascunse în serverele corporației Leda, puteam să îndrept aproape toate nedreptățile comise de Knox împotriva acestor copii. Iar Jude apelase la mine fără să ezite, cu toată încrederea. De parcă era cel mai natural lucru din lume ca eu să fiu cea care rezolvă situația asta. Începeam să-mi dau seama cum stăteau lucrurile.

Distruge-l. Aveam să-i fac mai mult de-atât. Aveam să-l umilesc, să-l calc în picioare, să-l transform într-o carcasă goală în care singura amintire să fie fața mea. Aveam să-l hăituiesc și-n somn. Aveam să-l fac să regrete clipa în care hotărâse să-l țină aici pe Liam și să-l lase să moară afară.

— Ai grijă, șopti Jude dându-se din calea mea.

— Nu-ți face griji pentru mine, am spus. Vezi dacă nu găsești pe-aici o haină neagră. Verifică-i buzunarele să vezi dacă n-a găsit și luat și stick-ul de memorie.

— Ne vedem curând, cât numeri în gând, spuse el.

— Nu umbla hai-hui, floarea soarelui, am murmurat. Am simțit privirea lui Grasu țintită în spatele meu, dar nu m-am întors; n-am putut, de teamă că aveam să încremenesc pentru totdeauna în loc, privindu-l pe Liam cum dispare sub ochii mei.

Sunt aici, mi-am spus pășind afară, în ploaie. *El e aici. Suntem cu toții aici.*

Și o să plecăm cu toții. Azi.

• Cincisprezece •

Băiatul care păzea ușa depozitului nu putea fi mai mare ca mine, dar era mult mai înalt și mai solid. În urmă cu câteva luni, asta ar fi constituit un obstacol serios.

— Nu te apropia! strigă când mă văzu pășind hotărâtă spre el. Nu mai poți intra până ce nu-ți dă voie Knox.

Îi dăduseră un pistol, dar mi-am dat seama după cum îl ținea că nu știa sau nu voia să-l folosească. Am întins mâna și mi-am trecut degetele peste mâna lui întinsă. Am oprit valul de amintiri înainte să apuce să se ridice spre mine; cumva, furia îmi ascuțea abilitățile, le făcea mai eficiente.

— Stai jos și rămâi acolo, am poruncit și am împins ușa.

Instructorul nostru de lupte ne spusese cândva că, atunci când încerci să rezolvi o dispută fără violență, furia e cea mai „neproductivă” emoție în voia căreia te poți lăsa. Nimeni nu poate purta o conversație rațională cu o persoană care vede roșu de furie. Mă rog. Mie mi s-a părut o cale destul de productivă de a obține ce vreau. Am lăsat vântul să trântească ușa după mine.

Am rămas în întuneric, clipind ca să-mi obișnuiesc ochii cu lumina scăzută. Am simțit mișcare lângă mine. Un umăr solid, gros, apăru drept în fața mea, blocându-mi înaintarea, dar și câmpul vizual. Am urmărit cu privirea linia hainei verzi până la fața sumbră a lui Brett.

— N-ai voie aici, șopti el.

Am simțit cum încerca să-mi îndese ceva în mâini și m-am uitat în jos. Își scosese căciula și o umpluse cu pachețele mici de biscuiți sărați.

— Ia asta și pleacă până nu te...

Tocmai îl apucasem de încheietură, când ochii de pe platformă mă remarcară, în sfârșit, în mulțimea cufundată în penumbră.

— Măi, să fie..., strigă Knox. Ia uite ce-aduse vântul!

M-am uitat în jur și am descoperit cu surprindere că erau de două ori mai mulți copii ca înainte împrăștiați prin hală. Majoritatea erau adunați lângă platformă, așezați pe jos în

grupuri, cu pungi de chipsuri și cutii cu cereale deschise în fața lor. Era îmbrăcați în nuanțe de gri și alb… poate vânători întorși de la vânătoare? Băieții și fetele de la celălalt capăt al depozitului erau întinși pe ciment și se mișcau doar cât să-mi dau seama că încă mai respirau. Lângă ei nu era niciun foc și nicio firimitură de mâncare.

M-am forțat să trag adânc aer în piept și mi-am relaxat fața într-un zâmbet fals. Trebuia să operez încet, să-l fac să-și lase garda jos ca să mă pot apropia de el. Fiecare nerv din trupul meu țipa la mine să mă mișc, să alerg și să-l înșfac. Inima sălta: *acum, acum, acum.* Dar erau prea multe trupuri între noi. Prea multe mâini înarmate.

Din scaunul său, Knox se aplecă în față:

— Vrei să-mi zici ceva?

Atunci am observat claia de păr albastru-electric a Videi strălucind dincolo de umărul lui. Se mișca cu grijă, ocolind și strecurându-se cu lungile ei membre grațioase printre trupurile de pe scenă.

Expresia de pe chipul ei îmi spuse totul. Dacă Knox făcea greșeala să se lase în clipa aia pe spătarul scaunului, Vida ar fi găsit bucuroasă o cale să-i rupă gâtul.

Ești bine? am întrebat doar cu buzele. Încuviință scurt și coborî rapid ochii spre Knox, apoi îi ridică iar spre mine. Am înțeles ce-mi spunea să fac.

De pe locul în care pipăia pieptul unei biete fete care tremura, Michael se ridică și-mi blocă iar vederea spre Vida.

— Voiam doar să știu ce ar trebui să fac ca să te conving să mă lași să merg la vânătoare, am spus.

Mi-am strecurat mâinile înghețate în buzunarele din spate ale pantalonilor și m-am apropiat de scenă.

— Să mă lași să aduc provizii pentru toată lumea?

Knox dădu capul pe spate râzând. Câțiva dintre băieții mai mici și fetele așezate pe platformă la picioarele lui scoaseră ei și râsete forțate, șuierate. Mi se făcu pielea de găină – parcă o haită de câini cu corzile vocale tăiate încerca să latre.

Am simțit că cineva se mișca în spatele meu, apropiindu-se, dar nu m-am întors să văd cine era. N-aveam de gând să le permit puștilor ăstora să mă intimideze. Michael putea să mă lovească, Brett mă putea scoate afară cu forța, dar ce le puteam eu face depășea planul fizic.

— Tu? pufni Michael. O *Verde*?

— Care-i problema? am întrebat. Nu-mi spune că ți-e frică să nu arăt tuturor că voi, ăștia, Albaștri, nu sunteți, de fapt, cu nimic mai speciali decât noi. Totdeauna am auzit că sunteți numai mușchi și zero creier.

Așa cum mă așteptam, era clar că nu era obișnuit să i se vorbească așa. Bătăușul din el era fascinat și, în același timp, foarte, foarte furios. Probabil pentru că toți cei din jurul nostru păreau să înceapă să se întrebe de ce nu puteam să mă duc să le aduc proviziile de care aveau atâta nevoie.

Knox se ridică încet, scuturând pe jos scrumul țigării.

Vino-ncoace, am spus în gând. *Vino-ncoace ca să pun capăt circului ăstuia.*

În adâncul minții mele se porni firicelul subțire care deveni rapid un șuvoi clocotitor, care urla să iasă afară. Puteam s-o fac. Încă un pas și aveam să-i arăt de ce cei ca mine erau clasificați drept Portocalii, iar cei ca el doar Albaștri.

Aveam să-l fac bucăți.

Părul lui Knox alunecă în față de după urechi. Când îl dădu la loc, în spate, am văzut că își pusese pe fiecare deget inele împletite din hârtii viu colorate. Parcă erau... Parcă erau făcute de un copil plictisit din învelitori de bomboane. Nu știam ce dracu' erau sau de ce le purta, dar mi-a venit o idee.

— Ce zici de-un schimb? am întrebat. Dacă nu muncești nu mănânci, corect? Mă lași să mă alătur unuia dintre grupurile de vânătoare ca să primesc mâncare, iar eu aduc destulă mâncare ca să aibă toată lumea ce mânca toată iarna.

Knox pufni disprețuitor dând ochii peste cap.

— Nu mint, am zis. Ai văzut ce-aveam în rucsacuri. Și aia a fost doar ce-a încăput acolo. A trebuit să lăsăm în urmă munți de provizii.

Buzele pline și trandafirii ale Videi se despărțiră într-o întrebare tăcută.

Sigur că mințeam. Știa asta. *Hai odată*! am gândit. Trebuia să accepte. Simțeam cum puștii din jurul nostru deveneau tot mai înflăcărați. Se uitau la mine cu o lumină nouă în priviri.

— Erau pereți plini cu conserve și canistre cu apă curată. Am văzut chiar și hârtie igienică, am adăugat, fiindcă, hai să fim sinceri, există lucruri pe care le dorești dar nu-ți sunt neapărat

necesare. Haine, pături... de toate. Ai putea aduna un inventar frumușel aici.

Când am terminat de vorbit era așa de liniște în hală, că se auzea *pic, pic,* picurul apei prelinse dintr-o crăpătură în acoperiș.

— Zău? Și unde e această țară a minunilor? Imediat după nicăieri, prima pe dreapta, către imaginația ta?

Knox se plimba iar în sus și-n jos pe scenă, blocat în continuare de copiii așezați pe marginea ei. Dacă nu punea mai repede botul, aveam să fiu nevoită să sar eu pe scenă.

— De ce ți-aș zice, dacă tu nu vrei să-mi dai ce-ți cer? am întrebat.

Așa mergeau relațiile în ziua de azi. Nimeni nu ridica un deget pentru altcineva dacă nu avea ceva de câștigat. Era evident că și Knox văzuse destul din lumea în care trăiam ca să-și dea și el seama de asta.

Dar nu-i plăcea.

Hai, mi-am spus turbată de furie. *Hai odată*!

Dintr-un salt, coborî de pe platformă, iar eu am fost izbită în spate și azvârlită pe ciment de două mâini invizibile. Dinții îmi clănțăniră și abia am reușit în ultima clipă să-mi salvez vârful limbii. Hohotele de râs ale lui Michael au explodat în jurul meu, de parcă ecoul lor ricoșa din siluetele timide și tăcute care ne înconjurau.

— Crezi că sunt obligat să-ți dau ceva la schimb? scuipă Knox. Crezi că n-am alte metode prin care să vă fac să vorbiți și pe tine și pe prietenii tăi?

Aveam palmele lipite de podea, iar încheieturile îmi zvâcneau în urma impactului. Puștiul ăsta avea mai multă mândrie decât lăcomie și nu mă așteptasem la asta. Nici măcar nu-și dădea seama că dacă avea la dispoziție mai multă mâncare și provizii avea și mai multă putere. Vedea doar o fetiță care se dădea mai deșteaptă ca el, care-i oferea o soluție la o problemă pe care el o crease și care stârnea întrebări nedorite în mințile copiilor din jurul lui. Chiar dacă puștii nu mă credeau, *voiau* să mă creadă.

— Sigur că ai, se auzi vocea Videi. Dar ești dispus să pierzi vremea și să riști ca Garda Națională să se întoarcă și să adune tot?

Se așezase confortabil în scaunul lui Knox, spre groaza vizibilă a tuturor puștilor din apropiere.

Michael se răsuci pe călcâie, iar furia i se ridica de pe umeri ca un abur.

— Knox! Îi permiți așa ceva?

— Nu-mi spune că ți-e frică de o mână de soldăței, continuă Vida studiindu-și unghiile rupte. De-aia tot încerci să o faci să pară o mincinoasă? Fiindcă te temi de ce s-ar întâmpla dacă spune adevărul?

— Ei, hai, se auzi vocea lui Brett de undeva din dreapta mea. Trebuie să recunoști că sună prea bine ca să fie adevărat. Am cutreierat malurile râului în sus și-n jos de un milion de ori după mâncare și n-am găsit niciodată nici măcar o pungă goală de chips-uri.

— Deci ai da cu piciorul unei șanse ca asta? am întrebat. După ce ai văzut deja dovada?

Cu tot aspectul lui de bătăuș, când venea vorba de-o confruntare, Brett era surprinzător de rezonabil.

— Aș putea să mă duc eu cu ea… ca să mă asigur că nu încearcă să ne tragă pe sfoară. Nu mă deranjează să mai fac un drum cu echipa ca să aduc proviziile…

— Ai putea? *Tu*? Pe bune?! îl repezi Michael. Nu *te* deranjează? Despre ce echipă vorbești? A mea? Crezi că nu știu ce încerci să faci, băi, pulică? Crezi că n-am observat tentativele tale jalnice de a-mi fura locul…?

Knox ridică o mână ca să-i oprească înainte să înceapă să-și dea târcoale ca două mâțe sălbatice lihnite de foame.

— Răspunsul e nu. Nici acum, nici altă dată.

— Nu mă mir, am zis ridicându-mă în picioare. Ai lăsat copiii ăia să moară afară, în ger. De ce ți-ar păsa vreun pic de cei de-aici, ca să le dai mâncarea și proviziile de care au nevoie?

Poți atinge punctul sensibil al cuiva de o mie de ori ca să obții ce vrei, dar vine un moment când îți alunecă degetul și ajungi să atingi ce nu trebuie.

— Michael, murmură Knox, încremenit dintr-odată în loc.

Vida reușise să arunce o vrajă așa de puternică asupra încăperii, că a fost nevoie ca Knox să-i rostească numele de două ori ca să-l scoată din amorțire.

— Ia aceste două… perle de fete și scoate-le afară.

— Knox, începu Brett. Cum rămâne cu proviziile…?

Pumnul lui Knox zbură rapid și-l pocni pe băiat sub bărbie.

— Scoate-le *afară.* Dacă-s așa dornice să se facă vânători, pot s-o dovedească la inițierea din seara asta, așa cum a trebuit să facă toată lumea.

Vida se împinse din scaun în picioare și ateriză pe podea lângă Knox. Cu sau fără voia lui, ochii îi alergară peste chipul și trupul ei, peste fiecare centimetru dezgolit de piele cafenie, catifelată.

— Dacă treceți de inițiere, vă primim. Dar dacă vă mai văd o dată mutrele înainte să trimit pe cineva după voi, o să vă dau foc cu mâna mea.

— Bate palma, i-am cerut, străduindu-mă să-mi ascund rânjetul.

Am întins mâna și creierul îmi cânta de satisfacție la gândul acum avea să fie, ce-aveam să-i fac ca să-l umilesc, așa cum îi umilise el pe toți cei din jur.

Knox veni spre mine cu chipul oțelit și fălcile încleștate. Ridică o mână spre a mea și exact când degetele lui ajunseră lângă ale mele, se suci și mă înșfăcă de capătul cozii despletite. Până la urmă, a fost cu o secundă mai rapid decât instinctele mele. Își apăsă capătul aprins al țigării în palma mea stingându-mi-o de piele, apoi mă izbi de el.

Durerea era viscerală și orbitoare. N-am țipat. N-am scos nici măcar un suspin, ca să nu-i dau satisfacție. Dar în clipa în care s-a uitat peste umăr la mine rânjind, am știut și că nu reușisem să-mi înfig ghearele în el.

•

Ne-au dus în cealaltă parte a depozitului, către o zonă împrejmuită cu gard metalic, de unde nu se vedeau nici ușa, nici corturile, și în care erau încuiate generatoare și aparate de aer condiționat moarte.

O singură privire spre viitorul nostru habitat și Vida începu să dea cu picioarele și să mârâie, luptându-se cu cei doi tipi care o țineau. Aceștia au ridicat-o în aer și au aruncat-o înăuntru, acompaniați de urletul ei înfiorător. Eu aveam dureri așa de crunte, că n-a fost nevoie decât de un ghiont din partea tipului care mă ținea de braț ca să intru singură în cușca din plasă de sârmă.

Am așteptat să încuie lacătele și să se îndepărteze spre clădire și abia apoi am căzut în genunchi. Mi-am apăsat palma

bășicată într-o băltoacă de zăpadă semitopită, înghițind un scâncet. Usturimea îmi spintecase orice alt gând din minte.

Alături, Vida se ridică în fund și-și trase picioarele după ea, ca să se poată sprijini de gard. Închise ochii și inspiră adânc.

— Nu-mi spune, spuse după ce se calmă. L-ai găsit pe Făt Frumos în Cortul Alb?

— Pe el și încă vreo douăzeci, am zis, urând faptul că-mi tremura vocea.

Parcă-mi luase foc toată mâna. Am încercat să o scutur ca să scap de senzație, dar usturimea parcă-și croia drum tot mai adânc, prin fiecare strat de piele.

— Ia să văd, spuse Vida.

Când nu mi-am întors palma-n sus, o întoarse ea. Spre surprinderea mea, și ea vibra de propria ei furie.

— Futu-i! Îl omor.

Îmi așeză cu grijă mâna înapoi în fleșcăială, cu palma în jos.

— Am dat-o-n bară, am zis. Eram chiar lângă el. Era chiar lângă mine. Trebuia să... să-mi folosesc cealaltă mână sau...

— Tâmpito, mă lași? spuse ea. Dacă ai fi fost în stare să-ți revii suficient de repede ca să faci ceva, atunci chiar că n-ai fi fost ființă umană!

— Și ce-aș fi fost?

Ridică din umeri:

— Manechin de plastic? O javră insensibilă și fără suflet care se hrănește cu nefericirea altora și e fizic incapabilă să plângă altceva decât lacrimi de sânge?

Mi-am flexat în poală cealaltă mână.

— Asta mi-e reputația în CG?

— Ți se spune Meduza, răspunse Vida. O singură privire în direcția ta și creierul se face stană de piatră.

Inventiv. Și foarte potrivit.

— Unde-s ceilalți? întrebă ea.

— În Cortul Alb de afară, am răspuns.

M-am sprijinit cu spatele de un aparat de aer condiționat din oțel ca să mă uit la Vida.

— Toți sunt foarte, foarte bolnavi. Jumătate arată de parcă-s deja morți.

— Așa de rău e? întrebă. Și Stewart la fel?

— Mda.

— Futu-i, murmură ea. Chiar mă întrebam de ce aveai atâția draci pe tine.

— Mda, am zis simțind cu furia începe să ridice din nou capul.

Îl avusesem… fusese *chiar lângă mine* și am fost prea proastă sau prea înceată ca să pun capăt întregului capitol.

— Auzi, iubire? spuse ea. Acum și eu sunt băgată-n chestia asta și am o groază de experiență în a trage de coarda sensibilă diverse jigodii, ca să le fac să cânte cum am eu chef. Ai nevoie de întăriri, deci stai liniștită, sunt lângă tine. Nu mai încerca să te convingi că ești în beleaua asta de una singură.

Am ridicat uluită privirea.

— Dar, ca să n-avem vorbe – continuă ea, de data asta în vechiul ei stil – dacă o să fie cazul să ne batem una cu alta pentru căcatul ăsta de inițiere, tot o să te fac arșice.

• Șaisprezece •

Am rămas încuiate suficient de mult încât puțina lumină solară pe care o vedeam să se prelingă în întunericul timpuriu al nopții de iarnă. Suficient de mult încât să ne apuce foamea, încât o bură de ploaie să se transforme într-o fulguială și Jude să părăsească îngrijorat adăpostul Cortului Alb și să vină să ne caute.

Fără niciun fel de electricitate care să aprindă stâlpii de iluminat din parcare, era aproape imposibil să vezi ceva în afară de forma unei persoane sau a unui obiect. Am renunțat să mai caut un chip prietenos printre cei din afară și mi-am concentrat din nou toată atenția asuprea puștilor adunați la colțul depozitului, cam la o sută de metri de unde eram noi închise. Eram așa de absorbită de conversația lor oribilă despre cum a omorât Knox un câine turbat, că nu l-am văzut pe Jude decât când a răsărit în celălalt capăt al cuștii.

— Ru! șopti el. *Ru*!

Vida se răsuci ducând mâna la un pistol care nu era acolo.

— Cum ai…?

— Of, la naiba, la naiba! A trebuit să înconjor toată clădirea ca să trec fără să mă vadă.

Am aruncat o privire peste umăr la „paznicii” noștri, apoi din nou la fața lui strălucitoare. Spre cinstea lui, l-a dus capul să se lase pe vine ca eu și Vida să-l ascundem vederii celorlalți puști.

— Ce s-a întâmplat?

Gardul de sârmă clănțăni când Jude se lăsă pe el.

— Credeam că te duci doar să discuți cu el, dar ai lipsit așa de mult! Doamne, de ce ești închisă aici, ce-ai *făcut*? Grasu era…

— Jude…, am încercat să-l întrerup. Jude…

— … și-atunci eu am zis „nici gând; Ru n-ar permite să se întâmple ceva rău”, dar Olivia a început să zică o groază de chestii oribile pe care le-a făcut Knox și n-am găsit la el stickul de memorie, ceea ce înseamnă că trebuie să fie încă în jacheta aia…

— Jude!

Se opri brusc din trăncăneală.

— Ce?

— … Vreau să te duci s-o întrebi pe Olivia unde pun hainele și lucrurile săltate de la copiii pe care-i recrutează, am spus.

— De ce? întrebă Jude. Ca să încercăm s-o găsim pe-a lui Liam?

Vida pocni din degete, ca să-l oprească din vorbă. I-am aruncat o privire recunoscătoare.

— Nu, nu, n-avem timp să ne uităm prin toate și se poate s-o fi luat un alt puști. Liam trebuie să ne spună ce s-a întâmplat cu jacheta lui. Tu trebuie să găsești haina pe care o purtam eu – ții minte, aia de piele, da? Trăncăniciul e în buzunarul interior din stânga. Asta-i tot ce trebuie să-mi aduci.

Se holba la mine fără să priceapă o iotă.

— Trăncăniciul, am repetat.

Plină de solicitudine, Vida îl împunse cu degetul prin gard, drept între ochii care nu mai clipeau.

— În buzunarul interior din stânga. Poți să mi-l aduci?

— Vrei… vrei să ți-l aduc *eu*…

— Da! am șuierat odată cu Vida.

Ezită o fracțiune de secundă, apoi fața i se întinse în cel mai bucuros, tălâmb zâmbet uriaș pe care-l văzusem de multă vreme.

— Bun așa! zise. Sigur că pot să fac asta! Da' crezi c-o să trebuiască să sparg vreun lacăt? Fiindcă n-am reușit niciodată să trec de ușa aia încuiată din CG când instructorul Biglow a încercat să mă învețe… Ia stai așa!

Jude se uită de la Vida la mine și zelul vesel din ochi dispăru rapid, odată cu zâmbetul.

— Da' voi de ce sunteți închise într-o cușcă?

Cât am putut de repede, și cu cât mai puține întreruperi din partea lui Jude a fost posibil, i-am spus ce se întâmplase.

— Ceea ce înseamnă că nu te poți duce chiar acum, pricepi? am spus. Trebuie să aștepți până diseară, când o să trecem prin inițiere.

— Ce-i aia? întrebă el. Vreun fel de luptă?

— Nu contează, i-am spus. Poți să faci asta. E simplu. Mai toată atenția o să fie asupra noastră, așa că n-o să trebuiască decât să găsești momentul potrivit ca să dispari. Apoi o contactezi pe Cate și-i spui să-l pună pe Nico să caute un loc pe care-l putem jefui ca să facem rost de medicamentele de care

are nevoie Grasu. Spune-le că ne trebuie *acum* și că trebuie să fie aproape. Ai reținut?

— Bine.

Jude rămase ghemuit, dar făcu un pas în spate, săltând pe vârfuri. Chipul i se lăți iar într-un alt zâmbet scurt, emoționat.

— Mă ocup eu de tot.

Mâna i se duse instinctiv spre locul unde ar fi trebuit să se afle umflătura busolei.

— Unde-i? am întrebat surprinsă.

— Mi-au luat-o. Când ne-au adus. Nu-i nimic… E-n regulă. O s-o găsesc eu. Probabil că e în camera aia.

— Ceilalți sunt bine? am întrebat. Liam ce face?

— Ăăăăăă…, ezită el mușcându-și buza. Nu prea bine. Cu toate că nu zice nimic, cred că Grasu e foarte îngrijorat. A spus că dacă nu facem rost de medicamente, sunt șanse mari ca Liam și ceilalți puști să moară. Și-l cred. E rău, Ru. E rău tare de tot.

Mi-am apăsat fruntea cu mâna și am închis ochii încercând să opresc fierea care mi se ridica în gât. *L-ai avut în mână și n-ai fost în stare să-l oprești. Liam o să moară și tu n-ai fost în stare să faci nimic. După tot chinul, Liam o să moară și e vina ta.*

— Jude, l-am strigat.

Mi-am strecurat mâna printr-o porțiune deformată a țesăturii de metal și l-am apucat de tricou ca să-l trag mai aproape de mine. Era mai înalt cu câțiva centimetri buni, dar eu eram mai mare cu câțiva ani și aveam mult mai multă experiență în a intra și ieși neobservată din diverse locuri.

— Știu că poți să faci asta. Am *încredere* în tine. Dar dacă ți se pare că ești pe cale să fii prins, abandonezi misiunea, m-auzi? Găsim altă cale.

— Mă descurc, Ru, spuse cu vocea îngroșată de solemnitatea promisiunii. N-o să te dezamăgesc.

Se îndepărtă cu spatele, ridicând degetul mare ca să ne arate că totul era în regulă, dovedindu-mi astfel că îi scăpa complet gravitatea reală a situației noastre. Am expirat lung, urmărindu-l cum se pierde în înserare, într-un nor alb de fulgi rotitori de zăpadă, care-și modificau traiectoria ca să-l urmeze. Se mișca repede, cu atâta energie necontrolată că parcă și vântul își schimba direcția ca să se țină după el.

Știam că putea face ce i-am spus; la antrenamente, intrarea prin efracție a fost una dintre primele simulări pe care am fost puși să le facem. Și, sinceră să fiu, adevărul oribil era că deși puștiul era discret ca o pereche de talgere trântite de pământ, era în același timp genul de persoană a cărei absență putea trece cu ușurință neobservată. Mai ales într-o mulțime, la prima vedere.

— Maxim cinci minute, spuse Vida sprijinindu-se de gard lângă mine. Atâta-i dau până-i înșfacă ăștia curul scheletic și i-l tăbăcesc.

— Atunci am face bine să dăm un spectacol pe cinste, ca să-i dăm o șansă să reușească, am spus închizând ochii ca să-i feresc de fulgii viscoliți.

•

Au venit să ne ia în tăcere, răsărind din gerul nopții ca niște stafii cu mâini reci și lipicioase.

— Încetează, i-am șoptit Videi.

Puștii care ne împingeau înainte, șase de toți – băieți și fete în număr egal, toți în uniformele albe bune – nu rosteau un cuvânt. Mi-au tras cu ușurință pe cap vechiul sac din in dar Vida n-avea de gând să le îngăduie să-i răpească ascuțișul nici unuia dintre simțuri.

— Liniștește-te, am îndemnat-o blând. Sunt aici.

Fiecare membru și încheietură îmi erau înțepenite și grele; mersul, pur și simplu, mi-a trimis sulițe de durere prin umeri și șolduri. Am cotit scurt în direcția depozitului. Am simțit cum apa din parcare îmi sare în bocanci și m-am strâmbat. Noroc că intram acuși la adăpost. Măcar avea să fie uscat pe jos.

Dar n-am auzit geamătul ușii de metal. N-am auzit-o deschizându-se.

Probabil că mintea Videi urma un raționament similar, fiindcă am auzit-o bolborosind:

— Ruby?

— Liniștește-te, sunt aici, am zis din nou, fiindcă… ce puteam să spun? Că avea să fie totul bine?

Mi-am adus aminte că, în copilărie, tata mă ducea la unele evenimente sportive de la liceu. De cele mai multe ori la meciuri de fotbal, dar uneori și de baseball. Îi plăceau la nebunie competițiile sportive – de orice fel – dar mie cel mai mult îmi plăcea să mă uit la el. Să văd cum tot trupul i se sucea ca să

urmărească traiectoria unei pase incredibile, zâmbetul larg care-i înflorea pe față când mingea de baseball zbura peste gard. Tata știa pe dinafară scandările fiecărei echipe.

Așa că am recunoscut tonul de îndată ce l-am auzit: mârâielile unei mulțimi înfometate. Ritmul bubuitor al mâinilor care-și găsiseră, în sfârșit, o cadență comună. Eram în gheare încă înainte ca fumul focurilor să mi se încolăcească în nări.

Mă tot împiedicam, iar puștii mă tot împingeau înainte, târându-mă peste marginea fărâmițată a asfaltului, pe pământ moale, în care mi se cufundau picioarele și apoi iar pe teren mai solid. Ferm. Când am trecut pe lângă ceea ce părea a fi un zid de foc, un val de aer incandescent mi-a trecut peste brațe.

Zgomotul vocilor era așa de puternic, că nu-mi auzeam nici gândurile. Preț de o clipă mi s-a părut că aud vocea Grasului urlându-mi numele și o voce mai blândă, de fată, repetându-l. *Ruby, Ruby, Ruby, Ruby*... și parcă încă ceva.

Ne-au mânat drept într-o mică grămadă de trupuri și parcă fiecare dintre ele încerca să ne împingă înapoi, ca să nu ne lase să intrăm.

De cum mi-au scos masca de pe față, am tras adânc în piept aerul cald, în încercarea de a scăpa de senzația că prin vene îmi goneau mii de ace. Erau prea multe chipuri în jur... prea mulți ochi hămesiți, prea multe buze crăpate și fețe brăzdate de cicatrici. Imaginea lor, *mirosul* hainelor și trupurilor lor nespălate, se combinau cu mirosul aspru al fumului, devenind cu totul altceva. Mi-am întins gâtul ca să mă uit printre mâinile întinse spre noi după chipul lui Grasu. Focuri licăreau în întuneric. Până la urmă l-am văzut, cu Olivia lângă el. Jude, slavă Cerului, nu se zărea nicăieri, dar valul de ușurare care m-a umplut a durat doar până ce am văzut groaza cumplită care le cuprinse chipurile, buzele și trupurile cu totul, în timp ce se împingeau să-și facă loc prin mulțime spre noi. Bâzâitul panicii din adâncul minții îmi umplu urechile cu ceva ce aproape că suna ca Zgomotul Alb.

Olivia își făcuse mâinile pâlnie la gură și striga ceva către noi. *Mortu'* – mi s-a părut că aud.

Eram în altă clădire, probabil cea pe care o văzusem într-o parte a depozitului. O parte din acoperiș și din zidul de la răsărit se prăbușiseră, obligându-ne să ne tragem trupurile amorțite și epuizate peste mormanele de ciment căzut și metal răsucit. Din

câte-mi dădeam seama, era o versiune mai mică a depozitului, ajunsă aproape o ruină. Cu excepția umbrelor negre aruncate pe ele de puștime, pereții și podeaua de ciment erau complet goale. În mijlocul încăperii era un cerc mare din tomberoane de metal, din care flăcări aurii săltau peste buza lor și se întindeau spre copiii în alb care priveau de sus.

În Thurmond, Fabrica fusese organizată în așa fel, încât soldații FSP să poată urmări fără probleme o clădire plină cu ciudați puși la muncă. Era un spațiu deschis, cam ca ăsta, cu etajul dispus exact la fel. Deasupra atârnau cele două pasarele de metal rămase funcționale, care erau mai degrabă doar niște grinde lăsate mai jos.

Sus era un ocean de alb, în mijlocul căruia se lăfăia Knox, așezat pe marginea pasarelei. Michael stătea în dreapta lui, uitându-se în jos, spre noi, cu o privire rea și o doză de băutură lângă el. La vederea mutrelor lor rânjite, mâna începu iar să-mi pulseze de durere. Am apăsat-o tare pe picior; rotițele începură să mi se învârtă cu două sute la oră când ne-au împins în centrul cercului de foc.

Futu-i. Chiar ne puneau să ne batem una cu alta.

M-am uitat spre Vida, care își smulse de pe cap sacul vechi și-l azvârli în flăcările din cel mai apropiat container. Venele de pe gât erau umflate de furie și părea gata să izbucnească în plâns, cum n-o mai văzusem niciodată. Atunci a fost primul moment în care mi-a fost cu adevărat frică. Aveam nevoie de Vida, de intuiția ei ageră și de încăpățânarea cu care refuza să dea înapoi chiar și un pas, chiar dacă știa că lupta era pierdută.

— Calmează-te, sunt aici, am murmurat iarăși.

Mâinile i se flexară și se strânseră pe lângă corp, ca și cum încerca astfel să elimine teama.

Apoi, se ridică o voce:

— Buuuunăăăăă, domnițelor! strigă Knox. V-ați purtat frumos?

Ringul ocupa aproape tot spațiul de la nivelul de jos, dar era destul loc să se strecoare pe lângă el și copiii de afară, cei care nu purtau alb, dacă ar fi vrut. Însă ei păstrau distanța – chiar și Grasu, căruia abia îi întrezăream silueta prin paravanul de aer fierbinte, tremurător, care se ridica din flăcări.

— L-aș putea aduce aici, șopti Vida. Îl iau prin surprindere și-l dau pe mâna ta.

Am scuturat capul:

— Prea multe arme.

Toate îndreptate spre spatele nostru. Și prea mulți Albaștri. Trebuia să așteptăm să coboare din proprie inițiativă, apoi puneam mâna pe el. Am simțit cum în mine creștea furia încet, dar constant și am lăsat-o să mă umple, să-mi alerge în vene, să alunge orice urmă de compasiune. Mă simțeam ca un animal de pradă, care se pregătește să apară din tenebre și să-și dezvăluie adevărata față.

— Regulile sunt simple, spuse Knox. Ești împins din ring, ai pierdut lupta. Leșini, ai pierdut lupta și am dreptul să fac ce vreau cu tine. Nu cereți îndurare. Singura cale să scăpați e să rămâneți în cerc pe picioarele voastre sau să vă aruncați din cerc și să vă ardeți. Priceput? A! Nu știu cum am putut să uit! Fiindcă sunteți speciale și numai pentru voi, îmi modific propriile reguli: fără abilități. Pentru voi, fetelor, e o luptă corp la corp, așa că nu vă abțineți de la nimic.

Am schimbat o privire rapidă cu Vida. Nu mi-am dat seama ce gândea, dar singurul gând care-mi gonea prin țeastă era să găsesc cea mai rapidă cale de a mă lăsa învinsă de ea fără să trișez. Dacă refuzam, pur și simplu, să lupt, însemna că înțelegerea pica, dar nu mă încânta prea tare ideea ca Vida să mă arunce dintr-un șut prin cercul de foc.

— Cum rămâne cu înțelegerea? am strigat. Provizii contra un loc într-unul din grupurile de vânătoare?

Knox înțepeni când auzi cuvântul provizii. Și, mai important, puștii din jurul lui se aplecară în față, interesați. Nu strica să le reamintesc ce refuza să le ofere conducătorul lor.

— Ești a dracului de enervantă, spuse el. Câștigă și poate o să mă gândesc la asta.

Am făcut câțiva pași înapoi și am închis ochii. Oare cât de tare trebuia să mă lovească ca să mă scoată din luptă din prima?

— Aduceți-l!

Văzându-ne reacția, Knox izbucni în râs:

— Ce? Chiar ați crezut că o să luptați *una cu alta*? Hai, că sunteți simpatice!

Vida se răsuci spre mine și spre deschizătura demolată a clădirii. Eu nu m-am întors; mi-am dat seama după expresia de pe fața ei că, orice era acolo, era de rău.

De deasupra veni o șoaptă rapid înăbușită și înlocuită de alte sunete. Un gâfâit și huruitul lung și profund scos de ceva greu târât pe podea.

Gâfâielile opintite, țipătul răgușit, zornăitul care nu putea veni decât de la un lanț… o picătură de sudoare îmi alunecă în jos pe spate.

Mintea omenească e un mecanism tare ciudat, iar a mea e și mai ciudată decât a majorității oamenilor. Își amintește numai ce vrea ea și e și mai selectivă când vine vorba despre ce amintiri se păstrează limpezi și tăioase ca un ciob de sticlă. Alea sunt cele pe care le porți mereu cu tine și pe care chiar și un singur sunet sau miros le pot scoate la iveală. Uitasem aproape totul despre viața mea dinainte să mă ridice soldații, dar să dea dracu' dacă reușisem vreodată să alung chiar și o singură amintire neagră din lagăr.

N-aveam cum să uit trierea, testul pe care aproape că nu l-am trecut.

N-aveam cum să uit expresia de pe chipul lui Sam când m-am șters fără urmă din amintirea ei.

N-aveam cum să uit cum străluceau armele negre în soarele verii sau cum cădea molatec ninsoarea pe gardul electric.

N-aveam cum să uit lungul șir de periculoși înlănțuiți unul de altul, cu fețele ascunse în spatele unor botnițe din piele.

— Ce… Ce morții mă-sii…? șopti Vida întinzând mâna ca să mă smucească spre ea, în spatele ei.

Și iată-l: palid ca cerul dimineții, îmbrăcat în rămășițele zdrențuite ale unor pantaloni de camuflaj și un tricou care-i atârna peste pieptul scobit. La prima vedere mi s-a părut a fi de vârsta mea, dar era imposibil să-ți dai seama. Acum arăta de parcă intrase la apă, dar pantalonii ținuți pe el de ceea ce părea a fi o pungă de plastic trecută prin găici mă făceau să cred că fusese cândva mult mai mare.

Knox avusese grijă să-l înfășoare bine de tot într-o mulțime de funii și lanțuri. Peste gură avea o bandană, strânsă între dinții galbeni și singurul gând care mi-a trecut prin minte a fost *Mai bine-i acopereau ochii.*

Mărginiți de jur-împrejur cu cruste și înconjurați de vânătăi, ochii lui negri ca niște hăuri fără fund străpungeau umbrele dintre noi. Se uita drept la noi, drept prin noi, în noi.

Și mi-am dat seama ce strigase spre mine Olivia. Vocea ei îmi răsuna tare și limpede în minte.

Roșu. Roșu, Ruby, Roșu.

• Șaptesprezece •

Sunt coșmaruri și *coșmaruri.*

Roșul își plecă fața. Bretonul lung și negru îi cădea peste sprâncene ca o perdea groasă. Dar tot nu-i ascundea ochii. Se uitau la noi printre spațiile dintre cârlionții lui încâlciți. Trupul i se smuci brusc, de parcă i se crispau mușchii și închise ochii așteptând ca spasmul să treacă. Când îi deschise din nou, erau măriți, sticloși… dar un alt spasm îi încleștă corpul și licărirea de omenie dispăru.

— Doamnelor, dați-mi voie să vi-l prezint pe Smucitu'.

Knox părea să savureze mutrele noastre uluite.

— L-am cules din Nashville, după ce a fugit de soldatul FSP care-l ținea în lesă. Se poticnea de colo-colo, zvâcnind ca un drogat nenorocit. A evoluat mult de când am început să-l antrenez.

Knox flutură o mână spre un puști care, vizibil speriat de moarte, se duse și începu să taie cu un cuțit funiile Roșului.

— Cred că o să vă înțelegeți de minune, strigă Knox. Distracție plăcută!

Nu cred că am mai văzut vreodată doi adolescenți fugind așa de repede ca ei după ce ultimul laț căzu într-o băltoacă la picioarele băiatului. Făcu un pas înainte, pășind prin zidul de flăcări format de focurile din tomberoanele de metal. Cercul de foc se undui și-și atenuă pentru o clipă strălucirea, apoi flăcările izbucniră și mai înalte, de un alb orbitor.

— Al dracu' labagiu, bombăni Vida.

Se întoarse să se uite la mine.

— Nu pot să cred că a asmuțit pe noi un aruncător de flăcări!

Smucitu' nu-și făcea numele de râs. Capul i se lăsă într-o parte pe dreapta, apoi zvâcni spre stânga într-o mișcare ce părea dureroasă. În acele clipe – acele jumătăți de secundă prețioase – dintre mișcări, singura schimbare pe care-o observam era o fulgerare asemănătoare cu buimăceala în ochii lui.

Knox își băgă degetele în gură și fluieră. Atunci se sfârși cu gânditul.

Eu și Vida ne-am aruncat în direcții opuse în timp ce primul bulgăre de foc sări din tomberoanele arzânde și căzu între noi. Am aterizat și m-am rostogolit, încercând să sting marginile fumegânde ale cracului drept al pantalonului. Palma mă ustura așa de tare, de parcă flăcări stăteau să țâșnească și din ea.

Aerul de deasupra capului meu se făcu fierbinte, și mai fierbinte, apoi ucigător, consumând tot oxigenul și forțându-mă să mă rostogolesc din nou. Focul din containerul de care mă izbisem se revărsă peste marginile metalice și începu să curgă spre mine. Gonea pe ciment către noi.

Roșul ridică o mână în fața lui și pocni din degete. Între degetele curbate apăru o flacără, pe care o azvârli spre mine ca pe o minge.

Scoală, scoală, scoală, țipă mintea mea. Palmele transpirate îmi alunecară pe molozul de pe jos. M-am ridicat și m-am uitat după Vida.

Alerga pompând cu brațele pe lângă corp, atacând direct Roșul.

— Nu! am strigat.

Focurile din tomberoane se ridicară iarăși și traversară cercul ca să se unească într-o serie de punți. Vida șuieră de durere când un bici de foc se desprinse dintr-o punte și o plesni peste omoplați.

Pentru o clipă, am fost sigură că Vida o să continue să gonească direct prin liniile de foc din fața ei – între ea și Roșu erau doar două, dar ardeau cu flăcări roșii și aurii, care-i poleiau pielea într-un cafeniu cald.

— Vi...!

Ateriză pe șold și străbătu alunecând ultimii metri, intrând direct în picioarele Roșului. Acesta se prăbuși cu un răget inuman de protest, urmat ca de un ecou de urletul la unison al puștilor în alb care ne priveau de deasupra. Am riscat să arunc o privire în sus.

Majoritatea tomberoanelor încă mai ardeau; la fel și cimentul, acolo unde se prăbușiseră punțile de foc. Am fugit spre Vida, stingând sub tălpi unul dintre focurile de pe podea.

Smucitu' se înălță de pe jos și o azvârli pe Vida de pe el cu o ură feroce, a cărei pulsație umplea spațiul dintre noi. Am ajuns la timp ca s-o prind înainte să se izbească cu spatele ars de pământ. Am văzut negru în fața ochilor când capul ei luă contact

cu maxilarul meu, dar n-am căzut și n-am lăsat-o nici pe ea să cadă. Am săltat-o imediat și-am pus-o în picioare.

Nu mă mai luptasem decât o singură dată, cu instructorul Johnson, și „lupta” durase doar cincisprezece secunde. Avusese loc chiar la începutul antrenamentelor mele, când trebuia să-mi evalueze nivelul de pregătire. Am șchiopătat două săptămâni, iar vânătăile în formă de mâini de pe brațe au durat de două ori mai mult.

Instructorul Johnson s-ar fi ofilit ca o panseluță pus față în față cu Roșul ăsta.

Smucitu’ nu se mai smucea. Mișcările îi erau precise, eficiente, antrenate… ceva în el se trezise la viață. Eu și Vida tot dansam în jurul lui, păstrând distanța, sucindu-ne și aplecându-ne ca să ne ferim din calea pumnilor repeziți către fețele noastre.

Și eu, care crezusem că puștiul părea pipernicit…

— Haideți, duduilor! ne îmboldi Knox. Ce *plictiseală*!

Am prins-o pe Vida de braț înainte să apuce să se repeadă iar la el și am tras-o câțiva pași înapoi. Smucitu’ nu ne-a urmat imediat. A preferat să rămână în jumătatea lui de cerc, plimbându-se încoace și-ncolo ca o panteră, iar podeaua scotea scârțâituri la fiecare pas al bocancilor lui de armată.

Pentru prima dată de la începutul luptei aveam timp să mă gândesc. Trupul îmi tremura de epuizare și durere. *Folosește-ți creierul*!

Nu fusese într-un lagăr de reabilitare, cel puțin nu recent. Poate niciodată… dar atunci de unde avea tot echipamentul? Smucitu’ nu părea capabil de suficientă gândire independentă ca să jefuiască un post al Gărzii Naționale. De fapt, cu excepția scurtelor fulgere de confuzie de pe chipul lui, nu părea deloc capabil de gândire independentă. Ceea ce însemna că…

Nici vorbă, mi-am spus. *E imposibil.*

Dar ce mai era imposibil în aceste vremuri?

— Jamboree, am gâfâit către Vida.

— Pe bune? clipi ea surprinsă.

Vida știa de Operațiunea Jamboree așa cum unii copii știu de poveștile cu fantome: din zvonuri și șușoteli și din cele mai întunecate colțuri ale propriei imaginații. În Ligă toată lumea știa că președintele Gray avea o armată secretă de Roșii dresați; încercau de luni de zile să strecoare informația asta către

marele public, dar fără succes. Se pare că Coaliția Federală nu putea să creadă o asemenea „absurditate”, iar cenzorii internetului depistau și blocau orice referire la proiect înainte să ajungă vreo informație la ziarele internaționale.

Ce nu știa Vida era că ideea inițială își croise drum spre realitate din cel mai diform colț al minții lui Clancy. El plantase ideea în mințile președintelui și ale tuturor consilierilor lui. Clancy jucase un rol crucial în programul de dresare a Roșiilor, până când tatăl lui își dăduse, în sfârșit, seama ce făcea fiul lui.

Mă durea toată falca unde mă pocnise Vida și din buză îmi picura sânge. L-am scuipat pe jos și mi-am trecut brațul peste ochi ca să șterg transpirația usturătoare. Cum avusese Clancy de gând să-i controleze? Roșul se purta de parcă acum avea creierul terci de furie, iar în secunda următoare era un soldat perfect antrenat. Era evident dezorientat, urmându-și doar instinctele și se părea că toate fuseseră reprogramate pe o singură setare: *ucide.*

Îl urmăream pe Smucitu’ și simțeam cum furia îmi despică frica rapid și precis ca un bisturiu. *Doamne, Dumnezeule,* mi-am spus, *ce-au făcut din copiii ăștia*…

Ani de zile fusesem absolut sigură că administratorii lagărului și soldații FSP îi luaseră pe cei periculoși ca să-i lichideze. Această certitudine fusese pentru mine ca un diavol înfășurat în jurul gâtului, a cărui strânsoare crescuse tot mai mult până ce ajunsesem să mă sufoc numai gândindu-mă la asta. Fusesem așa de ușurată când Clancy îmi spusese că nu era adevărat! Dar acum… acum mă întrebam dacă moartea n-ar fi fost, până la urmă, o soartă mai blândă. Cel puțin n-ar fi niște bestii. Mintea puștiului ăstuia nici măcar nu-i mai aparținea.

— Auzi, sufletel? spuse Vida printre dinții încleștați. Trebuie să-l atacăm în tandem.

— Păi și la ce n-ajută asta?

— Poate să creeze foc și să-l controleze, dar uite cât de tare trebuie să se concentreze, spuse ea. De cum îl ataci, se oprește, de parcă creierul lui nu poate coordona ambele acțiuni deodată.

Avea dreptate. Oricât era de periculos, era la fel ca noi, ceilalți: folosirea abilităților cerea efort și exercițiu. Dar puștiul ăsta era așa de defect, încât i se deformase simțul realității. Că o făcuse Clancy prin influențare, că o făcuse cine conducea

Operațiunea Jamboree prin condiționare, era clar că Smucitu' fusese antrenat să atace de cum vedea pe cineva.

— Gura și luptați! zbieră Knox.

— Distrage-i atenția, spuse Vida. Eu o să termin lupta.

Knox spusese doar că trebuia să stăm în interiorul ringului, nu spusese nimic despre starea în care trebuia să fie ringul.

Publicul de sus țipă alarmat când am dărâmat cu piciorul cel mai apropiat tomberon. Rămășițele de lemn care încă mai mocneau se vărsară pe jos, dar focul care se răspândi pe cimentul rece se stinse singur în câteva secunde. Smucitu' înțepeni la jumătatea unui pas și se holbă buimac la flăcări. Eu trecusem deja la următorul tomberon. Am auzit strigătul adânc al Videi când porni din nou la atac împotriva Roșului.

— Oprește-te! strigă Knox. *Javră* împuțită! Prietena ta o să aibă parte de Smucitu' de una singură…

Un scâncet îmi atrase privirea înapoi spre Vida. Își bătea cu palmele vârfurile părului, în încercarea de a stinge flăcările care-i lingeau șuvițele. Vida căzu în genunchi gâfâind și înjurând cumplit printre suspine. Am pornit spre ei, dar focul din tomberoanele din jurul lor se ridică iarăși, răsucindu-se în rețele sclipitoare de lumină și fierbințeală intense.

— Ruby, nu! țipă Vida.

Smucitu' o apucase cu o mână de ceafă, iar pe cealaltă o ridicase mult deasupra capului. Un fir de foc alunecă în sus din cel mai apropiat butoi și i se încolăci ca un șarpe pe degete și în jurul încheieturii. Pasarelele se cutremurau de urlet, dar singurul sunet pe care ne doream să-l auzim nu veni. Knox n-avea de gând să-l oprească.

Nimeni n-o să-l oprească. Mi-am dus degetele la gură și am încercat să imit fluieratul scos de Knox, dar n-am reușit să scot din piept o suflare destul de puternică. Fumul îmi umplea ochii de lacrimi și-mi ardea gâtul…

O *s-o omoare, o s-o omoare, o s-o*… De data asta, nu aveam de ales.

— *Roșule*! am țipat cu voce răgușită.

Băiatul ridică privirea spre mine și al meu a fost.

Eliberarea a fost aproape involuntară. A fost totală și instantanee, ca o expirație adâncă după ce-ți ții respirația fără să-ți dai seama. Am simțit cum încâlceala lungilor degete din mintea mea începe să se desfacă… cum furia, groaza,

disperarea trag și desfășoară fiecare fir de putere până ce am simțit o furnicătură caldă crescând, umflându-se și întinzându-se la baza craniului. Zidul de foc din fața mea pulsa în ritm cu zvâcnelile frenetice ale Smucitului. Am auzit deasupra zbieretele lui Knox, dar de-acum puștiul îmi aparținea. Eram în creierul lui fără măcar să-l ating.

Când am de-a face cu o minte normală, pare că mă scufund în gândurile lui sau ei. E o senzație lentă, alunecoasă, însoțită de obicei de o migrenă cumplită. A mea, nu a lor. Uneori cad încet, alteori deodată. Nuanța pe care o avea memoria unei persoane, coloritul viselor sale îmi spunea multe despre ea.

Dar Smucitu' era sfărâmat. Complet distrus.

N-am alunecat, ci mai degrabă mi-am croit drum cu violență, ca un cuțit înfipt adânc într-un morman de cioburi. Amintirile lui erau mici și ascuțite; apăreau și dispăreau într-o clipită. Am văzut o fată cu păr negru dându-se în leagăn, o femeie aplecată la cuptor, un șir de șopârle verzi, din pluș, un nume scris cu cuburi pe un raft. Apoi totul o luă la goană: bocanci negri, garduri cu sârmă ghimpată, pielea artificială verde a scaunului unui autobuz de școală. Noroi, noroi, noroi, săpături nesfârșite, zornăit de lanțuri, strânsoarea unei botnițe, un foc arzând tot mai intens în beznă. Am fost nevoită să-mi amintesc să respir. Aerul incandescent îmi arse plămânii.

Printre imaginile fracturate am găsit chipul delicat al lui Clancy, stând singur în spatele unui perete de sticlă, cu mâna apăsată pe el. Nu venea decât în întuneric, ca un coșmar pe două picioare. Clancy rosti ceva doar cu buzele și orice gând fu spulberat de o explozie albă.

Urletele spectatorilor îmi înecau propria voce. Nu-mi dădeam seama ce strigau; erau doar o gloată zgomotoasă. Dar Roșul era în mâna mea; puterea lui era la dispoziția mea și o simțeam în fiecare celulă, de parcă focul alerga în venele mele. M-am întors spre Knox și ai lui, care înlemniseră în picioare, cu ochii țintă la noi din siguranța locurilor lor aflate la înălțime.

Credeți voi că sunteți în siguranță! mi-am spus, întorcându-mă iar spre Roșu. Ce-o să facă Knox când o să asmut pe el propriul lui animal de casă? Ce-o să facă atunci când o să simtă cum îi ia pielea foc?

Smucitu' se holba la mine. Pupilele i se micșorau, explodau la mărime maximă, după care se micșorau din nou. Gura începu să

i se miște în tăcere, scoase gemete adânci de durere, iar în cele din urmă începu să plângă. Aștepta o comandă. Un ordin.

Mason.

Ăsta era numele pe care-l văzusem scris cu magneți pe ușa lui, cel pe care mama lui îl șoptea cu dragoste când îl băga în pat.

Îl chema Mason. Gândurile dădeau buzna de-a valma încercând să priceapă ce se întâmplase. Locuia într-o casă cu gard albastru. Mama lui îi pregătea în fiecare zi prânzul. Avea prieteni și un câine și toți au dispărut când au venit bărbații și l-au băgat în dubă. Pe peretele camerei lui avea postere cu echipa White Sox. Se dădea cu bicicleta pe terenul abandonat din spatele casei lui. Îl chema Mason și avea o viață fericită.

Am căzut în genunchi apăsându-mi fruntea cu mâna. Când următoarea amintire zdrențuită își găsi drum prin capul lui, legătura dintre noi s-a rupt. Căzu puțin mai încolo, lângă un morman de moloz. Pentru o clipă, n-am mai auzit nimic, doar propria respirație aspră și bătăile inimii. Apoi îmi răsună în urechi un pocnet sonor, o pârâitură oribilă.

— Oprește-te! am auzit-o pe Vida țipând. Încetează!

Chiar și când l-am văzut pe Mason luând bucata zimțată de ciment și izbind-o de propria țeastă, mintea mea parcă tot nu reușea să priceapă acea mișcare. Cu un strigăt de protest, Vida îi smulse bolovanul din mâini. Roșul își ridică capul de la pământ dându-și capul în față cât de tare putu, apoi îl izbi înapoi pe podea. Nu s-a oprit decât când mi-am strecurat mâinile între osul dur și cimentul necruțător.

Brusc, duhoarea de sânge sparse norul sufocant de fum. Și l-am simțit, fierbinte și alunecos, în părul lui.

— Oprește-te!

Vida îi apăsă umerii cu mâinile, încercând să-l țintuiască la podea. M-am luptat să-i desprind dintre degete alt bolovan de ciment. În clipa în care am reușit să-l eliberez din strânsoarea lui și bubui pe podea, mă apucă strâns de mână.

— … ajută-mă, suspină băiatul. Te rog, te rog, ajută-mă, te implor, nu mai pot… gata… Doamne, Dumnezeule, vin iarăși. Îi văd, vin în întuneric…

— Nu-i nimeni, liniștește-te.

M-am aplecat lângă urechea lui.

— Ajută-mă, mă imploră el. Te rog, *te rooooog.*

— Totul e-n regulă, Mason. Liniștește-te; ești în siguranță.

Puteam să plonjez din nou în gândurile lui – capul mi se învârtea la gândul nenumăratelor posibilități. Îi puteam șterge memoria, tot ce trăise, tot ce văzuse. Puteam să las genunchii juliți, zilele însorite pe terenul de joacă și zâmbetul dulce al mamei lui. Numai părțile bune. Merita asta. Mason trebuia eliberat de tot ce i se întâmplase.

— Mi-e frică, șopti cu obraji uzi de lacrimi și sânge. Vreau să mă duc acasă…

Glonțul trecu așa aproape de urechea mea, că îi ciupi marginea. Am simțit o durere ascuțită și țâșnirea caldă a sângelui și m-am aruncat peste Mason ca să-l protejez, împușcătura venise de sus… am auzit-o pe Vida țipând ceva, dar nu am înțeles pe deplin ce se întâmplase până ce nu mă înșfăcă de umeri, mă smulse de pe Roșu și mă aruncă la pământ. Vida n-avea de gând să-i mai permită lui Knox sau cui o fi tras în mine să aibă o a doua șansă la o țintă ușoară.

Pieptul îmi era leoarcă de umezeală caldă. Tricoul stătea lipit aiurea de piele; am încercat să-l îndrept, dar mâinile mi-au înghețat când m-am uitat în jos, la mine. Pe jumătate amețită, m-am întrebat cum era posibil ca urechea să-mi fi sângerat deja atât de mult.

— Nu, fir-ar a dracului! se ridică vocea Videi peste bâzâitul din urechi. Nu, să nu-ndrăznești!

M-am ridicat în genunchi și m-am întors spre vocea ei îngrozită. Vâjâitul slab din urechi se ascuți, limpezindu-se până ce am distins țipetele și șușotelile puștilor de deasupra noastră. Toți se uitau la băiatul Roșu, se uitau cum sângele bolborosea din locul în care glonțul i se înfipsese în gât, se uitau cum se îneacă și horcăie și cum mâinile lui zgâriau orbește pământul. Spațiul dintre respirațiile lui deveni tot mai lung, până ce ultima ieși ca un oftat sugrumat.

Nu puteam vorbi, nu auzeam și nu-l vedeam decât pe Mason. Mâinile mi se ridicară în față ca ghidate de o voință proprie, iar ochii îmi rămaseră fixați pe balta de sânge care se întindea pe ciment, până ce marginea ei ajunse la genunchii mei.

— Am ratat, spuse Knox.

Mi-am sucit gâtul și l-am văzut coborând doar puțin pistolul argintiu.

— Ei, asta e. Mama mi-a zis întotdeauna că e important să arunc jucăriile stricate.

Furia se ridică în mine ca o febră, transformând în cenușă orice urmă de reținere. Și nici n-a trebuit să mă gândesc; nu exista nicio altă opțiune. M-am ridicat în picioare și m-am răsucit spre el.

N-a fost nevoie decât să-mi arunce o privire, să mi se uite în ochi cu rânjetul ăla arogant al lui. Am simțit cum valurile uriașe de furie se distilează într-o lovitură perfectă, precisă ca laserul.

Mintea lui Knox se umflă într-a mea ca o bășică fierbinte, umflându-se tot mai tare de fiecare dată când o împungeam până ce, în sfârșit, pocni și din ea țâșni un șuvoi de amintiri lichide. N-aveam nici răbdarea, nici interesul să le studiez. Am ignorat amintirile groase, consistente, cu pumni și curele și cuvinte mânioase ce explodau ca niște bombe în lumea lui întunecată; mi-am împins mintea prin academii militare, tunsori milităreşti, bătăi... am împins până ce Knox căzu în genunchi.

Parcă cineva extrăsese brusc tot aerul din încăpere, împreună cu vocile lor. Focurile trosniră devorând ultimele resturi de lemn din tomberoane. Am auzit cum Vida se târa spre mine, oftând scurt, dureros. Chipurile lor păreau să orbiteze în jurul nostru; nu mai exista nimeni pe lume, doar eu și el.

— Knox?

Băiatul de lângă el încă mai avea pistolul ațintit spre noi, dar riscă să arunce o privire rapidă în jos, spre Knox. Văzu, ca și noi, toți ceilalți, cum Knox își încleștează degetele în păr și începe să se legene înainte și-napoi.

— Vino-ncoace, am zis pe ton glacial. Acum.

Câțiva încercară fără prea mare tragere de inimă să-l apuce și să-l țină pe loc, dar se luptă să treacă de ei. Gândul îmi dădu un fior de plăcere – puterea pe care-o aveam asupra lui era așa de puternică, încât s-ar fi luat la bătaie cu ei ca să ajungă la mine. Aruncă o scară de frânghie peste marginea pasarelei și începu să coboare.

— Ce se-ntâmplă? strigă cineva. Knox! Ce mama dracului faci?

Knox se poticni pe lângă Vida, care de pe podea privea cu ochi mari toată scena. Nu știu sigur dacă s-a prins exact în momentul ăla sau a vrut doar să profite de ocazie dar își ridică chipul brăzdat de funingine și transpirație. Piciorul ei descrise un

arc de cerc și-i puse piedică, azvârlindu-l pe burtă la podea, la picioarele mele.

— Mulțumiți? urlă ea la el, la puștimea din jur. Vi s-a sculat privindu-ne? Am trecut testul vostru cretin?

Se părea că o singură persoană hotăra dacă un puști trecuse testul sau nu: cea care căzuse în genunchi în fața mea.

— Vreau să-ți ceri iertare, am zis. Acum. De la Mason. De la toți puștii ăștia pentru ce le-ai făcut, pentru că nu le-ai dat niciodată ce aveau nevoie sau ce meritau. Pentru că i-ai obligat să se bată între ei și i-ai mințit că e singurul mod în care putem supraviețui în lumea asta.

M-am lăsat în genunchi în fața lui.

— Vreau să-ți ceri iertare pentru copiii pe care i-ai lăsat afară și pentru cei despre care ai zis că sunt nefolositori și cu care te-ai purtat de parcă erau invizibili. Fiindcă, din păcate pentru tine, pentru mine n-au fost invizibili.

— Iertați-mă.

Fu o șoaptă slabă, umbra unui cuvânt. Câțiva puști au icnit, dar cei mai mulți amuțiseră de stupoare. Și, cu toate astea, după chipurile din jurul meu îmi dădeam seama că un singur cuvânt nu era nici pe departe de-ajuns. N-avea să fie niciodată de-ajuns.

— Spune-le numele tău adevărat, i-am ordonat.

Pupilele i se măriră, de parcă se lupta să scape de sub controlul meu. Am strâns și mai tare, iar buzele mi se curbară într-un mic zâmbet când începu să tremure.

— Wes Truman.

— Și, ia zi, Wes, ești cu adevărat Slip Kid

Clătină din cap cu ochii în pământ.

— Spune-le cum faci rost de provizii, am zis lăsând cuvintele să cadă ca țurțurii de gheață. Ce se întâmplă cu puștii din Cortul Alb când ai nevoie de un nou pachet de țigări?

Auzeam pași târșâiți apropiindu-se prin molozul sfărâmat și resturile zidului prăbușit, dar mi-am menținut privirea pe băiatul jalnic ghemuit pe podea.

— Îi... îi dau la schimb.

— Soldaților FSP? am insistat.

Își mușcă buza și încuviință din cap.

Tăcerea se sparse ca un val în jurul nostru: strigăte speriate, țipete fără vorbe, proteste slabe și un cuvânt, repetat la nesfârșit: *Portocalie.*

— Omorâți-o, careva! strigă un băiat. Trageți! Așa o să ne facă și nouă...

— Acum știți ce sunt, am strigat către ei. Dar asta înseamnă și că fiecare cuvânt care tocmai i-a ieșit din gură e adevărat. Ați fost mințiți tot timpul și tratați de parcă nu faceți doi bani și sunteți incapabili să luați decizii privind viața voastră, dar toate iau sfârșit în seara asta. Chiar acum.

M-am întors să mă uit la Knox, care se holba tâmp la mâinile lui ridicate cu palmele-n sus.

— Vreau să pleci în noaptea asta și să nu te mai întorci niciodată! Asta dacă nu... am ridicat privirea spre fețele de deasupra mea, are vreunul dintre voi o problemă cu asta.

O parte din mine trebuie să fi știut că cei mai mulți dintre ei au tăcut de frică. În clipa în care mi-am trecut privirea peste ei, băieții care protestaseră înainte amuțiră, strângând pistoalele în mâini. *Sunteți toți de acord cu mine,* am gândit. *Acum și pentru totdeauna.*

A fost așa de simplu! Totul! Aceiași patru-cinci băieți aprobară din cap și se retraseră în penumbră; n-a trebuit decât să le inund creierele cu imagini bine alese, trecând rapid de la unul la altul înainte să-și dea seama ce făcusem. M-am uitat în jos la Knox și buza mi se ridică într-o expresie de greață în timp ce i-am inundat gândurile cu imagini creație proprie: el târându-se afară, în zăpada nemiloasă, el tușind, slăbit, incapabil să se apere, îndepărtându-se spre vest, dispărând pentru totdeauna. Voiam să simtă pe pielea lui fiecare strop de dezorientare și durere și febră pe care le trăise Liam. Voiam ca lumea care-l crease să-l înghită pentru totdeauna.

L-am privit cum se ridica, julindu-și palmele de podeaua aspră. Se mișca încet, îndreptându-se clătinat spre ieșire printre puștii adunați în jurul zidului prăbușit. O fracțiune de secundă am crezut c-o să-l întoarcă din drum și-apoi o să se ridice toți împotriva mea, dar fata din față, Olivia, făcu un pas uriaș într-o parte. Își încrucișă brațele pe piept și privi cu ochi înghețați, neîndurători, cum Knox trecea pe lângă ea. Ceilalți îi urmară exemplul, făcând cărare în fața lui, și din mulțime se ridică un sunet... un zgomot șuierat, scuipat, mârâit, care spunea mai

multe decât mii de cuvinte. Apoi, cei cocoțați în siguranță deasupra noastră îl preluară și ei, lăsând să iasă odată cu el toată furia și frica și disperarea acumulate în luni de zile, dacă nu chiar ani. Intensitatea lui era sufocantă; am ridicat mâna și mi-am apăsat gâtul, simțind goana pulsului sub degete.

Era acolo și-apoi nu mai era. Am simțit că furia care mă animase l-a urmat pe ușă afară, estompându-se ca o veche amintire și dispărând în noaptea neagră. M-am gândit la asta – să-l chem înapoi, vreau să zic. Fiindcă dintr-odată, nu mai părea destul. Merita o pedeapsă mult mai cruntă. De ce naiba îi dădusem o șansă când el nu se îndurase în ticăloșenia lui, să dea o șansă celorlalți copii din jurul lui?

Vida șchiopătă spre mine, privindu-mă cu precauție. Păstră o distanță apreciabilă între noi și rămase acolo, mototolindu-și cracii pantalonilor în pumni. Uitându-se la mine de parcă nu mă mai văzuse în viața ei. Mă pregăteam s-o întreb care era problema când am simțit că mă ia cineva de braț și mă întoarce.

Buzele lui Grasu erau strânse într-o linie subțire, dar ochii îi erau ascunși de reflexia focului în ochelari. Nu mi-a venit să cred că după tot ce se întâmplase în noaptea aia, am mai avut putere să-mi desprind brațul dintr-al lui și să mă trag de lângă el. Încercă să mă înșface iar, ca să mă conducă afară, departe de ochii care-mi ardeau ceafa.

Dar nu-mi era frică de puștii ăștia sau de ce mi-ar fi putut face, acum, că știau ce eram. Dacă aș fi găsit cuvintele, i-aș fi spus. I-aș fi spus că înainte n-am fost suficient de puternică ca să păstrez intact grupul nostru. Nu avusesem destul control, destulă forță să-i apăr de lumea care încerca să ne smulgă unul de lângă celălalt. Acum aveam.

Starea de spirit din încăpere se schimbase, se schimba sub ochii mei; în acel moment mă simțeam atât de legată de toți cei din depozitul ăla ruinat, că aproape că simțeam gustul ușurării lor, ca o ploaie dulce și răcoroasă pe limba mea. A trecut ceva timp până să-mi dau seama că așteptau să vadă ce fac.

Cu colțul ochiului l-am văzut pe Jude făcându-și loc prin mulțime, cu pieptul urcând și coborând vizibil din cauza alergării. În mâna lui, ecranul Trăncăniciului era aprins și vibra așa de tare că l-am auzit și eu. Singura confirmare de care aveam nevoie era lățită pe toată fața lui, într-un zâmbet larg.

Dar apoi ochii își schimbară direcția și era clar că nu mă mai vedea. Doar dezastrul, doar flăcările încă lipite de ciment. Doar pe Mason, a cărui privire goală, inexpresivă, încă mai era fixată pe ceva aflat dincolo de puterea noastră de percepție.

— E-n regulă, i-am spus, rupând tăcerea. Suntem în regulă.

Și n-a contat dacă ceilalți m-au crezut cu adevărat sau nu. M-au urmat oricum cu toții afară.

• Optsprezece •

Dacă auzi asta, ești unul dintre noi. Dacă ești unul dintre noi, poți să ne găsești. Lake Prince. Virginia…

La auzul vocii lui Clancy revărsându-se din difuzoarele micii combine muzicale mi se zbârli fiecare fir de păr de pe ceafă. Olivia o așezase la marginea scenei lui Knox, iar Jude încărcase bateriile cât să ne asigure cinci minute de audiție de bună calitate.

— De ce continuă transmisia asta? am întrebat. Credeam că e difuzată din East River.

Olivia clătină din cap:

— A instalat vreo două semnale, astfel încât mesajul să poată ajunge cât mai departe în vest, până-n Oklahoma. Probabil că nu i s-a părut important să le închidă și pe celelalte.

Pentru prima dată adunaserăm pe toată lumea în depozit și pentru prima dată am putut să fac o numărătoare, chiar și aproximativă, a tuturor celor din grup. Cincizeci și unu de puști stăteau în semicerc în jurul micului aparat, fascinați de cuvinte și de izbucnirile de paraziți care întrerupeau transmisia.

În cele din urmă, când era evident că Olivia nu mai suporta gândul de a mai asculta încă o dată, de la capăt, mesajul, închise aparatul. Vraja calmă și curioasă dispăru odată cu glasul lui Clancy. Voci plutiră în sus, către grinzi, întrebări ne bombardară din toate părțile, ricoșând din pereții de ciment pătați de apă. Voiau să știe a cui era glasul acela, de unde apăruse combina, de ce fuseseră mutați înăuntru puștii din Cortul Alb și de ce cazanele cu foc fuseseră mutate aproape de ei.

— Ei? Ce dovadă mai bună vreți? i-am întrebat. Knox n-a fost niciodată Slip Kid, cel puțin nu ăla adevărat, iar aici nu e East River.

Mă enerva simplul fapt că trebuia să facem asta; era evident că cei mai mulți dintre copii crezuseră ce le spusesem aseară, dar câțiva refractari din grupurile de vânătoare se agățau cu încăpățânare de loialitatea lor pentru Knox. Poate că nici măcar nu era vorba despre asta… cred că se temeau doar că n-aveau

să mai primească partea leului din provizii acum, când nu mai era Knox să aplice regulile lui de căcat.

Sau poate chiar se convinseseră singuri că aici chiar era East River.

Stăteam lângă Olivia pe marginea scenei. Acum, când toți puștii erau înșirați în fața mea, vedeam și alte urme ale cruzimii lui Knox. Arsuri. Ochi ieșiți din orbite de înfometare. Tresăriri puternice când vântul gemea prin crăpăturile din acoperiș.

— E o dovadă suficientă pentru toată lumea? întrebă Olivia întorcându-se spre puștiul în alb care stătea drept în fața aparatului străvechi.

Brett nu mai era unul din cățelandrii de pază ai lui Knox. Era un băiat de șaptesprezece ani, născut și crescut în Nashville, care nu pusese niciodată piciorul într-un lagăr și care părea să proceseze lent noutățile importante.

— Mai pune-l o dată, spuse cu voce răgușită. Doar o dată.

Vocea lui Clancy avea ceva – siguranță de sine, cred – care te făcea să asculți fiecare cuvințel care-i ieșea din gură. Mi-am frecat fruntea cu dosul palmei și am expirat, în sfârșit, când tărăgănă *Virginia* pentru ultima dată.

— Și de unde știm noi că *ăla* e Slip Kid? întrebă Brett.

El fusese cel care convocase celelalte trei grupuri de vânătoare și pe Liderii lor, Michael, Foster și Diego. Tot el fusese cel care insistase să ne privească în timp ce noi îndeplineam sarcina devastatoare de a-l înmormânta pe Mason. Nu ne oferise nici ajutor, nici alinare, nici măcar când bășicile din palme mi se sparseră din cauza efortului de a străpunge cu lopata pământul înghețat.

Dar înțelegeam. Nu eram de-ai lor. Le stricaserăm sistemul. Doar că mi-era teamă că mica noastră revoluție îl deranjase și-l înfuriase atât de tare, încât avea să-i convingă pe ceilalți să nu meargă cu noi în căutare de provizii. Chiar și acum, l-am surprins aruncând priviri furișe peste umăr, către Grasu, care, în genunchi, îngrijea copiii bolnavi.

Îmi era din ce în ce mai clar că era o verigă crucială în lanțul comunității. Dacă trecea de partea noastră, ceilalți aveau să-l urmeze fără să stea pe gânduri. Dar nu mai aveam timp. Îmi dădeam seama de asta după cât de strânse erau buzele Grasului de fiecare dată când lua temperatura lui Liam.

— Nu sunt aici să vă mint, ci să vă spun adevărul, spuse Olivia. Mi-am ținut gura destul, fiindcă am crezut că o să se schimbe sau o să se facă mai bun. Nu s-a întâmplat asta. A devenit din ce în ce mai rău și dacă Ruby nu l-ar fi alungat... nu știu ce-ar mai fi făcut, dar știu că niciunul dintre puștii de acolo n-ar fi supraviețuit.

— Chiar a dat copiii ăia la schimb? Knox a zis că au încercat să fugă și s-a ocupat de ei.

Asta veni de la fata atârnată pe genunchii lui Knox în ziua sosirii noastre. Fusese una dintre primele persoane cărora le-am dat o pătură din cele scoase din camera cu provizii. Scoseserăm tot din clădirea ticsită și așezaserăm totul pe jos, în mijlocul halei, ca să vadă toată lumea ce mai rămăsese. Unii puști, cei mai mari, fuseseră destul de curajoși ca să se ducă să-și recupereze propriile bunuri, dar majoritatea doar s-a holbat la noi tâmp, fără să priceapă.

Murmurele se ridicară din nou când Olivia aprobă din cap:

— Au fost unsprezece dați la schimb, cel puțin de când sunt eu aici.

— A făcut ce trebuia ca să obțină mâncare, mârâi Michael. Trebuie să facem sacrificii. Așa e corect.

— Ți se pare corect ca un copil bolnav să moară de foame fiindcă e prea slab ca să muncească și, fiindcă nu poate munci, n-are cum să se facă bine? ripostă ea. Zici că e corect așa?

Olivia se ridică în picioare pe platformă. Își dădu pe spate părul blond și moale și stătu acolo cu umerii drepți și capul sus.

— Știți ceva? Nu-i nevoie să trăim așa. Eu am fost la East River și am văzut cum se poate trăi. Am petrecut acolo ierni și veri și tot ce e între ele și nu mi-a fost foame nici măcar o dată. Nu mi-a fost frică niciodată... Era... era un loc bun, pentru că aveam grijă unii de alții.

Am așteptat să cadă lama ghilotinei, să le văd fețele când le spunea că aceeași bucățică de Paradis dispăruse și că persoana care-o construise purtase tot timpul o mască care-i ascundea adevărata față. Dar Brett, care era clar că avea mari probleme în a asimila și accepta tot ce se întâmpla, Brett se uita la ea și cu fiecare cuvânt al ei tensiunea de pe chip i se risipea, până ce ajunse să dea aprobator din cap.

— Putem să trăim așa și aici, continuă ea. Știu sigur că putem. Avem loc să cultivăm mâncare, putem să îmbunătățim

sistemul de pază... Nu e obligatoriu ca Slip Kid să fie o singură persoană și nu e obligatoriu ca East River să fie doar un singur loc. Putem să ne facem propriul East River.

— Și cum vrei să facem asta doar cu atât? vru să știe Michael.

Își clătina capul, iar gulerul rupt al cămășii se deschisese, dezvăluind pe gât și umeri fâșiile bulbucate roz-pal ale unor arsuri cicatrizate. Smuci degetul mare în spate, către modesta grămadă de provizii.

— Ești la fel de proastă pe cât ești de urâtă, nu-i așa?

— Ia vezi! lătră Brett făcând un pas amenințător spre el.

Michael dădu înapoi zâmbind batjocoritor.

— Începem prin a ne asigura că puștii ăia din spate supraviețuiesc – continuă Olivia – că ieșim toți vii din iarna asta. Dacă ne ajutați pe mine și pe Ruby să dăm lovitura asta, o să avem ce mânca luni de zile. O să salvăm și viețile lor și pe ale noastre.

— Și, mă rog, unde-i tărâmul ăsta fermecat din capul tău? insistă Michael.

— Într-unul din hangarele aeroportului John C. Tune, îi dădu replica Olivia, privindu-l drept în ochi. Știe cineva unde e?

Brett ridică mâna:

— E la vreo câțiva kilometru spre vest de aici, cred... maxim douăzeci.

— Bun, spuse Olivia.

Blugii îi fluturau agățați de șolduri, pe jumătate ascunși de haina pe care și-o culesese din mormanul de provizii.

— Deci putem ajunge acolo.

— Nu – mârâi Michael – e o *capcană.* Și toți ăia care acceptă să se bage în căcatul ăsta de acțiune, merită tot ce-o să pățească.

Puștii în alb – vânătorii – începură să se răzgândească, agitați. Mintea mea începu și ea să se agite. Tocmai îmi îndreptam privirea spre el, când Olivia spuse:

— Fiți atenți: dacă vrem să reușim – și putem reuși și o s-o *facem* – lucrurile trebuie să se schimbe pe-aici. Nu putem să fim doar un trib de Albaștri. Nu, nu, ascultați-mă! ridică Olivia vocea ca să acopere protestele șocate. Aici nu e vorba despre culori. Niciodată n-ar fi trebuit să fie. Ăsta trebuie să fie un loc unde nu ne separăm după culori. Ăsta trebuie să fie un loc bazat pe respect. Dacă nu vă puteți respecta unii pe alții și abilitățile

voastre, dacă nu sunteți dispuși să vă ajutați să vă înțelegeți, atunci n-o să aveți ce căuta aici.

— Și de ce ești tu aia care hotărăște asta? insistă iarăși Michael. Cine, mă rog, ești tu să încerci să preiei conducerea aici? Aveam un sistem care funcționa foarte bine până să apară ăștia. Vrei să devenim sentimentali și neputincioși? Nu umblam decât cu alți Albaștri dintr-un motiv foarte serios: voi, toți ceilalți, sunteți niște rahați așa de jalnici că nu sunteți în stare de nimic, nici măcar să vă apărați!

Olivia ezită; propriile ei îndoieli de sine forfotiseră permanent sub suprafața pielii ei pline de cicatrici. Îndoiala începu să radieze din ea, infectându-i pe toți cei din jurul ei. Parcă se ofilea sub ochii mei. Mă străbătu un mic puseu de panică, ca o nedorită a doua bătaie de inimă. Încă mai aveam lucruri de făcut. Aveam nevoie de ajutorul ei, aveam nevoie să fie puternică.

— Culoarea e negru.

Mi-am croit cu greu drum prin amintirea insistentă și am permis exact acelorași cuvinte să mă inunde. Le-am auzit ondulate molatec de accentul sudist al lui Liam, exact așa cum le-am auzit când le rostise prima dată în urmă cu atât de multe luni.

— Culoarea e tot negru.

Olivia pricepu. Nu era nevoie de cuvinte frumoase ca să explic și, sinceră să fiu, nu existau cuvinte care să descrie ce însemnase pentru noi locul ăla. Fuseserăm acolo împreună, lucraserăm împreună, trăiserăm împreună, supraviețuiserăm împreună. East River nu fusese doar o tabără, era o idee, un foc de semnalizare. O credință. O fi fost Clancy Slip Kid, dar același lucru se putea spune despre fiecare puști care fentase sistemul. Care refuzase să se supună în tăcere. Căruia nu-i era rușine sau frică de ce reprezenta.

— Dacă acționezi inteligent nu înseamnă că ești sentimental, ori moale, ori neputincios, am continuat. Poți să rămâi sau să pleci, dar ține minte: dacă fugi, fugi singur. Și crede-mă pe cuvânt: e un drum lung și pustiu.

— Corect, spuse, în sfârșit, Olivia. Dacă vreți să plecați, acum e momentul. Dar să știți că, începând de azi, n-o să vă mai opriți niciodată din fugă, până când o să fiți prinși. Niciodată.

— Ce tâmpenie! strigă Michael. Nu așa ar trebui să meargă lucrurile! Dacă vă închipuiți că vreunul dintre băieții mei o să fie de acord cu oricare din ideile astea...

— Atunci cară-te! spuse Olivia. Dacă nu-ți convine, pleacă! Lucrurile o să meargă numai dacă vrei să fii aici. Ia tot ce-ți trebuie și valea!

Am sărit de pe marginea scenei și m-am dus direct la el. Cât fusesem mai departe de el, Michael fusese tot numai tăișuri de brici și înveliș de oțel, dar acum îl vedeam cum tremură. Era cu un cap mai înalt decât mine, mai greu cu zeci de kile, era înarmat... și nimic din toate astea nu conta. N-a fost nevoie să trag cu ochiul în capul lui ca să știu că prin minte i se derula filmul nopții trecute. Că gândurile lui revedeau în buclă ce-i făcusem lui Knox.

Și ce nu pot să-i fac lui.

Adevărul veni ca un șut în dinți, făcându-mă să încremenesc în loc. Puteam să-l influențez, nu asta era problema. Dar ostilitatea lui fusese atât de fățișă, exprimată atât de deschis, că dacă l-aș fi sucit acum, schimbarea miraculoasă și bruscă de atitudine ar fi trezit suspiciuni. Ar ști toți că aș putea și aș face același lucru oricăruia dintre ei. Le-ar fi la fel de frică de mine, doar că atunci s-ar simți suficient de motivați încât să ia măsuri împotriva mea.

Michael mă privea fix, respirând greu. Într-o clipă, Olivia era în spatele meu cu brațele încrucișate la piept. Michael își linse buzele și dădu să facă un pas în față, iar forța mișcării făcu să zăngăne vechea pușcă de vânătoare pe care-o avea pe umăr.

— Nu, frate, las-o baltă, spuse un alt puști în alb apucându-l de umăr. Nu ne leagă nimeni de glie.

Michael ridică din umeri, azvârlind de pe el mâna celuilalt băiat. Porni spre ușa docului de încărcare, apoi se răsuci spre Brett:

— Deci și tu?

— Când se strică ceva, tre’ să-l repari, spuse calm Brett.

Doar cinci din cei opt copii din grupul de vânătoare al lui Michael l-au urmat afară, fără să scoată niciun cuvânt nenorocit, fără să ia nimic din mormanul de provizii, fără să bage-n seamă valurile de mâini întinse spre ei pentru a-și lua bun-rămas în tăcere. Și numai unul dintre ei s-a întors să se uite la mine.

Am văzut planul etalat în mintea lui de parcă deschisese o carte și dădea paginile ca s-o citesc. Întoarcerea în tabără noaptea, *dă pagina,* strecuratul tiptil în depozit, *dă pagina,* descărcarea tuturor gloanțelor din armele lor în puștii care dormeau în mici grămezi de pături, *dă pagina,* ei cinci cărând cu ei toate proviziile pe care le aduseserăm.

Șira spinării îmi înțepeni, trecând de la os la granit, apoi la oțel. Am scuturat din cap și i-am spulberat din țeastă orice urmă a planului.

— Altcineva? întrebă Olivia trecând în revistă masa de copii adunată în fața ei. Nu? Bun. Atunci să trecem la treabă.

•

Foștii ocupanți ai Cortului Alb fuseseră întinși lângă provizii și ținuți într-un cerc de căldură de tomberoanele în care duduia focul așezate în jurul lor. Când m-am strecurat prin cerc, încercând să ignor amintirile negre stârnite de mirosul de fum, Grasu ridică privirea de unde stătea, cocoșat deasupra umerilor Videi. Am tras adânc aer în piept și mi-am ținut mâna apăsată pe gură până ce chipul lui Mason dispăru din spatele pleoapelor, apoi am pășit peste copiii adormiți. Îi aranjase din nou pe două rânduri, nu mai erau clădiți unul peste altul.

— Te pricepi din părți! îl repezi Vida. Ce? Ți-ai uitat grebla-n mașină? Toarnă pe ea niște apă și las-o, naibii, în pace!

Stătea turcește în fața Grasului, cu spatele la el, coatele pe genunchi și fața apăsată tare în palme. De fiecare dată când mă uitam acum la ea aveam un șoc – un mic suvenir urât al nopții trecute. Când ne-am întors în depozit fusese clar pentru toți că cea mai mare parte a pletelor Videi nu putea fi salvată. Din fericire, reușise să stingă focul înainte să-i ajungă la scalp, dar capetele albastre fuseseră carbonizate și acum atârnau în smocuri inegale. Cu o expresie feroce neclintită, scosese cuțitașul pe care Jude îl furase din camera cu provizii și le tăiase singură. Acum, părul ei ondulat se cârlionța pe lângă urechi și bărbie.

— Adevărul e că o greblă *chiar* ar accelera procesul, murmură Grasu. Dar presupun că îți place luxul de a avea piele pe spinare.

Își linse sudoarea de pe buza de sus. Procesul meticulos de îndepărtare a bucăților carbonizate de cămașă din arsura de pe

umerii ei începuse cu mai bine de o oră în urmă și agonizam cu toții când îl auzeam încercând să dezinfecteze zona.

— Dă-te mai în spate, șuieră ea. Miroși a cur nespălat.

— Cum merge? am întrebat lăsându-mă pe vine lângă el.

— Se putea mai bine, se putea și mai rău, murmură el.

— Să moară mama dacă nu te pocnesc direct în mutră, spuse Vida cu voce tremurată din cauza durerii intense.

Penseta din mâna Grasului rămase nemișcată pentru o clipă. Își drese glasul, dar când vorbi din nou, furia i se evaporase din voce:

— Chiar te rog. Dacă asta înseamnă că n-o să te mai văd înaintea ochilor măcar cinci minute, te las bucuros să mă omori.

— Se putea mult mai rău, am adăugat eu uitându-mă din nou la spatele ei. Am lista cu toate medicamentele pe care i-ai dat-o lui Jude, dar mai vrei să caut și altceva?

Lăsă cârpa la loc în apă.

— Pansament steril pentru arsurile Videi, orice fel de dezinfectant de genul tampoanelor cu alcool… de fapt, ia orice truse complete de prim ajutor găsești.

— Și alte medicamente? am insistat forțându-mă să nu mă uit la silueta nemișcată a lui Liam. Altceva cu care să le tratăm pneumonia?

Grasu închise ochii și-și frecă fruntea cu dosul palmei.

— Chiar nu există altceva. Și chiar și-așa, medicamentele vor avea efect numai dacă e pneumonie bacterială. Dacă e virală și e deja în stadiul ăsta, nici măcar perfuziile nu-s sigur că ar avea efect.

— Nu mai e nimic altceva… nici măcar în cartea ta?

Insistase să bată tot drumul până la mașină ca să ia un fel de manual de medicină pe care i-l dăduse tatăl lui, ca să verifice încă o dată lista de medicament pe care ne-o dăduse.

Grasu clătină din cap.

Am simțit cum țipătul îmi arde gâtlejul. NU EL. Nu Liam. Te implor, nu-l lua și pe el. M-am întrebat dacă asta au simțit toți părinții când epidemia NIAA a fost făcută publică și știau că există o șansă de 98% ca copiii lor să nu scape, orice-ar fi făcut ca să-i ajute.

— Când pleci? întrebă Grasu. Cine vine cu tine?

— Peste câteva ore, am spus. O să meargă mare parte din grupurile de vânătoare, dar câțiva dintre băieți rămân aici. Și Vida.

Împușcăturile la care se gândise băiatul acela fuseseră de-ajuns ca să-mi fac griji că ar putea pune la cale și alte planuri de recucerire a vechiului lor cămin. Poate chiar în noaptea aceea. Dacă erau așa de proști încât să încerce un atac, efortul avea să le fie garantat răsplătit cu munți de durere și traumatisme.

— Și asta ar trebui să mă liniștească? întrebă el.

Vida întinse brațul spre spate încercând să-i tragă un pumn oriunde reușea să ajungă.

— Gata, ai terminat, anunță ea târându-se.

Plonjă după ea și fâșiile de cămașă pe care le sfâșiase ca să-i înfășoare arsurile îi căzură din poală. Am privit-o cum se clătina trecând prin cercul de foc din jurul nostru și ochii lui Grasu se îngustau cu fiecare pas șovăitor pe care-l făcea. Încet, după ce Vida dispăruse în mulțimea de copii care mișunau în jur, se întoarse spre mine.

— Da, am zis. Trebuie să te duci după ea.

Ridică sprâncenele a sfidare.

— O să i se infecteze arsurile, i-am reamintit.

— Asta ar face criminal și dintr-un sfânt! Da’ criminal de-ăla, de-și înjunghie victima până obosește!

— Noroc că tu nu ești sfânt.

La auzul acestor vorbe se ridică și izbi în direcția mea un prosop și o găleată cu apă caldă, făcând un gest vag către întinderea de bolnavi din spatele nostru.

— Mă întorc în cinci minute. Fă-te utilă și încearcă să le dai apă.

Am mers printre rândurile de copii, trezindu-i din visele lor febrile ca să le duc la buze o cană de plastic cu apă. Dacă n-aveam de gând să le deschid gurile cu forța și să le torn apa pe gât, nu prea aveam ce să fac ca să-i oblig să înghită. Am făcut ce-am putut: le-am curățat fețele cu o cârpă, le-am pus o serie de întrebări care începea cu „Ai dureri?! și sfârșea cu „Te simți mai rău ca ieri?”

Doar unul dintre puști a fost în stare să-mi răspundă. *Da,* șoptise, *da.* La fiecare întrebare, răspunsul ei moale, îndurerat, a fost *da.*

O tuse puternică îmi atrase privirea spre cealaltă parte a intervalului, unde o claie cunoscută de păr vâlvoi se zbătea să scape de pătura bleu cu care era învelit. Încerca să se ridice în coate, iar gâfâielile de efort îi săltau pieptul în mod spasmodic. Respirația lui superficială, inegală, mă îngrijora cel mai mult… asta și halul în care-i tremurau brațele sub propria greutate.

— Stai, am zis îndreptându-mă spre el. Te rog, stai liniștit și culcă-te la loc…

Liam avea ochii holbați, înroșiți la margini, iar vânătăile din jurul lor erau încă în curs de vindecare. Brațele-i cedară și, fără să apuc să mă gândesc la ce făceam, l-am prins de umeri și l-am culcat cu grijă la loc. În tot timpul ăsta, ochii nu i s-au dezlipit de chipul meu; albastrul lor era cumva mai palid și străluceau sticlos din cauza febrei.

— Ușurel, am murmurat.

După atingerea pielii lui fierbinți, mâinile mi-au rămas pe cât de reci pe atât de goale după ce le-am desprins de el.

— Ce-i? șopti Liam înghițind chinuit în sec. Ce… ce se întâmplă?

— Grasu s-a dus să aducă ceva, am zis încetișor. Vine imediat.

Liam aprobă cu o mică înclinare a capului și închise ochii cu un suspin moale. Am dat să întind mâna să-i îndepărtez de pe frunte șuvițele ondulate, când se întoarse spre mine și se forță să-și deschidă pleoapele.

— Ești… frumușică rău. Cum… cum te cheamă?

Cuvintele îi ieșiră din piept șuierate și sufocate de ți se rupea inima, dar am fost așa de luată prin surprindere de cât de coerent era, că mi-au trebuit câteva secunde bune ca să răspund.

— Ruby, repetă el cu accentul lui sudist, tărăgănat și cald ca o mângâiere. Ca în *Ruby Tuesday.* Ce drăguț!

Apoi expresia lui Liam se dezintegră complet. Sprâncenele i se uniră într-o grimasă de intensă concentrare, iar buzele repetau cuvântul la nesfârșit, fără să scoată un sunet.

Ruby.

Am îngenunchiat lângă el și am tras găleata lângă mine. Mi-am sprijinit o mână de podea, lângă palma lui întoarsă-n sus.

— Ruby, repetă el cu privirea încețoșată. Tu… Cole a zis… Mi-a spus că nu te mai văzusem niciodată și am crezut… Am crezut că era doar un vis.

Am luat cârpa și, cu atingeri blânde, am început să-i curăț fața de mizerie și funingine. Așa era în regulă, m-am justificat eu. Nu-l atingeam direct. Barba lui nerasă scotea un hârșâit când îmi treceam cârpa peste ea. Mi-am concentrat atenția asupra micii cicatrici de la colțul buzelor sale. M-am concentrat ca să nu cedez impulsului de a-mi apăsa buzele pe locul acela, oricât de puternică era senzația că mă pierdeam în el.

— Un vis, am insistat în speranța de a-l ține treaz. Ce fel de vis?

N-avea… Nu, era imposibil. Mai văzusem oameni confuzi după ce îmi făcusem de lucru cu amintirile lor, ale căror detalii le deveniseră un pic neclare, dar avusesem grijă să filtrez și să îndepărtez cu precizie chirurgicală fiecare urmă a existenței mele din mintea lui Liam. Mă înlocuisem cu aer și umbre.

Pe buze îi răsări un surâs slab:

— Unul frumos.

— Lee…

— Trebuie să… Cheile sunt la…?

Vocea i se stingea.

— Mergem s-o luăm… Cred că Zu e… E pe culoar cu… cea cu…

Culoar?

— Nu vreau ca tipii ăia să… s-o vadă. O să le facă rău… amândurora…

M-am tras înapoi, dar cumva, mâna lui Liam o găsi pe-a mea pe podea și degetele i se încleștară pe ea, țintuindu-mă în loc.

— Ce tipi? Zu e în siguranță; nu-i face nimeni nimic.

— La… Walmart… I-am zis… i-am zis să se ducă cu… S-a dus cu… Nu! Unde e? Unde-i Zu?

— E în siguranță, am promis, încercând să-mi trag mâna.

Încleștarea lui era insistentă, de parcă încerca să mă facă să pricep ceva, și cu cât se străduia mai tare, cu atât mai greu îi era să respire. Mi-am apăsat mâna liberă pe obrazul lui și m-am aplecat deasupra chipului lui.

— Liam, uită-te la mine. Zu e în siguranță. Trebuie… trebuie să te liniștești. Totul o să fie bine. E-n siguranță.

— În siguranță.

Cuvintele sunară a gol. Închise ochii.

— Să nu mai pleci, șopti el. Te rog, te rog, *te rog* nu mai pleca iarăși… unde nu pot să te urmez…

— Nu mă mișc de-aici, am spus, trecându-mi degetul mare peste pometul lui.

Trebuie să încetezi. Trebuie să pleci. În clipa asta.

— Nu mă minți, bolborosi el pe jumătate adormit. Ăsta e… un loc unde nu e nevoie…

Am țâșnit în picioare și privirea mi se întunecă, cotropită de un noian de pete din cauza fluxului masiv de sânge care-mi năvăli bubuind în cap. Mi-am apăsat gura cu mâna și am așteptat să mi se limpezească vederea, încercând să nu mă împiedic de puștii de pe lângă mine. Știam ce încercase să spună. Mai auzisem acele cuvinte, le rostisem chiar eu, dar n-avea cum… Era imposibil…

Ăsta e un loc unde nu e nevoie să mințim.

— Ruby?

Vida și Grasu stăteau în fața tomberoanelor cu foc și se uitau la mine cu expresii identice de îngrijorare. Oare de când stăteau acolo și ascultau? Grasu făcu un pas spre mine, dar l-am oprit cu o fluturare de mână:

— Sunt bine. Doar că el…

M-am lăsat pe vine, luându-mi capul în palme și m-am forțat să mă calmez trăgând în piept două guri zdravene de aer.

Imposibil.

— Ești sigură? repetă Grasu cu voce de data asta mai rece. Ai terminat cu jocurile?

Am încuviințat din cap, cu ochii fixați pe podea, la picioarele lui. Stomacul meu făcea flic-flacuri și salturi. Auzeam cum Liam se lupta cu pătura răsucită între picioarele lui și mintea îmi intră brusc în alertă.

— Crezi că e în regulă să fii numai zahăr și miere cu el acum și să-l bagi și mai tare-n ceață? Plănuiești să iei stick-ul și să ne părăsești ca să pleci la Ligă, nu? Nu s-a schimbat nimic, corect? întrebă pe ton autoritar. Ce-o să se întâmple când o să se trezească?

— O să bântuie pe-aici c-o mutră abătută și o să se prefacă că nu l-a mai văzut niciodată în toată viața ei amărâtă și jalnică, spuse Vida așezându-se pe jos aproape de mine. Fiindcă asta e o operațiune de tip „iei și fugi”. Și Ruby *știe* că nu-i nimic mai

mult de-atât, nu-i așa? N-o să lase sentimentele să se amestece în toată chestia asta și n-o să le permită s-o dea peste cap, nu așa a zis?

Am înghițit cu greu nodul din gât.

— Știu. Poți să… îi spui tu, te rog, de ce suntem aici?

— Adevărul? spuse tăios Grasu, pe un ton provocator.

Începu cu o singură tuse, dar mi-am dat seama ce era acel gâfâit întretăiat din spatele meu. Liam se lupta cu păturile, încercând să-și ducă mâinile la gât, zbătându-se să tragă aer în piept. Sorbea aerul și încerca să se întoarcă pe-o parte, dar nu reușea să se sprijine de umăr. Nu se știe care dintre noi s-a mișcat primul. Până să ajung lângă Liam, Grasu era deja acolo, ridicându-și prietenul în capul oaselor ca să nu se sufoce.

— Gata, spuse Grasu, aplecându-l în față ca să-l bată pe spate.

Avea vocea calmă, dar pe frunte îi apăruse o peliculă de transpirație.

— Nu te grăbi. Respiră ușurel. Gata. Ești bine.

Nu părea să fie bine. Părea să fie…

O să moară. Mâinile mi se încleștară în păr. După tot ce se întâmplase, avea să moară aici, așa, luptându-se și pierzând și alunecând spre un loc unde nu-l puteam ajunge.

— Apă? întrebă Vida șchiopătând spre noi cu o sticlă de plastic în mână.

Uram sclipirea dură din ochii ei. Sentința pe care am văzut că i-a dat-o lui Liam și mila din privirea pe care mi-a aruncat-o.

— Nu, spuse Grasu. Îi poate obstrucționa căile respiratorii. Ruby. *Ruby.* O să se facă bine; o să-l țin treaz și o să am grijă să se miște. Dar am nevoie de medicamentele alea. Am nevoie de fluide, comprese termice, orice. Repede!

Am aprobat încleștându-mi mâinile în păr, străduindu-mă să respir aerul umed.

— *Ru*!

Vocea lui Jude pluti spre noi cu o clipă înainte ca el să apară la marginea focurilor, ridicând deasupra capului o jachetă familiară.

— Am găsit-o, am găsit-o, am găsit-o!

I-am făcut semn toți trei să tacă.

— Vino-ncoace!

L-am chemat să vină spre noi și i-am luat geaca înainte să-i dea foc din greșeală. Nu apucasem să văd haina decât pentru o clipă în amintirile lui Cole și atunci era pe jumătate ascunsă de umbrele care se învârteau acolo, dar asta arăta cam ca aceea, chiar dacă nu era neagră. Jacheta asta era din doc impermeabil gri-închis, căptușită cu flanel și chiar și după ce fusese despărțită de actualul proprietar, încă mai mirosea ca el. Brad, fum și transpirație. Am simțit cum ochii Videi și ai lui Grasu mă urmăresc în timp ce-mi treceam degetele peste cusături, până ce am dat peste umflătura tare, dreptunghiulară, cusută de Cole în căptușeala închisă la culoare.

— Are dreptate, am zis, dându-i Videi jacheta. Lasă-l deocamdată acolo; îl scoatem după ce plecăm.

Ochii îmi rătăciră din nou spre fața pământie a lui Liam. Se strâmbă în efortul de a tuși din nou, dar mi s-a părut că suna cumva mai puternică, de parcă îndepărta blocajele care-l împiedicau să respire. În spatele meu, Jude urmărea cu atenție scena. Mândria care-i strălucea pe chip se evaporă. Mă apucă strâns de umăr, ca să prindă sau să-mi dea curaj. Probabil ambele.

— Te duci, te rog, să-i spui Oliviei că sunt gata când vrea ea? am întrebat. Și – auzi? – caută-ți ceva mai gros de îmbrăcat, da?

Tot ce-am primit în schimb a fost un salut milităresc stângaci și apoi se îndepărtă în viteză. Vida ridică din sprâncene, având întipărită pe chip o expresie superioară, de genul *Mult succes cu asta*! Poate că Vida avea dreptate și ar fi trebuit să-l oblig să rămână, dar n-aveam de unde să știm peste ce fel de tehnologie aveam să dăm. N-o fi fost el în stare să nimerească o țintă aflată la treizeci de centimetri în fața lui, sau să alerge mai mult de treizeci de metri, dar ca Galben, Jude fusese antrenat anume ca să se ocupe de încuietori electronice și sisteme de pază.

L-am ajutat pe Grasu să-l așeze pe Liam înapoi pe podea, dar m-a apucat de mâini înainte să apuc să mi le trag. Ochii îi alunecară de la chipul palid al prietenului său la al meu.

— Chiar crezi că îi e mai bine așa decât i-ar fi fost dacă ați fi rămas împreună?

Am tresărit.

— Nu crezi că *poate* i-ai supraestimat capacitatea de a-și purta naibii de grijă de unul singur? întrebă Grasu. Un picuț, așa?

Nu-i era mai bine, dar nu-i era neapărat mai rău. Grasu n-avea decât să zgândărească cicatricea asta cât voia, să mă arate cu degetul de fiecare dată când rana începea iar să sângereze, dar el nu înțelegea. Liam cel care se afla în fața noastră era reflexia lumii în care eram obligați să trăim și oricât de crudă și aspră era... măcar nu era acel Liam în care l-ar fi transformat Liga: reflexia violentă și necruțătoare a lumii pe care și-o *doreau* ei.

— Nu-mi place deloc chestia asta.

— Știu, am șoptit.

M-am aplecat peste silueta întinsă a lui Liam ca să-l îmbrățișez pe Grasu. Dacă izbucnirea mea de afecțiune l-a surprins, n-a arătat-o, ci m-a bătut blând pe spate, apoi s-a întors să termine de îngrijit rănile Videi.

— Mă scoți din minți, dar dacă pățești ceva, chiar că o să-nnebunesc. Ești sigură... ești absolut, fără dubiu, sută la sută sigură că știi ce faci?

— Mda, am zis, gândind *Din păcate*... Nu ții minte că am fost antrenată?

Gura i se curbă într-un zâmbet lipsit de veselie.

— Și când mă gândesc cum erai când te-am găsit...

Nu era nevoie să termine fraza. Știam ce eram când îi întâlnisem: o așchie de fată îngrozită și de umbra ei, care fusese zdrobită cu mult timp în urmă. N-aveam pe nimeni și nimic și nici unde să mă duc. Poate că încă mai eram zdrobită și așa aveam să rămân pentru totdeauna, dar măcar acum mă adunam și mă reconstruiam, punând pe rând muchie lângă muchie fiecare ciob tăios.

• Nouăsprezece •

N-am așteptat decât apusul și apoi am pornit. Dispariția rapidă a soarelui era una din puținele binecuvântări ale iernii care se apropia cu pași iuți. Am încercat să calculez, oarecum fără tragere de inimă, cât timp trecuse de când pornisem în căutarea lui Liam. Două săptămâni, poate? Era decembrie; îmi aminteam afișajul digital din gara din Rhode Island. Am numărat de acolo înapoi.

— Am uitat de ziua ta.

Rămăseserăm mai în urma trupei, îndreptându-ne acolo în mod firesc când Olivia și Brett luaseră conducerea.

Oricare-o fi fost cântecul lui Springsteen pe care Jude îl fredonase încetișor pân-atunci, se opri brusc, la jumătatea unui acord:

— *Poftim*?

— A fost săptămâna trecută, am zis, întinzând mâna ca să-l sprijin în timp ce sărea peste un copac căzut. Azi e optsprezece decembrie.

— Pe bune?

Jude își încrucișă brațele peste piept și începu să și le frece:

— De fapt, așa pare.

— Cincisprezece ani, am zis fluierând încet. Începi să-mbătrânești, moșulică!

Am dat să-mi desfășor de la gât fularul de lână, dar m-a oprit fluturând din mână și-și văzu de drum, cu jacheta de paramedic foșnind la fiecare mișcare. Pentru un grup așa de mare, ne deplasam foarte silențios prin desiș; doar ici și colo se mai rupea câte-o crenguță sau câte-un ochi de gheață se mai spărgea sub picior. Dar eram oricum prea adânc în ceea ce Brett numise Zona de Administrare a Naturii din Ținutul Cheatham ca să atragem atenția cuiva.

— Ei! Ai găsit-o? am întrebat când am surprins sclipirea argintie pe care-o strângea în palmă Jude.

Mi-o întinse s-o văd. Era un disc circular, aproape plat. Argintul cu care era placat licări în singura rază de lună care străpungea crengile copacilor. I-am cules-o din mână și mi-am

așezat metalul cald în centrul palmei. Sticla busolei crăpase în două locuri.

— Mda, spuse Jude luând-o înapoi. O clipă am… nu, lasă.

— *Lasă*? am repetat uluită. Ce e?

— Doar că, pentru o clipă m-am bucurat tare mult că am găsit-o, înțelegi? Și-apoi am început să mă gândesc că poate n-ar trebui s-o iau cu mine.

— Fiindcă…?

— Fiindcă mi-a dat-o Alban, spuse el. La câteva zile după venirea mea la CG. Tot zicea cât e de mândru că fac parte din Ligă, da’ parcă… acuma nu cred că mai sunt așa de mândru de asta.

Am scos un oftat lung, încercând să găsesc cuvintele potrivite. Dar Jude se mulțumi să ridice iarăși din umeri și-și trecu șiretul peste cap. Busola dispăru sub jacheta lui și mi-am spus: *Asta-i diferența.* Asta era diferența fundamentală dintre noi doi. Odată ce m-am trezit la realitate, nu mă mai puteam întoarce în lumea visului, dar Jude încă mai reușea să păstreze în inimă o frântură de speranță că visul îl aștepta oricând era pregătit să se întoarcă. După tot ce se întâmplase, el încă mai credea că Liga ar fi putut fi altfel, mai bună, ar fi putut fi vindecată.

Nu eram în niciun caz în formă fizică proastă, dar urcatul și coborâtul de pe-un deal pe altul, lupta pe stomacul gol cu stratul gros de frunze căzute recent, încercând în același timp să-mi împiedic creierul să facă cale-ntoarsă spre Liam, toate astea începeau să mă apese tot mai tare. Numai în ultima jumătate de oră stomacul lui Jude chiorăise de nu mai puțin de patru ori și, cu toate că părea imun la iritarea care ne cuprinsese pe toți, simțeam că începe să-și piardă avântul.

— Mai avem puțin, l-am asigurat, uitându-mă urât spre ceafa lui Brett.

Nu era vina lui că nu aveam mașini pentru toată lumea. Se discutase posibilitatea să încercăm să navigăm pe râul Cumberland, dar chiar și la luni după inundație, Brett considera că curentul acestuia era prea imprevizibil pentru plutele lor. Așa că mergeam pe jos, ducând genți pentru provizii improvizate din pânză tăiată din corturi.

Mergeam de zece kilometri, unsprezece, doisprezece. Degetele îmi înghețaseră bocnă; nici măcar când le băgăm la subsuoară nu reușeam să fac sângele să circule din nou prin ele.

Jude își strânse buzele și întinse mâna să-și așeze mai bine căciula. Apăsată cum era, într-un unghi așa de ciudat peste cârlionții lui, căciula îi îndoia acum urechile spre exterior și le făcea să pară mai mari decât erau. Și, pentru o clipă bizară, am simțit cum îmi crește un picuț inima uitându-mă la el.

— Și cum spuneaaaaaam, zise Jude, maestrul tranzițiilor stângace. O să fie așa de tare! Super, super – tare! O să intrăm uite-așa – pocni din degete – luăm medicamentele și niște mâncare și ieșim așa: bum!

Strânse amândoi pumnii și îi deschise brusc, rășchirând degetele la maxim.

— Nici n-o să știe că am fost pe-acolo decât după ce-o să dispărem. O să ajungem legende, să mor eu!

Jude îi tot dădea-nainte cu „ei” în sus și „ei” în jos, dar exact asta era problema: nu știam cine administra aeroportul și nici de ce adunau grămezi de provizii. Încercasem să trimit un alt mesaj către Cate și Nico ca să-i întreb, dar până să plecăm nu răspunseseră.

Continuam să ne îndreptăm spre est, către centrul orașului Nashville, dar râul nu curgea în linie dreaptă. Făcuse din nou un cot, drept în fața noastră.

Mi-am făcut drum către fruntea grupului. Mâna mea întinsă dădu, în sfârșit, de umărul Oliviei, iar ea întinse mâna în spate și mă trase pe malul râului Cumberland.

— ‚ai de capu’ meu! fu singurul comentariu al lui Jude.

Până n-am dat de acea primă barieră, nu înțelesesem de ce, luni de zile după retragerea apelor, orașul era încă închis. Dar era ca la oricare alt dezastru: operațiunea de curățare era aproape întotdeauna mai rea decât stresul dezastrului în desfășurare. Nu era de mirare că pământul de sub bocancii mei devenise aproape mlaștină; nu era de mirare că râul încă se mai revărsa din matcă. Furtunile inițiale fuseseră suficient de puternice încât să arunce bucăți întregi de case înapoi în râu, să răstoarne barje fluviale uriașe și să le lase să ruginească, eșuate, la soare. Era ca un dop oribil de resturi într-o țeavă de canalizare. Apa nu putea curge în mod natural în jos, către oraș,

ceea ce însemna că continua să se scurgă în pădurile și câmpurile din împrejurimi.

— E chiar acolo, spuse Brett arătând către niște forme albe din depărtare.

Ca la un semnal, o lumină roșie de pe una dintre ele începu să pulseze lent și constant.

— Ce drăguț din partea lui Gray și-a băieților lui că și-au făcut timp să curețe nenorocirea asta, așa cum a promis c-o s-o facă!

— O luăm… înot? am întrebat, încercând să nu mă strâmb.

Olivia se întoarse spre mine ținând în mână singura noastră lanternă. Jumătatea mutilată a feței ei se întinse într-un zâmbet sincer.

— Nu. O să ne jucăm de-a capra.

S-a dovedit că a te juca de-a capra cu o gașcă de Albaștri însemna să te resemnezi să fii aruncat de pe-un obiect plutitor pe altul, ca o păpușă de cârpă. Dar sistemul pe care l-au pus la punct era impresionant: râul era prea lat pentru ca Albaștrii să poată ridica un alt puști cu ajutorul abilităților lor și să-l transporte până pe celălalt mal. Însă Brett profită de resturile aduse de inundație și o ridică pe Olivia, după care o așeză cu o precizie și grijă incredibile pe colțul răsturnat al unei barje pe jumătate scufundate. La rândul ei, ea trimise următorul Albastru un pic mai departe, pe acoperișul a ceea ce părea a fi o rulotă uriașă. Odată ce ei trei au fost pe poziții, au reușit să ne treacă pe toți de la unul la altul fără nicio problemă. În final, am aterizat în genunchi pe celălalt mal.

Am tăiat o altă potecă printr-un desiș de copaci și am ieșit în partea cealaltă plini de noroi și uzi leoarcă de la ploaia care începuse din nou să cadă. Pista era mai scurtă decât văzusem în alte aeroporturi mai mari și era plină-ochi cu avioane de toate formele și mărimile. Printre elicoptere și avioane de o singură persoană, erau amestecate vehicule militare în culori de camuflaj. Deci aeroportul nu era folosit, iar dacă avioanele și camioanele se aflau acolo, erau șanse mari ca informațiile primite de la Cate și Nico *să fie corecte* și hangarele să adăpostească altceva decât avioane.

Cineva – după mașini părea a fi vorba de Garda Națională – pusese fără prea mare tragere de inimă un gard de sârmă în jurul pistelor și hangarelor, precum și plăcuțe cu chestii precum INTRAREA INTERZISĂ și ATENȚIE! ÎNALTĂ TENSIUNE. Olivia

aruncă o piatră care ricoșă de gard cu un zornăit abia perceptibil și ateriză în noroi. Jude se suci din strânsoarea cu care-l țineam de tricou și se târî pe burtă prin iarbă.

— *Hei*! am șoptit. Jude!

Ciocăni cu vârful degetului în gard, apoi încă o dată, ca să se asigure, după care se grăbi înapoi spre noi.

— Bocancul meu are mai multă electricitate decât chestia aia, șopti el.

Asta nu-i în regulă, mi-am spus. Dacă aici ar fi ceva de valoare, ar sta de pază oameni… nu?

Am cercetat iarăși câmpul din fața noastră, cu vocea instructorului March răsunându-mi în urechi: *Dacă vi se pare că e prea frumos, prea ușor, țineți minte că nu e niciodată așa.* Iar simularea pe care am făcut-o după aceea – în care eu și Vida atacam un depozit – o dovedise din plin. Sigur, pe-afară totul fusese în regulă. Dar agenții care jucau rolul celor din Garda Națională ne așteptaseră *înăuntru.*

— Ru, gemu Jude. Hai odată!

Între copaci și hangare era teren deschis, aproape fără nicio posibilitate de a ne acoperi înaintarea, dar asta nu i-a împiedicat pe Brett și câțiva dintre ceilalți să treacă în viteză pe lângă noi ca să meargă mai departe. Până și Olivia se uită spre mine exasperată înainte să se ridice în picioare și să alerge ca să-i prindă din urmă.

— Bine, i-am zis lui Jude. Stai lângă mine…

Dar era deja în picioare și alerga și el, strecurându-se printre vehiculele și avioanele de pe pistă. I-am ajuns, în sfârșit, din urmă când s-au oprit la marginea asfaltului, ghemuiți după ultimul șir de mașini.

— Îi iau cu mine pe Jude și Brett, am zis, luând lanterna de la Olivia. Două pâlpâiri înseamnă că totul e-n regulă, una ca să faceți cale-ntoarsă.

— Nu-i *nimeni aici,* Ruby!

— Și nu ți se pare ciudat? am șuierat înapoi.

Peste tot în jurul nostru erau urme de roți și tălpi; dacă erau vechi, ar fi fost spălate complet după atâtea zile de ploaie.

Parcările de alături erau mai mult goale sau pline cu camioane uriașe, de marfă. Din când în când, deasupra lor licărea o lumină, dar, în afară de asta, aeroportul era cufundat în beznă.

Când m-am întâlnit din nou cu Brett după goana spre clădiri, fiecare nerv din trup îmi zbârnâia de încordare. Mi-am smucit bărbia înapoi, în direcția locului unde-l lăsaserăm pe Jude să ne aștepte.

— E prea ușor, recunoscu, în sfârșit, și Brett, săltându-și pe umăr pușca veche. Unde naiba e toată lumea?

Dă, Doamne să nu fie în hangare, mi-am spus. *Dă, Doamne*! Fusese ideea mea, eu îi îndemnasem să facă asta și ar fi fost treaba mea să salvez pe toată lumea dacă se ducea totul de râpă.

Mi-am spus că totuși Cate nu ne-ar fi trimis aici dacă a fi crezut că era prea periculos, dacă ar fi existat riscul să fim prinși.

— Cheamă-i și pe ceilalți, i-am spus lui Jude, închizând gura vocii aceleia mici înainte să mă arunce în ghearele terorii.

I-am numărat din nou în timp ce alergau spre noi: unu, doi, trei, până la douăzeci și unu.

Echipa de vânătoare se tupilă în umbra hangarului numărul 1, cu spinările lipite de zid și ochii scrutând câmpul întunecat. Ușa era încuiată cu un rând de lanțuri impunătoare pe care n-aveam nicio șansă să le tăiem, dar exista o intrare laterală care, așa cum prezisesem, avea un fel de încuietoare electronică, care arăta de parcă fusese teleportată aici din viitorul îndepărtat.

— Dă-te deoparte, spuse Jude fluturându-și mâinile ca să mă alunge. A venit maestrul.

— Ai grijă, l-am avertizat. E posibil să se declanșeze alarma și dacă o prăjești de tot.

— Pe bune, spuse uitându-se cu ochi mijiți la ecranul care se luminase instinctiv și afișase o tastatură cu cifre în clipa în care Jude pășise în fața lui. Te porți de parcă n-am mai făcut în viața mea așa ceva!

— N-ai mai făcut, i-am amintit. De obicei, Nico dezactivează de la distanță sistemele de alarmă.

— Astea-s detalii insignifiante.

Jude mă concedie fluturând dintr-o mână, iar cealaltă palmă o puse pe ecran.

— Liniște, că lucrează maestrul!

— Ar putea maestrul să se grăbească naibii odată? șuieră Brett țopăind de pe-un picior pe altul cu brațele încrucișate strâns pe piept. Și eu începeam să simt mușcătura iernii.

Sudoarea care mi se prelingea pe față parcă mai avea două grade și îngheța în cristale solide.

— La trei, șopti Jude, împingi mânerul ușii. Ești gata?

M-am strecurat pe după el și am apucat zdravăn bara de metal.

— Dă-i drumu'.

La trei, ecranul sistemului pâlpâi negru și de îndată ce am auzit încuietoarea deschizându-se, am împins ușa cu umărul. Când tastatura sistemului reapăru, arunca un straniu halou roșu asupra fulgilor de zăpadă care începuseră să cadă.

Am așteptat să pornească urletul strident al alarmei și reflectoare orbitoare să se ațintească asupra micului nostru grup. Am așteptat să-l simt pe Jude chircindu-se de groază lângă zidul din spatele meu. Am așteptat, și-am așteptat și-am așteptat. Dar n-aveam ce aștepta.

— Gata! strigă Jude. Am păcălit sistemul și l-am făcut să creadă că ușa e de fapt închisă. Trebuie doar s-o ținem deschisă și n-o să avem niciun fel de probleme.

— Bravo! am șoptit.

Ceilalți trecură în șir pe lângă noi, lăsând o dâră de noroi și zăpadă fleșcăită pe rampa de ciment. Miroseam a câini uzi care se tăvăliseră într-o scrumieră.

Jude rânji și țâșni pe urmele lor. Cineva apăsă comutatorul și becurile inundară încăperea cu alb imaculat. Mi-am dus mâna la ochi, încercând să mă adaptez la strălucirea orbitoare.

Aerul căpătase acum o încărcătură ciudată; am simțit cum starea lui Jude trece de la entuziasm efervescent la genul de șoc pe care-l resimți întotdeauna ca pe-o cărămidă primită direct în față. Trecerea fu așa de rapidă și bruscă, încât aproape că mi s-a făcut prea teamă să privesc hangarul cu ochii mei.

— Băga-mi-aș…

Rânduri de rafturi metalice căptușeau încăperea vastă; fuseseră așezate aproape ca rafturile dintr-o bibliotecă, dar cred că erau de două – trei ori mai mari decât cele normale. Soldații le trăseseră în șiruri ordonate, aliniate perfect. Dovada stătea în adânciturile și dârele lăsate în stratul gros de vopsea de culoarea piersicii cu care cineva acoperise cimentul. Pe ele erau clădiți paleți și piramide de cutii. Multe erau fără etichete, și mai multe erau strâns înfășurate în multe straturi de folie transparentă de plastic.

— Ce limbă-i aia? întrebă Olivia.

Dădu un șut celei de lângă ea, scuturând de pe ea praf și bucăți de pământ. Într-o parte era înfundată și lemnul subțire era crăpat de parcă căzuse de la mare înălțime și aterizase cu fundu-n sus pe-un câmp.

— Chineză? aruncă la plesneală Jude. Japoneză? Coreeană?

N-am recunoscut cuvintele tipărite acolo, dar crucea simplă, roșie, întipărită deasupra – *pe-aia* am recunoscut-o.

Dacă era să dai crezare știrilor, toate filialele Crucii Roșii Americane rămăseseră fără fonduri și fără provizii odată ce toate transporturile spre și dinspre Statele Unite fuseseră oprite. Oamenii se temeau că NIAA era contagioasă și putea părăsi țara, călătorind confortabil pe un pachet sau într-o persoană ca să se ducă să infecteze o altă țară, mai sănătoasă. Odată ce economia se dusese pe apa Sâmbetei, organizația abia mai avusese fonduri să rămână pe linia de plutire încă doi ani.

Așadar, de unde dracu' erau pachetele astea?

— Liv, vino să vezi! strigă unul dintre băieți.

El și încă vreo câțiva tăiaseră plasticul și levitau cutii de pe rafturile de sus către pământ. Una dintre ele era deja despicată și măruntaiele ei roșii ca o mașină de pompieri se împrăștiaseră pe podea. Am ridicat unul din pachetele roșii revărsate și am fost surprinsă de greutatea și forma lui dreptunghiulară. Pe el era un desen cu un om care ducea mâncare la gură și un steag, ambele tipărite sub cuvintele RAȚII ZILNICE – AJUTOR UMANITAR.

— Această pungă conține necesarul zilnic complet de alimentație pentru o persoană, citi Olivia.

Mai erau niște rânduri tipărite dedesubt… poate în franceză sau spaniolă, cine știe?

— Alimente dăruite de poporul chinez, am terminat eu de citit și i-am înapoiat pachetul.

În jur am auzit mai multe suspine seci, dar cei mai mulți se repeziseră la următorul raft și trăgeau în jos cutii de carton pe care era tipărit ZECE RAȚII PENTRU 24 DE ORE APROBATE DE GP NATO / OTAN.

— Cred că astea-s din Anglia.

Jude sfâșiase una dintre cutii și studia un pamflet lăsat înăuntru.

— Sunt… sunt așa de multe! Chibrituri, supă, *ciocolată*… Dumnezeule, până și ceai!

— Ia ce ne trebuie, am zis, dar caută medicamente. Vezi așa ceva?

— Astea-s din Rusia! l-am auzit pe Brett strigând de pe intervalul alăturat.

— Aici am Germania, Canada și cred că Japonia, răspunse și Olivia.

— Și Franța și Italia, se auzi o altă voce. Pe toate scrie rații zilnice!

Am scos foița subțire de hârtie pe care-și mâzgălise Grasu lista și am ridică-o la lumină. Scrisul îi era înnegrit și mânjit, ca de obicei; nu știu ce stilou reușise să găsească prin mormanul de provizii, dar începuse să împroaște cerneală când a ajuns la *penicilină.* Sub acel cuvânt făcuse săgeți către toate tipurile posibile: *Amoxicilină* (*Amoxil*), *Ampicilină* (*Rimacilină*)*, Benzilpenicilină* (*Crystapen*)…

Am gonit printre șirurile de rafturi, studiind cu atenție cutiile și lăzile. Și mai multă mâncare, saci de gunoi cu ceva ce păreau a fi pături din lână, toate ambalate în cutii, toate inscripționate cu steaguri pe care nu le recunoșteam. Peste toate erau desenate cruci roșii. De marginile lor atârnau bucăți de pământ și iarbă. Mi-am dat seama că toate fuseseră la un moment dat afară. Poate fuseseră parașutate din avioane? Cate pomenise de zvonuri despre ajutoare din străinătate lansate în unele zone ale țării, dar aceleași zvonuri se stinseseră când nimeni nu găsise nicio urmă de dovadă care să le confirme.

— Un minut!

Inima-mi sări în gât; aerul care-mi șuiera printre dinți parcă-mi spărgea timpanele. Era ceva mai liniște în spate, lângă containerele cilindrice din plastic puse unele peste altele lângă zidul din spate al hangarului. M-am aplecat și am șters praful de pe unul. Alte pachete din cele ciudate, roșii. Am trecut la următorul container, cu o ureche pe jumătate ciulită la șușotelile neliniștite din cealaltă parte a hangarului.

Nu m-am oprit din căutare decât când ochii mi-au căzut pe forma cunoscută a gâtului curbat al lebedei aurii – sigla Corporației Leda. Lista lui Grasu pluti spre podea când m-am ridicat pe vârfuri ca să văd ce era în acel container. Corporația Leda însemna medicamente; de asta eram sigură după

numeroasele ocazii în care călătorisem în cala avioanelor cargo. Am apucat cât de bine am putut capacul de plastic și am început să trag de el ca să-l desfac. Jude mă striga, iar vocea lui se ridica deasupra celorlalte.

— Hai odată, hai odată, am bombănit cu brațele tremurând de efort.

Containerul se deschise cu un bubuit când căzu la podea; am scurmat prin pachetele transparente cu fiole și ace sterile până ce am recunoscut una din denumirile penicilinei de pe lista Grasului. Am luat cât am putut de multe, îndesându-le de-a valma în geantă. Pe un alt container scria VACCINURI, dar cel de după el avea suluri de tifon, tampoane de vată și alcool sanitar.

— Mă ajută și pe mine cineva? am strigat.

Una dintre genți era deja plină, iar cealaltă se umplea și ea rapid. Aveam nevoie de mai multe. Liam avea nevoie de mai multe.

Pe ciment răsunară pași grei și iuți. Am simțit că cineva se apropia în goană din spate mormăind ceva ce n-am prea înțeles. Am aruncat o privire peste umăr și am văzut că jumătate din grup, cocoșați sub greutatea genților, dădea o ultimă tură printre rafturi.

— Ruby!

Nu tonul ascuțit al lui Jude m-a făcut să mă arunc în spate, ci duhoarea de fum de țigară stătut care m-a copleșit dintr-odată.

N-am fost destul de rapidă. M-am răsucit cu intenția de a ridica brațul ca să parez lovitura, dar cuțitul m-a găsit cu o clipă înaintea pumnului primit în ceafă.

Nu știu dacă am țipat. Gura mi se deschise din cauza exploziei neașteptate de durere. Am încercat să mă adun și m-am aruncat înainte, printre containere, dar o mână se strânse în jurul cozii de la ceafă și mă smuci înapoi. N-am avut când să-mi recapăt echilibrul. Pistolul îmi fu smuls de la brâu înainte să pot gândi suficient de limpede ca să-mi treacă prin cap să-l folosesc.

Michael respira poticnit și inegal, mai degrabă de furie, aș zice, decât de efortul atacului. Cuțitul, sau ce-o fi folosit, mi se răsuci în partea de jos a spatelui și de data asta *știu sigur* că am țipat. Brațul de peste piept alunecă în sus ca să-mi apese beregata, cu pistolul meu strâns în pumn. Îmi împinse bărbia în sus cu țeava pistolului cât de tare îi permiseră oasele din gâtul

meu fără să se rupă. Nu puteam respira, nu puteam înghiți, nu puteam să mă mișc.

— Ți-a fost dor de mine? șuieră el.

Am încercat să-mi izbesc capul pe spate, răsucindu-mă, zvârcolindu-mă, orice numai să scap. *Stai bine,* mi-am spus. *Nu ți-a străpuns coloana, nici rinichiul, doar*...

— Merci că ați găsit locul ăsta, continuă el izbindu-mă în față, în containere.

Michael se aplecă mult în jos ca să ajungă cu buzele la urechea mea:

— Tu și ceilalți vă puteți face plinul după pofta inimii până vin soldații FSP, bine?

Forța cu care Jude a intrat din goană în noi n-a fost suficientă ca să-l arunce pe Michael cu totul de pe mine, dar a fost destul de mare ca să mă pot întoarce să-l izbesc cu genunchiul în abdomen. Am simțit cum cuțitul ieși din mine cu un plescăit ca o sorbitură și căzu pe jos cu un clinchet. Claia creață a lui Jude plonjă spre el în același timp cu Michael. Mi-am repezit piciorul spre fața acestuia și toată partea mea dreaptă urlă de durere.

— Javră împuțită! urlă el și apoi am zburat înapoi, izbindu-mă în rafturile de vizavi. Jude fu azvârlit în altă direcție, înapoi, către Brett și Olivia, care veneau pe culoar să vadă ce se întâmpla. S-a auzit un foc de armă, apoi altul și luminile trecură de la alb la o pâlpâire roșie și tot ce-a urmat a fost înghițit de un sunet ascuțit, intermitent.

• Douăzeci •

Nu știu cum am ajuns din fundul hangarului în față, știu doar că atunci când pâsla neagră mi s-a ridicat de pe creier și strălucirea vomitivă a becurilor s-a transformat într-o aură caldă, suportabilă, Jude mă susținea de sub un umăr, Olivia de sub celălalt și ne uitam cum Michael și alți patru ne adunau armele și sacii cu rații de alimente.

În dreapta lor, tremurând ca ultima frunză rămasă toamna într-un copac, stătea Knox privind în gol.

Deci acolo se duseseră Michael și ceilalți – să-și caute vechiul lider de haită. Însă faptul că-l găsiseră nu părea să le fie de prea mare ajutor. Knox vorbea încetișor de unul singur, legănându-se înainte și-napoi pe călcâie, iar buzele lui formau la nesfârșit același cuvânt: *pleacă, pleacă, pleacă.*

— … alegerea voastră! urlă Michael.

Zgomotul încetase, dar nu și luminile pâlpâitoare.

— Ați ales niște străini în locul lui Knox! În locul *meu*! Vreți să ne luați tot și să ne dați afară? Noi am găsit nenorocitul ăla de depozit! Noi am organizat totul!

Jude tremura, nu de frică sau de frig, ci de furie arzătoare.

— Deci, dacă voi nu-l puteți avea, nu trebuie să-l aibă nimeni? Așa stau lucrurile? spuse el strângându-mă mai tare de talie. Îți urăști viața, așa că trebuie să-i faci pe toți cei din jur la fel de nefericiți și flămânzi și jalnici cum ești tu?

— *Nu* sunt jalnic! Niciunul dintre noi nu e jalnic! Knox v-ar spune și el același lucru dacă asta nu l-ar fi făcut praf! Uitați-vă la el! *Uitați-vă*! Vreți să vă facă la fel și vouă? Vreți încă un spectacol de circ cu monstrul ăsta în rolul principal?

— Crede-mă… am scuturat capul într-o încercare slabă de a risipi petele din câmpul vizual. Dacă nu lași din mână gențile alea și nu dispari din fața ochilor mei în două secunde, tu urmezi.

Ridică pistolul, dar Olivia și Brett pășiră amândoi drept în fața mea.

În stânga mea avu loc o mișcare rapidă. M-am uitat la timp ca să apuc să văd cum unul din băieții din echipa lui Michael trăgea

de ușă ca s-o deschidă din nou. Mi-am dat seama că probabil unul dintre ei o închisese și din cauza asta porniseră alarmele.

— Trebuie să plecăm, strigă băiatul. Au ajuns!

Stomacul mi se făcu de piatră. Dacă *ei* erau aici, era deja prea târziu.

— Nu…! îl avertiză Brett, dar cu toate astea, Michael îl înșfăcă pe Knox și îi urmă pe ceilalți afară, în noapte.

Au urmat două secunde de tăcere. Am închis ochii și m-am întors cu spatele către strigăte, scrâșnetul mașinilor, către arme și uniforme. S-a auzit o împușcătură. Alte o sută i-au răspuns.

— Culcat! am ordonat, placându-l pe Jude.

Cele mai multe gloanțe au ricoșat piuind de ușa mare a hangarului, aflată imediat la dreapta ușii mai mici de acces lateral, pe care intraserăm noi, dar unele au trecut prin metalul subțire și s-au îngropat exact în rafturile cu provizii pe care tocmai le prădaserăm.

Mintea mi se destrăma pe la margini; durerea de cap pulsa în ritmul puseurilor de durere din spate. Mi-am șters transpirația care-mi apăruse în broboane deasupra buzei de sus. N-a fost nevoie să mă ridic cum a făcut Brett, sau să găsesc o cale de a mă uita afară. Știam ce-aș fi văzut: patru puștani proști morți și un roi de uniforme negre și de camuflaj organizând o linie de apărare.

— După numărătoarea mea, sunt treizeci, spuse unul dintre Albaștri.

Nici nu știu cum te cheamă, mi-am spus amorțită, *și cu toate astea, ne-ai urmat aici. O să mori din cauza mea.*

Când m-am ridicat în picioare am simțit nevoia imperioasă de a vomita. *Suntem morți. Eu ne-am omorât.*

— O să fie floare la ureche, corect? spuse Brett dregându-și glasul.

Se întoarse spre ceilalți:

— Ei au arme, dar noi avem creier. Eu zic că suntem în avantaj.

— Un brânci zdravăn ar trebui să fie de-ajuns, fu de acord Olivia. Pot să iau cu mine jumătate pe unde-am venit, înapoi peste râu, dar altcineva ar trebui să încerce să ducă cealaltă jumătate pe ruta ocolitoare.

Brett își frecă părul negru cu palma râzând încetișor.

— *Altcineva,* adică cu? Așa de nerăbdătoare ești să scapi de mine?

Albaștrii se împărțeau în două, aliniindu-se în spatele Oliviei și al lui Brett, iar ceea ce ne pregăteam să facem – să-i îmbrâncim ca niște bătăuși de grădiniță și apoi să încercăm să fim mai iuți decât gloanțele de pe urmele noastre – era așa de absurd, că-mi venea să urlu.

Am stat la marginea zgomotului și agitației, simțindu-mă ciudat de detașată de ce se întâmpla în jurul meu. Dar Jude… străpunse paralizia panicii și-și făcu loc îmbrâncindu-i pe cei din calea lui către tabloul electric de pe perete.

— Toată lumea să se alinieze la ușă, spuse și sparse lăcățelul de pe panou cu un extinctor găsit alături.

Aruncă în spate metalul stricat și deschise ușița cenușie. Jude apucă cu dinții vârful mănușii de pe mâna dreaptă și și-o scoase, apoi își așeză mâna dezgolită pe butoanele de tot felul de acolo. Cadranele de sus începură să se învârtă nebunește cu atâta viteză, că acele lor roșii deveniră doar o ceață.

— Voi îi aruncați înapoi și eu vin și le trag un pumn în gură.

Vorbea calm… mult prea calm pentru el.

— Ce faci? am întrebat.

Aerul parcă se încălzise și-mi gâdila fața. Claia de păr castaniu din fața mea începu să se ridice și să pârâie de electricitate statică. Am făcut un pas înapoi, dar abia când luminile s-au stins brusc și alarma a murit am văzut șirurile de scântei albastre care goneau de-a lungul mâinilor și brațelor lui.

— Ruby, tu trebuie să apeși butonul care deschide ușa, spuse el.

Simplul fapt că eram în apropierea lui îmi ridică părul de pe brațe.

— Ce faci? am întrebat iarăși.

Părea să se despartă în două persoane chiar sub ochii mei. Am clipit, dar aureola de lumină din jurul lui nu dispăru.

— Crede-mă, spuse cu vocea aceea, nefiresc de calmă. Știu ce fac.

Numără de la trei în jos, făcându-i pe Albaștri să se alinieze grăbiți, așa cum le ceruse. Jude avu grijă să nu atingă pe nimeni când se așeză exact în mijlocul liniei, iar ceilalți parcă se curbară în jurul lui, reacționând la încărcătura lui și la schimbarea de atitudine.

Nu, mi-am spus mușcându-mi limba ca să nu rostesc cuvântul. *Nu, nu acolo*! Nu unde te pot răni…

— Unu! răsună vocea lui Jude.

Mâna mi se trânti peste buton.

Cât fuseserăm înăuntru, ninsoarea se transformase în ploaie torențială. Curgea în cascade, distorsionând lumina reflectoarelor instalate de soldați. Fasciculele albe ne inundară tălpile și urcară tot mai sus, pe picioare, pe măsură ce ușa enormă continua să se ridice. Jude așteptă până ce lumina îl lovi drept în piept, apoi își încleștă pumnii.

Nu erau reflectoare, am constatat. Doar farurile celor patru camioane care parcaseră în semicerc în jurul ușii hangarului. Majoritatea soldaților se refugiaseră în spatele vehiculelor verzi și-și sprijiniseră armele de capote ca să țintească mai bine. Vreo două duzini bune de soldați îngenuncheaseră pe pământ în fața lor, cu puștile ridicate și căști pe cap.

Ușa se opri scrâșnind.

Câțiva dintre soldații în uniforme de camuflaj s-au lăsat pe călcâie sau și-au luat ochiul de la cătarea armelor, sigur surprinși să vadă că au de-a face doar cu un pâlc de ciudați. Unul dintre bărbații din față se întoarse și strigă ceva către cei din spate, dar ploaia îi înghiți cuvintele.

Se auzi un țiuit puternic de paraziți audio. Cineva adusese un megafon unuia dintre bărbații mai în vârstă din spate.

— În numele comandatului Forțelor Speciale Psi, Joseph Taylor, vă ordonăm să veniți cu noi. Dacă nu veți coopera, vom folosi forța.

— Să mori tu? strigă Brett. Să-i zici lui Joseph Taylor în numele nostru, că n-are decât s-o ia în mână!

Că intenționase sau nu, ăsta a fost semnalul. Albaștrii au făcut un pas înainte și și-au azvârlit brațele în față. Nici măcar soldații care și-au dat seama ce se întâmpla n-au avut timp să reacționeze. *Ra-ta-ta-ta*-ul unei arme automate a fost înghițit de urletele speriate când tot grupul de soldați și camioanele lor au fost ridicate și azvârlite înapoi ca de un tsunami invizibil.

Și atunci, Jude păși afară, în ploaie.

Era în același timp înspăimântător și frumos – și cumva familiar – să vezi electricitatea clocotitoare pe care-o adunase de la hangar plutind în jurul lui ca un soare albastru. Lumina se umflă și crescu, erupând dincolo de zidurile pielii lui și o luă la

goană prin apa de ploaie adunată pe pavaj, ca niște râuri de lumină mistuitoare. Forma lui Jude deveni o umbră, o simplă siluetă, în timp ce electricitatea se umfla și se expanda în fața lui, crescând ca o explozie tăcută și orbitoare.

Noaptea își pierdu mirosul proaspăt de ploaie și purtă în schimb spre noi o nouă putoare, de piele și păr arse, mirosul inconfundabil și grețos de cauciuc încins până la incandescență. Electricitatea ataca sfârâind. Sări dincolo de bocancii cu tălpi de cauciuc. Aprinse haine și oase și piele, încingând metalul canistrelor de spray lacrimogen până ce explodară. Soldații care nu-și pierduseră cunoștința după izbitura Albaștrilor începură să se zvârcolească pe jos. Unul reuși să ridice arma și s-o îndrepte în direcția aproximativă a lui Jude, dar fu îmbrâncit și aruncat mai în spate de Brett.

Jude rămase în picioare cât de mult putu, scuturându-se și tremurând ca un iepure ud în frigul nemilos. Apoi se prăbuși pe pavaj cu genunchii, cu pieptul, cu fața, într-un fel așa de dezarticulat, că am țipat și i-am izbit pe ceilalți ca să-mi fac drum spre el.

L-am întors pe spate, ignorând înțepăturile dureroase ale electricității care mă înjunghia în degete. Chiar și sub pătura ploii reci ca gheața, fața lui era fierbinte la atingere. Când căzuse el, căzuse și încărcătura electrică și pârâiașele trosnitoare de electricitate albastră se evaporaseră ca un abur.

Apoi ieși afară grupul Oliviei și puse mâna în grabă pe orice armă găsea în cale, dând deoparte cu piciorul soldații căzuți ca să ajungă la ele.

— Olivia! strigă Brett.

Am ridicat privirea și l-am văzut ieșind cu ceilalți Albaștri pe urmele primului grup. Ea se opri și tălpile îi alunecară pe asfalt când se întoarse spre el. Cu o mână o apucă de braț, iar pe cealaltă și-o îngropă în cosița ei desfăcută. Își coborî fața spre fața ei plină de cicatrici și o sărută. N-a durat mai mult de o bătaie de inimă. Un mesaj ferm și precis.

— Acum fugi! spuse el împingând-o spre ceilalți.

Eu mă zbăteam sub lunganul stângaci de Jude, încercând să-i ridic trupul căzut. Brett mă dădu deoparte cu o lovitură de umăr, și era cât se poate de clar că n-avea nici răbdarea, nici timpul necesar ca să încerce să-l deștepte pe puști din apatia cauzată

de epuizare. Îl săltă pe Jude în spinare. Sacul pe care-l căra fu aruncat către un alt Albastru, care-l culese din mers.

— După mine! strigă Brett.

Alergarea era mult, mult mai grea, mult mai dificilă decât m-am așteptat. În spatele nostru, motoare de mașini înviară urlând. Am văzut mai multe gonind pe drumul din apropiere, dar numai ultimele două din convoi ne-au reperat suficient de repede ca să vireze spre câmp înainte să intre în micul aeroport. Farurile săltau la fiecare dâmb și groapă peste care dădeau SUV-urile. Însă copacii… copacii erau chiar în fața noastră, linia lor neagră și groasă lum…

O mână îmi încleștă încheietura și mă smuci înapoi. Picioarele mi-au zburat de sub mine, alunecând pe combinația de noroi, brumă și gheață și am căzut ca un bolovan. M-am izbit cu capul de pământ și în spatele pleoapelor mi-a înflorit o explozie de pete gri.

Soldatul mi-a băgat o lanternă în ochi așa de aproape, că a trebuit să-i închid la loc ca să mă feresc de lumina strălucitoare. S-a lăsat cu genunchiul pe pieptul meu, golindu-mi plămânii de aer. M-am zvârcolit și-am azvârlit din picioare, iar din gât mi-a țâșnit un urlet de frustrare.

Apoi lumina se îndepărtă și mi-am putut deschide iarăși ochii. Era tânără, dar și mai important e că era furioasă. Scoase de la brâu un obiect portocaliu și-l îndreptă direct spre fața mea. Strigă ceva ce n-am auzit. Din cauza ploii – ploaia era omniprezentă și-mi umplea gura, nasul, ochii, urechile. Aparatul portocaliu pluti iar în raza mea vizuală, apoi dispăru într-o altă explozie de lumină albă.

Am știut exact când aparatul mi-a afișat profilul. Femeii îi căzu fața de groază și ochii i se îndreptară iarăși spre chipul meu.

Am întors capul și mi-am înfipt dinții în carnea roz și arsă a încheieturii ei. A zbierat, dar eu eram deja în mintea ei. Farurile puternice ale unei mașini despicară întunericul, scoțând la iveală siluetele care alergau spre noi, îndreptându-se spre pădure.

— Dă-te… *de pe mine*!

Am izbit-o încă odată cu piciorul cu atâta forță, că până și instructorul Johnson ar fi fost mulțumit.

Soldatul se prăbuși moale de pe mine și ateriză în noroi ca un sac. Se holba la mine cu ochii larg deschiși și goi. Aștepta un ordin.

Nu mi-am bătut capul să-mi desprind ghearele minții din ea. Nu-mi păsa. Îmi simțeam fiecare părticică din trup grea și înceată. A fost nevoie de toată puterea mea de concentrare ca să ajung la copaci fără să mă prăbușesc și chiar de mai multă ca să-mi târăsc membrele prin desișul înghețat care trosnea. Terenul se ridica în pantă; cu fiecare deal parcă rămâneam și mai în urma grupului.

Am alergat. Sau am încercat să alerg. Am făcut tot posibilul să mă forțez să ignor pâcla care mi se lăsa pe creier și tremuratul care începuse în picioare și se ridicase constant, cu fiecare denivelare din peisaj. M-am gândit la Liam, la Grasu, la Vida, la Jude. Trebuia să ne întoarcem și să spunem celorlalți; trebuia să-i mutăm, în caz că vreun soldat ne lua urma spre depozit.

— Jude…, am bolborosit, iar piciorul îmi alunecă de sub mine.

Ceva insuportabil de fierbinte coborî în goană peste șold.

— Jude… Vida… Grasu… Liam… Jude…

Parcă-l luase Brett, nu? Dacă el putea să navigheze printre crengile răsucite ale copacilor cu toată greutatea puștiului în spinare, atunci și eu puteam să fac asta. Puteam să mă ridic în picioare.

Tu ai făcut asta. Eram terminați. Aveau să ne ia și n-aveam să-l mai văd niciodată pe niciunul.

Le-am șoptit numele până mi s-au golit plămânii de aer. Am mers până ce mi s-au tocit picioarele. Am văzut cum ultima urmă din puștii aflați mult în fața mea se topi pe culmea unui deal și se contopi cu întunericul deplin al pădurii. Nu-mi aminteam să fi căzut, îmi aminteam doar senzația că-mi pierdusem cumva o jumătate din trup și că o lăsasem în urmă, la adăpostul copacilor.

M-am rostogolit pe spate bâjbâind moale cu mâna pe la brâu după un pistol care nu era acolo. Acceptă, adaptează-te, acționează. Cu un suspin de durere, m-am tras lângă trunchiul unui copac și m-am ridicat în capul oaselor și m-am sprijinit cu spatele de el. Așa puteam să văd dacă venea cineva. Acum puteam să mă odihnesc.

Puteam să mă uit în sus, printre oasele descărnate ale copacilor bătrâni din jur, și să privesc cum ploaia destramă cerul și-l trage pe pământ, bucată cu bucată, până ce n-a mai rămas nimic, doar întuneric.

• Douăzeci și unu •

M-am născut în inima neagră a unei ierni crunte.

Așa ziceau părinții mei și buni, nu eu. Ei și tatii le plăcea la nebunie să-mi spună povestea despre cum au înfruntat moartea ca să mă aducă de la spital spre casă, de fiecare dată când refuzam să mă culc sau deveneam agitată sau plictisită la cinele în familie. Viscolul mă termina de fiecare dată. Mă lăsam furată de cuvintele lor mustind parcă de pericol, de felul în care-și foloseau mâinile ca să arate până unde ajungea zăpada. Abia reușeam să țin pasul; de fiecare dată încercam să absorb fiecare cuvânt, să mă las pătrunsă așa de adânc de vorbele lor, încât să le visez când adormeam, în sfârșit. Acum nu simțeam decât o jenă copleșitoare. Uram gândul că fusesem așa de proastă încât să cred că dacă supraviețuisem acelei nopți însemna că eram cumva specială. Că luasem vreodată asta drept dovadă irefutabilă că mi-a fost dat să trăiesc ca să fac mai târziu ceva important.

— Cerul avea culoarea cenușii – spunea tata – iar din clipa în care-am ieșit din parcare, norii parcă s-au prăbușit. Ar fi trebuit să fac cale-ntoarsă imediat, dar mama ta voia să ajungă acasă, la buni. Fiindcă organizase un mare zaiafet de întâmpinare, înțelegi?

Înaintaseră cât de mult putuseră – tata la volan, încercând să facă drum cu forța prin sufocanta perdea de alb, mama pe bancheta din spate cu mine, țipând la el să tragă pe dreapta înainte să cădem într-o prăpastie inexistentă. Aia era partea despre care-i plăcea cel mai mult să povestească, fiindcă tata era singurul care putea să imite la perfecție tonul ascuțit, sufocat, pe care-l căpăta vocea mamei când se afla în pragul unei crize de nervi.

Farurile mașinii nu făceau față ninsorii, dar mai erau și alți oameni care se luptau să înainteze pe porțiunea aia de autostradă. Până la urmă, tata a tras pe dreapta, dar cineva care venea din sens invers a intrat pe contrasens și s-a lovit frontal în mașina noastră. Nu știu unde se duceau sau de ce goneau orbește prin viscol, fără vizibilitate, dar ne-au făcut praf

mașina și ne-au aruncat de pe acostament într-un troian de zăpadă care creștea văzând cu ochii. Ne-au omorât motorul și bateria.

Nu aveam semnal de mobil… nici măcar radioul nu mai mergea. Mama avea întotdeauna o voce ascuțită când ajungea la partea asta a poveștii, fiindcă imaginația ei era fixată în continuare pe ce s-ar fi putut întâmpla cu noi dacă furtuna ar fi fost mult mai lungă. Am stat toți trei înghesuiți unii în alții pe bancheta din spate timp de trei ore, părinții mei încercând să nu se panicheze, strângându-se în brațe ca să-și țină cald. Eu am dormit tot timpul.

Cred că lui buni îi plăcea povestea, fiindcă ea era eroul salvator. Îi mobilizase pe vecini și organizase o echipă de căutare și și-a folosit camioneta ca să tragă mașina părinților mei înapoi pe autostradă.

— Așa-i viața, Albinuță, mi-a spus mulți ani mai târziu. Uneori tu ești ăla care gonește panicat, făcând prea multe, neatent la ce e-n jur, distrugând fără să vrei tot felul de lucruri. Iar alteori viața ți se întâmplă și n-ai cum să te ferești. Se ciocnește de tine fiindcă vrea să vadă din ce stofă ești făcut.

Deși, copil fiind, povestea mă înspăimânta, tot iubeam iarna; frigul nu mă deranja, fiindcă știam că peste doar câteva luni, săptămâni, zile, anotimpul avea să se schimbe din nou. E ușor să înduri chiar și cele mai geroase zile când ai cu tine doar promisiunea unor zile mai bune și căldura oamenilor din jurul tău.

Dar frigul ăsta, pe care-l simțeam acum, îmi ajunsese până la os; era o amorțeală care nici gând să se lase alungată din două mișcări. Nu exista scăpare.

Pământul îmi alunecă de sub spinare, peticele de noroi lăsară loc gheții, apoi pietrelor care mi se-nfipseră în noadă și mă tăiară în sus, pe lungimea coloanei. Am auzit trosnetul frunzelor înghețate care-mi treceau pe lângă urechi și am simțit o durere ascuțită când părul mi s-a prins în ceva. Am încercat să mă agăț cu o mână de o rădăcină răzleață, ca să mă ancorez și să nu mă mai las dusă de râul de noroi, dar mă mișcam prea repede. Soarele sclipi roșu în spatele pleoapelor, despicând durerea de cap care-mi bubuia în țeastă. Nu-mi simțeam piciorul drept… de fapt nu prea simțeam nimic pe partea dreaptă a corpului. Abia când lumina se mai retrase și am reușit să-mi deschid ochii,

mintea mea făcu, în sfârșit legătura și-și dădu seama că nu pământul se mișca, ci eu.

Cerul aflat deasupra mea era albastru, ascuns de porțiuni de nori albi, înalți. Abia reușeam să-l zăresc printre brațele golașe, cenușii, ale copacilor. M-am încruntat și am simțit duhoarea ascuțită de transpirație. Când o suprafață mare, aspră îmi trecu pe sub spinare, se auzi un gâfâit de efort. Apoi urmă pământ neted și o vale care apăru rapid, pe neașteptate, ca picajul inițial al unui avion la aterizare. Stomacul mi se întoarse pe dos, și am coborât privirea.

Bărbatul era îmbrăcat cu o pufoaică roșu închis, uzată și roasă de decenii de purtare. Tivul era rupt la șold și umplutura albă ieșea prin gaură. Jeanșii îi erau prea strâmți. Protestau de fiecare dată când se întorcea să mă apuce mai bine de picior.

— N… nu…

Îmi pierise vocea. Am încercat să-mi ridic celălalt picior ca să-i trag un șut peste mâna cu care mă ținea, dar niciunul dintre membrele mele nu răspundea la comenzi.

Probabil că a simțit că mă încordez, fiindcă aruncă o privire peste umăr:

— Deci te-ai trezit?

Îl vedeam în două exemplare, apoi în trei, apoi în patru. Concentrează-te, mi-am ordonat. Tipul arăta cam la fel de amenințător ca un Moș Crăciun de la mall – avea barba lungă și în smocuri, dar burta era prezentă. Tata îmi citea pe vremuri cărți în care se vorbea despre sclipirea din ochii Moșului și obrajii lui rumeni. Ei bine, și ochii ăstuia sclipeau, dar la gândul recompensei.

— Încearcă, numai, să faci ceva și-ți rup gâtul dintr-o mișcare. M-auzi?

Mișcă. Am încercat să-mi ridic șoldurile. Instructorul Johnson îmi arătase de mai multe ori cum să scap dintr-o strânsoare ca asta. Am încercat să pipăi în jur după o piatră pe care s-o arunc în punctul vulnerabil dintre gât și baza craniului, după briceagul elvețian care nu mai era în ascunzătoarea lui din bocanc. Trupul meu nu reacționa. Mă lovisem la cap, dar nu chiar așa de tare, nu? Noaptea dinainte era învăluită în umbre. Îmi aminteam drumul cel lung, pe Jude resetând sistemul de pază, munții de cutii și lăzi inscripționați cu steaguri și limbi ciudate. Și pe Knox. Parcă Knox fusese și el acolo, nu?

Durerea de cap îmi explodă în spatele ochilor și i-am închis din nou, strângând pleoapele. Soarele strălucea… de ce-mi era așa de cumplit de frig?

— E aici cineva care-o să fie *tare* interesat să te cunoască, continuă bărbatul. A-nceput s-amușineze pe-aici az’ dimineață, să ne ia la-ntrebări dacă văzurăm vreun plod. Cică fu o captură grasă sus, la aerodrom, și s-ar putea să fi scăpat vreo câțiva. Și mi-am zis: Joe Hiddle, omu’ poa’ să fie nebun, sau poa’ să zâcă adevăru’. Așa că m-am dus la vânătoare, cum mi-e obiceiu’ și peste ce dădui?

Mi-am lăsat șoldurile pe pământ, ca să pun frână cât puteam de mult la coborârea următoarei pante. N-oi fi putând eu să mă mișc, dar nici n-aveam de gând să-i fac viața ușoară.

— *Ce* zisei io acuș’? zise bărbatul răsucindu-mi glezna într-un unghi nenatural.

Am folosit puțina mobilitate pe care-o aveam în gât ca să-l întind în față când am coborât ultimul deal. Corturi, mai multe corturi decât văzusem chiar și la depozit. Majoritatea erau albe sau purtând inscripția PROPRIETATE A ARMATEI S.U.A. Teroarea mă străbătu ca un fulger, dându-mi energie să-i trag bărbatului un șut zdravăn în dosul genunchiului. Explozia de durere care m-a sfâșiat în partea dreaptă a fost nimic față de durerea stârnită de șutul pe care mi l-a tras în coaste.

L-am urmat docilă fiindcă n-aveam de ales. Acea urmă slabă de energie pe care-o simțisem se scursese din mine și aproape că mi-o puteam imagina prelinsă după noi, ca o dâră de sânge.

— Sandra! zbieră bărbatul. Sandy, mai e pe-aci tipu’ ăla?

Din clipa în care-am intrat printre primele corturi am fost înconjurați de picioare și chipuri. Aici, mirosurile veneau în pale: carne afumată, rufe murdare, apă stătută, în jurul intrărilor în corturi era numai noroi, dar înăuntru erau covoare și lumânări și mormane de saltele vechi și așternuturi.

— Joe, nu-i aia…? dădu să zică cineva.

— Marș d’-aci, Ava, mârâi Joe. Eu am găsit-o. *Sandra*!

— Doar ce plecă, se auzi o altă voce de femeie, cu accent aproape indescifrabil. Mă duc să văz dacă mai e mașina lui pe autostradă. Tu… tu ține-o pe-asta aci.

Hanoracul mi se ridicase la spate și noroiul de acolo era pe cât de cleios, pe atât de rece ca gheața. Ceva – cineva – îmi atinse mâna stângă cu latura piciorului.

— E… Copila asta e…

Chipul îmbujorat al unei femei de vârstă mijlocie se aplecă aproape de al meu. Își scoase una din mănușile desperecheate și dădu să-și pună dosul mâinii pe fruntea mea. Joe scoase de-a dreptul un mârâit, făcând-o să dea un pas înapoi. Pleoapele mi se închiseră grele, din nou și până am reușit să le deschid, chipul ei fusese înlocuit de altele. Era ca o galerie de emoții descătușate. Portrete ale fricii și epuizării, peisaje cu tristețe, miniaturi de curiozitate. Am încercat din nou să-mi schimb poziția, dar n-am reușit să-mi alin niciun pic din durerea care-mi încleșta capul.

— Tremură, spuse unul din bărbați, căruia îi vedeam doar adidașii Nike îngălbeniți de vreme, nu și fața. Lasă-mă să-i aduc o pătură.

— E bolnavă? E albă ca varu'! spuse de data asta o voce de femeie. Doamne, nu poa' să aibă mai mult de șaișpe ani! *Uită-te* la ea, Joe! Ai de gând s-o dai pe mâna omului ăluia?

Știți care-i chestia cu armele? Sunt ca bățul vorbirii pe care învățătoarea mea din clasa întâi îl dădea de la unul la altul în clasă: numai cine-l ținea în mână avea voie să vorbească.

— Marș înapoi, la corturile voastre!

Arma lui Joe era un revolver argintiu strălucitor și nimeni nu era dispus să afle câte gloanțe mai erau rămase în butoiaș.

O femeie, probabil Sandra, scoase un zbieret care fu adus de vânt direct către noi:

— Io-te-l! Io-te-l!

Zbieretul fu urmat de sunetul inconfundabil al unui motor de mașină, al cărui mârâit devenea tot mai sonor pe măsură ce se apropia prin terenul scufundat al orașului de corturi.

Mi-am lins buzele crăpate și am încercat să trag adânc aer în piept, dar n-am reușit. Bărbatul ăsta, cine-o fi fost el, era ca o piatră aruncată în apa neclintită a unui lac. Se împrăștiară chiar și cei care nu erau de acord cu Joe. Piciorul îmi fu lăsat să cadă pe pământ. Sângele care dădu năvală înapoi în el parcă era plin cu sticlă pisată.

— Și banii mei? spunea Joe. Mie să-mi zâci cum mă plătește Gray. Că nu făcu niciun căcat când veni râu' și-mi luă tot avutu'!

— Îți băgăm numele în sistemul vânătorilor de recompense. Vin ei la tine. Eu asigur doar transportul. Ține-o acolo, da?

Ceața de pe creier fu sfâșiată. Un picior coborî pe încheietura mea, țintuindu-mă la pământ.

— Nu! am zis sugrumat, căutând disperată cu privirea printre corturi un chip compătimitor, sau măcar nesigur... orice chip, numai nu al lui Rob Meadows.

Se uitau. Toți. Fiecare persoană din acel oraș de corturi. Neliniștea lor sfâșia aerul și mi se agita în creier. Dar tăcerea lor... aceea era asurzitoare.

Dacă deschideam iarăși ochii avea să fie adevărat, dar exact asta voia. Mâna i se încleștă în ce mai rămăsese din coada mea de cal, strânse și-mi smuci capul pe spate ca să mă vadă mai bine. Zâmbi.

— Salutare, *Prețioaso,* rânji Rob. A trecut ceva vreme.

Cuvântul *nu* mi se înțepeni în gât.

— Na, împinse Rob o tabletă în mâinile bărbatului. Scrie-ți acolo numele și CNP-ul. Recompensa se împarte șaizeci-patruzeci.

— Ș-șaizeci-patruzeci! se bâlbâi Joe. Păi asta-i... Sfinte Sisoie... *atâta-i* suma?

— Cât? strigă cineva de la distanță. Nu uita că ț-am dat împrumut pistolu' meu! Mi-ești dator pentru rațiile de luna trecută!

— *Ține-o!* lătră Rob. Îi trebuie legături speciale!

Mâinile îmi fură unite și imobilizate nu de plastic, ci de o apăsare metalică. Am auzit zornăitul lanțului, l-am simțit cum îmi înălța capul și am inhalat aroma de piele.

Am țipat. Era un zgomot urât, zgrunțuros, care-mi zdrențui gâtlejul.

— *Nu,* am implorat răsucindu-mi capul, sucindu-mi gâtul ca să scap.

Genunchii lui Rob mi se prăbușiră pe piept, iar următoarea suflare ieși din mine ca un suspin.

— Aha, o ții minte *pe-asta,* nu-i așa?

— Nu, am suspinat. Te rog...

Până la urmă, de tot antrenamentul meu s-a ales praful. N-aveam decât să mă zvârcolesc, să plâng și să încerc să țip, dar simțeam cum coastele parcă mi se prăbușeau, zdrobindu-mă. Întreaga lume se prăvălea, se făcea praf și se dizolva pe chipurile tuturor celor care stăteau și se uitau. Rob trase pe mâini cu un pocnet o pereche de mănuși groase de cauciuc,

apoi îmi trânti botnița peste gură și-i strânse cureaua la ceafă și eram din nou doar o fetiță. Eram monstrul acestei povești.

Aveam respirația fierbinte, aburitoare. Joe îi dădu înapoi tableta lui Rob și făcu câțiva pași înapoi. Se uită la femeia cu părul alb din dreapta lui și spuse:

— Maică Precistă, dacă știam… nu m-aș fi atins de asta, neam!

Rob se aplecă și încercă să mă ridice din noroi trăgând de lanțul care lega cătușele de botniță. N-am ajuns decât în genunchi; restul trupului încă nu se materializase sub mine. Cu o înjurătură de-ți ofilea urechile și un mormăit dezgustat, mă ridică și mă purtă sub un braț, lăsându-mi picioarele să se târască și să salte pe pământ. M-am arcuit pe spate, încercând să-l lovesc cu capul în nodul de mușchi din braț, dar asta-l făcu doar să chicotească.

— Nu înțeleg întotdeauna lumea, spuse el. Dar uneori îmi dă ce merit. Mutra pe care-ai făcut-o când m-ai văzut… îți spun cu mâna pe inimă, m-a uns pe suflet.

M-am răsucit când m-a urcat pe bancheta din spate a vechiului lui Jeep roșu.

— Știam că dacă urmăream rețeaua vânătorilor de recompense, nu se putea să nu calci strâmb până la urmă. Și puteam, în felul ăsta, să te întreb personal care e adevăratul motiv pentru care te-ai cărat în timpul operațiunii și ce legătură are cu Cole și Cate. Voiam să fiu eu ăla care te saltă și te duce înapoi, direct la lagărul ăla drăgălaș al tău și să mă uit cum te târăsc înapoi înăuntru.

Am urlat în piele și am izbit cu picioarele spătarul scaunului din față.

— Tu și cu mine? spuse scoțând din rucsacul pe care-l avea în spate o fâșie lungă din plastic ca să-mi lege picioarele.

Am încercat să-l lovesc cu picioarele, dar nu m-am ales decât cu un alt hohot de râs.

— O să ne distrăm de minune pe drum spre vestul statului Virginia! Nici măcar n-o să-mi cer recompensa.

Portiera mi se trânti în față, ascunzându-mă, în sfârșit, vederii grupului de adulți care stăteau aliniați pe-un rând în fața locuințelor lor și se uitau. Mașina se clătină când Rob deschise portiera și se așeză pe scaunul șoferului.

— Ia zi, javră, vrei să știi de ce i-am omorât pe copiii ăia? strigă peste umăr. Fiindcă nu erau luptători. Niciunul din voi nu e, însă zilele astea voi dețineți toată puterea în Ligă. Ne năpădiți, hotărâți ce operațiuni să facem, îl transformați pe Alban într-un morman de căcat sensibil, bun de nimic. Dar nu pricepeți; niciunul din voi nu pricepe. Nu înțelegeți cum trebuie să fie lumea asta dacă vrem să supraviețuim celor ce se întâmplă. Nici măcar vânătorii ăștia de recompense nu pricep și pace că sunteți mult mai valoroși pentru țara asta morți decât vii.

•

Rob gonea în ciuda protestelor scuturate ale Jeep-ului, cu nenorociții de ZZ Top urlând cât de tare putea merge afurisitul de radio. Urlă peste umăr că s-a săturat să mă audă smiorcăindu-mă și suspinând. Ce coincidență! Și eu mă săturasem până la vomă de *La Grange*[9] și de mirosul de gaze de eșapament.

Am încercat tot ce mi-a trecut prin cap ca să-mi scot botnița, dar cureaua de pe după cap refuza să se miște. O strânsese până la durere și, după zgomotele scoase, folosise o legătură mai mică, de plastic, ca să întărească catarama curelei. Am gemut când m-am răsucit ca să încerc să ajung la bocanc.

Ceva mi se smuci în șale și am avut o senzație ca de ruptură. Mi-am mușcat buza și am ignorat valul cald de lichid care-ncepu să-mi îmbibe jeanșii.

Michael. Uitasem că mă luase prin surprindere. Nu-i de mirare că mă simțeam de parcă fusesem târâtă sub un camion. Văzusem lama – fusese mică, cam cât cea a briceagului meu elvețian. Trebuia să mă lupt cu durerea, să continui să mă alimentez cu adrenalină ca să nu leșin din nou.

Spațiul era mic și aproape prea îngust ca să pot lucra, dar știam să mă fac mică la nevoie. Mi-am strecurat degetele sub șiret, în pielea strânsă pe picior. M-am făcut ghem, cu genunchii la gură, ca să ajung mai bine, apoi mi-am amintit că nu aveam ce să scot: nu-mi recuperasem briceagul elvețian. Nu-l găsisem în mormanul de provizii. Am înghițit nodul din gât. *Nu-i nimic. Nu-i nimic. Nu intra în panică*… dar intram. Simțeam cum panica bolborosea tot mai sus în piept și știam că dacă-i permiteam să scape de sub control, avea să mă sufoce. Ești bine.

---

[9] Melodie celebră a trupei ZZ Top. (n.t.).

În sfârșit – *în sfârșit* – cântecul se termină.

„*Continuă pregătirile pentru Summitul Consensului*”, se auzi vocea straniu de calmă a președintelui Gray. „*Sunt nerăbdător să mă așez la masa tratativelor cu acești oameni, pentru majoritatea cărora nutresc un profund respect, și*...”

Rob înfipse degetul pe butonul de oprire a radioului.

— Așa-i că-i amuzant? strigă peste umăr. Că președintele e brusc mult mai revoluționar decât Alban? Că vrea ceva *nou*?

O, da, am vrut să-i zic, *mă tăvălesc pe jos de râs.* Alban avusese ghinionul să conducă o organizație care se apucase să-și crească încă un cap, unul cu dinți mai ascuțiți ca primul.

— I-a trebuit lui Alban o veșnicie ca să-și dea seama ce greșeală a fost să vă aducă în Ligă și tot v-a trimis pe voi, căcații cu ochi, să rezolvați treburi pe care le-ar fi putut rezolva *oricare* dintre noi. N-are decât să-și țină trecutul, dar n-o să-i dau voie să se atingă de viitorul *meu.*

M-am uitat în jur, căutând ceva destul de ascuțit ca să-mi taie legătura de plastic de la încheieturi.

— Și *Connor*... nu voia decât să vă poarte de grijă, dar n-avem timp de așa ceva. N-avem loc pentru voi, nici aici, nici în altă parte. Singurul loc pentru voi e în lagărele alea sau îngropați alături de ceilalți. M-auzi? spuse urlând de-acum. N-am nevoie de o scuză pentru ce-am făcut! M-am alăturat Ligii ca să scap de Gray, nu ca să mă joc de-a familia iubitoare cu unu așa de căcat pe el de frică, că nici nu mai iese de sub pământ. Crede că am venit alături de el pentru voi? Vrea să știe de ce nu vă putem *respecta,* dar nu ne lasă să vă folosim la singurul lucru pentru care sunteți buni?

Să murim pentru de-alde el, mi-am spus, *asta vrea să zică.*

— Am făcut ce trebuia și-aș face-o din nou. Am s-o fac fiecărui plod împuțit din Ligă, până ce restul își bagă iarăși mințile-n cap, și-am să încep cu echipa ta.

Furia pulsă prin trupul meu, la concurență cu scârba.

Controlează-te, mi-am ordonat. *Nu știe.* Nu era nevoie să-l ating. Rob putea să mă reducă la tăcere, dar n-avea nicio putere asupra minții mele.

— Ce-ar zice Jude de gardul electric de la fosta ta reședință, Ruby? se întrebă el cu voce tare. Ce i-ar face gardienii Videi când ar vedea cât de *frumușică,* cât de *împlinită* e pentru o fată de vârsta ei? Și Nico? El e o țintă ușoară, așa-i?

Am închis ochii. M-am forțat să mă relaxez și să-mi amintesc că aici, acum și întotdeauna, eu eram animalul de pradă. La asta se referise Clancy când susținuse că n-avem să fiu niciodată în stare să-mi controlez abilitățile, fiindcă îmi era prea frică de ce-aș fi devenit. Nu reușisem s-o fac înainte, nu fiindcă nu dorisem sau nu încercasem, ci fiindcă n-am putut să renunț la nevoia de a controla direcția în care m-ar fi purtat.

Nu avusesem nevoie să-l ating pe Mason sau pe Knox ca să alunec în mințile lor. Nu încercasem să-mi înfrânez abilitățile de frică și, în schimb, ele-mi dăduserăm ce voiam.

Iar acum, tot ce voiam era să scap din nenorocita asta de mașină. Voiam să-i arăt lui Rob ce greșeală oribilă făcuse când hotărâse să mă vâneze. Să-i amenințe pe oamenii la care țineam.

Începeam să descopăr că, odată ce fusesem în mintea cuiva, revenirea era mult mai lină și mai ușoară decât înainte. Tot ce-a trebuit să fac acum, a fost să canalizez dorința care-mi ardea o gaură în mijlocul pieptului și să văd în minte fața lui Rob, iar mâinile invizibile se desfășurară liniștite, șerpuind pe sub scaunele care ne separau ca niște șuvițe de fum. Era al meu; m-am cufundat în mintea lui cu grația și fermitatea unei ancore în apă.

Înainte, amintirile și gândurile lui înfloriseră cu greu în fața ochilor mei, dilatându-se apoi, catifelate, pas cu pas. Acum izbucniră ca niște stropi negri de smoală, o amestecătură haotică de chipuri, numere, mâini și arme.

Îmi aminteam cum arătau copiii aceia... n-a fost nevoie să-mi imaginez detaliile. N-a trebuit decât să împing în față imaginea lor stând în mașină cu el. Fata lângă el, pe locul din dreapta, iar băiatul în spatele lui.

— Ce... Ce dr...?

Am forțat în mintea lui imaginea ei uitându-se fix la el, exact așa cum făcuse cu o clipă înainte ca el să apese pe trăgaci. Rob înjură, iar mașina viră spre stânga, apoi spre dreapta. Acum m-am concentrat asupra băiatului și l-am adus în centrul atenției în ambele noastre creiere.

Mai mult.

Nu era destul, nu pentru *el.* Ucigaș, asasin, animal, cineva căruia vânătoarea îi provoca o plăcere bolnavă, amplificată și mai mult când își despica victima. Îi văzusem expresia din

noaptea aia, când omorâse copiii. Un rânjet satisfăcut, nuanțat de o foame pe care n-o înțelesesem până acum. *Mai mult.*

Ce i-ar fi făcut lui Jude dacă l-aș fi lăsat? L-ar fi împușcat ca pe ceilalți? I-ar fi tăiat gâtul? L-ar fi strâns de gât cu mâinile lui uriașe până ce, într-un final, ar fi văzut că înăbușise ultima scânteiere de viață din el?

Am făcut-o pe fată să se întindă spre el și Rob văzu totul petrecându-se din nou, exact așa cum văzusem eu: văzu cum orbita ochiului ei drept a crăpat când glonțul a trecut prin ea. O arteziană de sânge țâșni și-i stropi fața și parbrizul, iar halucinația era așa de reală, atât de delicios de puternică, încât mașina viră brusc și l-am auzit cum a pornit ștergătoarele de parbriz.

— Oprește-te! zbieră el. Oprește-te, fir-ar a dracului!

Mi-am imaginat cum fata se întinde spre el și-și trece mâna de-a lungul brațului lui, și fiindcă mintea îi spunea că îi simte atingerea, o simți. Când încercă să se îndepărteze de ea, mașina se smuci iarăși necontrolat spre stânga. *Mai mult.*

Îi omorâse pe copiii ăia, dar nici măcar nu era vorba doar de asta. Mai întâi îi ajutase să evadeze din lagăr. Le dăduse speranța libertății, speranța că într-o zi ar fi putut să-și revadă familiile. Le luase visurile și le zdrobise.

— Știu ce faci! mârâi el. Știu că tu faci asta!

La primul lui icnet poticnit, un fior de satisfacție cântă în toată ființa mea. L-am trimis pe băiat de pe bancheta din spate, peste rezemătoarea pentru braț și l-am făcut să-și înfășoare brațele în jurul gâtului lui Rob. Mânji de sânge tot pieptul cămășii bărbatului și-și frecă fața de el. Rob trebuia să simtă pulsul cald al sângelui, lichidul lipicios, fierbinte, care n-avea să mai iasă niciodată din țesătură și, cu atât mai puțin, de pe pielea lui. Băiatul și fata începură să suspine, să jelească, să se zvârcolească... am vărsat în ei fiecare strop din furia, frica și durerea mea.

O împușcătură venită din spatele volanului făcu țăndări geamul din dreapta; Rob încercă să-și descarce tot încărcătorul în fata care stătea acolo, dar la fiecare împușcătură am adus-o și mai aproape de el, până ce mâna ei era pe pistol, pe mâna lui, și le întorcea pe amândouă spre pieptul lui.

Aș putea să închei totul așa, mi-am spus, de mâna lui. Ar fi drept. Acum aveam puterea de a pedepsi. Nu bărbatul cu

pistolul, nu ucigașul antrenat, ori soldații, ori gardienii care patrulau de-a lungul gardurilor electrice de la Thurmond, ci eu. La gândul ăsta, sângele începu să-mi alerge prin vene electrizat; nici nu mai simțeam durerea de cap, ori pe cea din spate. Mă simțeam ușoară și euforică și pluteam eliberată. Puteam să-i iau viața cu propria lui mână, cu un singur glonț în inimă. Aceeași mână, aceeași inimă, care zdrobise atât de multe vieți și care mă adusese aici... în acest loc al durerii și al fricii cumplite. Care mă legase ca pe-un animal.

El era animalul. O brută cretină, exact ca Knox. Aveau nevoie de un dresor, de cineva care să ia decizii în numele lor, care să se asigure că nu mai putea face niciodată rău nimănui.

— Oprește-te... *oprește-te,* hohoti și el ca un copil. Te rog, Doamne, te rog...

Emana groază din toți porii, iar mirosul acru al transpirației și respirației lui gâfâite copleșea până și mirosul de piele. Nasul mă ustura din cauza asta; mi-am încleștat mai tare ghearele în el și am apropiat-o pe fată de el iarăși și iarăși, până ce mâna ei palidă, fantomatică, pluti spre fața lui și i-o mângâie, desenând forme copilărești în sângele și mizeria imaginare de pe obrazul lui.

Trebuie să le folosim ca să-i ținem la respect pe ceilalți.

— Ești... ești un monstru, cârâi Rob. O să ne distrugeți; o să distrugeți totul, blestemaților! Să vă ia dracu’, să vă ia dracu’, *să vă ia dracu’*!

O explozie de zgomot și mișcare clătină spatele mașinii și m-am izbit de scaunul din față. Apoi veni mica explozie și ne învârteam, învârteam, *învârteam*... până nu ne-am mai învârtit.

Forța impactului făcu țăndări geamurile din spate și o ploaie de cioburi căzu peste mine. Am auzit un ultim urlet din direcția lui Rob înainte de lovitură și-apoi nimic în afara scrâșnetului metalic strident scos de botul mașinii la intrarea cu toată viteza în pâlcul de copaci de pe marginea drumului.

Am intrat cu capul în spătarul scaunului din față așa de tare, că mi-au clănțănit dinții în gură. Lovitura la frunte a redus orice gând la un alb orbitor. Imaginile băiatului și fetei îmi fură smulse din spatele pleoapelor. Ei au dispărut, la fel și chipul lui Rob și am rămas doar eu... eu și fapta mea.

Doamne, Dumnezeule. Am încercat să trag aer prin botniță, dar în ultimele câteva minute, de când începuseră țipetele

stridente din mintea mea, botnița se strânsese tot mai tare și mai tare și mai tare. Mi-am izbit fața de covoraș și primul suspin își croi drum afară din mine de parcă cineva și-a băgat mâna și mi l-a smuls direct din gâtlej. *Doamne, Dumnezeule, Doamne, Dumnezeule, Doamne, Dumnezeule.*

Ce mândru ar fi fost Clancy de mine! De felul în care mă folosisem de copiii ăia, îi mutilasem, îi manipulasem și sfredelisem mintea lui Rob până se făcuse țăndări. Clancy s-ar fi uitat la fața mea și și-ar fi văzut acolo propria reflexie.

Trebuie să le folosim, ca să-i ținem la respect pe ceilalți.

Stomacul mi se întoarse pe dos și fierea își pârjoli drum până-n gura mea până ce-am ajuns să mă înec cu ea. Voiam să vomit, voiam să scot bezna din mine, simțeam nevoia de aer, simțeam nevoia să iau distanță față de Rob, de toate astea, de ceea ce mă făcuse să devin și de ce făcusem.

Monstru, monstru, monstru, monstru, monstru. Mi-am repezit piciorul iar și iar în ușa portbagajului, până ce plasticul începu să crape. Unde era Rob? De ce nu spunea nimic?

Am auzit scârțâit de frâne și portiere trântite. Am lovit și mai tare, scoțând un bum, bum, bum constant, ca ritmul unui cântec rock clasic, ca niște împușcături în noapte.

Când ușa portbagajului se ridică, în sfârșit, cu forță, încă mai plângeam cu sughițuri. M-am rostogolit afară și-am aterizat cu fața-n jos pe pământ, scoțând un scâncet slab de durere. Botnița era sufocantă chiar și în aer liber și nu voia să se desfacă; n-aveam să scap niciodată de ea...

— Ai avut o zi plină, fetiță?

Vida stătea în picioare deasupra mea, iar umbra ei cădea fix lângă fața mea.

Mă zbăteam cât de tare puteam să scot nenorocita de botniță, cu gust de piele și lacrimi sărate pe limbă. Știam că mă sufocam, dar nu reușeam să controlez panica tot mai intensă care explodase, în sfârșit, în mine când Jeep-ul intrase în pâlcul de copaci. Nu voiam să mă vadă așa. Nu voiam să mă vadă niciunul dintre ei așa. *Plecați, vă rog, vă rog, lăsați-mă-n pace*; *nu trebuie să fiu în preajma voastră, vă rog, vă rog, vă rog, plecați și lăsați-mă aici*...

— Ruby, spuse întorcându-mă. Gata, *gata,* Ruby... stai, lasă-mă să-ți scot...

Banda de plastic din jurul încheieturilor mele plesni sub lama cuțitului ei, dar i-am simțit degetele bâjbâind stângaci când încercă să desfacă curelele botniței. Urlam la ea implorând-o *Lasă-mă*! *Lasă-mă*! și din mine nu ieșea decât un geamăt grav.

— Căcat!

A trebuit să folosească cuțitul ca să taie pielea. Mai întâi o curea, apoi cealaltă plesniră sub degetele ei atente, și-apoi aerul îmi intră în gură, rece și cu gust de gaze de eșapament.

— *Nu,* am țipat. Nu pot… Trebuie să… trebuie să…

— Vida! veni ca de la mare depărtare vocea lui Jude. Cum e? E bine?

Vederea îmi sălta când peste, când sub suprafața unei mări de spumă cenușie. Frigul era un șarpe care mi se încolăcea de-a lungul membrelor și se înfășură strâns în jurul pieptului când încercam să-mi trag răsuflarea. Se auzi fojgăială de încălțări pe asfaltul sfărâmat de pe acostamentul autostrăzii. O nouă pereche de mâini pe mine, un nou chip pluti deasupra mea.

— Vezi ce-i cu el! strigă Grasu.

— O, cu cea mai mare *plăcere*! mârâi Vida dând ocol Jeep-ului prin spate.

— Poți să te ridici în picioare?

Fața lui Grasu apăru exact deasupra feței mele, iar mâinile lui îmi apăsau obrajii.

— Te doare ceva? Poți să vorbești?

Am încercat să mă târăsc departe de el, tușind ca să scot din mine gustul amar, usturător, care mi se scurgea în jos pe gâtlej.

— Doamne, Ruby.

Grasu mă apucă de umeri ca să mă țină pe loc. Vocea i se frânse:

— Ești în siguranță. Jur că ești. Suntem aici, bine? Respiră adânc. Uită-te la mine. Uită-te la mine, n-auzi? Ești în siguranță.

Mi-am apăsat fruntea pe asfalt, încercând să scot cuvintele, să-i previn. Câmpul vizual avea margini negre, pâlpâitoare, dar capul mă durea de parcă cineva mi-l despicase la spate. Unghiile mi se înfipseră în asfalt, de parcă puteam să sap destul de adânc ca să mă îngrop acolo. Auzeam voci care strigau în apropiere și departe, dar îl auzeam și pe Clancy, șoptindu-mi în ureche cu vocea lui mătăsoasă: *De-acum ești a mea.*

— Ei? Cum e? întrebă Grasu.

Ochii îmi rătăciră spre chipul Videi, care căpătase o tentă cenușie bolnăvicioasă. Își șterse gura cu dosul mâinii.

Mă ridicară împreună și Vida mai că mă săltă pe umăr.

— Poți să desfaci cătușele? îl întrebă pe Grasu.

Lanțul era încă prins de botniță și se târâiau împreună pe pământ, lăsând dâră pe urmele noastre.

— Nu contează acum… știi să conduci?

— Ca focu', replică ea cu modestie. De ce?

— *Nu*…! am hohotit.

Am tras cu degete oarbe de gulerul tricoului ca să împiedic țesătura să mă sugrume.

— Nu, trebuie… Trebuie să mă lăsați aici…

— Ru! țipă Jude. Ce-i cu ea?

— Deschide portiera! ordonă Grasu. Nu, nu tu, idiotule! Tu stai în mașină!

— E teafără? Grasule?

Liam… Ăla era Liam, nu? Era vocea lui, a vechiului Liam, cel de la capătul celălalt al tunelului. Cum era posibil? Medicamentele?

Portiera din spate se deschise și Grasu se târî primul înăuntru, apoi mă trase după el de-a lungul banchetei. Mi-am încleștat dinții de durere și privirea mi se încețoșă la vederea lui Jude, care sări înăuntru și alunecă sub picioarele mele întinse. Am încercat să ridic o mână ca să-mi dau părul din ochi, dar nu simțeam nimic mai jos de umeri.

Vederea îmi explodă iarăși în alb. Durerea era vie și zbieretele ei înecau vinovăția, jalea, chiar și frica. Și mi-am dat seama că leșinam, că leșinasem, fiindcă mi s-a părut că și Liam țipa.

— *Grasule*!

Am întors capul și-am văzut cum o mână albă izbi grilajul de metal. Vocea rugătoare a lui Liam mă îndureră la fel de profund ca și tusea aspră care-i urmă.

— Termină, nu vezi că o doare?!

— S-o crezi *tu* că deschizi ușa aia! strigă Vida. Stai pe curu' tău, blondule, dacă nu vrei să ți-l împușc c-un tranchilizant!

— Unde? întreba Grasu înlăturându-mi cu blândețe părul de pe gât și spate.

N-am înțeles la ce se referea până n-a zis Jude:

— În spate. Nu știu cât de rău, dar a tăiat-o.

Mașina o luă rapid înapoi, săltând până ce ajunse pe suprafața netedă a autostrăzii, apoi țâșni înainte stârnind protestul lui Grasu, luat prin surprindere.

— E teafără? E rănită? Sfinte Iisuse, spune-mi odată, Grasule!

Grasu îmi ridică puloverul și hanoracul, expunându-mi spatele la aerul cald care sufla din gurile de încălzire. Se auzi un șuierat uimit, dar nu eram sigură că venise de la el sau de la mine. I-am simțit degetele ca de gheață apăsând centrul pulsatoriu al durerii.

— Dumnezeule mare, strigă Jude, strângându-mi la piept picioarele întinse în poala lui. Ru, iartă-mă, n-am știut…

— Ce? imploră Liam. E teafără?

Grasu nu mințea, sau de fapt mințea doar când era vorba de ceva important, de obicei ca să protejeze pe unul dintre noi sau pe toți. Dar noi doi, noi eram Echipa Realitate și în general nu aveam obiceiul să îndulcim faptele. Deci trebuie să fi fost grav, dacă s-a hotărât să nu răspundă deloc.

— Și tipul? întrebă el.

Nu știu ce mi-a apăsat pe spate, dar era rece ca gheața, apoi începu pe neașteptate să usture.

Curăță rana, mi-am spus cu vederea împăienjenită.

— N-o să ne mai facă probleme, spuse Vida cu ton scăzut. Niciodată.

— Cum adică? vru să știe Grasu.

— Parbrizu’ ăla să moară mama de n-arăta ca pictat de Jackson Pollock[10] spuse ea cu naturalețe.

— Tu l-ai…, începu Jude.

— Nu, spuse ea cu regret în voce. Copacii și volanul au semnat capodopera aia.

— Știi de Jackson Pollock? Pentru o clipă, mâinile lui Grasu au rămas neclintite.

— Surpriză! spuse ea. Știu să citesc, boule!

— *Grasule*!

Cuvântul parcă fusese sfâșiat însângerat din adâncurile gâtlejului lui Liam. Era frică pură, nedisimulată și la auzul ei, inima mi se poticni, pur și simplu.

[10] Jackson Pollock – 1912-1956 – cunoscut pictor american, reprezentant de marcă al expresionismului abstract. Picturile lui cele mai inovatoare au fost făcute prin tehnica picturii gestuale, care constă în împroșcarea sau picurarea vopselei cu pensula pe pânză. (n.t.).

— *Spune-mi că e bine*!

— B… ine, am croncănit.

Am simțit că plutesc în derivă, că alunec pe un val de gheață care-mi răpește senzațiile din mâini, din picioare, din coloană. A fost suficient ca Grasu să-mi apese pe piele vârful acului, ca durerea să se întindă și să mă târască înapoi în jos, în beznă.

• Douăzeci și doi •

Trezirea a fost în același timp familiară și stranie. Ca și cum o amintire se încâlcise cu alta și ambele se zbăteau sub povara bizară a sentimentului de déjà-vu. Tare, drept, rece – eram întinsă pe pământ. Pământ ferm, solid. Nasul mi se umplu de aroma de pământ umed și de ceva specific uman, nu de mirosul fals de lămâie moștenit de Black Betty din viața ei anterioară, când era dubă de spălătorie. La urechi nu-mi ajungea trăncăneala monotonă a unui prezentator de radio anunțând știrile oribile ale zilei, ci respirația constantă și profundă a altor patru oameni care dormeau adânc.

Mi-am revenit în simțiri ca și cum m-aș fi smuls de pe fundul unei mlaștini și mi-aș fi croit drum spre suprafață prin mâzga groasă. Abia când am ajuns la suprafață m-a izbit și durerea. Începu în partea de jos a spatelui și săgetă în sus și-n jos pe partea dreaptă, tensionând până să plesnească fiecare mușchi și tendon din calea ei. Brusc, pământul, păturile, întunericul, deveniră copleșitoare. Am simțit încleștarea fantomatică a curelei de piele din jurul capului și am simțit pe limbă gustul amar, astringent, de metal. Și-atunci mi-am dat seama că puteai să mori sufocat de o amintire, să o simți strângându-se rapid și tare în jurul gâtului. Piele. Nu simțeam decât miros de piele.

Cortul lui Grasu, mi-am dat eu seama. Era adevărat. Mă găsiseră.

Jude, Vida... M-am ridicat ignorând protestul mușchilor înțepeniți și vaierul durerii din spate. Și iată-i, dormind de-a curmezișul deasupra capetelor noastre, practic unul peste altul. *Grasu, Liam.*

Un vânt înghețat îmi ridică tricoul la spate, dar era revigorant față de aerul cald și stătut din cort. Îmi trecu vag prin cap că ar trebui să-mi caut bocancii, dar gândul nu părea nici pe departe la fel de important ca nevoia de a ieși de acolo. De a găsi un loc unde să pot fi singură, unde să pot elibera urletul care încerca să se ridice din miezul ființei mele. Drept în față erau tăciunii aprinși ai focului făcut în mijlocul luminișului – probabil un vechi

camping – și o frânghie presărată cu tricouri și hanorace puse la uscat și înțepenite de ger.

Părea mai frig decât când ajunseserăm în Tennessee. Găsiseră un luminiș cu teren plat ca să parcheze mașina, dar o privire în jur îmi arătă că dealurile de pe-aici erau mai abrupte și mai neregulate decât fuseseră înainte. Iarba moartă era mai rară, mai lungă, îngropată sub bucăți vechi de piatră maronie. Deci clar nu eram în Nashville.

Am respirat adânc de câteva ori pe gură și am ocolit mormanul de lemn carbonizat și cenușă care fusese focul lor de tabără. Grasu lăsase afară un bidonaș, dar și ăsta și sticla de apă din plastic de alături erau goale.

Șosetele mele erau ude și murdare și alunecau în noroi. Am înaintat poticnit și am mormăit câteva vorbe de dulce când picioarele mele s-au hotărât, în sfârșit să cedeze. Mi-a luat mai mult decât aș fi dispusă vreodată să recunosc ca să ajung la SUV, dar odată ce m-am oprit alunecând lângă portiera din dreapta, am avut ocazia să-mi trag sufletul. Lăsasem o sticlă cu apă sub scaunul din față. Îmi aminteam că simțeam plasticul pocnindu-mă peste călcâie de fiecare dată când Grasu lua strâns o curbă. Nu-mi trebuia decât o gură de apă. Doar o gură, ca să scap de gustul grețos care-mi învelea limba.

Mașina era încuiată. M-am dat jos de pe treapta mașinii și m-am îndreptat din nou spre focul stins, clătinând din cap. Peste o buturugă convenabil plasată, era drapată o pătură subțire din lână cenușie, pe care am luat-o și mi-am înfășurat-o strâns în jurul umerilor.

N-avem loc pentru voi, nici aici, nici în altă parte. Singurul loc pentru voi e în lagărele alea sau îngropați alături de ceilalți.

Mi-am scuturat capul ca să alung vocea nechemată și mișcarea mi-a azvârlit părul desfăcut în jurul obrajilor și umerilor. Atingerea lui pe obraji era... curată, chiar mătăsoasă. Mi-am strecurat o mână din pătură și l-am pipăit în căutare de vârfuri încâlcite. N-am găsit nici șuvițe încâlcite, nici frunze. Cineva mi-l periase.

Dumnezeule, mi-am spus, strângând și mai tare pătura în jurul meu. Tipul ăla... Mă târâse după el, mă târâse direct la...

Mă durea în gât. Paraziții radio se auzeau acum mai tare, aproape acoperind zvâcnetul accelerat al pulsului în urechi. Preț de o secundă cumplită am crezut că se întorsese Rob și că

adusese cu el un aparat de Zgomot Alb. Dar sunetul ăsta era scăzut în intensitate și îndepărtat, deloc dureros.

I-am urmat zgomotul năvalnic și am ieșit din luminiș, unde am observat imediat poteca. Terenul denivelat era acoperit cu o pătură de zăpadă, care ascundea bolovani ascuțiți și gropi necruțătoare, dar am văzut poteca șerpuitoare, netedă, fără copaci. M-am sprijinit cu mâinile de trunchiurile ferme ale arțarilor și stejarilor albi. Soarele tocmai începea să atingă orizontul; primele raze de lumină de un galben-deschis se împrăștiară pe zăpadă.

Când am ajuns la ochiul de apă, deja mă simțeam ca o tâmpită fiindcă crezusem vreo clipă că putea fi ceva atât de înspăimântător și oribil, ceva atât de nenatural ca Zgomotul Alb.

Cascade. Cascade care se prăbușeau urlând într-un fel de canion în miniatură. Apa se arunca peste buza curbată a stâncii și se ramifica în cascade mai mici care curgeau paralel cu cea mare. Bolovanii închiși la culoare înconjurau ochiul de apă de sub cascade și se aplecau în față, ca un trup uman care-și trage umerii în față ca să se apere de frig.

Poteca se unea cu un fel de ponton din lemn, construit peste marginea micului ochi de apă. Am pășit peste un pârâiaș scăpat din ochiul de apă și am spart stratul subțire de gheață care îl mărginea pe ambele maluri.

Pontonul era umed și acoperit ici și colo cu petice de zăpadă. Am dat deoparte o mică moviliță sclipitoare și m-am așezat chiar la capăt, de unde vedeam cel mai bine apa sălbatică, turbată, care se rostogolea în jos.

Cascada arunca o ceață fină peste suprafața lucitoare a ochiului de apă. M-am aplecat, am luat în pumni apa rece ca gheața și mi-am aruncat-o pe față.

Mi-am strecurat o mână sub pătură și sub tricou, căutând sursa durerii incandescente. Gâlma de cusături ordonate, egale, a încetat să mă mai usture doar când mi-am pus peste ea degetele înghețate bocnă, amorțind-o.

La început am crezut că e doar ceața lipită de obraji. Că poate vântul adusese spre mine un nor de stropi din cascade. Dar durerea din gât era încă prezentă, tare și neclintită și ceva care aducea al naibii de mult cu un hohot începu să mi se ridice din piept. Nu era nimeni care să mă vadă că plâng, așa că n-avea sens să încerc să opresc revărsarea lacrimilor.

Mi-am apăsat fața în pătură și am adunat-o la gură ca să înăbuș urletul. Și, parcă odată ce m-am pornit, odată ce am descuiat acea ușă, tot restul năvăli afară și nu mă mai puteam opri. Fiecare gând care-mi gonea prin minte era mânjit de sânge; aș putea să jur că-i simțeam gustul în fundul gâtului.

L-am omorât pe bărbatul ăla.

Nu, era mai mult decât atât. Îl torturasem folosind groaza. Nu că nu merita să fie pedepsit pentru crimele comise, dar era vorba despre cum o făcusem, despre faptul că mă folosisem de copiii ăia, că-i manipulasem pe ei și amintirea lor, când ei erau deja victime. Și-mi plăcuse. Savurasem ușurința cu care îi devorasem mintea, i-o umplusem cu teroare strop cu strop oribil, până ce-o simțisem cum se frânge iremediabil. Întunericul care se întinsese spre mine în acel moment fusese cald. Fascinant. Euforia acelui moment îmi lăsase în membre o furnicătură, un tremur de care nici acum nu reușisem să scap.

Îl dădusem afară pe Knox pentru ce-i făcuse lui Liam, dar ignorasem cu încăpățânare faptul că Liam n-ar fi crezut niciodată că asta fusese o decizie corectă. Am presupus că era irecuperabil, dar era un puști. Knox sau Wes, sau oricum voia el să-și spună, era unul dintre noi. Cu ce eram eu mai bună că l-am lăsat să moară afară, în frig, decât el că predase autorităților alți puști în schimbul alimentelor? Și Mason… L-aș fi putut ajuta pe Mason. I-aș fi putut șterge amintirile dureroase, dar primul meu instinct a fost să-l folosesc ca pe-o armă. De parcă nici nu era o ființă umană și nu merita să hotărască singur.

Poate… poate că administratorii lagărului avuseseră dreptate să facă ce le-au făcut celor periculoși. Poate că noi chiar trebuia să fim puși în lanțuri, cu botnițe la gură și spălați pe creier să urmăm orbește ordine… Fusese cât se poate de natural pentru mine să-i controlez pe Rob, pe Knox și pe o parte din copiii de la depozit care mi se opuseseră.

Și de aia eram precum Clancy. Eram precum Martin. Eram precum Portocaliul din autobuzul spre Thurmond care-o convinsese pe femeia aia să se sinucidă cu propriul pistol. Eram ca toți ceilalți, mulți, care-i torturaseră pe soldații FSP și pe administratorii lagărului inundându-le creierele cu imagini terifiante.

Nu mă deosebeam cu nimic de ei. Nu eram cu nimic mai bună. Crezusem tot timpul că dacă dobândeam mai mult control

asupra abilităților mele, aveam să recapăt controlul asupra vieții mele. Dar n-a fost deloc așa, nu? Era foarte posibil ca faptul că nu le puteam controla, că mi-era frică de ele, să fi fost singurul motiv pentru care nu apucasem mai devreme pe același drum pe care o luaseră ceilalți Portocalii.

Acum îmi dădeam seama cât de mult mă ajutase Liga. Îmi oferiseră disciplină, putere de concentrare și îndrumare privind cum și când să-mi folosesc abilitățile. Asta nu făcea decât să dovedească că avusesem dreptate când i-am spus lui Cate că n-ar trebui să fiu Lider – avem nevoie în poziția aceea de oameni mai puternici ca mine, oameni care încă mai aveau un strop de bunătate în ei. Sau, măcar, oameni care încă mai puteau fi siguri că instinctele lor nu aveau să-i conducă într-un astfel de întuneric.

Ucigașă. Exact ca toți ceilalți agenți din Ligă.

Pătura era udă și fierbinte de lacrimi. Mi-am ridicat iarăși fața încercând să-mi răcoresc obrajii îndurerați și plămânii, dar nimic nu mă ajuta. Nimic nu reușea să șteargă imaginile cu Rob, așa cum îmi imaginam că arăta când l-a văzut Vida, acea ultimă dată. Nimic nu reușea să facă mai suportabile ultimele gânduri care i se aprinseseră în minte în secundele dinainte ca viața lui să ia sfârșit. O femeie frumoasă într-o rochie în carouri, o bicicletă roșie, un câmp întins, apusul peste Los Angeles…

— Oprește-te! am spus gâtuit. *Gata.*

Și mă durea. Fiecare părticică din mine, de la durerea de cap care-mi întuneca mintea, până la juliturile și vânătăile de pe spate. Plămânii mei erau prea mici ca să cuprindă tot aerul de care aveam nevoie. Oricât de tare mi se zgâlțâia trupul de suspine, nu reușeam să reduc presiunea din piept. Parcă eram pliată și pliată și pliată din nou, până ce singura opțiune era să mă rup.

Năvala apei înghițea orice alt sunet, inclusiv pașii care înaintau încet, cu ezitări, pe lemnul pontonului din spatele meu. Dar știam că e acolo.

— Salut, zise Liam cu voce blândă.

Ceața cascadelor trecu printre noi, răsucind fulgii mari de zăpadă într-un paravan de un alb pur. Când următoarea suflare înghețată îl luă cu ea, el era tot acolo, tot cu bocancii mei strânși la piept, tot cu expresia aceea chinuită pe fața deja obosită, pământie. Deschise gura și făcu un pas mic înainte.

Încă era nesigur pe picioare, dar ceea ce m-a neliniștit a fost felul în care se uita la mine fără să se ferească, cercetându-mi chipul cu atenție.

Dar era viu. Era pe picioare. Lucirea sticloasă din ochi îi dispăruse. Respira superficial, dar regulat: inspirație fermă, expirație fermă, cu doar o mică întrerupere pentru tuse.

Liam fusese întotdeauna ușor de citit. Nu-și putea ascunde deloc gândurile și emoțiile, oricâte zâmbete forțate ar fi afișat. Chipul lui era o carte deschisă, ca întotdeauna, atât de sfâșietor de perfect, chiar și cu buzele strânse de durere. Ochii erau… erau așa de deschiși la culoare în lumina asta, și săreau de la ochii mei, la nas, la buze, de parcă nu mă mai văzuse niciodată, dar nu se mai sătura să mă privească. Un dor cumplit îmi răsări în capul pieptului, și-și făcu drum spre suprafață, răsucindu-mi măruntaiele, până ce mi-am forțat privirea să se îndepărteze de el.

— Nu știu…, rosti el cuvinte tivite cu o blândă disperare. Cum te pot ajuta? Ce… ce să fac ca să nu te mai doară? Ca să te liniștesc?

Nu poți, Liam. Nu și de data asta. Gândul mă făcu să mă simt cumva defazată, de parcă mă uitam de pe culmea cascadelor cum se apropia de mine.

— Să nu le spui, am șoptit. Te rog mult.

Mi-am șters lacrimile de pe față. Se prelingeau pe obraji și picurau de pe bărbie pe gât și mă usturau. Era jenant și copleșitor, dar cumva corect că el era cel care mă găsise.

Cu colțul ochiului l-am văzut pe Liam încuviințând din cap. Sigur că înțelegea… se îndepărtase singur de mai multe ori fiindcă nu voia să-l vedem că șovăie sau că se lasă cuprins de disperare. Când ai oameni care contează pe tine, nu poți să le arăți decât o expresie curajoasă, hotărâtă, altfel le știrbești și lor încrederea.

— Trebuie să fie ceva printre medicamente… în geantă, ceva care să te ajute să te odihnești sau să… să…, spunea el.

Deci ajunseseră înapoi în tabără cu medicamentele. Grasu le administrase. Faptul că Liam vorbea chiar și cu nivelul ăsta de coerență, însemna că raidul nu fusese zadarnic, că ceva bun, oricât de mic, tot ieșise din asta.

Am luat bocancii când mi i-a întins și mi i-am pus în picioare. Senzația de amorțeală se ridica de la degete, la glezne, la

gambe și așteptam să se împrăștie și mai tare. Eram așa de obosită... Mă durea așa de tare... Am simțit cum alunec sub o lespede de gheață cenușie și n-aveam puterea să mă trag de sub ea. Am tras adânc aer în piept dându-mi capul pe spate, de parcă asta avea să fie destul ca să oprească lacrimile.

— Spune-mi, mă imploră el. Nu pot... E... peste puterile mele.

Peste puterile mele. Mintea mi se agăță strâns de acele cuvinte. *Peste puterile mele, peste puterile mele, peste puterile mele.*

Îngenunche lângă mine și mărul lui Adam îi săltă în sus când înghiți în sec; nu mi-am putut smulge privirea de la el decât când a întins mâna și și-a trecut degetul peste cicatricea de pe fruntea mea. Văzând că nu m-am retras, l-am simțit alunecând ușor ca o pană în jos pe obraz. I-am simțit mâinile aspre și crăpate din cauza vremii nemiloase când mi-au alunecat spre ceafă, prin păr, spre lăcașurile de după urechi. Am închis ochii și l-am lăsat să-mi scuture cu degetele mari fulgii mici de zăpadă prinși în gene.

Mișcă-te, mi-am spus și mi-am forțat pleoapele să se ridice. *Mișcă-te*... fiindcă el n-o făcea. L-am simțit aplecându-se spre mine, lăsându-și capul în jos, spre al meu și i-am răspuns ridicându-mi la rândul meu fața în sus, ca să-i ies în întâmpinare. Liam avea ochii închiși și pentru o clipă aproape că păru prins într-un fel de vis. Respirația lui îmi încălzi buzele.

Atingerea lui era așa de fermă și tânjisem atâta vreme după ea, că în acel crâmpei subțire de dimineață, aproape că era ușor să uit ce făcusem.

Să uit că n-ar fi trebuit nici să mă cunoască, darămite să-și bată capul să încerce să-și dea seama de unde și cum.

Peste puterile mele.

— Ce faci? am șoptit.

Parcă fiecare fibră din trupul lui înțepeni și am recunoscut panica de pe chipul lui. Liam își smulse brusc mâinile de pe mine, reușind să se dezechilibreze cu ocazia asta. Încercă să se ridice repede în picioare, dar era încet și slăbit și nu reuși decât să-și întoarcă capul în timp ce vârfurile urechilor i se făcură roșii ca focul. Înainte ca atingerea lui să-mi dispară de pe piele, era deja în picioare și dădea înapoi.

Bolborosi ceva cu mâinile îndesate la subraț, scuturând din cap. Dădea înapoi oprindu-se la fiecare doi pași și m-am întrebat

ce expresie trebuie să fi avut eu pe față dacă el îmi răspundea cu una așa de confuză.

— Nu-i nimic, i-am spus, deși era o minciună așa de mare, că aș fi râs dacă n-aș fi plâns.

Era incredibil! Habar n-avusesem că poți să continui să te scufunzi chiar și după ce ai ajuns la fundul întunecat al vieții tale. Dar faptul că l-am lăsat să se apropie așa de mult, că l-am lăsat să mă aline după ce făcusem ceea ce făcusem... era un nivel de josnicie la care nu mai coborâsem până acum.

Înainte să termin ce ziceam, Liam vorbea din nou, iar vocea avea iarăși tonul acela ciudat. Continua să clatine din cap în timp ce vorbea.

— Ruby... tu ești Ruby. Grasu a spus că tu și Vida și micul nostru prieten îl ajutați să mă caute. A zis că noi doi nu ne-am mai întâlnit până acum, dar nu se poate să nu ne mai fi întâlnit, nu se poate, fiindcă îți știu chipul, îți știu vocea. Cum vine asta?

— Am vorbit cu tine când erai bolnav, am spus simțind cum panica îmi strânge stomacul. În depozitul din Nashville.

— Nu... *nu*... Adică, da, bine, știu că mi-ai vorbit.

Liam turuia aproape agitat. Și se plimba rapid dintr-o parte în alta pe lățimea mică a pontonului de lemn.

— Nu-i asta; știu sigur că nu de-acolo te știu.

Pune-i capăt acum. Nu mai răsuci cuțitul în rană. Retează-i-o curat și complet și apoi te poți întoarce să-ți termini misiunea.

— Fac parte din Ligă, am izbucnit, știind că era singurul lucru care l-ar fi oprit să se mai apropie de mine... singurul lucru care avea să-i transforme expresia de compasiune într-una de dispreț total și profund.

— Tu... Poftim? Asta-i... asta-i imposibil.

Lagărele. Trebuia să mă gândesc la lagărele pe care aveam să le eliberăm de îndată ce duceam informațiile lui Cole și Cate. La tot binele care avea să rezulte din asta și care avea să fie mai presus de balta de sânge de sub tălpile mele și de dâra de foc și fum pe care o lăsau pașii mei. Ăsta era viitorul meu acum. Ăsta era singurul lucru pe care-l mai puteam avea.

— Dar ai dreptate, ne-am mai întâlnit, am spus. Într-un apartament secret din Maryland. Ții minte că ți-am dat banii de la fratele tău?

Acum își amintea. Am știut după chipul lui și după felul în care și-a îndreptat umerii. Mi-am păstrat privirea ațintită asupra

copacilor din spatele lui și brațele strânse în jurul trupului, ca să încerc să rețin ultimii stropi de căldură. Arăta de parcă-i venea să vomite.

— Dar ai plecat de la ei, nu? spuse Liam. Fiindcă Grasu mi-ar fi spus. Nu mi-ar fi ascuns așa ceva. Ai fost în Ligă, dar acum ești...

— Sunt în Ligă. La fel și Vida și Jude.

Îl cunoșteam suficient de bine pe Grasu ca să știu precis de ce nu a lăsat să-i scape acea informație.

— Nu ți-a spus fiindcă știa că o să vrei să fugi. Dar noi doi avem o înțelegere.

— N-nu pricep, abia reuși să rostească Liam.

Dădea din nou înapoi, trecându-și mâna peste față.

— O înțelegere?

Îi înfipsesem deja pumnalul în inimă. Dacă-l răsuceam acum, totul avea să se termine, pentru totdeauna.

Nu, șopti o voce mică. *Nu-i face asta din nou.*

Se uita fix la mine așteptând un răspuns, tremurând de frig sau furie, nu-mi dădeam seama. M-am apropiat de el și m-a lăsat. De-acum, Liam respira mai greu, cu un șuierat umed, și am întins mâna spre tivul jachetei fratelui lui și am rupt cusăturile făcute la repezeală de Cole.

Stick-ul de memorie era un simplu dreptunghi negru, marcat cu lebăda aurie a Corporației Leda. Era cald fiindcă stătuse așa aproape de corpul lui în ultimele câteva ore, sau poate chiar zile.

Liam făcu un pas poticnit înapoi și fiecare gând îi străfulgera pe chip rând pe rând, în valuri.

— Ce dracu-i aia?

— Fratele tău, am spus. El ne-a trimis să te căutăm. Când ai fugit, în Philly, ai luat din greșeală haina lui. Și ai luat și asta cu tine.

— Ce-i aia? repetă încercând să-ntindă mâna după stick.

Am închis pumnul și am băgat nenorocitul de stick în buzunar înainte să cad pradă tentației de a face o tâmpenie. Toate astea pentru o bucățică ieftină de plastic.

— Sunt informații secrete, i-am spus, ordonând picioarelor să pășească înainte pe potecă. Din misiunea fratelui tău.

O parte din mine spera că nu avea să vină după mine. Că avea să rămână acolo, iar eu aș fi putut să mă întorc, să străbat

tabăra, să traversez prin pădurea în care eram și să dispar, pur și simplu. Dar nimic n-avea să fie vreodată așa de ușor pentru mine. În loc de asta, trecu pe lângă mine clătinându-se de parcă ieșea din apă adâncă până la genunchi, nesigur pe picioare și tușind ca să-și scoată lichidul din plămâni. Am întins instinctiv mâna ca să-l sprijin, dar își smulse brațul de sub atingerea mea și merse mai departe, strigându-l pe Grasu.

Probabil că deja pornise în căutarea noastră, fiindcă ne-am întâlnit cu el pe potecă, la curba către tabăra noastră. Puștiul era praf: ochi împăienjeniți de somn și haine mototolite; probabil că nici creierul nu-i funcționa încă la întreaga capacitate, fiindcă nu-i trecuse prin cap să-și pună nici haina, nici ghetele, în ciuda temperaturii scăzute.

— Ce-i? strigă el privind printre noi. Ce se-ntâmplă?

— Nici nu pot să mă uit la tine, spuse răgușit Liam. Ce joc nenorocit faci?

Grasu clipi:

— Ce naiba...?

— Știu tot!

Liam păși apăsat spre el, încă gâfâind după urcușul pe potecă. Cât aveai de gând să-mi mai ascunzi asta? Liga. *Pe bune*? Dumnezeule mare, parcă dintre noi doi tu erai ăla deștept! Ai făcut o înțelegere cu *ăștia*?

— Ah!

Grasu își frecă părul negru ciufulit și lăsă să-i scape un oftat lung și exasperat. Aveam cam trei secunde la dispoziție ca să atrag furia lui Liam înapoi asupra mea înainte ca Grasu să spună ceva ce avea să regrete amarnic.

— Da, despre *asta* vorbesc!

Liam dădu buzna în camping și păși furios spre focul stins. Nu mă lăsă sa mă apropii nici la trei metri de el.

— Vrei, te rog, să mă asculți? am întrebat. A fost ideea mea – toată operațiunea. Frate-tu ne-a trimis să căutăm stick-ul și pe parcurs l-am întâlnit pe prietenul tău. Am căzut de acord că dacă-l ajutăm să te găsească, nu vom da Ligii nicio informație despre voi. Și o să vă ajutăm să ajungeți în California ca s-o găsiți pe Zu.

Inițial am crezut că privirea holbată pe care mi-a aruncat-o Grasu fusese cauzată de șocul provocat de talentul meu de a înșira minciună după minciună. Dar o părticică din mine trebuie

să fi știut chiar din clipa în care vorbele mi-au ieșit pe gură, că alesesem prost argumentul.

— Și *de unde* știi asta? vru să știe Liam. *De unde* știi de ea, mă rog?

Am înghițit în sec și mi-am strâns brațele în jurul trupului, inventând rapid în minte posibile explicații, una mai neverosimilă ca alta.

— Răspunde-mi!

Am tresărit.

— Am… auzit doar din povestiri… adică de la Grasu.

Liam se răsuci spre Grasu cu fața arzând de furie și stupoare:

— Și ce i-ai mai spus?

— Nimic! Lee, calmează-te, te rog, stai jos. *Ascultă-mă.*

— Nu pot să cred! Nu-ți dai seama că au metode prin care-o pot găsi? Tu *vrei* s-o prindă? *Zu*… i-am promis… am crezut…

— Nu mi-a zis nimic despre ea, decât că ați călătorit o vreme împreună, am spus calmă.

Liam fusese protectorul nostru, al tuturor, în diferite feluri, dar Zu fusese un caz special.

— Nu te băga-n discuție, Verzulio!

Era încă total concentrat asupra Grasului.

— Ce altceva i-ai mai zis? Ce-a mai scos de la tine?

Am sărit înapoi, luată pe nepregătite de un singur cuvânt.

— Cum i-ai zis? îl întrerupse Grasu.

Bineînțeles că observase și el.

— Ce? Acuma nu mai am voie să-i spun pe nume? se rățoi Liam cu o expresie batjocoritoare. Și cum vrei să-ți spun? Ce nume de cod isteț a inventat pentru tine Liga? Dovlecel? Tigru? Mandarină?

— Mi-ai spus Verzulie, am zis.

— Ba nu, răspunse el. De ce naiba ți-aș zice așa? Știu ce ești.

— Ba da, insistă Grasu. I-ai spus Verzulie. Chiar nu-ți amintești?

Inima mea spulberă gheața în care era prinsă și mi se izbi de coaste, bătând tot mai tare cu fiecare secundă de tăcere care urmă. Furia îl părăsise rapid, înlocuită de confuzie, care înflori într-o frică deschisă, fățișă, în timp ce se uita de la unul la altul.

— Nu-i nimic, am zis, ridicând mâinile într-o jalnică încercare de a-l liniști. Nicio problemă. Poți să-mi zici cum vrei; n-are absolut nicio importanță…

— Tu-l manevrezi? îl forțezi, cumva, să coopereze cu tine? întrebă Liam.

Avea fața congestionată și furia lui aproape că părea pe cale să se transforme în panică. Se uita la prietenul lui și vedea un străin.

Nu puteam ține pasul cu stările lui într-o continuă schimbare și dintr-odată m-am întrebat dacă merita să-mi consum energia ca să încerc. Amintirea celor întâmplate când mă găsise la cascade se evaporă ca ceața în lumina soarelui. Poate că se-ntâmplase totul doar în imaginația mea.

— Tu vorbești serios, în puii mei?! spuse Grasu. După ce s-a întâmplat la East River? Chiar trebuie să-ți amintesc că Clancy Gray te-a transformat în pudelul lui ascultător, iar pe mine nici n-a reușit să mă atingă?

— Nu-mi... Ce? explodă Liam sufocat. Ce naiba spui acolo?

Ah, mi-am spus, *futu-i.*

Când intrasem ca să mă extrag din amintirile lui Liam, fusesem nevoită să... ajustez unele dintre ele, altfel n-ar fi avut sens. Una dintre ele fusese despre noaptea în care am încercat să plecăm din East River, fiindcă tot episodul înspăimântător fusese declanșat de faptul că-mi lăsasem garda jos și că avusesem încredere în Clancy când n-ar fi trebuit. Eram o parte crucială din acea poveste.

Dar acum... oare ce-i strecurasem în loc? Nu cumva ștersesem cu totul acea noapte? Mintea mi se învârtea cu viteză amețitoare, încercând să dezgroape imaginile pe care le împinsesem în locul rămas gol, dar totul era negru și negru și negru.

Grasu se întoarse și se uită la mine cu o privire care-ar fi incinerat și un munte.

— Pentru ce te uiți la *ea*? explodă Liam. Nici nu știu ce cauți aici, și încă cu ei!

— Încercam să te găsim pe *tine*! spuse Grasu. Noi toți am vrut doar să te-ajutăm pe *tine*!

— Vai, să-mi fut una, veni din cort vocea stridentă a Videi. Mai tăceți dracului din gură și mergeți înapoi să vă cuibăriți unul în brațele altuia. Chiar n-avem chef să auzim pentru a zecea oară aceeași ceartă de căcat, înainte de cinci dimineața, în pana mea!

Jude făcu un efort plin de curaj să-i închidă gura, dar răul era făcut.

— *Tu*… tu… nici nu…, bolborosi Grasu, prea furios ca să mai poată forma o propoziție completă. Ieși încoace. *Imediat*!

— Vino să mă iei, barosane, răspunse ea cu voce cântată. Știu că n-am echipamentul care-ți place ție, dar putem oricând să improvizăm.

— Adică un creier funcțional? strigă el.

— Grasule! l-am repezit.

Doar o știa cum era – nu făcea decât să-i ridice mingea la fileu.

— Vida, ieși, te rog. Și tu, Jude.

Ieși din cort cu o pătură înfășurată în jurul ei ca veșmântul fluid al unei regine. Efectul se cam ducea naibii din cauza părului ei albastru spălăcit, care stătea ridicat drept în sus de ambele părți ale capului, ca niște coarne. Nici Jude n-arăta mai bine… nu cred că mai văzusem vreodată cearcăne așa de negre sub ochii lui. Ieși după ea cocârjat în jacheta lui de paramedic și se așeză de cealaltă parte a vetrei focului.

— N-o să mă răzgândesc, așa că nici nu te obosi să-mi înșiri baliverneле tale penibile despre cât e de *măreață* Liga, și ce *minunați* sunt agenții, spuse Liam încrucișându-și brațele la piept. Spune-i lui Cole să se ducă dracului. N-am nevoie să-mi poarte el – sau *voi* – de grijă!

— Spuse puștiul care era la doi pași de gheara rece a morții când l-am găsit, spuse Vida dând ochii peste cap. Apropo: cu plăcere-n pizda mă-tii.

— Jur că nu avem alte scopuri decât să găsim stick-ul de memorie și să ne îndeplinim partea de-nțelegere, am spus, urmărind cum pieptul i se umfla în efortul de a inhala suficient aer. Era mai ușor să-i vorbesc ca unui străin. Și la cât era de palid, de slab, de neras și de murdar, nu era greu să-mi imaginez că asta și era.

Ăsta nu-i Liam, mi-am spus. *Ceva nu-i în regulă.*

— Să mori tu? spuse cu răceală Liam. N-am acceptat să particip la nimic din toate astea și ultimul lucru pe care l-aș dori vreodată ar fi să fiu protejat de unii ca *voi.*

Ceilalți și-au dat seama cu o secundă înaintea mea că acea ultimă săgeată fusese ațintită spre mine.

— Hei! sări Jude. Vrem doar să te-ajutăm. N-ai de ce să fii așa de rău.

— Lee, exagerezi, începu Grasu.

— Și tu… băi, frate, ți-ai tras o pereche nouă de ochelari, o mașină și niște aparatură și te crezi Rambo în junglă! N-aș fi crezut niciodată că *tu* ai putea fi de acord cu așa ceva.

— Dacă el are încredere în noi – încercă iarăși Jude – tu de ce nu poți?

— În Ligă? spuse Liam cu un hohot de râs scurt, ca un lătrat. Cât de prost poți să fii?

Ridică o mână ca să o reducă la tăcere pe Vida care se pregătea să spună ceva.

— Vorbesc despre reabilitare și nu fac altceva decât să-i ia ostatici pe puști. Zic că vor să-i învețe pe puști să se apere singuri, apoi îi trimit la moarte. Suntem fie în lagăre, fie cu Liga, fie pe fugă și nici măcar nu avem de ales. Vreți să știți ce vreau? Dreptul de a alege. Măcar o dată. Iar pentru mine, ăsta e momentul. Poate că pe voi nu vă deranjează să vă întoarceți în brațele criminalilor ălora, dar eu stau naibii cât mai departe de ei. De voi.

Și cu aceste vorbe, trecu printre mine și Grasu lovindu-ne cu umerii și porni în jos, pe poteca ce ducea la cascade. Grasu îmi aruncă o privire rapidă, dar am rămas cu ochii la Liam și m-am lăsat pe buturugă frecându-mi absentă șirul de cusături de pe șale.

— Tu chiar crezi că pe mine mă vrea să mă duc după el de data asta? l-am întrebat.

Grasu suspină și-și frecă viguros brațele, apoi își urmă prietenul pe potecă. Niciunul dintre ei nu ajunse departe; dacă mă ridicam pe vârfuri îl vedeam pe Liam sprijinit de un copac. La început, Grasu păru să păstreze distanța, nevrând să stârnească iarăși furia lui Liam. Dar trebuie să fi zis ceva, să-și fi cerut scuze, fiindcă în clipa următoare Grasu era lângă el, cu o mână pe spatele lui Liam și cu cealaltă arătând înapoi, în direcția noastră.

— Nu-mi vine să cred ce porcării a putut spune, bombăni Vida. Puștiu' ăsta are mai multe toane decât un plod de trei ani și toți prietenii lui.

— N-am știut că ne urăște așa de tare… spuse Jude.

— Nu te urăște pe tine, l-am asigurat cu ochii la băieți. Urăște Liga. Crede că ne e mai bine fără ei, că nu avem nevoie de ei.

— Ei, uite că atunci când se sufoca cu propriul mucus a avut nevoie de noi, spuse Vida.

Jude se uita în tăcere cum îi urmăream pe ceilalți. Când i-am aruncat o privire peste umăr ca să-l întreb ce are și-a ferit privirea și și-a făcut de lucru ducându-se să aducă haina lui Grasu din cort. M-am forțat să mă așez pe una din buturugile din jurul focului; tot creierul îmi zvâcnea în ritm cu pulsul.

Au mai trecut zece minute până ce Grasu și Liam să se întoarcă la noi. Grasu încă mai clătina din cap, fără să-și ascundă enervarea. Liam își ținea fața-n jos, evitându-ne pe toți. Vântul mușcător sau rușinea îi înroșise vârful urechilor. Își ținea mâinile înfundate pân-la cot în buzunare și trecu pe lângă noi cu pași târșâiți, îndreptându-se către cort.

— A acceptat să rămână deocamdată cu noi, spuse Grasu. Vrea să meargă în California ca s-o caute pe Zu, dar nu vrea să ne puteți urmări… așa că probabil că o să fim nevoiți să ne despărțim înainte să ajungem la granița statului.

— Zi drept: puștiului ăluia îi lipsește-o doagă, așa-i? spuse Vida dând ochii peste cap.

Jude se înghesui între ei și-i dădu lui Grasu haina, care-i fu recunoscător, fiindcă tremura ca varga.

— Să nu uitați să ne trimiteți o vedere când o să fiți prinși și-o să vă târască, dracului, înapoi într-un lagăr.

— O să continui să-l prelucrez, promise Grasu. Doar să se mai liniștească un pic.

— Știu, am spus. Mulțumesc.

Dar știam că n-avea să fie suficient.

• Douăzeci și trei •

Rezervația Natural Falls se afla în statul Oklahoma, în ceea ce mulți considerau a fi dealurile munților Ozark, chiar în colțul de nord-est al statului, unde în decembrie era al dracului de frig. Grasu mă conduse într-un scurt tur al campingului înainte să ne înapoiem la ceilalți. Câteva mese de picnic ici și colo, parcări pentru rulote, mai multe poteci pentru drumeții care se încolăceau una cu alta. Singurul lucru care conta cu adevărat era că campingul era pustiu.

— Ai dureri? întrebă aruncând încă o ramură în focul care se întețea.

— Sunt bine. Vreau doar să știu ce s-a întâmplat.

M-am tras într-o parte oferindu-i o jumătate de buturugă ca să nu stea în zăpadă și i-am aruncat pe-un umăr un capăt din pătura mea, trăgându-l aproape de mine. Încă mai mirosea vag a detergent de rufe și gel antibacterian, dar acum simțeam și mirosuri naturale, genul de mirosuri care trădau câte nopți dormise pe pământ, fără să facă un duș. Săracu' de el, cred că simțea că moare.

— Bine, spuse trăgând adânc aer în piept.

Și-au dat seama imediat că se-ntâmplase ceva când jumătatea de echipă condusă de Olivia s-a întors fără mine. Ea și grupul ei de zece reușiseră să scape aproape fără nicio zgârietură, cu cât de multe provizii reușiseră să transporte peste apă. Brett nu a apărut decât după două ore, chinuindu-se să traverseze parcarea îmbibată de apă cu Jude încă azvârlit pe umăr. Echipa lui nu scăpase așa de ușor: doar cinci dintre ei se întorseseră, iar eu nu eram printre ei.

— I-am arătat Oliviei cum să administreze corect copiilor medicamentele, l-am tratat pe Lee, apoi l-am cărat la mașină. Am mers aiurea aproape toată noaptea, încercând să prindem un semnal de internet ca să descarc o actualizare din rețeaua vânătorilor de recompense. Eram cu toții mai mult decât siguri că te-nhățaseră soldații FSP.

— A fost cât pe ce, am șoptit, dar nu cred că m-a auzit.

Până să găsească un semnal la care să se conecteze, Cate trimisese un mesaj prin Trăncănici. Se dovedi că atunci când erai fotografiat cu un identificator, adică aparatul pe care tipa de la FSP mi-l băgase-n față, acesta nu numai că-ți afișa profilul pentru FSP-ist sau vânătorul de recompense care te prinsese, ci îl și actualiza cu ora și locația unde erai reperat, atât în rețeaua FSP, cât și în cea a vânătorilor de recompense.

Deci de-acolo a știut Rob să mă caute în zona asta, mi-am spus.

— Dar de unde v-a venit ideea să-l căutați pe Rob?

— La început nu ne-a venit. Folosea un nume fals.

Grasu își privi degetele împletite.

— A actualizat rețeaua vânătorilor de recompense și te-a trecut drept *recuperată.* Odată ce-a făcut asta, i-am putut căuta profilul ca să vedem ce mașină conduce și ce număr are. Nu eram prea departe, dar și acum mă minunez că ne-am păstrat mințile suficient cât să te găsim. După aia am venit aici. Suntem în camping de aproape patru zile.

— Mulțumesc că nu m-ați lăsat, am zis după o tăcere scurtă.

— Tu chiar ai crezut că te-am putea părăsi? Că n-am fi mutat munții ca să te găsim?

— Nu la asta m-am referit, am zis. Doar că…

Poate ar fi fost mai bine dacă-i lăsați să mă ia. Bâzâitul din urechi îneca zgomotele lumii și am simțit primul fior de panică strecurându-mi-se înapoi în suflet.

— Dacă e chiar așa de nefericit că suntem cu voi, poate ar fi mai bine să ne despărțim.

— Nu. N-are nicio logică, spuse Grasu. Nu pot să țin pasul cu toanele lui. Când te-am găsit și-a pierdut mințile… o criză de nervi în toată regula. Nu l-am văzut niciodată așa. Poate că undeva, într-un ungher al minții lui, și-a dat seama că sunteți agenți ai Ligii înainte să-i spui tu… asta-i singura explicație care-mi vine-n minte pentru felul în care se poartă. Lui Liam cel pe care-l știam eu nu i-ar fi trecut prin minte să abandoneze niște puști dacă ar fi crezut că ne putem înțelege cu toții… iar tu ești dovada cea mai clară. Nu știu… parcă de când a început să se simtă mai bine e nervos. Iritabil.

— N-are niciun motiv să aibă încredere în noi, am spus. Îl înțeleg.

— Să știi că n-am de gând să aleg între voi, spuse Grasu. Nu pot să-l las să plece iarăși de capul lui, dar nici pe tine n-o să te părăsesc. Așa că trebuie să găsești o cale ca să vă împăcați, bine? Trebuie să-l faci să aibă încredere în tine. Ia, stai... de ce clatini din cap?

— Am vorbit serios când am vorbit cu el, i-am răspuns. Nu i-am spus tot adevărul, dar i-am spus cât am putut. O să vă ajut pe voi doi să ajungeți oriunde vă hotărâți că vreți să mergeți, apoi mă întorc la Cole ca să termin ce-am început.

Mâna Grasului mă strânse brusc mai tare, dar nu acesta a fost motivul nodului care mi s-a pus în gât când am încercat să vorbesc, ci șocul și durerea și frica pe care i le-am citit pe chip.

— Doar știi... *știi* cât de importantă e chestia asta. Am senzația că dacă nu sunt acolo să mă asigur că se întâmplă, dacă nu văd cu ochii mei ce-a provocat *asta* – am arătat către noi doi – n-o să mi-o iert niciodată. Dacă nu mai pot... dacă nu mai pot fi cu Liam, măcar asta să fac pentru el. Ții minte că ăsta a fost visul lui, nu?

— Nu – șopti el – nu mai pot să fac asta... nu pot să mai trec prin ce-am trecut cu Zu, prin ce-am trecut în ultimele șase luni. Știu că sunt egoist, dar trebuie să știu că ești în siguranță și n-o să fii niciodată în siguranță cu ei. Măcar promite-mi c-o să te mai gândești la asta, bine? Dă-mi șansa să te fac și pe tine să te răzgândești.

Nu, mi-am spus în timp ce-i ofeream un surâs slab, ca să-l liniștesc. Chiar dacă Liam nu m-ar fi privit cu atâta ură, chiar dacă m-ar fi sărutat lângă cascade, tot n-ar fi contat absolut deloc. Nu mai eram pagina nescrisă care fusesem când m-au găsit Liam, Grasu și Zu. Sigur, făcusem și atunci lucruri de care mi-era rușine, dar acum mă dusesem într-un loc de unde nu mă mai puteam întoarce, iar ei aveau prea multă lumină în suflet ca să-i târăsc după mine.

— Să vedem, am zis strângându-i degetele. Să vedem.

•

Cu toate că n-avea hărți și nici n-avea cum să descarce niciun fel de actualizare de pe rețeaua vânătorilor de recompense ca să ne ajute să navigăm, Grasu tot a insistat să plecăm cât se putea de repede din parc. Urma să mai stăm o noapte ca să ne odihnim, apoi, la prima oră a dimineții, trebuia să pornim din nou spre vest.

Mă îndoiam că motivul era că se grăbea să ajungă în California. Lui Grasu îi ajunsese cuțitul la os – atât fizic cât și emoțional – și nu mai putea îndura nicio secundă frigul cumplit. Nu eram sigură cum ar fi reacționat Vida dacă mai auzea o singură dată cât de devastatoare erau efectele hipotermiei, dar îmi imaginam că ar fi avut de-a face cu focul, Grasu imobilizat și un brânci bine țintit. Nu-și dăduse seama că nu era îngrijorat pentru el.

Vremea geroasă făcea ravagii în plămânii lui Liam. Gâfâia, se sufoca, horcăia și tușea de fiecare dată când încerca să meargă un pic mai repede, nu să șontâcăie cum făcea acum. În loc să încerce să adune proviziile împrăștiate prin tabără, preferă să se lase pe vine lângă Jude și să-l ajute să înteţească focul, purtând o discuție pe tema care album al lui Bruce Springsteen era mai bun: *Born in the U.S.A.* sau *Born to Run.*

Când și-au terminat treaba s-au dus să scormonească pe bancheta din spate a SUV-ului în căutare de noi straturi de haine pe care să le adauge pe ei ca să-i apere de frig. Fără nicio ezitare, Liam se aplecă după vechea lui haină de piele și și-o puse peste cea gri închis, subțire, pe care o avea deja pe el.

— Da aia-i…, dădu se protesteze Jude.

Am scuturat tare din cap către el și m-am ascuns înainte ca Liam să se întoarcă să vadă ce-l făcuse pe Jude să amuțească. După aceea am avut grijă să nu mă apropii de el, să o iau la dreapta, când el o lua la stânga, și să păstrez mereu focul între noi. Până ce Jude începu să bată apropouri deloc subtile că voia să fie hrănit, Liam părea să se fi relaxat. Sau cel puțin destul cât să lase să-i scape un zâmbet când Grasu se împiedică și căzu lat cu un cârâit, iar rațiile alimentare din brațe zburară care-ncotro.

— Chiar mă întrebam ce s-a întâmplat cu astea, am spus în timp ce-l ajutam să adune pachetele înfoliate.

— A trebuit să lăsăm cea mai mare parte din ele, spuse Grasu în drum spre focul în jurul căruia se ghemuiseră ceilalți. Am cam luat doar ce-am putut îndesa prin buzunare. Ne-a ajuns. Așa, cine ce vrea?

— Eu vreau unul din batoanele chinezești cu smochine, dacă vezi vreunul, spuse Jude.

— Crănțănelele franțuzești, spuse Vida. Pachetul argintiu.

— S-a prins careva de unde vin astea? am întrebat. Sau de ce zăceau acolo, așteptând să putrezească?

— Am hotărât să punem asta pe seama faptului că președintele e o jigodie parșivă și că restul lumii nu e nici pe departe așa de căcat pe cât am crezut, spuse Vida. Punct.

În discursurile lui săptămânale, președintele Gray insistase tot timpul că americanii se ridicau singuri de la pământ și că aveau grijă de ei înșiși și de compatrioții lor fără niciun ajutor. Avea grijă să arate cu degetul în mod repetat Națiunile Unite pentru sancțiunile economice pe care le impuseseră Statelor Unite. Nimeni nu voia să facă afaceri cu noi, așa că trebuia să facem afaceri unii cu alții. Nimeni nu voia să ne trimită ajutoare financiare, așa că mâna de oameni care nu-și pierduse grosul averii când se prăbușiseră bursele trebuia să doneze din ce avea. Americanii aveau să-i ajute pe americani.

Anglia, Franța, Japonia, Germania… *pur și simplu nu înțeleg stilul american,* spusese el la un moment dat. Ele nu erau afectate de NIAA; nu simțeau durerea noastră, tăioasă ca briciul. L-am urmărit la un televizor din sala comună din CG și fața lui arăta mai bătrână și mai pământie decât fusese cu o săptămână înainte. Părea că se află în vechiul Birou Oval din Casa Albă, dar Nico ne-a arătat strălucirea de la marginile imaginii, care indica folosirea unui fel de ecran verde de proiecție. Era un tip cu resurse nelimitate pentru propria protecție, dar nu mai călcase în DC de la primele atentate cu bombe… se muta, doar, dintr-un zgârie-nori din Manhattan în altul.

Nu înțeleg că, în vremuri ca acestea, trebuie făcute anumite sacrificii, continuase Gray. *Că, având suficient timp și dăruire, ne putem ridica singuri din țărână. Suntem americani și vom face lucrurile în felul nostru, așa cum am făcut-o întotdeauna*… Și parcă cu cât vorbea mai mult, cu cât folosea mai multe cuvinte, cu atât mai goale sunau. Era un șuvoi nesfârșit de idei la fel de vlăguite ca și vocea lui. Zilele astea nu mai făceau decât să ne rotească și să ne-nvârtească în cercuri nesfârșite, până ce eram prea amețiți ca să mai auzim ce spuneau, de fapt.

— Și tu? l-am întrebat pe Liam. Ți-e foame?

Trecerea timpului, tăcerea și evidenta jenă pentru căderea nervoasă de mai devreme îl mai înmuiaseră un pic pe Liam – mai întâi față de Jude, care, în ciuda a tot ce-i aruncase Liam în față mai devreme, se uita la el cu gura căscată ca un puști la jucătorul lui favorit de baseball. Apoi față de Vida, a cărei personalitate fermecătoare nu permitea nimănui s-o ignore prea

mult timp. Vedeam că încă mai era furios pe Grasu, dar chiar și furia asta se topea acum, că se atenuase șocul inițial. Îmi părea bine că Vida și Jude îl vedeau un pic așa cum era cu adevărat, fără armura bizară și bătucită în care se închisese.

— Mda… n-am preferințe.

Nu ridică privirea din carnețelul negru pe care-l ținea în mâna dreaptă.

M-am așezat la loc lângă Grasu și l-am lăsat să se agite pe lângă mine fără să aud vreun cuvânt din ce spunea. În dreapta mea, Jude făcea un om de zăpadă în miniatură, folosind bomboanele M&M din punga lui de crănțănele ca să-i facă gura… numai că era cam strâmbă, așa că zâmbetul părea mai mult dement decât simpatic. Fredona încetișor o versiune simplă a unui cântec al lui Springsteen.

— Joseph Lister? spuse deodată Liam, retezând tăcerea. Pe bune? Pe-*ăsta* l-ai ales?

L-am simțit pe Grasu încordându-se lângă mine.

— Omu' ăla a fost un *erou.* A fost pionierul cercetărilor în domeniul originilor infecțiilor și sterilizării.

Liam studie lung coperta de piele artificială a cardului de vânător de recompense al Grasului, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Nu puteai alege și tu ceva mai tare? Pe cineva care să nu fie… cum să zic… un moș alb mort?

— Munca lui a dus la reducerea infecțiilor post-operatorii și la practici chirurgicale mai sigure, insistă Grasu. Tu pe cine-ai fi ales, mă rog? Căpitanul America?

— Steve Rogers[11] e un nume absolut respectabil.

Liam îi dădu înapoi carnețelul.

— Toată chestia asta e foarte… stil Boba Fett. Nu știu ce să zic, Grăsulene.

Spune-i că e-n regulă, am gândit, amintindu-mi frica din vocea Grasului când îmi mărturisise că-l predase pe puștiul ăla autorităților. *Spune-i că înțelegi că a fost nevoit să facă asta, chiar dacă nu înțelegi.*

— Ce? pufni Grasu cu vocea un pic prea veselă. Ai amuțit și tu pentru prima dată-n viață?

— Nu, doar că…

Liam se opri să-și dreagă vocea.

---

[11] Numele real al eroului de benzi desenate Căpitanul America. (n.t.).

— Îți sunt recunoscător, cred. Fiindcă ai venit să mă cauți și că a trebuit să faci... *asta.* Știu că n-a fost... Știu că n-avea cum să-ți fie ușor.

— Ia mai tăceți naibii și pupați-vă odată pe gură! mormăi Vida sprijinindu-se cu grijă de buturugă.

N-ar fi recunoscut niciodată cu voce tare, dar știam că arsurile de pe spate o scoteau din minți de durere.

— Încerc să recuperez somnul pe care l-am pierdut când ați început să zbierați unul la altul ca niște mâțe-n călduri.

— Duduie Vida, v-a mai spus vreodată cineva că sunteți pur și simplu frișca de pe profiterolul vieții? spuse Liam.

Se uită la el furioasă:

— Ție ți-a mai spus cineva că ai capul ca un creion?

— Asta-i imposibil, bombăni Grasu. Ar însemna să...

— Adevărul e că Cole a încercat odată să..., dădu să zică Liam. Ce?

— Vai, scuză-mă, spuse Grasu. Se pare că am întrerupt începutul propoziției tale cu mijlocul propoziției mele. Te rog, continuă.

— Presupun că nu vă interesează să auziți cum a spart gardul vecinului cu capul meu...

— A curs mult sânge? întrebă Vida brusc plină de interes. Ai rămas făr-o ureche?

Liam își duse mâinile la urechi ca să arate că ambele îi erau încă bine atașate de țeastă.

— Atunci, nu, spuse ea. Nimeni nu vrea s-audă povestioara ta plictisitoare.

Noaptea cuprindea rapid cerul. Am urmărit traiectoria soarelui printre crengile de deasupra noastră. Strălucirea slabă, portocalie, trecu peste zăpada care acoperea pământul pădurii până ce se pierdu, într-un final, într-un cenușiu adormit, iar frigul ne forță să intrăm înapoi în cort.

Vida se întinse pe spate cu Trăncăniciul ridicat deasupra ei, mișcându-l ca să încerce să prindă un semnal. Încercase să trimită un mesaj cu TOTUL ÎN REGULĂ // MISIUNE ÎNDEPLINITĂ ca răspuns la cele zece mesaje cu RAPORTEAZĂ STADIUL OPERAȚIUNII care ne așteptau când se reactivase Trăncăniciul cu câteva zile în urmă. Dacă Cate era măcar pe jumătate atât de nerăbdătoare ca Vida să ia legătura cu noi, eram convinsă că

aveau să ne aștepte alte zece mesaje când aveam să ne reconectăm la rețeaua de Trăncănici.

— Nimic? am întrebat.

Cu un oftat iritat îl lăsă să-i cadă pe piept și-și clătină capul.

— Poate când ieșim din munți, am zis, dar gândul nu păru s-o liniștească.

Mă privi cu ochii mijiți din partea cealaltă a cortului întunecat:

— Și, mă rog, de când ai început *tu* să vezi partea plină a paharului?

Următorul junghi de durere ascuțită mă făcu să gem și să-mi apăs fața înapoi pe brațe.

— Doare când fac așa? întrebă Grasu.

Cu o mână mă apăsa pe omoplați ca să mă țină întinsă, iar cu cealaltă îmi împungea și palpa cusăturile.

Am reușit să-i răspund cu încă un geamăt.

— O să-ți curăț din nou rănile, mă preveni Grasu.

— Super.

Ne-am cuibărit într-o mică bulă de liniște și calm, în contrast cu vântul care sufla cu putere afară. Odată ce termină cu mine, Grasu luă o carte, *Colț Alb,* și se instală să citească pe sacul lui de dormit. Am rămas întinsă pe burtă, încercând să mă forțez să adorm.

Jude reapăru la intrarea în cort cu lanternele după care fusese trimis la mașină. Părul creț îi era îmbrăcat într-un strat gros de zăpadă pe care se hotărî să o scuture peste noi. A fost primul zâmbet pe care l-am zărit pe fața lui în ultimele... zile? Săptămâni? Dar când îmi prinse privirea, Jude își feri ochii și se așeză lângă Liam ca să continue să joace Război.

Cu cât se prelungea mai mult tăcerea dintre noi, cu atât mai copleșitoare devenea stânjeneala. Iar în ochii Videi începea să apară lucirea aceea periculoasă a ei: un zâmbet care devenea din ce în ce mai răutăcios pe măsură ce se uita mai mult la capul Grasului.

— Mi-a trecut prin cap o idee, spuse deodată Liam.

— Trebuie să fi fost o călătorie tare singuratică, spuse Grasu dând pagina.

Liam dădu ochii peste cap.

— E târziu și mă gândeam că n-ar fi rău să facem de pază cu rândul. Să stabilim niște schimburi. Ce ziceți?

Am încuviințat.

— Eu și tânărul Jude, aici de față, putem să luăm primul schimb, spuse Liam. Ruby și Grasu pe al doilea și Vida poate să vină la urmă.

M-am gândit să protestez față de împărțeală, dar Liam părea pregătit de-o confruntare, iar eu nu mai aveam putere pentru așa ceva.

Am dormit cu întreruperi toată noaptea, sucindu-mă și răsucindu-mă pe păturile care ne serveau de așternuturi în cort. Eram trează când Liam îi povestea lui Jude cu voce scăzută un film de groază la care se uitase cu religiozitate în copilărie.

Păturile foșniră când cei doi s-au târât înapoi la culcuș. Jude căzu, practic, în genunchi de oboseală, între mine și Grasu, și ne bătu pe amândoi pe umeri până ce ne-am trezit și ne-am ridicat în capul oaselor. Cu un suspin de fericire, se cuibări sub pături. Dar Liam se apropie mai încet, aproape cu ezitare. I-am simțit privirea fixată pe mine ca o rază de soare care trece printr-o fereastră. Caldă. Concentrată.

M-am ridicat când s-a strecurat sub celălalt capăt al păturii și s-a poziționat cât a putut de departe de mine fără să renunțe la căldura și confortul stratului moale de polar de sub noi.

Ca să ne facem de lucru și să ne punem sângele-n mișcare, eu și Grasu am dat o tură rapidă prin camping, bucuroși că vântul și zăpada se mai potoliseră, chiar și numai pentru câteva minute.

— Pe acolo ai intrat? am întrebat arătând spre o potecă ce părea mai lată decât altele.

Grasu confirmă:

— Cotește și dă în autostradă. Porțiunea asta cred că a fost închisă fiindcă nu are cine să curețe zăpada cu plugul. Sper că mâine zăpada o să înceapă să se topească, altfel habar n-am cum o să ieșim cu mașina de-aici.

După câteva ore, puțin înainte de răsărit, veni rândul Videi. Se ridică în picioare în cort și încercă să se scuture de somn la propriu, apoi se poticni afară, în dimineața geroasă. M-am uitat lung la spațiul cât o așchie dintre Grasu și Liam și m-am răsucit imediat pe călcâie, urmând-o afară.

Când m-am așezat lângă ea, Vida se întrerupse din scrutarea intensă a celuilalt capăt al luminișului, dar nu păru surprinsă.

— Am dormit prea mult în mașină, am mințit încălzindu-mi la foc mâinile înțepenite. Nu sunt obosită.

— Îhm, spuse dând ochii peste cap. Ai de gând să-mi spui ce te apasă, de fapt?

— De ce? am întrebat. Să nu-mi spui că-ți pasă.

— Dacă e ceva legat de Făt Frumos, atunci, nu, nu-mi pasă, spuse Vida sprijinindu-se de buturugă. Dar dacă e ceva despre cum ai de gând să o tai cu Tăntălăul și Gogomanul și să ne lași pe mine și pe Judith să terminăm singure misiunea, atunci da, vreau să știu.

Am clătinat din cap:

— Îmi pare rău să-ți dau vești proaste, dar nu plec nicăieri.

— Pe bune? întrebă Vida cu sinceră surprindere în voce. Și-atunci ce tot șușoteai cu Mamaie?

— M-a rugat să vin cu ei, dar nu pot, am recunoscut.

— Nu poți sau nu vrei? întrebă Vida.

— Nu pot, am șoptit. Nu vreau. Ce contează?

La auzul acestor vorbe, Vida se îndreptă de spate:

— Ce-i cu tine?

Am ridicat din umeri frecând între degete marginea uzată a păturii în care mă înfășurasem.

— Te porți ca o mâță speriată de când te-am găsit…

Am văzut cum i se învârteau rotițele în spatele ochilor negri, care i se îngustară când puse lucrurile cap la cap.

Nu știu prea bine de ce mi-a fost mai ușor să-i spun Videi, sau de ce am vrut să-i spun, când Grasului nu fusesem în stare să-i spun o vorbă. Poate fiindcă știam că avea deja o părere așa de proastă despre mine, că nu mai conta dacă o făceam să mă urască și mai mult.

— Am mers prea departe, am zis. Cu Knox, cu puștii de la depozit… cu Rob.

— Cum adică? întrebă ea. Te referi la faptul că nu trebuie să atingi pe cineva ca să folosești magia voodoo din capul tău?

— E complicat, am mormăit. N-o să înțelegi.

— De ce? Fiindcă mă crezi proastă?

Îmi trase-un șut în picior:

— Răspunde-mi fără ocolișuri și dacă creierașul meu de găină are întrebări, o să ți le pun.

— Nu asta…

M-am oprit. Trebuia să încetez să mă mai cert cu ea pentru orice rahat.

— Doar că... tu ai căzut la pace cu abilitățile tale, corect? Adică atât cât se poate, m-am corectat văzându-i privirea tăioasă. Dar eu detest ce pot face. *Urăsc* asta în fiecare zi, în fiecare clipă. Și acum, că mă controlez mai bine, mai e cum mai e, dar înainte...

Fiecare clipă fusese un coșmar din care nu mă puteam trezi niciodată. Trăisem de la o secundă la alta, ținându-mi respirația, așteptând scăparea inevitabilă care avea să distrugă iarăși totul.

— Nu-i normal, pricepi? Știu că nu e. Nu-mi place cum mă simt când îi oblig pe oameni să facă ceva, mai ales când știu că în mod normal ar face exact pe dos. Nu-mi place să le văd amintirile sau gândurile sau chestiile pe care voiau să le țină secrete.

Vida nu mă slăbea din ochi:

— Nu văd care-i problema...

— Chestia e că... m-am cufundat prea mult, am zis. Simțeam cum sap tot mai adânc și mai adânc, dar nu conta. Eram la cârmă. Puteam pune pe oricine să facă orice voiam. Am avut șansa să-i pedepsesc pe cei care ne-au rănit pe mine și pe tine și pe Liam... și tot nu mi-era de-ajuns. Odată ce n-a mai fost nevoie să ating pe cineva ca să mă pot folosi de ea sau de el, parcă am înlăturat o ultimă barieră.

Oftă.

— Nu că o să te simți mai bine, dar Knox ăla a primit până la urmă ce merita.

— N-a fost doar el, am spus. Eram în capul lui Mason... și m-am gândit la modul cel mai serios să-l asmut asupra lui Knox. *Ăla* a fost primul meu impuls, nu să-l ajut. Și-apoi, cu Rob...

Vida n-a avut nicio reacție cât i-am descris în detaliu exact ce se întâmplase în mașină... ce-i făcusem. I-am mărturisit tot, iar cuvintele îmi năvăleau pe gură într-un șuvoi nestăvilit, desfăcând nodul care se strânsese tot mai tare în capul pieptului meu de la acea întâmplare.

— Nu vreau să fiu ca el, Vida, m-am auzit spunând. Nu vreau să-mi folosesc abilitățile decât la nevoie... dar chiar și-atunci, cum fac să mă opresc?

— De-aia țipai la noi să te lăsăm acolo? întrebă ea. Ceea ce, apropo, du-te-n mă-ta! *Chiar* așa javră mă crezi?

— Și dacă nu mă pot opri și ți se întâmplă ceva rău? am spus. Sau lui Jude, sau Nico, ori Cate sau lui Grasu, ori lui...

Liam. Gândul ăsta îmi întoarse stomacul pe dos.

Tăcerea care a urmat m-a surprins. Vida își trase mâinile-n poală și le fixă cu privirea, făcându-și de lucru cu pielițele însângerate ale unghiilor.

— Celălalt Portocaliu…, spuse după o vreme. Era un dezaxat de primă mână.

— Da, era, am aprobat. Nu se jena să ia orice voia de la oricine voia.

— Mi se strângea carnea pe mine, în pana mea, murmură ea. Își săpa drum până-n creierii mei și-mi șoptea tot felul de scârboșenii. Încerca să mă pună să… fac chestii.

— Știu, era…, am dat să zic.

Apoi gura mi se sincroniză, în sfârșit, cu creierul.

— Stai așa! Ce?!

— Puștiu' ăla, *Martin*, rosti ea cu greu. Am vrut să-i spun lui Cate, dar el nu mă lăsa niciodată să mă apropii destul de ea.

Nu știu ce era emoția care mi s-a ridicat atunci în piept… poate surprindere că nici măcar o clipă nu mi-l imaginasem pe Martin plasat în centrul echipei mele, vorbind cu Nico, ciondănindu-se la tot pasul cu Vida, făcând mișto de Jude. Poate și un mic fulger de gelozie fiindcă îi avusese, chiar și numai pentru câteva săptămâni. În primul rând groază, la gândul că Cate îi pusese în situația de-a avea de-a face cu monstrul ăla.

Mai aveam și acum coșmaruri în care se făcea că mă aflu iar în mașină cu el și simt cum prima atingere a influenței lui îmi transformă sângele în sârmă ghimpată. Se jucase cu mine, lovindu-mă ușurel cu ghearele, iar eu nu fusesem în stare să-i opun niciun fel de rezistență.

— Am fost sigură că și tu o să fii la fel, spuse, apoi ochii ei negri se ațintiră într-ai mei. Dar tu ești ok… să zicem.

Am scăpat un hohot de râs lipsit de umor:

— Merci… să zicem.

— Da' zici că și copilul președintelui era așa? întrebă ea. Ce naiba, frate?

— Te schimbă cumva, am spus. Cel mai tare mă sperie că o părticică din mine îi înțelege. Ne-au luat tot, știi? De ce să nu luăm tot înapoi dacă stă în puterea noastră s-o facem?

— Termină cu tâmpeniile! spuse Vida. Simplul fapt că poți să-ți pui aceste întrebări e dovada că n-ai căzut la nivelul lor și probabil că n-o s-o faci niciodată. Înțeleg… adică, pricep de ce te

temi. Crede-mă. Dar îți scapă diferența crucială dintre tine și ăia doi.

— Care?

— Tu nu ești *singură,* spuse ea. Nu ești, chiar dacă uneori ți se pare că ești. Ai oameni de partea ta, oameni care țin la tine ca la ochii din cap. Nu fiindcă i-ai obligat tu să simtă asta, ci fiindcă așa simt ei. Poți să-mi spui cu mâna pe inimă că ăilalți doi căcați pansați aveau așa ceva? Tu crezi că ar fi ajuns așa de rău dacă ar fi avut pe lângă ei oameni care să intervină și să le spună când să se oprească?

— Mă gândesc întruna la copiii ăia, am spus și primele lacrimi îmi înțepară ochii.

— Bun! spuse Vida. E răspunderea ta să nu-i uiți și să nu uiți cum te-ai simțit când ai ieșit din întuneric și-ai văzut ce-ai făcut. Iartă-te, dar nu uita.

— Și dacă nu-i de ajuns?

— Atunci o să te opresc *eu,* spuse ea. Nu mi-e frică de puterea ta dementă. Mi-a fost, dar nu-mi mai este.

Vida se ridică și-și scutură pantalonii.

— Mă duc să dau o tură pe-aici. Când mă întorc, să faci bine să dormi deja, altfel te adorm eu cu-n pumn în mutră.

— Merci, am spus. Că m-ai ascultat, vreau să zic.

— N-ai pentru ce.

Am așteptat până ce Vida o luă pe una dintre poteci, apoi m-am întors spre cort și m-am târât între Liam și Grasu. Eram prea obosită și stoarsă de energie ca să mă mai întreb sau să-mi pese dacă era o idee bună. M-am liniștit și am închis ochii, lăsându-mi gândurile să încetinească și să se verse într-un vis moale, albastru ca cerul.

• Douăzeci și patru •

Eram așa de obișnuită de-acum cu programul bizar al somnului pe apucate al vieții mele din acest moment, că nici nu sunt sigură ce m-a trezit, de fapt. Sigur nu un sunet. Vida era înapoi în cort și fredona încetișor un cântec vechi pe care aproape că l-am recunoscut. M-am uitat, dezorientată, cum rupea veselă bucăți de pagini din *Colț Alb,* le mototolea în biluțe și le arunca una câte una în gura Grasului, care se deschisese în somn.

M-am ridicat în fund și mi-am frecat fața încercând să-mi șterg urdorile de la ochi.

— Cât e ceasul?

Ridică din umeri:

— Dracu' știe și jumate. Culcă-te la loc.

— Bine, am zis lăsându-mă pe coate.

Sforăielile strașnice ale Grasului țineau ritmul cu ruperea constantă a fiecărei pagini. Și el și Jude dormeau pe spate, umăr la umăr. Am alunecat la loc sub pături și m-am întors iar pe partea stângă. Pătura s-a răsucit odată cu mine, lăsându-l pe Liam complet dezvelit.

M-am ridicat iarăși în capul oaselor, cu brațele și picioarele grele ca plumbul și m-am desfăcut din lâna moale. Când am eliberat, în sfârșit, de sub mine jumătatea de pătură a lui Liam, am aruncat-o cu grijă în direcția lui și am privit cu ochi plini de stupoare cum țesătura de culoarea piersicii pluti ușor prin aer și se așternu la pământ.

— Unde-i Lee?

Înainte nu fusesem trează. Acum eram.

— A ieșit, spuse Vida fără să ridice privirea de la ce făcea.

— A ieșit, am repetat și cuvintele-mi lăsară gust de sânge în gură. Unde a ieșit?

— Să se plimbe puțin, spuse ea. A zis că nu poate să doarmă.

— L-ai lăsat să plece singur?

M-am repezit la bocanci și mi i-am tras în picioare cu mâini tremurânde.

— Când a plecat?

— Ce se-ntâmplă? mormăi Grasu.

— Liam a plecat, am spus.

— *Ce*?

Plesni cu mâinile pământul din jur până dădu de ochelari. Și-i împinse pe nas.

— Ești sigură?

— Mă duc să-l aduc înapoi, am spus smucind pe mine hanoracul bleumarin și haina uriașă de stofă neagră, mânjită de praf, pe care o înșfăcaseră pentru mine din greșeală la plecarea din depozitul din Nashville. Vida, ți-a zis unde se duce?

— Lasă-l în pace, sufletel, spuse fără să se întoarcă. E băiat mare. Nici nu mai poartă scutece.

— N-ai înțeles, am zis. *Nu se mai întoarce.* A plecat de tot.

Vida se uită în jur cu gura întredeschisă și gravitatea descoperirii o lăsă fără aer.

— Păi… stick-ul e la tine, corect? Nu-i chiar o nenorocire totală…

— Tu vorbești serios?! am țipat.

Jude sări direct în capul oaselor, clipind, dar nu aveam timp să-i răspund la întrebări.

— Unde-ar putea să se ducă? Ar avea nevoie de o mașină sau o motocicletă… a zis ceva vreunuia dintre voi?

— Nu! spuse Grasu. Ți-aș fi spus!

— În niciun caz, spuse și Jude. Tot zicea cum o să fie când o să pornim mâine la drum cu toții. Poate că… adică… s-ar putea să se întoarcă, nu? Dacă așteptăm câteva minute?

S-ar putea să aibă dreptate. M-am forțat să trag adânc aer în piept. Mi-am apăsat tare pieptul cu mâna încercând să-mi liniștesc palpitațiile. Se putea să se fi dus doar până la cascade. Era posibil, nu? Liam n-ar fi plecat niciodată fără Grasu sau fără să lase…

Gândul mi se-ntrerupse brusc când am observat pentru prima dată fâșia subțire de hârtie care ieșea din buzunarul de la piept al cămășii Grasului. Nasturele buzunarului fusese descheiat ca să facă loc unui bilețel împăturit. M-am întins și l-am smuls de acolo înainte ca Grasu să mă poată opri.

Benzinăria de lângă autostradă, trei kilometru spre sud. Vino la 6.

Am strâns biletul în pumn și l-am aruncat în el.

— N-am știut! spuse fără măcar să apuce să-l citească. Jur!

Avem cu totul două pistoale pe care eu și Vida le purtam pe rând, fiindcă și Grasu și Liam refuzau să le atingă din motive morale. Revolverul era pe jos, la picioarele Videi, iar semiautomatul negru stătea pe rucsacul gol. Ceea ce însemna că Liam nu-l avea la el pe niciunul.

Bineînțeles, *bineînțeles* că s-a dus în singurul loc în care existau cele mai mari șanse să fie reperat de cineva! Ce era în capul lui?! Credea că o să fie în siguranță ascuns de întunericul nopții?

Am pornit într-o goană împiedicată dând la o parte din calea mea folia de la intrarea în cort. Tălpile groase ale bocancilor zdrobeau zăpada înghețată.

— Așteaptă-mă! strigă Vida. *Ruby*!

La ieșirea din adăpostul nostru micuț, aerul înghețat mă izbi ca o bâtă primită direct în față. În cele câteva secunde prețioase cât mi-a luat ca să mă orientez și să pornesc spre drumeagul pe care mi-l arătase Grasu mai devreme, fulgi mari de zăpadă reușiseră deja să alunece în josul pletelor mele desfăcute și să-mi intre sub gulerul hainei. Dar nu ningea nici pe departe așa de tare încât să acopere urmele pe care le lăsase cu neglijență.

Am alergat. Prin ninsoarea deasă, prin aburul cețos al dimineții, prin desișul care cotropise poteca, până am dat de autostradă. Pătura de zăpadă de pe șosea nu era nici pe departe așa de groasă ca stratul care acoperea pământul din pădure. I-am pierdut urma exact când am alunecat pe asfaltul înghețat, iar cusăturile din spate se traseră așa de tare, că pentru o clipă mi s-a tăiat respirația. M-am împleticit înainte cu plămânii în flăcări. La est se ridica soarele; doar asta m-a ajutat să mă orientez și să pornesc spre sud.

Au mai trecut încă douăzeci de minute, lungi cât o viață otrăvită de teroare, până ce am întrezărit micul șir de magazine de-a lungul autostrăzii cețoase și am identificat benzinăria pe lângă care trebuie să fi trecut la sosirea în camping.

Nu mai aveam aer și spatele mi urla de durere de fiecare dată când îmi azvârleam piciorul în față ca să mai fac un pas. Drumul asfaltat dispăru în noroi care mă stropi până sus, pe gambe. Cele șase pompe de benzină fuseseră dărâmate cu fața-n jos pe pavajul sfărâmat.

În spatele benzinăriei erau parcate câteva vehicule, printre care o camionetă cu capacul de la motor proptit deschis, ca și

cum cineva tocmai aruncase o privire înăuntru. Dacă descoperise o defecțiune, probabil căuta piese în service-ul benzinăriei. *Sau mâncare,* mi-am spus, întorcându-mă din nou spre clădire. *Își face provizii înainte să fugă.*

Ușa din spate a benzinăriei era descuiată; sau, ca să fiu mai exactă, clanța și încuietoarea fuseseră amândouă azvârlite din lăcașuri. Ușa scârțâi când am deschis-o și m-am strecurat înăuntru.

Magazinul era mai mare decât mă așteptam, dar arăta mai rău. Cineva curățase locul cu destul de multă meticulozitate, dar ici și colo mai erau pungi mari de chips-uri și un automat de sucuri încă mai strălucea și bâzâia datorită ultimelor zvâcniri de electricitate care-l alimentau. Țineam cu mână fermă pistolul rece și masiv, îndreptat spre ușile de sticlă ale frigiderelor pentru băuturi și nesfârșitele însemne mâzgălite pe ele, care obturau orice mai era înăuntru.

Am urmat șirul rafturilor pe lângă casa de marcat și cutii goale de dulciuri, pe lângă intrarea în magazin până la o secțiune cu aspect ceva mai nou a clădirii, purtând inscripția SERVICE COMPLET.

Coridorul scurt dintre magazin și service era decorat cu poze și postere cu mașini vechi pe care erau cocoțate fete în bikini. Am tras încet aer în piept, ca să mă liniștesc și am inhalat numai cauciuc, benzină și ulei de motor; nici timpul, nicio tonă de clor n-aveau să șteargă vreodată duhoarea aia din aerul de-aici.

În secțiunea aia mai era o ușă, care dădea afară. Plăcuța de pe ușa de sticlă încă era întoarsă cu mesajul REVIN ÎN 15 MINUTE în sus și sfătuia vizitatorii ca, pentru urgențe, să se adreseze în spate, în atelier. Erau acolo scaune, pereți tapetați cu fotografii cu angajați cu privirea goală, mostre de cauciucuri, dar nici urmă de pași, de zgomot, sau de Liam.

Când am împins cu umărul ușa către atelier, am simțit cum mă spintecă un ghimpe de frică. M-am întors ca să prind ușa grea înainte să se trântească după mine și aceea a fost greșeala mea – am știut-o chiar în timp ce mă întorceam, chiar în timp ce-mi răsuna în urechi vorba preferată a instructorului Johnson: *Nu vă întoarceți niciodată cu spatele spre necunoscut.*

Am recunoscut cu o secundă prea târziu senzația de furnicătură în spinare. Am fost izbită de o explozie de presiune, care m-a aruncat în față ca și când cineva mă placase din spate.

Fruntea mi se lovi cu un pârâit de tocul ușii. Ochii mi se dădură peste cap, am văzut negru și m-am făcut grămadă la pământ. Pistolul alunecă clănțănind pe ciment, prea departe ca să ajung la el.

Apoi se auzi o voce caldă, cunoscută, dar ascuțită de teamă:

— Dumnezeule mare! Iartă-mă, am crezut…

Silueta lui Liam țâșni de după caroseria de mașină din mijlocul atelierului.

— Ce cauți aici?

— Ce cauți *tu* aici? m-am răstit uitându-mă după pistol pe sub bancurile de lucru și pe sub mese.

Peste tot erau împrăștiate unelte și piese care adunau praf și mizerie.

— Ai venit aici singur, fără nicio modalitate de apărare…

— Nicio modalitate de apărare? repetă ridicând o sprânceană.

— Știi ce vreau să spun!

M-am lăsat pe vine clipind ca să alung petele negre din câmpul vizual și am pipăit pe sub masa de metal până ce degetele mi se strânseră în jurul țevii armei. Am scos-o și am fluturat-o spre el ca să-mi subliniez ideea.

— Ce-aveai de gând să faci ca să te aperi de unul de-ăsta?

Se întoarse iarăși spre mașină cu gura strânsă într-o linie dezgustată.

— Pe tine te-am dezarmat destul de ușor. Ce-ar zice de *asta* instructorii?

M-a durut mai mult decât m-aș fi așteptat. L-am privit tăcută cum ridică iarăși capota scheletului de mașină, ținând în mână o unealtă ce arunca licăriri argintii. Dar în loc să lucreze, se sprijini cu mâinile de caroseria verde. Jacheta din piele îi atârnă pe umeri când se aplecă în față și lăsă bărbia în piept. Am rămas cu spatele lipit de ușă, punând astfel un obstacol tăcut între el și orice ar fi putut intra.

— Deci m-ai găsit, murmură el cu voce tensionată. Presupun că trebuie să-i mulțumesc lui Grasu pentru asta, nu?

Prin minte i se perinda o gamă de emoții, de-o varietate de-a dreptul dementă, trecând în doar câteva secunde de la furie oarbă la vinovăție confuză și-apoi la disperare copleșitoare. Parcă mintea lui o striga pe a mea, parcă țipa după mine.

Mi-am apăsat fruntea cu dosul mâinii. De când cedasem și nu mai încercasem să le pliez și să le înghesui într-un ungher al

minții, abilitățile mele se mai liniștiseră. Ba, parcă erau chiar cumințite. Nu era acum momentul să pierd acea fărâmă de calm.

— Știu, am zis trecându-mi limba peste buzele uscate. Știu că te descurci singur. Dar nu știm nimic despre orășelul ăsta. Nu știm cine-ar putea trece pe-aici, iar gândul că umbli pe-aici singur…

— *Voiam* să fiu singur, spuse răgușit. N-am vrut decât să… simțeam nevoia să-mi limpezesc puțin mințile. Departe de ei. Departe de *tine.*

L-am privit lung, încercând să iau vorbele pe care tocmai le rostise și să le potrivesc cu expresia de disperare fățișă de pe chipul lui.

— Am înțeles, da? am spus. Nu mă placi, dar…

— Nu te plac?

Scoase un hohot de râs scăzut, sec, care se rostogoli în altul și-apoi în altul și sunau oribil, fără nicio legătură cu râsul lui adevărat. Când se întoarse cu spatele clătinând din cap aproape că se îneca hohotind, dar zgomotul scos de respirația care-i exploda din piept aducea mai degrabă a suspin decât a râs.

— Nu te plac, repetă cu chip sumbru. Nu te *plac*?

— Liam…, am dat să zic, alarmată.

— Nu pot… nu mă pot gândi la nimeni și nimic altceva, șopti el.

O mână-i rătăci în sus și-i trase părul pe spate.

— Nu sunt în stare să gândesc coerent când ești în preajmă. Nu pot să dorm. Parcă nu pot nici să respir… Sunt…

— Liam, te rog, l-am implorat. Ești obosit. Încă nu ți-ai revenit cu totul după boală. Hai să… Nu vrei să ne întoarcem la ceilalți?

— Te iubesc.

Se întoarse spre mine și pe față avea aceeași expresie chinuită.

— Te iubesc în fiecare secundă a fiecărei zile și nu pricep de ce, sau cum să mă opresc…

Arăta înnebunit de durere, iar asta m-a țintuit locului chiar înainte ca mintea mea să proceseze ce spusese.

— Știu că e rău, știu asta cu fiecare fibră nenorocită din trupul meu. Și parcă-s bolnav. Încerc să fiu un om bun, dar nu pot. Nu mai pot.

Ce-i asta? Expresia de durere vie de pe fața lui depășea puterea mea de înțelegere. Mintea mea nu reușea să înțeleagă suficient de repede ce se întâmpla.

Mi-am strâns pumnii în buzunarele hainei. Am simțit că dau înapoi, spre ușă, ca să scap de acea expresie, ca să nu-mi explodeze inima afară din piept. E tulburat. Explică-i. E doar tulburat.

— Uită-te la mine.

Nu mă puteam clinti; n-aveam unde să mă retrag. Nu se mai ascundea de mine. I-am simțit emoțiile desfășurându-se în jurul lui: un val de căldură și o durere pătrunzătoare care despică amețeala care mă cuprinse când se apropie de mine.

Mi-am păstrat mâinile în buzunare; ale lui erau pe lângă corp. Nu ne atingeam… nu tocmai. Brusc, îmi năvăli în minte limpede ca cristalul amintirea felului în care degetele lui le atinseseră pe ale mele cu câteva ore mai devreme. Își lăsă fața în jos, spre umărul meu și respirația îi pătrunse prin trei straturi de haine și-mi încălzi pielea. Unul din degete i se petrecu printr-o gaică din talia blugilor mei și mă trase un picuț și mai aproape. Alunecă ușor cu nasul în sus pe gâtul meu, de-a lungul obrazului, iar eu n-am văzut nimic. Când fruntea lui ajunse, în sfârșit, să se sprijine de a mea, am închis ochii, strângând tare din pleoape.

— Uită-te la mine.

— Nu face asta, am șoptit.

— Nu știu ce am, gâfâi el. Parcă… parcă-mi pierd, naibii, mințile, parcă chipul tău a fost scrijelit adânc în inima mea și nu-mi amintesc când și nu pricep de ce, dar cicatricea e acolo și nu reușesc s-o fac să se vindece. Refuză să dispară. Nu pot s-o estompez. Iar tu nici nu vrei să te uiți la mine.

Mâinile-mi alunecară din refugiul hainei și apucară pielea moale a jachetei lui. Pe dedesubt încă avea haina lui Cole.

— Nu-i nimic, am rostit sugrumat. Vedem noi ce facem.

— Jur, șopti el cu gura plutind aproape de a mea. Jur, jur… jur că eram pe plajă și te-am văzut îmbrăcată într-o rochie verde deschis și am stat de vorbă ore în șir. Aveam o viață și tu la fel și le trăiam împreună. Nu se potrivește. Piesa aceea nu se potrivește cu restul. Claire era și ea acolo, iar Cole spune că e absolut sigur că n-am fost niciodată. Dar după aia… îți văd chipul la lumina focului și-mi amintesc alte focuri, alte zâmbete,

alte… vieți. Îmi amintesc de tine în rochia verde, apoi se transformă într-o uniformă verde și nu are niciun sens!

Rochia verde… plaja? Virginia Beach?

O lacrimă îmi scăpă dintre gene, apoi alta. Se întâmplase totul așa de repede… a fost nevoie să operez așa de rapid în camera aia azurie… Ce spunea acum… nu se întâmplase niciodată, nu în realitate, dar când spusese povestea atunci, ea fusese cât se poate de reală pentru *mine.* Ne-am fi putut întâlni în vara aia, pe plaja aia, despărțiți doar de o fâșie subțire de soare și nisip. Trebuie să mă fi gândit la asta chiar în timp ce mă extrăgeam din gândurile și amintirile lui. Probabil că am ratat acea unică așchie din mine, sau am plantat-o, sau…

— Sunt… E… e-un chin, spuse cu voce încordată, aproape imperceptibilă. Cred că o iau razna… Nu știu ce se-ntâmplă, ce s-a întâmplat, dar mă uit la tine… mă uit la tine și te iubesc din toată inima. Nu fiindcă ai spus sau ai făcut ceva sau mi-ai dat vreun motiv. Mă uit la tine și pur și simplu te iubesc și asta mă înspăimântă. Mă înspăimântă ce-aș fi în stare să fac pentru tine. Te rog… trebuie să-mi spui… spune-mi că nu sunt nebun. Te implor, *uită-te la mine.*

Ochii mi se ridicară spre ai lui și totul se sfârși.

Buzele lui le prinseră pe ale mele într-un sărut dur, despărțindu-le cu forța sa. Nu avea nici cea mai mică urmă de tandrețe. Ușa se zgâlțâi când Liam își schimbă poziția și mă lipi tare de ea, după care-mi luă fața în palme. Fiecare gând din cap îmi explodă într-un alb pur, dureros, și am simțit cum spirala întunecată a dorinței începe să se răsucească în adâncurile mele, topindu-mi toate regulile, rupând în două ultima fărâmă tremurătoare de autocontrol. Am încercat pentru ultima dată să mă trag înapoi.

— Nu, spuse el și-mi readuse buzele spre ale sale.

Era exact ca pe vremuri… Mi-am strecurat mâinile sub haina lui ca să-l strâng cât mai aproape de mine. Geamătul scăzut scos de el din adâncul gâtului, un zgomot mic și rugător care-mi incendie fiecare centimetru al pielii.

Apoi se schimbă. M-am tras înapoi respirând gâfâit, iar când l-am regăsit sărutul fu mai profund, mai moale și mai dulce. Era un sărut pe care mi-l aminteam, unul din acelea de pe vremea când ni se părea că aveam tot timpul din lume și drumurile se așterneau până-n zare doar pentru noi.

M-am lăsat în voia acelei emoții. Nu-mi păsa ce spunea asta despre mine – că eram slabă, sau egoistă, sau idioată sau îngrozitoare. Îmi aminteam acea frântură de liniște caldă de dinainte să-l distrug, azvârlindu-i mintea într-o încâlceală de confuzie disperată. Acum avea așa de multe colțuri întunecate… Coridoarele luminoase și bine definite ale memoriei se prăbușiseră. Mi-am croit drum prin ele sfâșiind întinderi subțiri, delicate, de negru și maro ars. Mă înecam acolo, în el, și totul era așa de diferit, de bizar, că nu mi-am dat seama decât prea târziu că eram în mintea lui.

Oprește-te, oprește-te, oprește-te, oprește-te, oprește-te…

L-am împins de lângă mine, rupând astfel conexiunea fizică dintre noi. Ne-am poticnit amândoi, iar eu m-am prăbușit în genunchi, cu capul plesnindu-mi de durere. Liam căzu pe spate, pe cel mai apropiat banc de lucru, împrăștiind sutele de unelte și șurubele de pe el, care se rostogoliră pe jos într-o ploaie de zgomot asurzitor interminabil, ca un ecou al ultimului *pac* ce șfichiui prin mine când mintea mea se desprinse de a lui.

Futu-i, mi-am zis gâfâind. Lumea sălta în sus și-n jos sub mine și mi-era rău, chiar greață de-a dreptul. Preț de câteva secunde înfiorătoare, usturimea din creierul meu fu prea intensă ca să mai văd ceva. Aproape că m-am târât pe jos, căutând pe pipăite pistolul pe care-l scăpasem când mă apucase Liam. Am încercat să mă trag în picioare ținându-mă de unul din rafturile cu capace de roți, dar n-am reușit decât să-l smulg din perete și toate capacele mi-au căzut în cap.

Până la urmă am renunțat, m-am sprijinit cu spatele de perete și mi-am ridicat genunchii la piept. Durerea se prelinsese în josul cefei și se adunase, picătură cu picătură, în coșul pieptului. *Futu-i, futu-i, futu-i.* Mi-am apăsat tare ochii cu podul palmelor și am inhalat poticnit.

— Ruby.

Mi-am ridicat ochii din palme și i-am căutat chipul în întuneric.

— Ruby, ai…

De-acum vocea lui Liam avea o nuanță de panică; se aplecă și mă ridică spre el. I-am căzut la piept, prea uluită ca să mă mișc când mi-a îmbrățișat umerii și și-a îngropat fața în părul meu.

— Noi… Casa aia secretă…

Doamne, Dumnezeule.

— Ai făcut ceva… ai… Doamne, *Grasu*!

Liam se trase înapoi și-mi prinse fața-n palme.

— Grasu a fost împușcat! L-au luat și ne-au luat și pe noi… eram în camera aia și tu… ce-ai făcut? Ce *mi*-ai făcut? De ce-aș fi plecat? De ce-aș fi plecat fără tine?

Mi se scurse tot sângele din obraji, de fapt, din tot trupul. Mi-am trecut degetele prin părul lui, obligându-l să mă privească drept în ochi. Fiecare mușchi din trupul lui tremura.

— E teafăr. *Liam*! Grasu e teafăr; e bine. Nu ții minte că am venit să te căutăm în Nashville?

Mă privi din nou și pentru prima dată în ultimele săptămâni, avea privirea vie. Limpede. Se uita la mine și am știut exact care-a fost clipa când și-a dat seama ce-i făcusem. Scutură din cap și părul îi căzu pe față; buzele se mișcau mute de stupoare. N-am îndrăznit să scot o vorbă.

Imposibil.

Câte amintiri ștersesem fără urmă la viața mea? Zeci? O sută? Și încă de la început, de la acea expresie de frică absolută de pe chipul mamei mele, am știut că ce ștersesem era dus pentru totdeauna. Când s-a întâmplat din nou, cu Sam, bănuielile mi-au fost confirmate. Când m-am furișat în mintea ei în încercarea de a repara ce făcusem, mi s-a dovedit că nu se mai *putea* face nimic. Că nu mai rămăsese nicio urmă din mine pe care s-o trag înapoi, în amintirile ei conștiente.

Dar acum… nu eu îi plantasem amintirile în creier. Știam cum era când făceam asta. Acum era altceva; nu exista altă explicație. Nu făcusem decât să mă eliberez din mintea lui înainte să mă cufund prea tare și să stric ceva ireparabil. Nu se putea să se întâmple asta. Era absolut imposibil.

Făcu un pas înapoi, distanțându-se de mine. Îndepărtându-se de mine.

— Lasă-mă să-ți explic, am început, cu vocea tremurând.

Dar refuză să mă asculte. Liam se întoarse spre mașina din centrul atelierului umed, culese de pe jos un rucsac mic pe care nu-l recunoșteam și și-l azvârli pe umăr. Se întoarse la ușă cu mișcări panicate. Mi-am dat seama că trebuia să vadă cu ochii lui că Grasu era teafăr. Că tot ce se întâmplase de când îl găsiserăm se întâmplase, de fapt, cu adevărat.

— Stai! am strigat pornind după el. *Lee*!

I-am auzit pașii bocănind pe linoleumul din biroul de la intrare și mârâitul iritat când se pocni de birou.

Am auzit împușcăturile. Dubla combinație de zgomot exploziv făcu țăndări un perete de sticlă care se prăbuși odată cu lumea mea.

• Douăzeci și cinci •

Am traversat în goană sala de așteptare din față, cu pistolul întins săltând din fugă. Liam abia dăduse colțul înapoi în magazin – l-am văzut lungit pe spate pe podea. Sticla spartă căzuse pe el într-un strat gros; la prima vedere parcă cineva spărsese de pieptul lui o placă groasă de gheață.

A fost de-ajuns. Ceva rece și calm alunecă în făgașul său. Groaza care aproape că mă doborâse se distilă în ceva util, ceva calculat, ceva ce Liga copiilor avusese grijă să cultive și să amplifice în mine.

Panică controlată.

Prima reacție a fost să dau buzna în magazin, dar din nenumăratele simulări știam exact cum s-ar fi sfârșit acel scenariu. Mi-am ițit capul afară cât să văd care dintre frigiderele cu băuturi fusese spart de gloanțe. Numai ultimul, cel de lângă mine, avea ușa de sticlă spartă.

Cine trăsese probabil că era lângă ușa din spate; el sau ea îl zăriseră pe Liam apărând de după colț și trăsese.

M-am uitat în jos cât să văd că pieptul i se ridică și cobora. Mâinile i se ridicară și se așezară pe el, iar el se chinuia să tragă aer în piept. Era viu.

Unde era cel care trăsese?

Am înghițit furia arzătoare și, sugrumând pistolul între degete, am cercetat peretele din față, căutând o suprafață lucioasă. Chiar în spatele casei de marcat era o oglindă din acelea rotunde, pentru supraveghere și, cu toată mizeria de pe ea, cu toată vederea mea îngustată de furie, n-aș fi avut cum s-o ratez nici într-o mie de ani. Femeia era bine făcută și, dacă era să ghicesc, avea în jur de șaizeci de ani. O dădea de gol părul cenușiu sârmos, care era doar pe jumătate ascuns de șapcă și de gulerul jachetei de vânătoare.

Tremura tare și înjură când scăpă pe jos gloanțele cu care încerca să-și reîncarce pușca, apoi dispăru după raftul cu balsam de buze ca să le caute. M-am poziționat deasupra lui Liam și am țintit printre marginile aurii ale frigiderelor. Când

răsări din nou, eram pregătită: am tras două focuri care se înfipseră în zidul din spatele ei.

Nici nu cred că s-a uitat la mine înainte să mai tragă o ultimă încărcătură și s-o rupă la fugă. M-am lăsat în jos din instinct, deși era clar că trăsese la plesneală, fără să țintească. Vitrina din față a magazinului s-a spulberat la trecerea gloanțelor puștii. Și după femeie rămase doar tunet și zgomot, și nervozitate, și frică și sticlă. Foarte multă sticlă.

La picioarele mele, Liam gemu. Am căzut în genunchi și i-am scuturat cioburile din păr și de pe piept. Mi-am strecurat din nou mâinile în interiorul jachetei lui, pipăind în căutare de sânge. Podeaua era curată și degetele mele la fel când le-am scos din haina lui. Nu era rănit. Gândul veni și dispăru rapid în timp ce-l ridicam în capul oaselor. Se sprijini moale de carcasa frigiderului, năucit. Cred că îi țiuiau urechile ceva de groază.

I-am cuprins fața în palme, ușurată și mi-am apăsat buzele pe fruntea lui, pe obraz.

— Ești teafăr? am întrebat.

Aprobă din cap și-și puse o mână peste a mea. Căderea îi tăiase respirația.

— Sunt bine.

Afară, motorul unei mașini se trezi la viață cu un urlet. M-am ridicat culegând pistolul de pe podea.

— Ruby! strigă Liam după mine, dar deja izbeam cu umărul din goană ușa batantă spartă din spatele magazinului.

Farurile din spate ardeau roșu-aprins și se făceau tot mai mici pe măsură ce creștea distanța dintre noi și femeie. Am alergat după ea cât de departe am putut, purtată de un flux de furie. Fusese *cât pe ce* să-l rănească, să-l omoare.

Mi-am înfipt picioarele-n pământ și am ridicat pistolul pentru ultima dată, țintind fără ezitare roata din dreapta, spate. Dacă *chiar* ne văzuse și-și păstrase cumpătul suficient cât să ne raporteze autorităților…

Nu. Brațul îmi căzu greu înapoi pe lângă corp și cu degetul mare am pus piedica pistolului. Chiar dacă ne văzuse, chiar dacă-și dăduse seama ce eram, ne aflam în inima ținutului La Dracu-n Praznic. Nu era nici măcar un orășel, cu atât mai puțin un loc prin care să le treacă prin cap soldaților FSP sau vânătorilor de recompense să bântuie. Femeia putea să sune,

dar ar trece ore, poate chiar zile până să se deplaseze cineva aici.

Mi-am șters sudoarea de pe frunte cu încheietura mâinii. Doamne! Femeia aia probabil că era în căutare de mâncare sau poate de adăpost. Nu fusese antrenată și stângăcia cu care ținea pușca mă făcea să mă întreb dacă nu cumva trăsese din greșeală acele prime focuri. Eu și Liam nu fuseserăm tocmai discreți în garaj. Poate că ne auzise, îl simțise venind și se panicase că avea să fie prinsă furând.

Nu merita să încerc să dezleg enigma asta și nici n-aveam energia necesară. Problemele mele nu mai erau în fața mea, ci stăteau în picioare, în spatele meu.

M-am răsucit încet pe călcâie și am pornit înapoi spre benzinăria unde mă aștepta Liam. Soarele care se ridica în spatele lui îi arunca fața în umbră. Umerii încă îi mai erau pudrați cu sticlă zdrobită, dar mi-am ținut ochii fixați pe rucsacul încleștat între degetele lui. Pe încheieturile crăpate, albe ca osul, ale degetelor lui strânse.

O nouă tăietură îi traversa nasul și dintr-o rană deschisă din barbă se prelingea sânge, dar cam atâta reușiseră să facă cioburile împroșcate din ușa frigiderului. O singură privire spre chipul lui și am știut că ce făcusem eu îl tăiase mult mai adânc, până la os.

A așteptat să ajung la el, urmărindu-mi fiecare pas chinuitor făcut în direcția lui. Am simțit cum un șuvoi fierbinte de rușine îmi străbate ființa, încleștându-mi gâtlejul și înțepându-mi ochii ce se umplură cu lacrimi. Un val de roșeață se ridică pe gâtul lui, peste față, până la vârful urechilor. Liam mă privea și dorul de pe chipul lui părea săpat profund; știam că se lupta cu el din toate puterile, fiindcă și mie-mi trebuia toată forța de care eram capabilă ca să nu-l apuc de mână și să-mi trec degetul mare peste pulsul cald al încheieturii lui. Chestia asta dintre noi… era imposibil de îndurat. Doamne, cât de tare-mi doream să mă pot preface că nu trăiserăm niciodată o altă viață, în afara acestui moment.

— N-ai…

Liam își apăsă pumnul pe gură, luptându-se să scoată următoarele cuvinte:

— N-ai mai vrut să fii cu mine?

Aproape că m-a zdrobit.

— Cum poți să crezi așa ceva?

— Păi ce să cred? se răsti el. Parcă am fost... sub apă. Nu-s în stare să leg un gând coerent, dar *asta* îmi amintesc. Îmi amintesc adăpostul secret. Eram împreună; totul avea să fie bine.

— Știi că nu-i adevărat, i-am spus. N-am avut ce face. Numai așa aveau să te lase să pleci și nu puteam să te las să rămâi.

Aproape de la început, eu și Liam ne înțelegeam cumva, fără cuvinte, doar cu priviri și emoții. Știam instinctiv de ce făcea alegerile pe care le făcea, iar el putea să-mi urmărească firul gândurilor cu ușurința cu care urmezi un drum bine luminat. Nu crezusem niciodată că acest moment avea să vină, dar nici nu crezusem vreodată că el n-ar *ști,* pur și simplu, de ce luasem decizia aceea.

— Nici măcar nu-ți pare rău, oftă el.

— Nu, am reușit să rostesc în ciuda bolovanului care mi se înțepenise-n gâtlej. Fiindcă singurul lucru mai rău decât să rămân fără tine, ar fi fost să-i văd cum te frâng zi după zi, până ce n-ar mai fi rămas nimic din tine, până te trimiteau într-o misiune din care nu te-ai mai fi întors.

— Cum ți-au făcut ție? întrebă cu asprime Liam. Și-acum ar trebui să accept situația asta? Mi-ai răpit dreptul de a alege, Ruby... și de ce? Fiindcă nu m-ai crezut destul de puternic ca să fiu în Ligă?

— Fiindcă eu nu sunt destul de puternică ca să te văd în Ligă! am spus. Fiindcă voiam că, după ce-ai trecut prin ce-ai trecut, să ai șansa să-ți găsești părinții și să-ți trăiești viața.

— Eu te voiam, naibii, pe *tine*!

Liam mă înșfăcă de brațe și degetele lui mă strânseră de parcă încerca astfel să mă facă să-i înțeleg durerea.

— Mai mult decât orice! Și tu... ai dat pur și simplu buzna-n mintea mea, ai ascuns totul și-ai sudat ușa, de parcă aveai dreptul să faci asta, de parcă eu n-aveam nevoie de *tine.* Dar ce mă omoară e că aveam încredere în tine... Eram așa de sigur că știi asta. N-aș fi pățit nimic, fiindcă te-aș fi avut cu mine!

De câte ori nu-mi spusesem o versiune a acestor vorbe? Dar să le aud rostite... a fost ca un cuțit pus la gât, o lamă de brici pe care trebuia să mă las, fie că voiam, fie că nu.

— Mi-e mintea așa de înnămolită, fir-ar a dracului... parcă nimic n-are cap și coadă.

Făcu un pas înapoi și se lăsă să cadă pe vine.

— Grasu a fost împușcat și Zu e încă cine știe unde și East River a ars și... tot ce a urmat după aceea e ca un coșmar. Iar tu... tu ai fost tot timpul ăsta cu oamenii ăia. Putea să ți se întâmple orice și eu n-aveam să aflu niciodată. Ai idee cum mă simt?

Am căzut în genunchi în fața lui, izbindu-mă așa de tare de pământ, că în sfârșit s-au eliberat lacrimile agățate de gene. Mă simțeam epuizată. Golită.

— Nu pot să repar asta, am zis. Da, știu că am stricat tot și că nimic nu va mai fi ca înainte. Crede-mă, știu! Dar viața ta conta mai mult decât ce voiam eu și a fost singura cale pe care am găsit-o ca să mă asigur că nu-ți trece prin cap să mă cauți.

— Da' cine zice că te-aș fi căutat?

Știam că voia să fie rău, că era un moment de slăbiciune și că nu voia decât să-mi provoace tot atâta durere câtă simțea el, dar vorbele lui n-aveau destul venin ca să usture. Pur și simplu nu era capabil să fie crud.

— Aș fi făcut bucăți toată nenorocita asta de țară ca să te găsesc, am zis încetișor. Poate chiar ai fi plecat. Poate că nu m-ai fi căutat. Poate că am înțeles greșit totul. Dar dacă ai simțit măcar un sfert din ce simțeam eu..., am rostit șovăitor. Știi? Obișnuiam să mă întreb tot timpul dacă te purtai așa fiindcă îți părea rău pentru mine. Fiindcă îți era milă de mine sau căutai încă o persoană pe care s-o protejezi.

— Și nu ți-a trecut niciodată prin cap un alt motiv? șopti aprig. Nu era posibil, oare, să mă port așa fiindcă te respectam pentru cât de tare ai luptat ca să supraviețuiești? Fiindcă am văzut ce inimă bună aveai? Sau că erai amuzantă și curajoasă și puternică și mă făceai să mă simt de parcă și eu eram la fel, chiar și atunci când n-o meritam?

— Liam...

— Nu știu ce-ar trebui să zic sau să fac acuma, spuse clătinând din cap. Pentru mine e ca și cum relația noastră nu s-a terminat niciodată. Poți să pricepi asta? Nu pot să o dau, pur și simplu, uitării. Nu te pot urî... nu pot... nu când îmi doresc cu atâta disperare să te sărut.

Apoi continuă, cu vocea așa sugrumată, că abia-l înțelegeam:

— De ce, naiba, n-ai luat tot? Nu doar amintirile, ci și sentimentele?

M-am holbat la el, cu mintea goală, perplexă.

— E înfricoșător – *înfricoșător* – să întâlnești o străină și să simți pentru ea ceva așa de intens, că ți se oprește inima, la propriu, și *habar n-ai* de ce. N-ai niciun context, niciun motiv. Dar sentimentele sunt prezente și parcă îți sfâșie pieptul pe dinăuntru, ca să iasă. Chiar și acum, chiar și numai cât mă *uit* la tine și mă simt zdrobit de ele... de cât de mult te doresc, te iubesc și am nevoie de tine. Dar ție nici măcar nu-ți pare rău; tu ai pretenția să accept, pur și simplu, faptul că ți-ai aruncat viața pe fereastră ca s-o salvezi pe-a mea.

Lumea din jurul nostru se retrăsese așa de departe de bula noastră de nefericire, că uitasem complet că exista. Că eram în câmp deschis, pe marginea unei autostrăzi, expuși gerului și oricăror priviri din preajmă. Realitatea năvăli urlând înapoi sub forma unui motor de mașină, a zbieretului unui claxon și a unor faruri îndreptate direct spre noi.

L-am tras pe Liam în picioare, ducând mâna la pistolul îndesat în buzunarul hainei, dar acum vedeam mașina: cafeniul prăfuit familiar al mașinii lui Grasu. SUV-ul se opri patinând la doi metri de noi, săltând în aer o explozie de zăpadă.

Grasu sări afară de la volan, lăsând motorul pornit.

— Vai, slavă Domnului! V-am văzut pe amândoi pe jos și am crezut că v-ați omorât.

M-am întors cu spatele la amândoi și mi-am șters obrajii cu mâneca hainei. În spate, l-am auzit pe Grasu trăgând scurt aer în piept, dar Liam fu cel care vorbi, cu o voce înspăimântător de calmă:

— Hai o clipă înăuntru. A mai rămas niște mâncare pe care-o putem lua.

Nu voiam să-i urmez și nici nu voiam să urc în mașină. Nu mă puteam clinti; cearta – dacă o pot numi așa – mă sleise așa de tare, că atunci când Jude sări din mașină și veni spre mine, l-am văzut în două exemplare.

— Ru? întrebă cu voce speriată.

M-am scuturat cu totul ca să-mi limpezesc gândurile.

— E-n regulă.

— Ce s-a întâmplat? șopti el punându-mi mâna pe spate ca să mă liniștească. V-ați certat?

— Nu, am zis. Acum își amintește.

Ne-am întors să ne uităm cum Grasu se împiedica de propriile picioare în încercarea de a ține pasul cu Liam, care-l târa spre benzinărie. Când Liam deschise ușa cu un șut, Grasu se uită cu ochi mari peste umăr la mine. Poc-ul scos de ușă când s-a izbit de zidul lateral din ciment o scoase și pe Vida din mașină.

N-au trecut decât două, poate trei secunde, și începură urletele. Intraseră destul de adânc în magazin ca să nu auzim prea bine ce spuneau; din când în când țâșneau cuvinte mai furioase decât restul: *Cum ai putut*? și *De ce*? și *Ea, ea, ea.*

— Să-mi fut una.

Vida se întoarse spre mine cu mâinile ferm plantate-n șolduri.

— Ți-am zis să-l lași în pace pe puști. Ce i-ai făcut?

Pielea de pe față parcă mă strângea și mă ardea din cauza efortului pe care-l făceam ca să nu izbucnesc în plâns.

— ... un idiot notoriu! urla Liam. Fiindcă mă simt ca prostu’ satului!

— Știe? întrebă Vida. I-ai spus?

— Nu... Cred că-și amintește. Cred că am desfăcut ce făcusem. Sau poate că n-am făcut-o de fapt, deloc. Nu știu. Nu vrea să vorbească cu mine. N-o să mai vorbească niciodată cu mine.

— Nu cred că-i adevărat, sări Jude. Probabil că e doar copleșit. Se pare că...

— Că ce? întrebă Vida.

— Că o parte din el își amintea de tine. Nu ții minte cât de dat peste cap a fost când te-am găsit și-am crezut că ești pe moarte?

— Și-atunci de ce se purta ca un măgar? întrebă Vida.

— Păi, ia gândește-te: știa că Ru e din Ligă, dar se purta cu ea altfel decât cu noi, corect? Poate că fiind în preajma ta s-a bulversat: creierul îi spunea una, dar instinctele îi spuneau alta, nu?

Așa explicase și Liam; Jude fusese așa de receptiv, că observase ceva ce eu nu mi-aș fi imaginat niciodată că ar fi fost posibil. Părinții mei și Sam... ei fuseseră distanți după ce le ștersesem amintirile... le sigilasem amintirile sau ce-o fi fost, de fapt, chestia aia pe care-o făceam. Eram așa de tânără atunci... pur și simplu presupusesem că undeva, în adâncul minții lor, își dăduseră seama ce eram și mă urau.

Atunci poate că nu făcusem o greșeală chiar așa de mare. Dacă le luasem amintirile despre mine, dar nu și sentimentele pentru mine, oare și ei treceau prin ce trecea Liam? Erau speriați și năuciți de ceea ce simțeau? Pe-atunci, mama nu era tocmai un exemplu de echilibru… făcea atacuri de panică dacă întârziam chiar și o secundă să mă-ntorc de la școală. Poate că m-a văzut în dimineața aia și a fost prea mult pentru ea. Iar tata, tatăl meu cel calm și serios… poate că a fost îngrijorat pentru ea și, din cauza asta, nu m-a mai primit înapoi în casă.

Poate că-i pot repara și pe ei. Era o voce firavă, dar era acolo, trăgându-mă insistent de ureche.

— Însă asta nu schimbă sentimentele de acum ale lui Liam, am spus.

Sau ce-ar simți părinții mei dacă ar afla ce e, de fapt, fiica lor.

I-am lăsat pe cei doi să mă ducă la mașină și am alunecat pe bancheta din spate. Înainte să vină după noi strânseseră cortul și adunaseră tot din camping, nu numai pentru că erau îngrijorați, ci și pentru că Vida reușise, în sfârșit să-i trimită mesaj lui Cate.

Și primise unul înapoi.

În loc să se așeze pe unul din locurile din față, Vida se cuibări lângă mine. Jude dădu să urce și el după ea, dar îl împinse afară cu piciorul și spuse:

— Nu te duci tu după Mamaie să-i zici să-și miște curu'?

Jude încercă să protesteze, dar Vida închidea deja portiera.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat, simțindu-mă mult mai vioaie la vederea Trăncăniciului din mâna ei. Ce-a spus?

— Nu știu… Ceva nu-i în regulă, zise Vida. Citește și tu.

Lumina alb-albăstruie a Trăncăniciului inundă bancheta din spate și am început să urmăresc pe ecran ce mai recentă conversație.

BINE CĂ SUNTEȚI TEFERI // TREBUIE SĂ FIXĂM ÎNTÂLNIRE IMEDIAT // POZIȚIA ACTUALĂ?

Vida răspunsese:

POZIȚIA ACTUALĂ SIGURĂ // PUTEM FI MÂINE ÎN CAL

Răspunsul veni instantaneu:

ÎNTÂLNIRE ȘI ESCORTĂ // PUEBLO, CO // SCAPĂ DE ȚINTĂ

Știam că stilul unei persoane se pierde în mesaje scurte, abrupte. Și ăsta era tot rostul Trăncăniciului: să transmită informații sau fișiere media cât mai repede cu putință. Însă „Scapă de țintă” părea exagerat de succint. Nu numai asta, dar de ce ar fi risca Cate – sau Cole – să atragă atenția asupra planului lor părăsind Cartierul General?

NU SPUNE ȚINTEI LOCUL ÎNTÂLNIRII

Dedesubt era o adresă de stradă.

— Crezi că s-a întâmplat ceva? insistă Vida. De ce dracu’ ar risca să plece din CG când asta ar putea duce de râpă toată operațiunea?

— Poate crede că n-o să putem trece granița în California fără ajutorul ei?

Era o explicație neconvingătoare, dar plauzibilă.

— Vida, ți-a dat Trăncăniciul direct ție? Adică ți l-a pus în mână ea, personal?

— Păi… da, spuse Vida. Nico s-a ocupat chiar el de instalarea conexiunii dintre ele.

Am văzut cum i se fac mari ochii întunecați când gândul o duse, în sfârșit, la aceeași posibilitate cumplită care mă bântuia și pe mine.

— Crezi că i-a luat cineva Trăncăniciul? Că i s-a întâmplat ceva? Sau că l-a luat Cole?

— Cred că se poate ca cineva să fi spart legătura dintre Trăncăniciurile noastre, am spus cu voce mult mai calmă decât eram de fapt. Și că au interceptat toate mesajele dintre noi.

— Imposibil, spuse Vida. Toată șmecheria cu astea e că nu poți sparge rețeaua. Știi vreun fel în care să testăm teoria?

Poate că era o cale. Am strâns din fălci și am tastat încet, cu atenție, fiecare cuvânt.

CONTACT LA SOSIRE // PE CURÂND, CÂT UN GÂND

Secundele se târau și lumina ecranului se estompă din cauza inactivității, dar nu l-am oprit, iar Vida nu se trase de lângă mine până ce ecranul nu se aprinse la loc la intensitate maximă.

BINE // NE VEDEM ACUȘI, CÂND ÎȚI PUI MĂNUȘI

Mai trecură zece minute până ce băieții să apară în ușa magazinului, fiecare purtând altceva în brațe. Grasu numai nu-și freca fericit nasul de un pachet de hârtie igienică, Jude ținea în echilibru cinci pungi uriașe de chips-uri cu arome diferite, iar Liam se străduia să nu-și scape cele zece sticle de suc.

— Respiră, sufletel, spuse Vida. Fă-te că ești calmă. Trebuie doar s-ajungem în Colorado.

Și *să mințim tot drumul pân-acolo,* mi-am spus sprijinindu-mi fruntea de portieră. Nu fusese cine știe ce decizie dificilă. Dacă nu ne aștepta Cate sau Cole însemna că li se întâmplase ceva: fie fusese dat în vileag planul pe care-l aveau cu stick-ul de memorie, fie cineva a aflat că știau exact unde eram și nu făceau nimic ca să ne aducă înapoi. Mi se perindară rapid prin minte o groază de suspecți: Alban, consilierii lui, Jarvin, toți prietenii lui. Nu reușeam să scap de senzația că totul se reducea la stick, nu reușeam să nu mă mai gândesc cum cineva ca Jarvin ar folosi informațiile de pe stick în propriile scopuri, în loc să ne ajute. Și partea cea mai rea era că nu aveam cum să știm dacă puteam reveni cu stick cu tot în siguranță la CG, decât dacă ne verificam mai întâi suspiciunile cu persoana – oricare-ar fi fost ea – care ne aștepta în Colorado.

Și dacă chiar era Cate, atunci bine. Pueblo, Colorado era un loc la fel de bun ca oricare altul să ne despărțim de băieți. Vida avusese dreptate: n-avea sens să ne agățăm de ei dacă tot trebuia să tai la un moment dat cordonul ombilical.

Un val de aer rece ne izbi când băieții deschiseră portbagajul și aruncară acolo proviziile. Jude se târî înăuntru lângă Vida, frecându-și mâinile înghețate ca să le readucă la viață. Când se aplecă spre gurile de ventilație și le îndreptă pe toate spre el, din pliurile hainei lui scăpară pale de aer rece.

Grasu își reluă locul la volan, aruncând o privire în spate de parcă era surprins să-l găsească liber. Am întâlnit privirea lui Liam cu o clipă înainte să deschidă portiera din dreapta și să urce în mașină.

Habar n-aveam ce aștepta Grasu, dar am stat în tăcere mormântală cinci minute bune până ce, în sfârșit, Liam spuse:

— Putem să ne prefacem câteva minute că situația asta nu e devastator de jenantă și poate să-mi explice cineva, vă rog, ce se întâmplă, de fapt?

Grasu eliberă, în sfârșit, frâna de mână.

— Mai târziu. Nu pot să navighez drumurile bine și în siguranță dacă nu am liniște.

— Mamaie, asta-i jalnic, chiar și pentru tine, spuse Vida. Vrei să conducă unul din copiii mari?

— Conduc eu! se oferi Jude închizând cu un pocnet capacul busolei și îndreptându-se de spate. Am făcut câteva ore de conducere la CG.

— Ai făcut o oră și s-a sfârșit când ai bușit trei mașini încercând să parchezi, am spus.

— Ai nenorocit Mercedesul ăla superb, zise Vida. Mașina aia absolut splendidă.

— N-a fost vina mea!

Grasu ne ignoră și ne scoase înapoi pe autostradă, unde porni cu obișnuita lui viteză precaută. M-am așezat comod și m-am apucat să povestesc din nou, cât de bine puteam, ce plănuia Cole să facă cu stick-ul de memorie odată ce avea să pună mâna pe el. Toată povestea se revărsă nestăvilit din mine, de la momentul în care aduseseră trupul lui Blake, evadarea din Boston, întâlnirea cu Grasu și momentul când l-am găsit pe el în Nashville. Liam a pus câteva întrebări – toate pertinente – despre cum aveau de gând Cole și Cate să folosească cercetările ca să oblige Liga să revină la calea cea dreaptă.

— Bine, murmură Liam când am terminat, mai mult pentru sine, decât pentru mine. Bine... Doar că... mai am o singură întrebare. Erați dispuși să riscați totul ca să evadați din misiunea aia și să încercați să mă găsiți, dar vouă ce vă ieșea la treaba asta?

Nu era clar?

— Ți-am zis: Cole ne-a spus că, dacă aducem stick-ul, Alban o să-i dea orice o să ceară. Inclusiv să-l lase să elibereze lagărele, am răspuns. Și, între timp, eu mă asiguram că ești în siguranță și că Alban n-are niciun motiv să te caute ca să te-aducă înapoi în Ligă.

Când în sfârșit vorbi din nou, Liam aproape că avea vocea răgușită:

— Deci nu... să te lase să rupi înțelegerea cu ei? Să te lase să pleci?

Luă tăcerea mea drept *nu,* ceea ce și era.

— Ți-a trecut măcar prin cap să le ceri asta? șopti el și în voce i se strecurară înapoi primele urme de mânie. Te duci, pur și simplu, înapoi... de parcă agenții ăia nu-s chitiți să omoare și alți copii?

— Trebuie să duc asta la bun sfârșit, am spus.

— Da? Și cine-o să te apere? ripostă el. O să le dai, așa, informațiile și-o să speri că totul o să fie bine, o să speri că n-o să-și încalce promisiunile sau n-o să te omoare fiindcă așa au chef? Vreau doar să știu *de ce. De ce* să le dai lor informațiile când există posibilitatea să le folosim ca să ne ajutăm singuri? Dacă e adevărat ce spune Cole și au găsit cauza, atunci nu merităm să păstrăm noi informațiile? Să decidem noi ce să facem cu ele?

Liam spuse asta cu atâta sinceritate și pasiune, că parcă vechea lui personalitate înflorea sub ochii noștri. Până și obrajii începură să-i capete culoare.

— Discuția pe tema asta e încheiată, am spus. Îmi pare rău, dar trebuie să fim realiști. Înainte... înainte credeam că ne descurcăm singuri, că nu avem nevoie de ajutor, și uite unde-am ajuns. Avem nevoie de ajutor. Încă mai putem face ce voiam să facem, dar nu vom reuși singuri.

— Și alegi Liga drept ajutor? insistă el pe ton ridicat.

Am continuat ignorând întrebarea și zgomotul indignat scos de Vida:

— Toate triburile sunt împrăștiate și nu avem cum să le unim într-o forță care să conteze... Și chiar dacă am avea cum, am fi doar momeală pentru soldații FSP care-ar veni și ne-ar aduna pe toți odată. Știu, știu că urăști chestia asta, că tu nu ai alege să faci asta, dar, sincer, ce-ai vrea să facem noi cu cercetările astea? Să le transmitem în întreaga lume? Ai cumva *tu* tehnica necesară pentru asta? Resursele necesare? Încerc să mă gândesc la ce e mai bine pentru puștii din lagărele alea...

— Nu, spuse cu răceală. Nu, nu gândești deloc.

— E stabilit, Liam, am zis. Poate că o să-și încalce cuvântul, dar eu nu sunt dispusă să-l încalc pe-al meu. Nu când miza e

așa de mare. Dacă… N-o să-mi convină, dar o să-nțeleg dacă vrei să pleci acum, în loc s-aștepți s-ajungem în Colorado. Asta nici n-ar trebui să fie problema ta.

— Colorado? spuseră într-un glas Grasu și Liam.

— Am primit, în sfârșit, un mesaj de la Cate, am zis ridicând Trăncăniciul. Vrea să ne întâlnim în Colorado, la Pueblo.

— Pe bune? zise Jude. Dar de ce…

— Și când aveai de gând să ne spui și nouă? îi tăie vorba Grasu.

Chiar și așa supărat cum era pe prietenul lui, Liam abia așteptă să sară să-l susțină:

— Te-aștepți să te debarcăm, pur și simplu, acolo? Cum rămâne cu planul de a sta împreună până-n California?

— Dacă vine după noi, probabil că nu crede că putem trece singuri granița în California în siguranță, am mințit eu și m-am detestat pentru asta. Probabil că vrea să ne întoarcem cu avionul. Sunt sigură că o să vă ia și pe voi…

— Nici să nu-ndrăznești să termini propoziția aia, spuse Liam.

— Gata, gata, *gata*! strigă Grasu ca să ne acopere, făcând un viraj strâns la dreapta. Vă rog din suflet, pentru numele lui Dumnezeu, nu putem să tăcem și să fim calmi pentru cinci minute nenorocite și să ne amintim că suntem, de fapt, prieteni care țin unii la alții și nu vor să se strângă de gât? Fiindcă în clipa asta, mie-mi surâde foarte tare ideea!

După cinci lungi minute tăcute de stânjeneală, Vida spuse:

— Nu știu cum, dar e mai rău.

Probabil că Liam fu de acord, fiindcă se întinse și porni radioul cu o lovitură de pumn, apoi începu să caute posturi fredonând încetișor ceva, trecând prin fâsâit de paraziți, prin pălăvrăgeală în spaniolă, prin reclame, până ce ajunse, într-un final la o voce profundă și egală de femeie. „… *Liga Copiilor a dat publicității această declarație privind Summitul de Crăciun*…”

— Nici să nu te gândești, spuse Grasu întinzându-se să-nchidă radioul. Nu începem iarăși discuția asta.

— Nu! protestarăm toți cei trei de pe bancheta din spate.

Jude își storci, practic, fața de grilajul metalic care stătea între el și butoanele radioului și, în clipa în care din difuzoare se revărsă vocea lui Alban, Vida i se alătură pe loc.

— E…, dădu să zică Jude pe ton entuziasmat.

„Credem că pacea pe care încearcă s-o impună Gray e numai în interesul lui și al nimănui altcuiva. Dacă această falsă întrunire a minților luminate o să aibă cu adevărat loc, va distruge toată munca pe care-au depus-o americanii de rând ca să-și refacă viețile pe care el le-a distrus. Nu vom sta deoparte în timp ce adevărul e îngropat sub un munte de minciuni. Acum e momentul să acționăm și asta vom face”.

Ce discurs drăguț! Datorat, eram sigură, lui Buze de Broască. Omu scria, practic, aproape fiecare cuvințel pe care Alban îl scremea printre dinții rânjiți. Nici nu era nevoie să închid ochii ca să văd capul chel al moșului aplecat peste cartonașele lui scrise de mână, cu pielea subțire ca pergamentul lucind albăstrui din cauza luminilor de la camerele de filmat.

„… la solicitările noastre, secretarul de presă a comentat: «Fiecare cuvânt care iese din gura unui terorist are rolul de a acutiza frica și nesiguranța care încă mai există în zilele noastre. John Alban face declarații publice acum, pentru că se teme că, odată reinstaurate liniștea și ordinea, americanii nu-i vor mai tolera actele violente și comportamentul nepatriotic.»”

— Nu se *teme,* șuieră Vida. Ei sunt cei care-ar trebui să fie speriați de moarte.

Jude făcu semn să tacă, fluturând din mâini.

— Poți să dai mai tare?

„Îl am pe linie pe Bob Newport, consilier politic principal al senatoarei Joanne Freedmont, din Oregon, cu care voi discuta cum va aborda Coaliția Federală Summitul Consensului. Bob, mă auzi?”

Legătura pârâia de paraziți și pentru câteva secunde murmurul scos de cauciucurile SUV-ului pe asfalt a fost singurul lucru care mi-a umplut urechile.

„*Bună, da*… *Mary*? *Scuze. Puterea semnalului în California n-a fost*…” Vocea îi dispăru ca să reapară, mai sonoră decât înainte: „*În ultimele câteva luni*”.

— În ultima vreme nu prea ne-am putut baza pe turnurile pentru celulare și sateliții din California, le-am explicat băieților din scaunele din față. Alban crede că Gray le sabotează.

„Bob, până să te pierdem, poți să ne spui cu ce planuri vine CF la această întâlnire? Poți să ne dai o avanpremieră a subiectelor pe care senatoarea Freedmont și ceilalți speră să le discute la masa tratativelor?”

„Bineînțeles. Nu pot să intru în prea multe detalii...” – legătura deveni din nou instabilă, dar apoi își reveni – *„o să discutăm sigur despre recunoașterea Coaliției Federale drept partid național și, desigur, o să insistăm ca primăvara viitoare să aibă loc o serie de alegeri*”.

Mary, prezentatoarea de știri, lăsă să-i scape un hohot vesel. *„Și cum crezi că va reacționa președintele la solicitarea voastră de a-și scurta al treilea mandat*?”

Bob răspunse cu un râs la fel de fals. *„O să vedem. Recrutările vor fi, desigur, un al punct important de discuție. Am vrea să aflăm dacă președintele are pregătit un plan pentru a le elimina treptat, în special pe cele pentru programul Forțelor Speciale Psi, care știu sigur că a stârnit mari controverse în întreaga țară*...”

La aceste vorbe, toți cinci ne-am întors spre ecranul verde al radioului. Jude mă strânse de braț:

— Crezi că...? șopti el.

„O să discutați și despre programele de reabilitare?”. Mary prinsese un vag miros de sânge și acum era cu nasul lipit de pământ, gata să ia urma. *„În ultimul timp n-au mai fost făcute publice deloc informații despre situația programelor și despre copiii băgați în ele. De exemplu, guvernul nu mai trimite scrisori ca să-i țină la curent pe părinți cu progresul făcut de copilul lor. Credeți că e un semn că programul va trece printr-o transformare*?”

— Au trimis scrisori? am întrebat.

Era pentru prima dată când auzeam de asta.

— La început de tot, doar un scurt *Copilul dvs. progresează frumos și nu ne face probleme,* scos la imprimantă, spuse Liam. Toți au primit aceeași scrisoare.

„Deocamdată am vrea să ne concentrăm pe discuția despre planurile pe care-am vrea să le pună în aplicare președintele pentru a stimula economia și a redeschide discuțiile cu foștii noștri parteneri internaționali”.

„Dar să revenim la subiectul forțelor Psi...” vocea lui Mary începea de-acum să fluctueze, pârâind și sunând ca un vaiet nenatural, metalic.

— Trage pe dreapta, să nu pierdem semnalul! spuse Vida.

„ ... *o să-i cereți să dezvăluie ce programe de cercetări sunt în desfășurare și dacă au făcut vreun progres în identificarea*

sursei NAAI? *Știu că, fiind mamă de bebeluș, sunt deosebit de interesată să aflu dacă fiul meu, care deja merge săptămânal la analize și sesiuni de monitorizare, o să trebuiască luat într-un program special sau nu, așa cum spun instrucțiunile din Registrul NAAI. Cu siguranță sunt destui politicieni de ambele părți ale baricadei care se află în situații similare, așa că înțeleg prin ce trec miile de părinți rămași fără răspunsuri*… *uneori de ani de zile. Cred că vorbesc în numele tuturor când spun că așa ceva e inacceptabil*”.

— Așa! spuse Jude. Bagă-l în corzi, Mary! Nu-l lăsa să schimbe subiectul!

„*Cred că CF ar vrea să modifice*… *programul*…” Iarăși paraziți, dar n-aveau nicio șansă să ascundă stânjeneala pe care-o provoca subiectul acesta lui Bob. „*Am vrea să continuăm să monitorizăm copiii de cinci ani într-una din facilitățile noastre pe o perioadă de un an, dar dacă nu prezintă*… *efecte secundare periculoase ale NAAI, am vrea să-i vedem întorși acasă, în loc să fie trimiși automat într-una din aceste tabere de reabilitare*…”

Legătura amuți cu un clic dur. Prezentatoarea îi tot repeta numele, „*Bob*? *Bob*? *Bob*?” de parcă ar fi putut, cumva, să-i tragă vocea înapoi în emisia căzută-n tăcere.

• Douăzeci și șase •

Indicatoarele fuseseră dureros de oneste când anunțaseră această parte a țării ca fiind ȚARA NIMĂNUI. Când am traversat, în sfârșit, din Oklahoma în Kansas, trecerea ne-ar fi adus mai multă ușurare dacă ar fi fost vreo deosebire între cele două state. Ore în șir n-am văzut decât iarbă înaltă cândva verde, doborâtă acum la pământ de gheață și zăpadă. Orășele din care viața și oamenii fuseseră sugrumate încet-încet. Mașini și motociclete lăsate să ruginească pe marginea autostrăzii. Cer gol, nesfârșit.

Văzusem deșert în Sudul Californiei, dar această... această întindere părea infinită și dureros de goală; chiar și cerul părea să se aplece mai jos ca să se unească cu autostrada. Ne-am oprit doar de două ori, ca să căutăm benzină în mașinile abandonate, aliniate de-a lungul drumului. Existau benzinării funcționale pe drum, dar la aproape douăzeci de dolari galonul, nu prea ni se mai părea așa de important să ne umplem rezervorul în mod legal.

În cea mai mare parte a drumului, mașinile erau puține și rare. Mașina patrulei de autostradă trecu în viteză pe lângă noi, în mare grabă să ajungă unde se ducea. Cu toate astea, Grasu conduse primele cinci ore cu mâinile încleștate pe volan. La următoarea oprire pentru mers la toaletă, Vida fură locul șoferului și încuie portiera, obligându-l să ocupe locul din dreapta și pe Liam să urce în spate, lângă mine.

Am lăsat în urmă câmpurile întinse și ne-am îndreptat spre munții acoperiți de întuneric. Acela a fost singurul semn care ne avertiza că ne apropiam de Colorado. N-aveam să ajungem în Pueblo decât peste alte câteva ore bune, dar se pare că asta nu conta pentru ghemul din stomacul meu. În fața noastră, șiruri de luminițe schițau siluetele unor orașe îndepărtate, care se făcură tot mai mari și mai strălucitoare pe măsură ce coboram în vale. Spre deosebire de Jude și Vida, eram prea agitată ca să pot dormi. Într-una din mâini strângeam Trăncăniciul și stick-ul de memorie din buzunarul hainei și încercam să-mi concentrez

gândurile pe ce urma, vizualizând toate scenariile posibile și modalitățile în care le puteam face față cu succes.

Eu și Vida urma să supraveghem locul întâlnirii; dacă venea o singură persoană, Jarvin sau unul din ceilalți agenți, puteam s-o înfrângem cu ușurință. Ea avea să-l atace în felul ei, iar eu aveam să-l imobilizez în felul meu. Dacă ne aștepta acolo un grup de agenți înarmați, aveam să fugim fără să fim detectate. Puteam reuși. *O să reușim,* mi-am spus. Singura întrebare importantă era ce aveam să facem dacă stick-ul nu mai era în siguranță la CG? Dacă Cole sau Cate nu mai erau. Dacă erau morți.

Liam avea ochii închiși și respirația mai ușoară decât în ultimele zile. Din când în când, farurile câte unui camion singuratic care trecea pe lângă noi umpleau fereastra de care era sprijinit și-i luminau părul auriu. Iar în acele secunde speciale, nu-i vedeam vânătăile și tăieturile de pe față. Nici cearcănele de sub ochi.

Melodia celor de la Beatles care plutea din difuzoarele radioului lăsă loc acordurilor blânde de chitară ale unui cântec al trupei Fleetwood Mac, care se pierdu, în cele din urmă, în începutul vesel al melodiei *Wouldn't It Be Nice* al celor de la Beach Boys.

Până în acel moment nu cred că înțelesesem cu adevărat că acesta era sfârșitul. Că în doar câțiva kilometri, peste câteva ore, aveam să cobor din mașina asta și să închid portiera după mine pentru ultima dată. Fusese și-așa greu să mă rup prima dată, dar acum… *așa.* Poate că asta era adevărata mea pedeapsă pentru ce făcusem: să fiu captivă într-o lume în care trebuia să-i părăsesc iar și iar și iar, până ce din inima mea nu mai rămânea destul ca să se frângă încă o dată.

Nu mi-a fost rușine să plâng atunci. Mai bine să mă eliberez cât ceilalți dormeau și Vida se concentra la drumul întunecat. Mi-am dat permisiunea ca, numai de data asta, să mă cufund și mai adânc în durere. Mi-am dat voie să mă întreb de ce mi se întâmplase mie – nouă, tuturor – așa ceva, strângând pumnii până ce-am fost sigură că forma stick-ului avea să-mi rămână crestată în palmă.

Măcar acum exista speranța că vom ști cine… ce… era vinovat pentru asta. Voi avea pe cine învinovăți, în afară de mine, pentru viața mea dată peste cap.

Și cântecul ăla care nu se mai termina… O ținea întruna cu ritmul ăla vesel idiot de voci și corzi ciupite, cu promisiunea unui viitor care n-avea să fie niciodată al meu.

Atingerea fu așa de ezitantă la început, că am fost sigură să încă dormea și se foia în vis. Mâna lui Liam coborî pe banchetă lângă a mea, degetele i se apropiară de ale mele unul câte unul, centimetru cu centimetru, împletindu-se peste degetele mele cu mișcări pe cât de timide pe atât de blânde. Mi-am mușcat buza și am permis pielii lui calde și aspre s-o cuprindă pe-a mea.

Avea ochii tot închiși și așa au rămas, chiar și când l-am văzut că se chinuia să-și înghită nodul din gât. Nu mai era nimic de spus de-acum. Mâinile noastre împreunate se ridicară și le așeză pe pieptul lui, unde au rămas tot cântecul, tot drumul prin munți și orașe. Până la sfârșit.

•

Pueblo – ORAȘ DE EROI! sau ORAȘUL DE OȚEL AL VESTULUI, în funcție de indicatorul pe care alegeai să-l crezi – era aproape abandonat, dar nu suficient de gol cât să mă relaxez în timp ce treceam pe lângă un șir de stâlpi de iluminat care pâlpâiau și reprezentanțe de mărci de mașini goale. Arăta cam la fel cu ce văzuserăm și până aici: munți care ne înconjurau din toate părțile, înălțându-se dintr-un peisaj altfel plat și plictisitor. Cred că îmi imaginasem întotdeauna statul ca pe-un munte uriaș acoperit cu un înveliș gros de brazi pudrați cu zăpadă și pârtii de schi. E-adevărat că era zăpadă, pe vârfurile Munților Stâncoși din zare, dar aici, la lumina zilei, nu existau copaci care să ne poată ascunde, nici flori care să-i confere peisajului un strop e frumusețe. Într-un loc ca ăsta, viața părea nenaturală.

Vida parcă SUV-ul vizavi de adresa pe care ne-o trimisese „Cate”, lăsând mașina să ruleze încet, până se opri singură.

— Sunteți siguri că aici e? întrebă Grasu uitându-se iar în jos, la tableta lui.

Avea dreptate. Chiar părea bizar să ne dăm întâlnire la un restaurant Dairy Queen părăsit… Părea să se potrivească, să zicem, cu genul de umor pe care-l observasem la Cole, dar era o alegere așa de aleatorie, că începeam să mă îndoiesc de mine însămi.

— Nu văd pe nimeni înăuntru, spuse Grasu pentru a zecea oară. Nu știu ce să zic… poate-ar fi bine să-i mai dăm o tură?

— Mamaie, relaxează-te, că-mi provoci un ulcer, spuse Vida trăgând frâna de mână. Probabil Cate așteaptă într-una din mașinile alea.

— Aha, spuse Liam. În care?

Majoritatea erau sedanuri mai mici, într-o varietate de forme și culori. Singurul lucru pe care-l aveau în comun, în afară de vopseaua lor distrusă de soare, era faptul că fiecare centimetru era îmbrăcat într-un strat de praf. Acoperișul, ferestrele, capotele. Singura excepție era un SUV alb: roțile și jumătatea de jos a mașinii erau pline de noroi uscat și praf, dar restul era curat. Nu era acolo de multă vreme.

— A zis că o găsim înăuntru, am spus, în timp ce-mi desfăceam centura de siguranță. Hai să începem de-acolo.

— Stai! zise Grasu cu o notă panicată în voce. N-am putea să... să mai așteptăm câteva minute?

— Nu putem s-o lăsăm să ne aștepte, spuse Jude. Probabil că e moartă de îngrijorare.

Eu și Vida ne-am uitat una la alta în oglinda retrovizoare.

— Ce-ar fi să stai aici și să umpli o geantă cu provizii? am sugerat pe un ton cât am putut de natural. Eu și Vida o să aflăm de la ea tot ce s-a mai întâmplat, o să vedem ce planuri are și dacă băieții pot veni cu noi.

— Bine, spuse Jude. Vin și eu în cinci minute!

— Nu te grăbi, am spus pășind peste picioarele lui lungi. Gândește-te bine la ce-o să ne trebuiască pe drum.

— Dar probabil Cate va avea tot ce ne trebuie, protestă el. Și oricum vreau s-o văd. Parcă au trecut o mie de ani de când n-am mai văzut-o.

Vida îmi urmă exemplul și-și desfăcu și ea centura.

Am închis portiera după mine și-am avut grijă să nu mă uit la Liam când am ocolit mașina până în spate, unde mă aștepta Vida. Se auzi un *clic* ușor când verifică încărcătorul pistolului pe care-l ținea în mână.

— Nu intrăm decât dacă suntem sigure că nu ne așteaptă un zid de pistoale, *capisce*[12]? Intrăm, stăm doar cât să faci tu voodoo la creier ca să vedem dacă ceilalți sunt teferi și ieșim imediat, spuse ea. Cât crezi c-o să dureze până ce Judith își pierde răbdarea, începe să miorlăie și vine după noi?

---

[12] Cuvânt preluat în argoul american din italiană – capisci – și folosit cu sensul de „ai / ne-am înțeles?”, „ai priceput?” (n.t.).

— Maxim zece minute.

Poate doișpe, dacă Liam îi distrage atenția.

Ne-am ținut în umbrele de pe stradă, intrând și ieșind de după mașini. Nu-mi fusese teamă până în clipa în care mi s-a părut că văd cu coada ochiului o licărire de lumină și mișcare la una din ferestrele restaurantului. Dar Vida mă ținea strâns de braț și mă târî pe după tomberoanele imense și conținutul lor putred, uitat de lume. Ușa din spate era ținută deschisă de o piatră micuță. Vida irosi doar o secundă ca să se uite la mine, apoi intră aplecată în întunericul bucătăriei restaurantului. Ușa se închise singură în urma noastră și am încuiat-o cât de silențios am putut.

Reflexia Videi fulgeră pe frigiderul din oțel inoxidabil din cealaltă parte a încăperii și când m-am întors am văzut-o cum înainta ghemuită de-a lungul friteuzelor argintii și rafturilor goale. Ne-am întâlnit la ușa care ducea la tejgheaua de servire și la sala de mese.

Am scos siguranța pistolului și m-am lăsat cât mai mult în jos, apoi am înaintat de-a lungul tejghelei pentru servire și al spațiilor goale unde-ar fi trebuit să fie mașinile de înghețată. Nu... în ciuda luminilor și a mirosului dulceag slab care încă mai plutea în aer, restaurantul ăsta era scos din funcțiune.

Și, cu excepția noastră, singura ființă vie din acea sală de mese nu era Cate.

Era așezat în singurul separeu din plastic alb care nu se vedea prin ferestrele uriașe și frunzărea alene o vechitură rufoasă de carte, numită *Operele complete ale lui Friedrich Nietzsche.* Purta pantaloni soldățești și un pulover gri peste o cămașă albă, ambele cu mânecile atent rulate în sus, pe braț. Părul negru era un pic mai lung decât mi-l aminteam; îi cădea în ochi de fiecare dată când se apleca să dea pagina. Și cu toate asta, cea mai stranie chestie la această imagine a lui Clancy Gray nu era faptul că se afla aici, în deșert, într-un restaurant Dairy Queen, sub un afiș decolorat care făcea reclamă unui nou sortiment de înghețată la cornet, ci faptul că era așa de relaxat, că-și pusese picioarele pe bancheta din fața lui.

Știa că eram acolo – nu se putea să nu știe – dar Clancy nu s-a mișcat când m-am apropiat din spate și i-am apăsat țeava pistolului în ceafă.

— Ai putea să aștepți să termin măcar capitolul, spuse cu vocea la fel de plăcută ca întotdeauna.

Am simțit, efectiv, cum stomacul îmi regurgitează un pic. Și-am mai simțit ceva: bine-cunoscutul firicel care se prelingea în adâncul creierului.

— Lasă pistolul jos, Ruby, spuse Clancy închizând cartea.

Aproape că-mi venea să râd. Chiar încerca chestia asta? Adică, pe bune? Pentru o singură secundă, am permis degetelor invizibile ale minții lui să-mi atingă creierul, apoi am trântit între noi zidul cu margine tăioasă ca briciul. De data asta Clancy se mișcă: se smuci în față șuierând de durere și se întoarse spre mine.

— Ești simpatic, am spus cu voce la fel de sigură ca mâna în care țineam pistolul. Ai treizeci de secunde să-mi spui ce naiba faci aici și cum ne-ai accesat Trăncăniciul, după care o să fac ce trebuia să fac cu luni în urmă.

— E clar că habar n-ai să negociezi, mă admonestă el. N-am nimic de câștigat. Dacă-ți spun, mor, dacă nu-ți spun tot mor. Cum să fiu motivat de un asemenea târg?

Clancy îmi oferi cea mai sclipitoare variantă a surâsului de fiu de politician și am simțit cum furia care clocotea în mine de atât timp dă pe dinafară. Voiam să-l văd speriat înainte să-i iau viața. Voiam să-l văd la fel de înfricoșat și neajutorat cum fuseserăm noi toți în noaptea aia.

Oprește-te, mi-am spus. *Calmează-te. Nu poți să faci iarăși chestia asta. Controlează-te.*

— Pentru că există o a treia opțiune, mai rea, i-am răspuns.

— Care? Să mă dai pe mâna soldaților FSP?

— Nu, am zis. Să te fac să uiți cine ești. Ce poți să faci. Să-ți smulg fiecare amintire din creier.

Colțul gurii lui Clancy zvâcni în sus.

— Mi-a fost dor de amenințările tale goale. De fapt, mi-a fost dor de *tine.* Nu că n-aș fi fost la curent cu activitățile tale. Ultimele luni au fost de-a dreptul fascinante de urmărit.

— O, nu mă-ndoiesc, am spus strângând mai tare pistolul.

Se lăsă din nou pe spătarul banchetei.

— Sunt cu ochii pe toți dragii mei prieteni: Olivia, Stewart, Charles, Mike, Hayes. Dar mai ales pe tine.

— Uau! Cum știi tu să vrăjești o fată, mai rar!

— Da’ zi-mi și mie, de ce te-ai despărțit de Stewart? Am citit raportul pe serverele Ligii. Ați fost preluați amândoi, dar nu spunea nicăieri de ce el a fost lăsat să plece.

N-am zis nimic. Clancy își împleti degetele pe masă și pe chipul frumos i se lăți un zâmbet care arăta că pricepuse.

— Ia uită-te la ea, cum a făcut ea o alegere imposibilă! spuse el. Să știi că asta a zis și Supraveghetoarea aia a ta în dosarul tău. Asta a fost justificarea ei pentru că te-a numit Lider al amărâtei tale de echipe. *Ruby are instincte protectoare feroce și deține voința puternică și curajul necesare pentru a face alegeri imposibile.* Mi-a plăcut faza asta. Suna foarte poetic.

Se strecură afară din separeu și-și ridică ambele mâini în poziția clasică a celor care se predau. Era la fel de sinceră ca și zâmbetul lui.

— Ruby.

Avea vocea blândă și mâinile îi coborâră și se depărtară de parcă se pregătea de o îmbrățișare.

— Te rog. Mă bucur așa de tare să te revăd…

— Nu te mișca, l-am prevenit ridicând pistolul.

— N-o să mă împuști, continuă Clancy și vocea căpătă tonul mătăsos pe care-l folosea întotdeauna când încerca să influențeze pe cineva.

Mi se strânse carnea pe mine și palmele-mi deveniră alunecoase. Îl uram… îl uram pentru tot ce făcuse, dar, mai mult decât atât, îl uram fiindcă avea dreptate.

Probabil că expresia de pe chipul meu mă dădu de gol, fiindcă se repezi spre mine, cu degetele întinse să-mi apuce pistolul.

Împușcătura veni cu tunet și fulger; glonțul sfâșie văzduhul și-l lovi în braț, iar o secundă mai târziu urmă și explozia impactului. Clancy urlă de durere și căzu în genunchi. Mâna stângă i se încleștă pe locul în care glonțul îi atinsese antebrațul drept.

Auzeam cum Jude bubuia în ușa din spate a bucătăriei, îi auzeam strigătele înăbușite, dar cea care-și făcu apariția fu Vida. Se ridică de după tejghea cu pistolul în mâini, îndreptat direct spre capul lui.

— Ți-a zis să nu te miști, spuse Vida cu răceală poziționându-se în spatele meu. Data viitoare te-mpușc în ouă.

Mi-am dat seama de pericol cu două secunde prea târziu, când Clancy și-a ridicat capul.

— Oprește-te…!

Vida scoase un sunet ca un icnet mic și fața i se boți din cauza forței cu care Clancy îi invadase mintea. Se cutremură și opuse rezistență… am văzut asta în ochii ei, cu o clipă înainte să devină sticloși sub atingerea minții lui. Brațul îi tremura când ridică din nou arma și de data asta o îndreptă spre mine.

— Lasă pistolul și ascultă-mă, comandă Clancy.

Se ridicase de jos și stătea pe marginea banchetei separeului, uitându-se din când în când la pata de sânge care întuneca albul cândva imaculat al cămășii.

Am rămas neclintită, luptând din toată ființa mea cu impulsul de a-l împușca pe loc, ca să terminăm povestea odată pentru totdeauna. Vida tremura în spatele meu; am simțit cum țeava tremurătoare a pistolului ei se propti în țeasta mea. Avea obrajii uzi, dar nu m-am uitat destul ca să-mi dau seama dacă erau uzi de lacrimi sau de sudoare.

Am fost surprinsă să constat că, în afară de soarta Videi, nu-mi era frică deloc, de nimic. Dacă Clancy își bătuse capul să facă asta – să vină aici, să spargă rețeaua de Trăncănici, să se coboare atât încât să aștepte nici mai mult nici mai puțin decât într-un restaurant fast-food ca Dairy Queen – atunci o făcuse cu un scop. Dacă eram moartă n-avea cum să vorbească cu mine.

— Aaa…, spuse încet, de parcă-mi rostisem gândurile cu voce tare.

Clancy își îndreptă din nou privirea spre Vida. Pistolul se retrase din ceafa mea și poposi pe tâmpla Videi.

— N-o să-ndrăznești, am șoptit.

— Chiar ai de gând să mă pui la încercare?

Se mulțumi să ridice din sprâncene și făcu un semn galant cu mâna către cealaltă banchetă a separeului. Invitându-mă să iau loc. Am rămas în picioare, dar am pus la loc siguranța pistolului și l-am băgat la spate, în pantaloni.

Pot să rup legătura, mi-am spus și mi-am lăsat mintea să se întindă spre a ei. Dar parcă o folie de oțel se mulase perfect pe gândurile Videi – oricât de tare mă izbeam în ea, eram aruncată înapoi. Respinsă.

— Ai evoluat foarte mult, spuse Clancy. Dar chiar crezi că poți să rupi puterea pe care-o am asupra ei înainte să o fac să apese pe trăgaci?

Nu, mi-am zis, sperând că reușeam să-i transmit Videi numai cu ochii cât de rău îmi părea și că nu renunțasem la luptă.

— De când monitorizezi rețeaua noastră de Trăncănici? am întrebat întorcându-mă din nou spre el.

— Ia, ghici și-apoi mai încearcă o dată să ghicești când am început să răspund în locul lui Catherine Connor.

Începu să bată darabana cu degetele pe masă și mâna Videi se opri din tremurat, iar degetul i se strânse pe trăgaci. Am încleștat pumnii, dar m-am așezat în fața lui, fără să mă obosesc să-mi ascund greața de pe chip.

— E foarte îngrijorată pentru voi toți. Ce-i al ei e-al ei: s-a prins că nu vorbea cu voi mai repede decât v-ați prins voi că nu vorbeați cu ea. Și v-a trimis la Nashville, ceea ce a fost și mai bine. Presupun că ai dat pe-acolo peste prefăcutul ăla mic. Te-ai ocupat de el?

Mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că vorbea despre Knox.

— Cred că *mureai* de draci când te gândeai că un amărât de Albastru se bătea în piept cu identitatea pe care-ai construit-o tu. Știai că avea unul din Roșii tăi?

— Mi-a ajuns ceva la urechi…

Clancy flutură nepăsător din mână:

— Știam că Roșul era defect, altfel m-aș fi dus și l-aș fi luat pentru mine. Mi-ar fi fost incredibil de folositor, dar n-am timp de pierdut ca să-l antrenez din nou pe puștiul ăla, să înlătur toată condiționarea mentală și să o refac corect.

— L-au distrus… *tu* l-ai distrus, am spus. Prin simplul fapt că i-ai sugerat tatălui tău ideea acestui program. Băiatul ăla era… era ca un animal.

— Și ce altceva se putea face cu ei? întrebă Clancy. Ar fi fost mai bine să-i las pe oamenii tatii să-i omoare pe toți, așa cum au făcut cu Portocaliii? *E de preferat să fii mai monstruos decât monstrul ca să-l învingi sau să te lași devorat fără să opui rezistență*?

Trecu cu degetul peste paginile cărții lui jerpelite.

— Nietzsche pune o întrebare foarte bună. Eu știu care e răspunsul meu. Tu îl știi pe-al tău?

Nu știam cine era Nietzsche și nici nu mă omora curiozitatea, dar nu aveam de gând să-l las să schimbe subiectul conversației.

— Spune-mi de ce ești aici, am zis. E din nou ceva legat de Roșii? Sau te-ai plictisit în sfârșit, să-ți bați joc de oameni? Pun pariu că ți se face al naibii de urât când nu ai drept companie decât propriul orgoliu.

Spre surprinderea mea, Clancy începu să râdă:

— Sunt primul care recunoaște că planul meu pentru East River a fost infantil. Îi lipsea cu desăvârșire sofisticarea necesară pentru a avea succes. M-am grăbit și m-am aruncat cu capul înainte fără să testez mai întâi apele. Nu. Sunt aici fiindcă am vrut să te văd.

Parcă fiecare încheietură a oaselor mele înțepeni sub încleștarea înghețată a groazei.

Atacul lui veni ca un cuțit în beznă; singurul semn prevestitor a fost senzația stranie, tulburătoare, de la baza craniului. Dar și eu am fost la fel de iute. Așa cum spunea instructorul Johnson: uneori, singurul moment când un adversar are garda coborâtă e când se află în plin atac. Așa că m-am aruncat; de data asta știam ce fac. I-am blocat atacul atacând la rândul meu, pătrunzând direct în cele mai adânci unghere ale minții lui.

Pe lângă mine trecură imagini și senzații, izbucnind ca niște explozii albe, fierbinți, schimbându-se continuu de fiecare dată când mi se părea că reușeam să apuc una. M-am concentrat asupra celei care tot apărea – chipul unei femei, încadrat de păr blond – și am înșfăcat-o, apoi am tras-o către suprafața gândurilor lui.

Scena alunecă în jurul meu, la început tremurătoare și decolorată, dar tot mai puternică și mai clară cu cât o țineam mai mult. Cu fiecare respirație apărea un nou detaliu. Încăperea întunecată undui în mintea mea, apoi apăru un cerc de mese din oțel inoxidabil. Mesele se umplură la fel de repede cu mașinării care emiteau lumină și microscoape complicate.

Femeia nu mai era doar un chip, ci o persoană întreagă și stătea în mijlocul camerei. Cu toate că fața ei era calmă, mâinile îi erau ridicate în față într-un gest de calmare, ceea ce m-a făcut să cred că încerca să liniștească pe cineva sau să se apere.

Dând înapoi, femeia se împiedică de ceva din spatele ei și căzu la pământ. Sticla împrăștiată pe gresia din jurul ei se aprinse de reflexia unor flăcări din apropiere. M-am aplecat peste ea și am observat stropii mici de sânge de pe halatul alb

al femeii și faptul că buzele ei formau cuvintele *Clancy, nu, te rog Clancy*…

Nu știam prea bine cum ajunseserăm amândoi pe podea, târându-ne cât mai departe unul de altul, cu membre slăbite, tremurătoare. L-am auzit iar pe Jude strigându-mă afară și bubuind cu pumnii în ușa din spate. Mi-am apăsat pieptul cu mâna, de parcă ar fi fost de-ajuns ca să-mi încetinească galopul inimii. Clancy nu se mai oprea din scuturat capul… poate de stupoare, poate ca să și-l limpezească. Timp de un lung moment oribil, n-am făcut decât să ne holbăm unul la altul.

— Presupun că ăla-i Stewart care bubuie să fie lăsat să intre ca un câine ce e? întrebă el într-un final.

— Nu e, am spus strângând din dinți. A plecat. Ne-au lăsat aici.

Ochii lui Clancy săriră iar la Vida și am auzit un scâncet.

— Îți spun adevărul! am zis. Crezi că l-aș lăsa de bunăvoie să ajungă prins și el în mizeria asta? A plecat. S-a *dus.*

Mă privi țintă și ochii lui îmi urmăriră fiecare trăsătură a feței cu un pic de amuzament și un munte de iritare.

Ușa de sticlă de la intrarea laterală a restaurantului se făcu țăndări, spulberată de o forță invizibilă. Toată atenția lui Clancy se întoarse fulgerător de la mine spre Vida, iar ochii negri i se aprinseră de mânie. Nici nu-mi trecu prin cap să mă întreb cine dădea buzna – trupul o luase cu mult înaintea creierului. M-am aruncat spre picioarele Videi și-am trântit-o la pământ, apoi i-am smuls cu forța pistolul din mână înainte ca Clancy să apuce să facă ceva.

M-am rostogolit pe spate și de pe podea am îndreptat spre el amândouă pistoalele. Vida înjura derutată, scoasă din minți de furie la ieșirea din ceața lui Clancy, dar ochii mei erau ațintiți pe acesta, iar ochii lui pe băieții care dădură iama înăuntru cu atâta forță că alunecară pe mormanele de cioburi de sticlă. *Nu*! mi-am spus. *Nu, nu intrați*!

— *A plecat,* mormăi Clancy cu voce ascuțită, într-o imitație jalnică a vocii mele, s-a dus.

Privirea lui Liam trecu de unde eram întinsă la podea către Clancy, care, încă așezat în separeu, dădea ochii peste cap plin de exasperare. Apoi Liam era în mișcare, se îndrepta spre el cu o mască de furie pură, neabătută, întinsă la maximum peste trăsăturile feței lui. Și am văzut acolo hotărârea pe care-o luase,

am citit-o în felul în care pumnul i se ridica, însetat de sânge. Și o văzu și Clancy.

— Nu! am țipat.

Liam se opri brusc, cu o smucitură și fiecare mușchi din trupul lui înțepeni când Clancy i se cufundă adânc în minte. L-am văzut cum cade ca o cârpă la pământ fără niciun gest de împotrivire.

M-am ridicat repede în picioare, în timp ce fiul președintelui se uita în jos la Liam și-și încrucișa brațele pe piept. Sângele din rana lui picura pe haina de piele a lui Liam. Expresia de pe chipul lui Liam trecu de la o strâmbătură la o grimasă și-apoi la o încâlceală roșie de trăsături aflate-n agonie și am știut că era altfel decât înainte; zâmbetul rece cu care Clancy se uita în jos la el era cu mult mai înspăimântător decât fusese la East River.

— Oprește-te! am spus băgându-mă între ei.

L-am împins înapoi pe Clancy cu unul din pistoale înfipt sub bărbie.

— Dă-i drumul! Clancy!

Nu știu de ce a dat înapoi atunci, de ce și-a descleștat mintea dintr-a lui Liam. I-am spus cu privirea tot ce eram pregătită să-i fac. Iar Clancy își dădu seama, așa cum o făcusem și eu, că nu l-aș omorî ca să mă apăr, dar aș face-o ca să salvez oamenii la care țin. Și dacă nu-mi mai putea invada mintea, atunci ei erau singurul mod prin care mă mai putea controla. Făcu un pas în spate cu ochii întunecați de furie și fălcile încleștate.

L-am obligat să se așeze în separeu și am avut grijă să audă când am scos siguranța pistolului. Îmi tremurau mâinile, dar nu de frică, ci din cauza creșterii bruște a pulsului. Senzația de putere care mă umplu când l-am văzut dând înapoi și făcându-se mic, fără să schimbăm o vorbă, era îmbătătoare. Aș face-o… dacă ar încerca iarăși să-mi influențeze vreunul din prieteni, l-aș omorî și ultimul lucru pe care l-ar vedea ar fi zâmbetul de pe fața mea. Trebuia să plecăm de-aici. Cât încă mai aveam stick-ul de memorie și poziția de superioritate.

Am văzut cum gândul sclipi în adâncurile ochilor lui Clancy și felul în care tot trupul păru să i se relaxeze când își dădu seama cu exactitate ce trebuia să spună ca să rămână în viață:

— Dacă mă împuști acum, n-o să afli niciodată ce-o să se întâmple cu prietenii voștri din California. Nu înainte să moară și ei.

• Douăzeci și șapte •

Jude a fost primul care și-a regăsit vocea, așa slabă cum era. I-am văzut mâna zburând în sus și apăsându-i busola pe piept:

— Ce tot spui acolo?

Am dus țeava pistolului mai aproape de fața lui Clancy:

— Răspunde-i.

În clipa aia mi-a fost la fel de clar ca lui Clancy că nu mai fusese niciodată într-o astfel de situație – una din care nu putea să scape, cu atât mai puțin să controleze. Dezgustul și frustrarea îi schimonoseau chipul într-o expresie urâtă.

— Am o sursă în Ligă care spune că merg înainte cu planurile de a arunca în aer puștii ăia. Omoară-mă și n-o să aflați niciodată când sau cum se va întâmpla.

Am clătinat din cap, dar stomacul mi s-a făcut ghem.

— Cine-i sursa? De unde știm noi că n-ai extras planurile alea dintr-o rețea de calculatoare?

Rânjetul de pe fața lui fu de-ajuns ca să-mi stârnească dorința de a apăsa pe trăgaci. Rosti numele pe îndelete, răsucind vocalele:

— Cunoștința noastră comună: Nico.

— Nu! strigă Jude. Nu! Ru, minte...

— Eu cu Nico ne știm de-o veșnicie, îl întrerupse Clancy aruncând o privire spre Liam, care se străduia să se ridice în picioare, tușind.

— Tu spui vreodată adevărul? am întrebat. N-ai fi avut niciodată acces la Nico. A fost în programul de experimente al Ledei înainte să-l elibereze Liga și de atunci n-a mai ieșit niciodată din CG.

Clancy se uită la mine de parcă nu-i venea să creadă că încă nu pusesem lucrurile cap la cap:

— Ruby. *Gândește*-te puțin. Unde a fost *înainte* de asta? Sau voi chiar nu știți?

— Știu că o să-ți jupoi pielea de pe față, fâșii-fâșii și-o să-mi fac din ea panglici pentru păr, mârâi Vida de pe jos, unde încă se lupta vizibil să-și adune forțele ca să se ridice în picioare.

Îi rânji zeflemitor lui Clancy, adunându-și furia în jurul trupului ca pe-o armură.

— Așa te vreau, murmură Grasu, așteptând ca ea să-i accepte în sfârșit ajutorul ca să se ridice… ceea ce ea, desigur, nu făcu.

— Ce? spunea Jude apropiindu-se în spatele meu. Despre ce vorbește?

Mă luă cu amețeală și aproape că a trebuit să mă așez din nou.

— Nico a fost la Thurmond? Când erai tu acolo?

— Șiiiiii i-a picat fisa. A dat Domnul.

Clancy mă aplaudă scurt.

— Am fost tovarăși de bisturiu. Le plăcea să ne compare creierele, să studieze copii de la capetele opuse ale spectrului. Ne-au adus chiar în aceeași zi acum, hăt, mulți ani.

Mintea-mi gonea încercând să-și dea seama cum de nu știusem până acum, dacă Nico făcuse vreodată cea mai mică aluzie la asta. Dar nu reușeam să-mi amintesc dacă eu îi spusesem vreodată că am fost la Thurmond. Oare-i spusese Cate?

— Vrei să spui că bătrânu' tău i-a pus să facă experimente pe tine? vorbi Liam răgușit din spatele meu.

Clancy bătu cu degetele-n masă. N-avea nicio dovadă. Tatăl lui consimțise numai cu condiția ca cercetătorii să nu lase cicatrici.

— După ce-am ieșit din lagărul ăla, m-am întrebat ce s-a întâmplat cu ceilalți. M-am gândit că, odată ce au început să extindă lagărul ca să aducă copii ca prietena noastră Ruby, trebuie să fi mutat experimentele în altă parte. Mi-a luat ceva timp până să aflu că fuseseră duși la laboratorul din Philadelphia al Corporației Leda.

Mi se întoarse stomacul pe dos. Am încercat să spun ceva, orice, dar imaginea lui Nico – Nico cel micuț și speriat – legat de unul din paturile din infirmerie a fost prea greu de suportat pentru mintea mea. Nu puteam să mai procesez altceva.

— Chiar dinainte de East River mi-am dat seama că singurii puști care aveau să priceapă cu adevărat ce încercam eu să fac, erau cei care fuseseră acolo cu mine, spuse Clancy împreunându-și mâinile pe masa din fața lui. Am crezut că-mi puteau fi utili. Dar când le-am dat de urmă la Corporația Leda,

Nicolas era singurul supraviețuitor al cărui creier nu fusese complet distrus.

— Și n-a trebuit decât să aștepți să fie eliberat de Ligă ca să ți-l faci *util,* am spus scârbită. Aveai de gând să-l convingi să fugă și să vină la tine la East River, înainte ca acel proiect să se arunce singur în aer?

— N-am așteptat după nimeni. Cine crezi că a strecurat Ligii informații despre ce făceau în laboratorul ăla? Cine crezi că le-a sugerat calea prin care să scoată copiii de acolo? Sigur, a trebuit să am răbdare și să aștept până l-au dus în California ca să-l contactez. Și nu, Ruby, n-am intenționat niciodată să-l aduc la East River. Îmi era mai folositor acolo, ca să adune fiecare informație pe care i-o ceream despre Ligă.

— Nu, spuse Jude trăgându-se de păr. Nu, n-ar face asta…

— Toți l-ați judecat greșit. L-ați subestimat. Nimeni nu l-a suspectat niciodată, oricâte săpături l-am pus să facă.

Clancy continuă, cu ochii la pistol:

— El mi-a zis că Liga își continuă planul de a lega bombe de puștii ăia. De aia a spart pentru mine rețeaua de Trăncănici. Ca să ne întâlnim. Ca să-i pot face serviciul ăsta.

— Ți-a zis de stick, am spus. De-aia ești, de fapt, aici, corect?

Sprâncenele i se ridicară și buzele i se întredeschiseră un pic. Sclipirea flămândă îi revenise în ochi.

— Stick? Și cam ce-ar fi pe stick-ul ăla? Ceva ce mi-ar plăcea?

— Fir-ai…

Vocea mi se sugrumă. Clancy se uita la noi toți de parcă încerca să decidă a cui minte urma s-o invadeze. Care dintre noi i-ar oferi cu cea mai mare ușurință acces la adevăr. L-am forțat cu pistolul să-și îndrepte din nou atenția asupra mea.

— A spus că-l căutați pe Stewart fiindcă era în pericol. Rolul meu era doar să vă aduc aici ca să vă spun ce s-a întâmplat. Dar ziceți că mai era și altceva?

— Vorbește, am zis. Spune-mi tot și poate – *poate* – te las să trăiești.

Clancy oftă… repulsia îi dezumflă excitarea stârnită de potențiala comoară peste care dăduse.

— Acum două zile, mai mulți agenți s-au răsculat, l-au omorât pe Alban și au preluat controlul asupra organizației. Toți cei care li s-au împotrivit au fost fie închiși, fie uciși.

Se uită spre Liam cu un zâmbet ascuns în colțurile gurii.

Cole. Cate. Toți instructorii. Chiar și chipul tăbăcit al lui Alban cu zâmbetul lui îngălbenit îmi răsări în fața ochilor.

Odată ce șocul inițial se risipi, Liam începu să tremure… mi-am pus mâna pe brațul lui ca să-l liniștesc. Dar pentru Vida ar fi trebuit să-mi fac griji. Își repezi pumnul spre mutra îngâmfată a lui Clancy. Grasu abia apucă s-o prindă de talie, iar forța de care avu nevoie ca s-o tragă înapoi îi azvârli pe amândoi grămadă, la podea. Vida urla – urla la propriu – se zbătea și-i dădea șuturi, încercând să se desfacă din brațele lui subțiri.

Liam reacționase prin șoc la vestea despre fratele lui, iar Vida fusese înghițită cu totul de propria ei furie arzătoare. Dar Jude… el se prăbușea moale în acel gen de jale profundă marcată doar de lacrimi tăcute.

— Ce planuri au? am vrut să știu. Vreau detalii.

— Îi scot din LA mâine dimineață la șase.

Șocul mă făcu să dau un pas înapoi, iar spațiul dintre noi fu inundat de o groază de-a dreptul palpabilă. Am simțit-o cum îmi lingea pielea, lăsând în urmă o peliculă de transpirație rece. Așa curând. Am încercat să calculez în minte durata drumului cu mașina, în încercarea de a găsi acele ore în plus de care am fi avut nevoie ca să ajungem la timp.

— Nico spune că ceilalți puști habar n-au ce se întâmplă. Se pare că preaiubita voastră Cate a apucat să-l avertizeze doar pe el înainte s-o ia și pe ea.

Și cumva, nu știu cum, asta a fost cea mai rea parte, lucrul cel mai dificil de auzit.

— Unde-au dus-o? întrebă Vida. Spune-mi, jigodie nenorocită, dacă nu vrei să-ți smulg…

— De ce mâine la șase? întrebă Grasu luptându-se încă să imobilizeze brațele Videi.

— Fiindcă e Crăciunul, spuse Clancy, de parcă era cel mai evident lucru din lume. Știți tentativa jalnică a tatălui meu de a lansa un summit de pace? Cum să nu vrea Liga să fure măcar o parte din atenție? Să submineze tot ce-ar putea Coaliția Federală să fie forțată să accepte?

Nu, nu, nu, am implorat, de parcă asta putea schimba în vreun fel situația. De parcă acea mică rugăciune putea distruge groaza care se târa prin fiecare celulă a trupului meu.

— Mult succes la întoarcere! spuse Clancy și fiecare cuvânt era îmbibat de răutate. Știți cât mi-a luat să găsesc un avion și o

sursă de benzină ca să ajung aici? Zile în șir. Aproape o săptămână întreagă de căutări și apoi încă o zi ca să găsesc un pilot. Chiar dacă ați putea parcurge distanța cu mașina în șase ore, tot ar trebui să treceți fără să fiți săltați la baricadele ridicate de tata și de Coaliția Federală de ambele părți ale graniței cu California. Ei, cam cât de bine o să vă pice asta? Să știți că ați fi putut salva copiii ăia dacă ați fi avut la dispoziție numai câteva ore în plus!

Eram absolut sigură că ura mea pentru Clancy avea o limită naturală și că într-una din zile aveam să ajung acolo, în punctul unde nu că-l iertam, dar acceptam ce se întâmplase, îi întorceam spatele și-mi vedeam de drum. Dar acum îmi dădeam seama că lucrurile nu funcționau așa. Sentimentul era ca fumul: își schimbă forma și aroma odată cu trecerea lunilor și anilor. N-aveam să scap niciodată de el. Avea doar să crească, să crească și să crească, până ce într-o zi, avea să mă sufoce, în sfârșit.

Nu le-am dat celorlalți ocazia să-și spună părerile. Nu voiam ca vreunul dintre ei să mă facă să renunț, când în California alți douăzeci de copii erau pe cale să fie trimiși la moarte, iar noi nu aveam timp deloc. Deloc. Privirea îmi alunecă spre Jude, sprijinit de zid, cu umerii căzuți, cu degetele încleștate pe busolă, cu chipul ca un portret al durerii pure, de a trebuit să mă lupt ca să nu cad și eu pradă aceluiași sentiment.

În loc de asta, am lăsat furia să-mi alerge iarăși prin vene. L-am pocnit pe Clancy cu pistolul peste față și l-am apucat de gulerul cămășii. *E singura cale,* mi-am spus trăgându-l în picioare. Îi curgea sânge din nas și arăta de parcă nu-i venea să creadă că i se întâmplase așa ceva.

— Hai, am șuierat. O să ne faci rost de orele care ne trebuie.

•

— N-o să observe cineva că a dispărut chestia asta?

M-am uitat peste umăr la Grasu în timp ce urcam în micul avion pentru curse charter.

— Probabil ca da.

În adâncul inimii mele mi-a venit să râd – să râd pe bune, în hohote – când Clancy a recunoscut în final că orașul avea aeroport și că așa venise la întâlnirea cu noi. Din câte vedeam aeroportul fusese adaptat ca să deservească exclusiv avioane particulare, deși un avion de marfă uriaș tocmai se poziționa pentru decolare pe una dintre piste. La vederea lui mi-a trecut

prin inimă un mic fulger de panică, crezând că avionul nostru decola fără noi.

Dar nu, sigur că nu. De ce-ar călători Clancy ca un om de rând când putea să manipuleze și să facă pe oricine să-i dea orice?

Avionul era ridicol de frumos. Recunosc că am scos un suspin, unul mic, la vederea covorului gros și a fotoliilor enorme din piele bej. Pe fiecare parte a avionului particular erau aliniate ferestre ovale, strălucitoare și lumini calde, intime. Peretele din spate și laturile avionului erau lambrisate cu acea imitație lucioasă de lemn, care arată de parcă costă o avere. Din câte vedeam, între cele două băi din spate, de după cele opt scaune enorme, luxoase, din piele, se afla un cărucior cu băuturi bine aprovizionat.

— Pe-ăsta de la cine l-ai furat? am întrebat, dându-i brânci înăuntru lui Clancy, înfigându-i și mai tare pistolul în șale.

— Ce contează? mormăi Clancy, căzând în cel mai apropiat scaun.

Își ridică mâinile legate și arătă cu capul spre legătura din plastic pe care Grasu ne-o oferise cu cea mai mare plăcere:

— Acuma poți să tai asta?

— E în stare să piloteze? am întrebat împungând cu degetul mare în direcția pilotului.

Cei mai mulți oameni abia-și mai aminteau cum îi cheamă când eram în capul lor, de operat mașinării delicate nici nu se punea problema!

Clancy își încrucișă brațele la piept.

— De fiecare dată când se uită la noi vede șase adulți în călătorie de afaceri, care l-au plătit cu dărnicie pentru serviciul oferit de a pune la punct detaliile zborului. Cu plăcere.

Liam îmi prinse privirea când intră în avion după ceilalți:

— Când putem să ne descotorosim de el?

Îmi vorbea pentru prima dată de când plecaserăm de la restaurant. Până acum nici nu fusesem în stare să mă uit în ochii lui, de teama dezamăgirii pe care știam că aveam s-o văd acolo. Dacă l-aș fi lăsat, Liam s-ar fi opus planului meu, așa cum eu m-aș fi opus venirii lor cu noi și m-aș fi zbătut să-i conving să rămână în Colorado, departe de lupta care urma.

Dar cred că amândoi știam că erau bătălii deja pierdute.

— În zbor? întrebă Grasu cu vocea plesnind de speranță. Deasupra unui deșert?

Vida se strecură în scaunul din dreapta mea înainte să apuce Liam să ocupe locul.

— Nu ne descotorosim încă de el, așa-i sufletel?

Știa exact ce gândeam. Asta ne învățase Liga să facem când reperam o sursă valoroasă de informații: îl aduceai la sediu, îl storceai de tot ce știa și apoi îl dădeai la schimb pentru ceva mai bun. Am clătinat din cap încercând să nu zâmbesc la vederea privirii alarmate din ochii lui negri.

— Nu, nu încă.

Am văzut că Grasu voia să ne întrebe ce anume voiam să spunem cu asta, dar vocea pilotului ne întrerupse ca să ne anunțe că terminase ultimele verificări și era gata de decolare.

Nu mi-am relaxat mâna încleștată pe pistol până n-am ajuns în aer, plutind mult deasupra vârfurilor zimțate ale Munților Stâncoși. După ce ne făcuse capul calendar cu cât de mari erau șansele de prăbușire ale acestui tip de avion, față de cele ale unui avion de pasageri normal, Grasu adormi dus în scaunul lui la cinci minute după decolare. Am privit în spate și am urmărit cum începu să alunece încet prea în dreapta, ca apoi să se trezească tresărind și să se îndrepte la loc în scaun. Ceilalți își întinseseră de tot scaunele sau se ghemuiseră în ele, folosind păturile pe care le găsiserăm într-unul din compartimentele de depozitare.

Clancy își desfăcu centura de siguranță și se ridică în picioare.

— Te duci undeva? am întrebat.

— La baia din spate, mă repezi el. De ce? Vrei să intri să te uiți?

Nu, dar tot l-am urmat în spate și i-am aruncat o privire plină de înțeles înainte să trântească și să încuie ușa.

M-am sprijinit de rafturile cu băuturi și veselă din spate. Ochii mi se plimbară de la Liam la Vida, la Grasu și, în sfârșit, la Jude, care stătea în apropiere de mine. Până atunci fusese așa de tăcut, că presupusesem că adormise și el, ca ceilalți.

— Salut, am șoptit.

Se uitase pe fereastră la întinderea nesfârșită de pământ de sub noi și a rămas în aceeași poziție chiar și când l-am atins pe umăr. Jude, care ura tăcerea, al cărui trecut șerpuia spre el ca o umbră pe sticlă, nu scoase niciun cuvânt.

M-am așezat pe brațul scaunului lui, aruncând o privire peste culoarul de trecere ca să mă asigur ca și Liam și Grasu dormeau

în continuare. Îl cunoscusem pe Jude îngrijoratul și pe Jude înspăimânta tul și pe Jude Extaziatul, dar această latură a lui n-o văzusem niciodată.

— Spune-mi.

Jude izbucni în plâns.

— Ei, am zis apucându-l de umăr. Știu că nu pare, dar o să fie bine.

Mi-au trebuit câteva minute ca să-l conving să se liniștească și să se îndrepte în scaun. Pielea i se umplu de pete roșii, iar nasul refuza să se oprească din curs. Îl șterse cu mâneca hainei.

— Ar fi trebuit să fiu acolo. Cu ei. Aș fi… aș fi putut să-i ajut cumva… pe Cate și pe Alban. Au avut nevoie de mine și eu n-am fost acolo.

— Și slavă Cerului că n-ai fost! am spus. Altfel ai fi prizonier acolo, alături de ceilalți.

Sau mort. Până și gândul era prea cumplit.

I-am cuprins umerii cu brațul și firul invizibil care-l ținuse până atunci în poziție verticală, plesni imediat. Se lăsă pe umărul meu și continuă să plângă.

— Of, Doamne, bolmoji el. Nu-i cool deloc ce fac, da'… mi-e tare frică că Cate e moartă și ea. Toți. Parcă e iarăși faza cu Blake și e vina mea acum la fel de mult ca atunci. Oare s-ar mai fi întâmplat toate asta dacă n-aș fi fost așa de prost? Dacă Rob și Jarvin nu ne-ar fi prins în ziua aia trăgând cu urechea?

Am eliberat cu zgomot tot aerul pe care nici nu-mi dădusem seama că-l ținusem în mine și l-am frecat pe braț:

— Nu ești vinovat de nimic din toate astea, i-am spus. De nimic. Nu ești răspunzător pentru ce fac alții, bun sau rău. Toți fac alegerile care cred ei că-i vor ajuta să supraviețuiască.

Aprobă din cap și-și șterse ochii cu dosul palmei. Multă vreme, singurele zgomote dintre noi fură geamătul motoarelor și sforăielile ritmice ale lui Grasu.

— Dar aș fi putut schimba ceva, șopti Jude. Aș fi putut lupta. Aș…

— Nu, l-am întrerupt. Îmi pare rău. Te înțeleg și știu că ești plin de bune intenții și gânduri sincere, dar pur și simplu nu cred că merită. Nu merită să te gândești la ce-ai fi putut face sau ce-ar fi trebuit să faci când nimic nu poate schimba lucrurile. Și nu merită să-ți riști viața pentru asta. Nimic nu e mai important sau mai valoros decât viața ta, ai înțeles?

Încuviință din cap, dar era din nou tăcut. Dar mi s-a părut un pic mai calm decât înainte.

— Nu e drept, spuse Jude. Nimic din toate astea nu-i drept.

— Viața *nu e* dreaptă, am spus. Mi-a luat ceva timp să-mi intre asta-n cap. Într-un fel sau altul, o să te dezamăgească întotdeauna. O să-ți faci planuri și o să te împingă în altă direcție. O să iubești oameni și o să fie luați de lângă tine oricât de tare o să lupți ca să-i păstrezi. O să încerci ceva și n-o să-ți iasă. Nu trebuie să-i cauți înțelesul; nu trebuie să încerci să schimbi lucrurile. Trebuie doar să accepți lucrurile care nu depind de tine și să încerci să ai grijă de tine. Asta-i treaba ta.

Aprobă din cap. Am așteptat până a tras adânc aer în piept și parcă s-a mai adunat un pic, apoi m-am ridicat și i-am ciufulit părul neascultător. Eram sigură că avea să mormăie exasperat sau să-mi dea peste mână, dar în loc de asta, mi-o luă în mâna lui.

— Ruby…

Era tras la față. Nu tocmai trist, dar… obosit, mi-am spus.

— Dacă nu poți schimba nimic, atunci care mai e rostul?

L-am apucat de degete și l-am strâns ferm de mână.

— Nu știu. Dar când descopăr răspunsul, o să afli primul.

• Douăzeci și opt •

N-am crezut c-aveam să fiu vreodată așa de fericită să văd încâlceala inegală, fracturată, a sistemului de autostrăzi din California, cum am fost când ne îndreptam spre zgârie-norii strălucitori din centrul orașului Los Angeles. Drumul era tot numai hârtoape, iar duhoarea familiară de benzină își arunca vraja asupra noastră prin gurile de aerisire ale vehiculului, sufocând până și mirosul dezarmant de mașină nouă care încă se mai simțea în banchetele din piele. Însă niciunuia dintre noi nu-i prea păsa.

La coborârea din avion pe aeroportul LAX, ne aștepta pe pistă un SUV uriaș, negru. Am tăiat legătura de la încheieturile lui Clancy ca să poată lua cheia de la mașină oferită de un bărbat în costum de seară și ochelari negri de soare, dar înainte să apuce să-i treacă prin cap să fugă, pistolul meu era din nou ațintit spre el. După ce fuseserăm atâta timp doar noi cinci, l-am simțit pe Jude că tresare când privirea bărbatului a trecut peste el.

— Trebuie să punem la cale un plan, am spus odată aflați în mașină, la mai mulți kilometri depărtare de aeroport. Abia trecuse de șapte seara. Dacă totul se desfășura normal la CG, tocmai începeau primele două cursuri de seară. Apoi aveau să mai fie două ore până la stingerea obligatorie și încă o oră până ce agenții trebuiau să se retragă în camerele lor. Ar fi mai sigur și mai ușor să încercăm să adunăm copiii dintr-un singur loc – dormitoarele de la nivelul al doilea – dar în fiecare colț erau camere de supraveghere.

Ca să nu mai vorbim de faptul că succesul nostru depindea de trei „dacă” imenși. *Dacă* ajungeam până acolo. *Dacă* găseam intrarea. *Dacă* nu eram prinși când încercam să ne furișăm înăuntru.

— Și asta numai dacă funcționează după program normal, am adăugat. A zis Nico ceva de asta? *Hei*! am zis înșfăcând gulerul deja rupt al cămășii lui Clancy. Te-am întrebat ceva.

Clancy scrâșni din dinți.

— Nu mi-a răspuns la ultimele câteva mesaje. Presupun că le-au luat Trăncăniciurile ca să nu se răspândească zvonurile.

— O să se țină de programul obișnuit, spuse sigură de sine Vida, din spatele volanului. N-ar vrea să afle vreunul din copii că Alban a ieșit din cărți. S-ar stârni o panică uriașă, corect? Și n-ar spune niciunuia dintre ei care e adevăratul lor obiectiv.

— Cum o să pregătească exploziile *fără* să se prindă puștii? întrebă Liam. Aș zice că o vestă plină cu explozibil ar fi un indiciu destul nu grăitor, nu crezi?

— Aia-i simplu, spuse Clancy. Îi desparți în grupuri mici, de doi-trei, coși explozibilul în căptușeala hainelor și îi atașezi un detonator cu activare de la distanță. Nu trebuie decât să aștepți și să le dai copiilor hainele doar în ultima clipă.

O spuse cu nonșalanță, fără nicio urmă de dezgust, de parcă în sinea lui admira planul.

— Asta înseamnă că timpul dedicat pregătirilor în CG va fi redus la minim. Dacă expediază puștii pe la șase, deșteptarea va fi la cinci…

M-am întors să mă uit la Vida, aflată pe scaunul șoferului:

— Când zici că ar fi mai bine să intrăm, la trei sau la patru?

— La patru, răspunse ea.

— La patru?! repetă Clancy de parcă era cea mai mare prostie pe care-o auzise vreodată. Dacă vreți să vă asigurați că o să fiți prinse, absolut!

— California încearcă să facă economie de energie tăind curentul pe rând în cartierele orașului, le-am explicat celorlalți, ignorându-l pe Clancy. În zona noastră se ia curentul în fiecare noapte, între trei și cinci. Sistemul de securitate și camerele de supraveghere sunt singurele legate la generatorul de rezervă, dar măcar ne vom putea deplasa pe holuri ascunși în beznă.

— Odată intrați, mă pot ocupa de agenții din camera de monitorizare, spuse Vida. Nici n-o să fie nevoie să oprim sistemul. Cât crezi că o să dureze să intrăm și să ieșim folosind punctul ăsta al tău de acces?

— Nu știu; nu l-am folosit niciodată. Doar i-am văzut ducând și aducând oameni pe acolo.

— Unde duce? întrebă Jude. Și eu de ce nu știu de el?

Mi-am coborât privirea spre mâini și am încercat să păstrez un ton normal:

— Acolo aduceau trădătorii și sursele importante de informații ca să fie interogați. Și după aia… dispăreau.

— Vai, să-mi fut una, ăia chiar te puneau să torturezi oameni! spuse Vida intrigată și în același timp impresionată, ca și Clancy. Unde e?

— Nu i-am torturat, am protestat slab. Doar i-am… interogat. Cu agresivitate.

Liam se uita țintă pe fereastra din dreptul lui, dar am simțit cum se încorda lângă mine până mai avea un pic și exploda.

— E ușa încuiată de la nivelul trei, așa-i? întrebă Jude. Cea de după sala calculatoarelor?

— Alban mi-a spus odată că duce la o intrare aflată lângă podul de pe Seventh Street, de peste râul Los Angeles, am spus. Dacă au luat prizonieri unii agenți sau ascund dovezile faptelor lor, sigur sunt în camera aia.

— Bun, deci, trecând peste faptul că Liga are o carceră subterană secretă pentru tortură, suntem siguri că n-au blocat accesul la ea? spuse Liam.

— Da’ de ce-i tot dați înainte cu „noi”? întrebă Clancy. Sper că nu vă imaginați c-o să cobor cu voi în gaura aia infectă.

— Din păcate pentru tine, ești singurul de-aici care n-are de ales, am spus. Voiai să știi ce se-ntâmplă în Ligă? Voiai să mai stai la palavre cu prietenu’ tău, Nico? S-a făcut. Ai locuri în rându-ntâi la spectacolul ăsta.

Sigur bănuise din start că avea să se ajungă la asta, dar nu părea înspăimântat. Poate că, în ciuda celor întâmplate, tot nu era convins că eram dispusă să-l servesc Ligii pe tavă și să-i las să facă ce-or vrea cu el. Poate că știa deja că l-aș fi dat la schimb lui Jarvin și alor lui ca să-i scot de-acolo pe ceilalți puști. Dacă exista cea mai mică fisură în planul nostru, el avea să găsească o cale să se strecoare prin ea și să scape.

Ceea ce însemna că trebuia să fiu cu ochii pe el ca pe butelie și să fiu nu doar cu unul, ci cu trei pași înaintea lui.

— Și ce se întâmplă dacă nu-i putem scoate pe neobservate? întrebă Grasu.

— Atunci o să trebuiască să facă ce-au fost antrenați să facă și să lupte, am spus.

•

Râul Los Angeles era o albie de ciment lungă de patruzeci și opt de mile, care fusese întotdeauna mai mult o caricatură

decât un râu adevărat. Probabil că la un moment dat în lunga sa existență fusese un curs de apă real, dar omenirea intervenise brutal și-i restricționase curgerea la un singur canal de ciment, care șerpuia în jurul periferiilor metropolei, încadrate pe ambele părți de șine de cale ferată.

Odată, când plecam într-o misiune, Cate îmi arătase albia și-mi spusese că pe vremuri aici se filmau urmăriri cu mașini pentru filme de care nu auzisem niciodată. Însă acum, dacă te apucai să iei la pas albia de ciment, care de obicei era la fel de uscată ca pământul din Pueblo, aveai șanse slabe să găsești altceva în afară de graffitti în culori electrice și oameni fără adăpost rătăcind în căutarea unui loc unde să-și petreacă noaptea. Dacă se întâmpla, totuși, să plouă, ceea ce era o ocazie rară în sudul Californiei, șuvoaiele de apă aduceau tot felul de chestii din conductele de scurgere în albia deschisă a râului: cărucioare de cumpărături, saci de gunoi, mingi dezumflate, animale împăiate, din când în când câte-un cadavru…

— Nu văd nimic, murmură Grasu ridicând mai sus lanterna, ca să pot studia din nou stâlpii de susținere ai podului. Ești sigură…

— Veniți încoace! ne strigă Vida de pe partea cealaltă a canalului. Liam legănă scurt lanterna ca să-i vedem. Felinarele era stinse pe străzi și fără poluarea luminoasă care venea de obicei dinspre oraș, ne era destul de greu să vedem ceva la mai mult de un metru în față și, în același timp, să nu fim observați de nimeni.

L-am luat de braț pe Liam și l-am condus în jos, pe panta malului, apoi iar în sus, pe partea cealaltă, către locul unde arcul de sub pod se unea cu pământul. Tot drumul am ținut lanterna îndreptată spre spinarea lui Clancy, ca să mă asigur că mergea în fața mea.

Jude, mi-am spus, numărându-i cu privirea, *Liam, Vida, Grasu.*

— Cred că aici e.

Vida făcu un pas înapoi, rămânând cu lanterna îndreptată spre uriașele modele răsucite ale desenului de pe zid. În centrul lui era o stea albastră, dar ceea ce dădea de gol intrarea ascunsă era felul în care arăta vopseaua stelei: era așa de gros aplicată, că părea aproape lipicioasă la atingere. Am pipăit după o clanță ascunsă, apoi m-am izbit în ea cu umărul. Panoul de ciment se roti spre interior, târând după el molozul sfărâmat de

pe cealaltă parte. Vida, Liam și cu mine ne-am aplecat înăuntru și am luminat cu lanternele scările din metal care coborau.

M-am întins după Clancy și l-am împins în față:

— Tu primul.

•

Greu de crezut, dar tunelul ăsta era și mai primitiv lucrat decât cel pe care-l foloseam de obicei ca să intrăm și să ieșim din CG. Și mai era și de vreo zece ori mai lung și mai împuțit.

Clancy se poticni în fața mea, dar se redresă în ultima clipă, înjurând printre dinți. Pereții, care la început erau suficient de depărtați ca să putem merge câte trei în rând, se îngustară până ce am fost nevoiți să mergem în șir indian. Liam era în spatele meu, iar aerul umed și stătut intra și ieșea din plămânii lui cu un șuierat care începea să mă îngrijoreze.

Am încetinit pasul ca să mă ajungă din urmă și mă înghionti înainte:

— Sunt bine, promise el. Mergi mai departe.

În depărtare, în beznă, auzeam clocotul unei ape curgătoare, deși era evident că mâzga prin care ne târșâiam picioarele era acolo de destul de mult timp ca să înceapă să se împută și să se întărească.

Oare câți prizonieri aduseseră și câte cadavre scoseseră pe-aici? Am încercat să-mi stăpânesc fiorul și pornirea de a îndrepta lanterna în jos ca să văd dacă apa era la fel de roșie în realitate pe cât era în imaginația mea. Am încercat să-mi alung din minte imaginea lui Jarvin și-alor lui târându-l afară pe Alban, târând-o afară pe Cate, târându-l afară pe Cole, toți cu ochii fără viață deschiși, ațintiți asupra șiragului de beculețe mici, pâlpâitoare, care atârnau din tavan.

— După asta, toți facem o baie în dezinfectant, ne informă Grasu. Și ardem hainele de pe noi. Tot îmi bat capul să mă prind de ce miroase așa de tare a sulf, dar cred c-o să iau decizia s-o las baltă, deocamdată.

— Probabil că e mai bine, spuse Clancy.

Când se întoarse direct în fasciculul lanternei mele, avea fața albă ca varul, ceea ce făcea ca ochii și sprâncenele și-așa închise la culoare să pară desenate cu funingine.

— Câte tuneluri de-astea a făcut Liga?

— Câteva, am zis. De ce? Îți faci deja planuri de evadare?

Pufni disprețuitor.

— Ora? am strigat în urmă.

— Trei cincizeci și trei, răspunse Vida. Vezi capătul?

Nu. Pe șira spinării îmi coborî primul strop de panică. Nu, nu-l vedeam. Mergeam de aproape o jumătate de oră și parcă nu înaintaserăm deloc. Pereții de ciment erau la fel, plescăitul pașilor noștri era același... din când în când, unul din fasciculele lanternelor noastre surprindea un șobolan fugind cât îl țineau picioarele pe lângă zid sau țâșnind în vreo crăpătură neagră din podea. Tunelul parcă ne trăgea adânc în întunecimea lui, ca într-o inhalare profundă. Pereții se strâmtară din nou în jurul capetelor și umerilor noștri, obligându-mă să mă aplec de șale.

Cât putea să mai țină? Încă o jumătate de oră. O oră? Chiar aveam să rămânem cu mai puțin de-o oră la dispoziție ca să găsim copiii și să-i scoatem afară?

— Mai avem puțin, șopti Liam și mă lua de braț, apoi îndreptă lanterna în față, unde cărarea începea să se ridice și să iasă din mâzgă.

Unde era o ușă mare, din metal.

— Aia e?

Am încuviințat din cap și m-am răsucit spre ceilalți, în timp ce un șuvoi de ușurare și adrenalină îmi năvălea în vene:

— Gata, am strigat încet. Începem. Vida, pornește cronometrul. Avem cincisprezece minute să intrăm și să ieșim. Vă amintiți toți ce-aveți de făcut?

Jude se strecură pe lângă noi ca să ajungă la încuietoarea electronică, care se aprinse la apropierea lui.

Am studiat tavanul și pereții de pe lângă ușă, uitându-mă după camere de supraveghere, dar n-am fost prea surprinsă când n-am văzut niciuna. Alban fie ținuse cu tot dinadinsul să păstreze aripa de interogatorii absolut secretă față de toată lumea cu excepția celor din conducere, fie se temuse de posibilitatea ca cineva să pună mâna pe dovezi video ale trecerii pe acolo a oamenilor aduși la interogatoriu. Probabil că ambele.

Bun. Ne-am luat de o grijă.

Tocmai stinsesem lanterna când am simțit cum o mână caldă mă apucă de braț. M-am întors direct în brațele deschise ale lui Liam.

Sărutul se sfârși înainte să înceapă cu adevărat. O singură atingere dură, plină cu destulă nerăbdare, frustrare și dorință încât să-mi facă sângele s-o ia la goană prin vene. Încă mă mai

chinuiam să-mi recapăt suflarea când se retrase, rămânând cu mâinile pe fața mea și buzele așa de aproape de ale mele că-l simțeam cum gâfâia și el.

Apoi făcu un pas înapoi, departe de mine, lăsând din nou distanța să inunde spațiul dintre noi. Cu voce groasă, răgușită, spuse:

— Du-te și fă-i praf, iubito.

— Și, pentru *Dumnezeu,* curvă proastă, nu te mai lăsa înjunghiată de data asta! adăugă Vida.

Aș fi zâmbit dacă n-aș fi auzit în dreapta mea râsul slab al lui Clancy.

— La cel mai mic semn că ai de gând să-mi dai bătăi de cap, o să am motiv să folosesc ăsta, l-am avertizat apăsându-i pistolul în ceafă. Dă-mi un singur motiv să-ți las cadavrul aici, ca să fie mâncat de șobolani.

— Am priceput, spus Clancy cu ton scăzut, catifelat. Și dacă sunt cuminte, primesc și eu un sărut?

L-am izbit în față ținându-l zdravăn de guler.

— Așa, sunt gata, spuse Jude punându-și palma pe tastatura încuietorii ca s-o prăjească. Ia conducerea Lider.

•

Aerul din aripa pentru interogatorii nu era cu nimic mai proaspăt sau plăcut decât cel din tunel. Când am pășit pe ușă și am coborât cele câteva trepte, duhoarea cunoscută de vomă și dejecții umane îmi întoarse stomacul pe dos. Într-o mână aveam lanterna, în cealaltă pistolul și ambele erau îndreptate spre ușa de la celălalt capăt al coridorului cu uși metalice și ferestruicile lor de observație. Am măturat încăperea cu fasciculul de lumină palidă și, văzând că e goală, am făcut semn celorlalți să intre.

— Sunt în urma ta, spuse Vida, iar pașii ei grei urmară întocmai ritmul pașilor mei. Undeva în spatele nostru, în întuneric, ceilalți luau la rând ușile de metal căutând prizonieri… căutându-l pe Cole.

Ajunsă la ușă m-am lăsat pe vine, am dat drumul gulerului lui Clancy și i-am făcut semn lui Jude să treacă în spatele meu. Că am extras informația conștient din adâncurile memoriei sau că mintea mea a găsit-o în mod natural, cert e că datorită antrenamentelor primite la Ligă nici prin cap nu mi-a trecut să pășesc pe ușă până n-am proptit-o cu piciorul și n-am cercetat holul cu pistolul întins în față.

Pulsul îmi bubuia-n urechi, săltând, săltând, săltând odată cu nervii mei când am pășit în noul hol și l-am tras pe Jude după mine.

Când am ajuns la curba coridorului, Vida s-a despărțit de noi și a apucat-o pe primul rând de scări. Un nivel, mi-am spus. A cincea ușă pe dreapta. Dintre voi două, ea are sarcina cea mai grea. Tu ai de urcat un nivel; ea are două ca să ajungă la camera de supraveghere. Un nivel, a cincea ușă pe dreapta.

Din stânga mea se auzi un zdrăngănit puternic. Am oprit brusc, alunecând și Jude se izbi de spatele meu. Cu inima-n gât, m-am întors spre Clancy, care rămăsese nemișcat puțin mai în față, aproape invizibil în lumina difuză. Am alergat spre el și i-am făcut semn cu mâna să înainteze.

Am mers mai departe prin curba coridorului, îndreptându-ne spre celelalte scări. Fără zumzăitul blând din sala computerelor, parcă puneam piciorul pentru prima dată în acest loc. Și de aceea a fost cum nu se poate mai nimerit, să zicem, că prima față neprietenoasă pe care-am văzut-o după ce-am urcat scările și am deschis ușa spre nivelul următor a fost una pe care n-o mai văzusem niciodată.

La sediul Ligii din Georgia erau zeci de agenți, iar la cel din Kansas și mai mulți. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Jarvin și ai lui aveau să cheme aici cât mai mulți agenți care gândeau ca el, ca să-l ajute să-l elimine pe Alban.

Mirosea a băutură și a condimentele de la cina din acea seară. Probabil că se îndrepta spre dormitoarele agenților, aflate la primul nivel, dar clar uită de asta când dădu cu ochii de noi. Apariția noastră bruscă îl făcu să sară-n sus, iar părul blond și încâlcit îi căzu pe ochi. Zâmbetul leneș, imbecil, de pe fața lui se transformă într-o încruntare.

— De ce dracu' nu sunteți în pat? se răsti el întinzând mâna să mă apuce.

Am fost mai rapidă ca el: l-am pocnit cu mânerul pistolului în mutră, apoi l-am smucit înapoi în casa scărilor. Jude prinse ușa înainte să se trântească și rămase să supravegheze coridorul prin crăpătura ușii ei.

Am alunecat în mintea lui beată cu ușurința unei linguri într-o budincă. Singura problemă a fost să găsesc ce căutam prin încâlceala de gânduri care parcă se disipau unul în altul.

— Ru! șopti Jude. Hai!

Conform amintirilor bărbatului, la etajul ăsta mai erau și alți agenți, majoritatea la infirmerie, dar unul sigur postat între ușile de la cele două dormitoare.

Am târât agentul spre marginea scărilor, evitând la milimetru să dau peste Clancy, care aștepta tăcut. L-am înghesuit într-un colț pe bărbat și i-am luat cuțitul din buzunarul din spate al pantalonilor.

— Stai în spatele meu, i-am zis lui Jude cu ochii pe Clancy, care parcă apărea și dispărea printre umbre. Tot timpul!

Încă nu venise curentul, iar coridorul era o draperie neagră prin care ne luptam să ne croim drum. Pe marginile podelei puseseră bandă adezivă fluorescentă, la fel și în jurul clanțelor și tastaturilor încuietorilor, dar lumina dată de toate astea la un loc făcea cât mai puțin de o fracțiune din lumina pe care-ar fi dat-o lanterna, dacă aș fi putut s-o aprind.

Am numărat clanțele pe măsură ce înaintam. Una, două, trei…

S-ar putea să reușim.

… patru, cinci.

Dă Doamne, să reușim.

Agenta postată în fața dormitoarelor, agenta Clarkson, nu era o străină. Era înaltă, slabă, cu trăsături întunecate și o pasiune pentru bătaia cu cuțite care nu mai fusese contestată de ani de zile. Se luptase așa de tare să ajungă agent senior, încât încrederea în sine i se mutilase în disperare, iar apoi, de acolo, într-o frustrare pe care n-o putea vărsa decât asupra celor aflați sub ea: noi. Era opusul lui Cate într-o groază de privințe care nu contaseră până acum.

— Andrea, am strigat-o încetișor. Andrea?

— Cheile? spuse ea. A venit deja momentul? Credeam că dăm deșteptarea la cinci, nu?

Am auzit o mișcare ușoară cam la doi metri în față și la stânga mea. N-o puteam privi în ochi ca s-o prind în capcană, dar cum am simțit aroma de detergent și respirația caldă care mișcă subtil aerul din fața mea, am întins un braț în față și i-am atins pieptul.

Pistolul îi căzu la podea cu un zăngănit sonor, dar trupul îi deveni moale și nemișcat când i-am împins în creier o imagine cu ea așezată, cufundându-se într-un somn adânc. Se prăbuși moale pe mine și am lăsat-o ușor pe podea.

Jude țâșni pe lângă mine spre dormitorul băieților. Am apucat clanța de la ușa dormitorului fetelor, aceeași pe care-o deschisesem luni de zile fără să stau pe gânduri, și am pășit înăuntru, închizând silențios ușa după Clancy. Am aprins lanterna.

— Sus..., am dat să zic îndreptând lumina spre patul de lângă mine.

Camera nu era mare. Nu trebuia să găzduiască decât douăsprezece fete, deși lângă peretele din dreapta era întotdeauna înghesuit un pat suprapus în plus, în caz că Liga mai culegea vreodată încă vreo puștoaică. Patul suprapus pe care-l împărțeam cu Vida, cel din colțul din dreapta, din fundul încăperii, fusese făcut cu atenție, cearșafurile fiind perfect întinse pe saltea cu precizia militară a Videi. Toate erau făcute... De parcă...

De parcă nu mai avea cine să doarmă acolo.

Prea târziu.

— Să nu te-aud, l-am prevenit pe Clancy. Să nu dea naiba să scoți vreun sunet.

Privi lung paturile goale cu o expresie rece pe chip, dar rămase tăcut.

Genunchii mi se muiară puțin, în ton cu senzația din piept, unde inima mi se prăbuși ca un bolovan. *Prea târziu.*

Fetele alea, toate... erau... erau...

Mi-am apăsat fruntea cu podul palmelor. Apoi le-am izbit de ea iar și iar, cu gâtul sfârtecat de un urlet tăcut. *Doamne, Dumnezeule. Toate.*

Prea târziu.

Am smucit ușa, l-am lăsat pe Clancy să alunece afară înaintea mea și ne-am dus spre dormitorul băieților. Jude n-avea să poată... n-avea să-i treacă prin cap să păstreze tăcerea... Avea să trezească toată baza...

În timp ce dormitorul fetelor fusese rece și întunecat, acesta era plin de lumină de lanterne și de căldura emanată natural de trupurile a douăzeci de puști, toți treji, toți îmbrăcați și încălțați, înghesuiți unii în alții pe paturile suprapuse.

Am privit pe rând fiecare chip, apoi privirea îmi poposi pe mica grămadă de arme adunate în mijlocul camerei, la picioarele lui Jude și Nico.

— Nu, nu, *nu*! țipă Nico. Ce căutați *aici*?

— Ți-am zis: am venit să vă luăm, spuse Jude. Ce naiba se-ntâmplă aici?

— Credeam că știi de planurile lor, am zis. De bombe și lagăre? Ce-ai crezut? Că n-o să venim să vă salvăm după ce *prietenul tău* ne-a spus ce s-a întâmplat aici?

Clancy se mulțumea să cerceteze încăperea cu aceeași expresie de nepătruns.

— Normal că știam! gemu din nou Nico. Am comunicat tot timpul pe Trăncănici. Voi trebuia să păstrați distanța! I-am spus să vă zică să nu vă întoarceți până nu eram toți în siguranță! Până *mâine*!

— Ce dracu'...? am spus răsucindu-mă spre Clancy. Ce pui la cale?

Fețele din jurul meu arătau la fel de buimace pe cât mă simțeam eu.

— Cu cine vorbești? întrebă Jude uitându-se-n jur.

— Cu el! l-am repezit, exasperată.

Am încercat să-l înșfac pe Clancy înainte să alunece pe ușă afară.

— Cu cine vrei să vorbesc?

— Ru... nu-i nimeni acolo, spuse Jude cu ochi mari.

— Clancy e...

— Clancy? spuse Nico. E aici? A venit?

— E chiar *aici,* am spus dând să-l apuc de braț.

Degetele îmi trecură prin el, plutind prin aerul rece.

Imaginea lui se văluri, pâlpâi...

Dispăru fără urmă.

E... Panica îmi încleștă mintea. N-am reușit să termin gândul.

— N-am văzut când a plecat, spuse Jude. L-a luat Vida cu ea ca să dezactiveze camerele...? Ru?

— Camerele-s deja dezactivate! Am spart programul acum câteva ore bune! spuse Nico.

— Trebuie să stăm aici, adăugă unul din ceilalți puști. Ne-au spus să ne adunăm într-o singură cameră și să stăm acolo până se termină totul. Ai venit prea devreme.

— Până se termină ce? întreba Jude, dar abia l-am auzit prin mugetul sângelui în urechi. Ce se-ntâmplă la șase?

Nico își lăsă capul să cadă o secundă în piept, scoțând un oftat adânc, plin de iritare.

— Atunci vin să ne salveze Cate și ceilalți.

• Douăzeci și nouă •

Era o păcăleală.

— Bine..., am spus, încercând să prind unul dintre gândurile care-mi zburau prin minte și să-l exprim în cuvinte. Bine... o să...

Era cu mine. În tunel era cu mine. A intrat cu noi. Dacă voia să fugă, de ce n-a făcut-o până atunci? Clancy putea influența mai mult de o singură persoană. Ne-ar fi putut păcăli pe toți și-ar fi rămas avion, dacă voia. Dar n-a făcut-o. L-am târât cu mâna mea pe scările avionului. Am simțit cum i s-a accelerat pulsul când l-am împins spre scara care cobora în tunel. De ce n-a evadat atunci? Era la fel de beznă afară ca în CG...

— Ce zici să facem? întreba Jude.

Fiindcă a avut nevoie de mine ca să-l bag aici. Înainte să se întoarcă Cate și ceilalți.

— Trebuie să rămâneți aici, unde suntem în siguranță, turuia Nico. Dacă ieșiți iarăși de-aici...

Iar l-am lăsat să mă manipuleze.

— Ruby... *Ru*! Jude mă înșfăcă de umăr și mă întoarse spre el, făcându-mă să-mi smulg privirea de la o crăpătură de pe zidul din fundul camerei. Avea privire și păr de om nebun, iar pistruii lui arătau ca niște puncte suprapuse de pe o hartă pe care abia învățasem să o descifrez. Era agitat, dar nu speriat. Era o variantă foarte folositoare a lui Jude.

— Du-te și ia-i pe Grasu și pe Liam și adu-i încoace, am spus. Dar dacă ți se pare, chiar și pentru o *secundă,* că e posibil să fii prins, te întorci aici. Ai înțeles?

Aprobă din cap cu entuziasm.

— Vida o să vină în câteva minute, le-am spus celorlalți.

Și probabil că o să fie într-o dispoziție de groază după ce și-a dat seama că o trimisesem degeaba să dezactiveze camerele.

— Când se întorc toți patru, mutați paturile și baricadați ușa. Nu mai lăsați pe nimeni să intre.

— Și tu? întrebă Nico.

— Eu trebuie să mă ocup de *prietenul tău,* am spus, sperând că tonul vocii mele era suficient ca să-i transmită cât de adânc ne băgase-n rahat trădarea lui.

— Ar trebui să vin cu tine…, șopti Nico. E aici? Pe bune?

Mai văzusem de o sută, ba chiar de o mie de ori privirea aia la East River: ochii măriți de adorație ai unei persoane care fie habar n-avea că Clancy avea solzi sub piele, fie era așa de deranjat la cap că nu-i păsa. M-am gândit la Olivia și cum aproape că-și sfâșiase singură beregata când i-a rostit numele. Din momentul în care Clancy ne spusese că Nico îi strecurase tot timpul informații, îi purtasem dușmănie lui Nico și lăsasem sentimentul să crească până ajunsesem să-mi spun *N-o să-l iert niciodată.* Dar văzându-l acum, am uitat de furie într-o clipă. Durerea o spulberă fără urmă și am realizat pentru prima dată cu adevărat cât de profund și ireparabil era dezastrul suferit de mintea și sufletul puștiului din fața mea. Paranoia lui, agitația nervoasă, toanele tăcute. Bineînțeles că Clancy era pentru el un erou. Îl salveze dintr-un iad mai oribil decât orice coșmar.

— Ți-a pus în ultimul timp întrebări despre CG? l-am întrebat. Despre anumite dosare sau anumiți oameni…?

Judecând după cum părea să se sucească gura lui Nico, era tot mai probabil ca loialitatea lui față de Clancy să fie mai puternică decât semnalul de alarmă tras de faptul că Clancy ne mințise-n față și ne adusese aici, în ciuda avertismentului pe care Nico îi ceruse să ni-l transmită.

— Mi-a dat o listă de cuvinte și oameni pe care să-i caut, spuse Nico. Erau o mulțime… unul dintre ei a apărut în sistem acum câteva săptămâni. Un agent numit Profesorul.

M-am încordat.

— Profesorul? Ești sigur?

— Agentul făcea nu știu ce cercetări în baza noastră din Georgia… și brusc a apărut acum câteva săptămâni pe serverul nostru cu acces restricționat. Cred că știa cine era, fiindcă a vrut să afle localizarea bazei.

Ce spusese consilierul cu multe săptămâni în urmă când intrase în biroul lui Alban? Ceva despre o situație în Georgia cu Profesorul… și un proiect numit Ninsoare.

— Și despre chestii de-aici, din CG?

— A întrebat de toate tunelurile și de penele de curent…, spuse Nico cu reținere.

— Și mai ce? am insistat.

Spre deosebire de el, eu eram perfect conștientă că eram contra cronometru.

— Ce-a întrebat de penele de curent?

— A vrut să știe dacă opresc chestii cum ar fi încuietorile electronice sau cele pe bază de amprenta retinei…

M-am răsucit pe călcâie, l-am azvârlit pe Jude de pe mine, am deschis ușa și am țâșnit în hol. Puncte luminoase-mi jucară în fața ochilor ce se străduiau să se reacomodeze cu întunericul. Am luat-o la fugă, numărând clanțele de la uși. Am ținut exteriorul curbei, cu un ochi pe geamurile întunecate din dreapta, ale infirmeriei. Trăseseră toate draperiile. Nici măcar luminile de la aparate nu se întrezăreau prin ele.

De fapt, singura lumină de pe tot nivelul doi părea să vină de la lanterna încleștată între dinții lui Clancy, care scotocea prin fișetele din biroul lui Alban.

Toate încuietorile electronice și cele pe bază de amprenta retinei erau alimentate de generatorul de rezervă și, în mod normal, ar fi fost de-ajuns ca să-l țină la distanță pe Clancy… asta dacă ar mai fi fost atașate de ușă. Cineva pusese mâna pe ceva – o rangă, un topor, o mică încărcătură explozivă – și le făcuse țăndări.

Am înaintat pe furiș, deschizând ușa un pic mai mult cu un ghiont în timp ce-mi scoteam pistolul de la betelia blugilor.

Clancy scoase un mic sunet de triumf și smulse un dosar roșu, umflat, de unde era captiv, printre alte sute de dosare. Începu imediat să-i răsfoiască paginile în timp ce se întorcea înapoi, la biroul lui Alban. Cineva îl răsturnase pe-o parte în timp ce răscolea încăperea. Clancy folosi unul dintre picioarele late și netede ale biroului ca să pună pe el dosarul deschis și să-și elibereze mâna ca să poată ține lanterna. Pe fața lui se citea o expresie așa de dureros de nerăbdătoare, că am simțit un fior de teamă.

— Ai găsit ce căutai?

Capul lui Clancy săltă în sus în aceeași clipă în care mâna lui împinse dosarul de pe birou, într-un coș de gunoi din metal. Pentru o clipă, pe chipul lui se dădu o luptă între furie și exasperare, dar Clancy alese în final să se uite drept în țeava pistolului cu un surâs dezarmant.

— Da, dar… n-ai lucruri mai importante pentru care să-ți faci griji? spuse cu o voce sinuoasă ca o șuviță de fum. Alți oameni, mai importanți decât mine?

Își înclină capul spre celălalt capăt al biroului lui Alban și aroma metalică a sângelui cald, lipicios, îmi umplu nările încă înainte să mă întorc. Puțin mai departe de câmpul meu vizual inițial, i-am văzut pe amândoi pe podea. Grasu se făcuse grămadă, strâns covrig ca o frunză înainte să cadă toamna din copac. Liam era prăbușit peste el, cu fața de culoarea gheții. Și se uita la mine cu ochi neclintiți, a căror culoare de estompase de la albastru deschis la un cenușiu mohorât. Avea brațul aruncat peste Grasu, ca și cum încercase să-l protejeze, iar acum, aceleași mâini care-mi ținuseră cu atâta delicatețe fața… zăceau într-o baltă de lichid întunecat care aluneca pe podeaua de ciment.

Pistolul îmi alunecă din mână.

Clancy ocoli biroul lui Alban privindu-mă și zâmbind ușor. Lăsă să cadă în coșul de gunoi ceva ce arăta a brichetă.

Nu era real. Mi-am înfipt cuvintele cu forța în creier. Nu sunt ei. M-am forțat să mă uit din nou. Să mă uit cu atenție, oricât de înfiorătoare era imaginea. Ochelarii Grasului aveau ramă aurie, nu argintie ca în realitate. Părul lui Liam era mai lung decât acum… era clar că Clancy nu studiase cu atâta atenție ca mine felul în care i se ondulau șuvițele la capăt.

Era o imitație dureros de apropiată de realitate, aproape perfectă. Dar nu erau ei.

L-am lăsat pe Clancy să se apropie de mine și i-am permis să creadă pentru trei secunde că eram așa de orbită de durere, că avea să reușească să se strecoare pe lângă mine. Murmura ceva pe un ton scăzut, răgușit. Era destul de aproape ca să-i simt respirația caldă pe obraz… ceea ce însemna că era destul de aproape ca să-i dau un pumn în beregată.

Odată cu lovitura, mi-am aruncat spre el și mintea, împingând-o în jos ca pe-un cuțit, făcând zdrențe imaginea cu Grasu și Liam pe care mi-o înfipsese în creier. Clancy se împletici pe hol, ținându-se cu mâinile de cap, încercând disperat să tragă aer în piept. Imaginea femeii în halat de laborator se strecură din nou prin conexiunea dintre noi, dar deocamdată am împins-o deoparte. Din coșul de gunoi se ridica un fir de fum; l-am răsturnat, am împrăștiat pe podea paginile în flăcări și am călcat pe ele cu bocancul ca să le sting. Dacă el voia să distrugă paginile astea, eu voiam să le văd.

— Futu-i, spuse el.

Când m-am dus după el pe coridor gâfâia, se chinuia să tragă adânc aer în piept și căzuse în genunchi. Mințile noastre era conectate printr-un firicel subțire, pe cale să se destrame. L-am înșfăcat înainte să apuce să se rupă de tot și i-am inundat creierul cu iluzia focului. Nu-l vedeam din cauza întunericului, dar îl auzeam plesnindu-se înnebunit peste brațe și picioare, membre despre care mintea îi spunea că erau cuprinse de flăcări și ardeau până la os.

Apoi mâinile își încetiniră mișcările și se opriră.

— Ești… ești sigură că vrei să jucăm jocul ăsta? întrebă Clancy.

Metalul rece îmi sărută țeasta la spate așa de brusc, că deja mă convinsesem singură că se juca din nou cu mintea mea. Dar e adevărat ce se spune: când rămâi fără un simț precum vederea, restul se ascut cu o eficiență neîndurătoare. Am simțit respirația caldă, am auzit scârțâitul altor bocanci și i-am mirosit transpirația. Agenți. Ne prinseseră.

Clancy se răsuci pe călcâie dând să o rupă la fugă; n-am văzut ce s-a întâmplat, doar am auzit pârâitul grețos când ceva dur a luat contact cu capul lui și el a căzut grămadă la podea.

Apoi vocea lui Jarvin spunând în întuneric:

— Eram sigur c-o să te întorci.

Apoi i-am simțit mâinile când una dintre ele mi s-a încleștat în ceafă și m-a trântit cu ură în genunchi. Țeava pistolului alunecă în jos, spre ținta perfectă: locul unde țeasta mea se unea cu coloana vertebrală.

— Doar a zis Rob că nu trebuie decât să avem răbdare și să așteptăm.

Cu uniformele pe ei, el și agentul din spatele lui erau doar cu o nuanță mai deschiși la culoare decât bezna care-i înconjura.

Siguranța pistolului fu scoasă cu un clic.

— Nu cred că vrei să faci asta, l-am prevenit, simțind deja cum mâinile invizibile din creierul meu începeau să se desfășoare.

Eram neliniștită, dar nu speriată. Calm controlat.

— Nu, fu de acord cu mine Jarvin. Prefer să fac asta.

Se auzi un *pac* slab – singurul indiciu înainte ca Zgomotul Alb să inunde coridorul și să mă înece de vie.

•

Deci până la urmă era posibil să uiți o asemenea tortură.

La un moment dat în viața mea, la câteva luni după sosirea mea la Thurmond, porneau Zgomotul Alb în fiecare zi. Pe vremea când mai erau Roșii care trebuiau controlați și Portocalii care trebuiau pedepsiți, o privire strâmbă era de-ajuns ca soldatul FSP să anunțe Turnul de Control. Făcea parte din normalitatea vieții mele; poate că pur și simplu mă obișnuisem atât de mult cu el, că impactul lui real se atenuase cu timpul.

Dar nu-l mai auzisem de luni bune, așa că dezlănțuirea sălbatică de durere îmi făcu stomacul ghem și-l întoarse pe dos. M-am prăbușit la podea, așa de aproape de Clancy că vedeam cum i se prelingea sângele din rana care-i traversa fruntea. Mai aveam gânduri în creier; mai era și o voce care spuse *Poți să-l înfrângi pe Jarvin*; *poți să-l dobori*: *poți să-l faci terci pe dinăuntru*... dar chiar și aceea a fost redusă la tăcere când Zgomotul Alb se înălță, apoi se prăbuși peste noi ca un val, spărgându-se pe pieptul meu.

Și era absolut uimitor: tot ce puteam să facem, puterea imensă pe care-o puteam exercita asupra altora... toate astea nu mai însemnau nimic. Toate se spulberau ca praful în vânt.

La Thurmond, alarma zbiera de două ori a avertisment, iar o secundă după aia, zgomotul exploda din difuzoarele lagărului. Nu era ușor de descris... era ca un țipăt de microfonie amplificat până la refuz și ascuțit cât mai tare, astfel încât să-ți poată perfora cele mai groase oase ale craniului. Trecea prin noi ca un curent electric și ne făcea mușchii să tresalte și să zvâcnească și să cânte de durere, până ce nu-ți mai rămânea de făcut decât să încerci să-ți înfigi capul în pământ ca să scapi de el. Dacă aveam noroc, n-aveam să-mi pierd cunoștința.

N-am avut noroc. Am simțit că pier, că alunec înapoi în întunericul coridorului. Nu-mi puteam mișca brațele ca să mi le scot de sub piept. Picioarele mi se transformaseră în aer. În cele din urmă, văzând că nu mai eram în stare nici să-mi ridic capul, Jarvin îl opri. Am plutit de la moment la moment, cu urechile țiuind. Negrul holului mă înghiți și-mi împinse capul sub suprafața lui mâloasă.

Când mi-am revenit, cineva mă ținea strâns de braț. Singurul motiv pentru care-l auzeam pe Jarvin vorbind cu cei din jur, era că acum țipa:

— Aprindeți, dracu', lumina! Nu mă interesează cum faceți, aprindeți-o, naibii, odată! Ceva se-ntâmplă. Poate să-mi facă și mie, *dracului,* cineva, niște lumină?

Îi răspunse o voce cu accent cald, sudist:

— Acușica, frățioare. Te rezolv eu.

Se auzi un pocnet, doar unul, și în beznă apăru o flăcăruie micuță, care ilumină chipul furios al lui Cole Stewart.

La început am crezut că a aprins un chibrit, dar focul din vârful degetelor lui înflori, îi înghiți mâna și-i devoră brațul pe care-l repezi spre fața lui Jarvin. Se auziră urlete... urlete cumplite când flăcările din jurul nostru se întețiră, îi prinseră pe soldații din spatele lui și-i înghițiră într-un val de foc, care-i făcu s-o rupă la fugă pe coridor, împiedicându-se unii de alții până ce, în sfârșit, se prăbușiră. Mirosul de piele arsă îmi întoarse stomacul pe dos. Nu aveam unde să scap de el.

— Sfinte Cristoase, ești...! dădu să zică unul dintre agenți.

De-ai noștri, îi sfârși vorba mintea mea, după care se blocă văzând din nou foc între degetele lui Cole și pe acesta aruncând o minge de flăcări în agentul care vorbise, văzându-l apoi cum le întețea și le lăsa să se dezlănțuie asupra trupului bărbatului care urla, până ce nu mai rămase decât imaginea siluetei lui întunecate captivă în flăcările care-i dansau pe piele.

Roșu.

Nu... nu, era... Cole era prea mare, n-avea cum...

— Hei... *hei*!

Focul dispăruse de-acum, dar mâinile lui Cole erau încă fierbinți când încercă să mă ridice. Dar picioarele mele încă nu erau prezente. Încercă să mă pălmuiască ușor.

— La naiba... hai, puștoaico. Hai, că poți; știu sigur că poți.

— Ai... am încercat să spun. Ai... așa...

Răsuflă ușurat. Cole mă ridică pe umăr și mă plesni peste dosul coapselor, iritat:

— Ce dracu' mă sperii în halul ăsta, Prețioaso? Am auzit Comanda de calmare de la capătul holului, dar a trebuit să aștept s-o oprească. Nu m-am putut apropia. Iartă-mă; îmi pare tare rău.

Deschise cu o lovitură de picior ușa de la biroul lui Alban și mă lăsă pe podea, în spatele biroului, după care-mi rearanjă membrele ca să stau măcar proptită în capul oaselor, își scoase

unul dintre pistoale din toc și mi-l îndesă între degetele fără vlagă.

Apoi îmi luă fața în palme:

— Nu spui nimănui, m-auzi? Nimeni altcineva nu trebuie să știe, nici măcar Liam… mai ales Lee, da? Dă din cap dacă înțelegi.

Dumnezeule mare, Liam nu știa?! Nimeni altcineva nu știa de chestia asta?

— Tu, eu, Cate și Alban, spuse Cole de parcă-mi citea gândurile. Atât. Și acum am rămas doar trei. Dacă spui cuiva, sunt terminat.

Am încuviințat din cap.

— … celălalt… am reușit cu greu să rostesc, înclinând din cap către coridor.

Cole mârâi:

— Nu fac pe cavalerul salvator decât pentru dudui în pericol, nu și pentru tipi.

I-am aruncat ceea ce speram să fie o privire furioasă, nu sașie. Oftă și se ridică, îndreptându-și umerii așa cum făcea și Liam când se hotăra să facă ceva. Cole dispăru o clipă, ieșind afară tupilat ca să-l ia pe Clancy. Mă îndoiam că s-a uitat măcar la fața lui înainte să-l așeze lângă mine.

— Verzii ne-au transmis că erați aici, așa că am hotărât să dăm startul distracției mai devreme decât plănuiserăm, explică el. Zi drept: erai așa de nerăbdătoare să-mi vezi frumusețea de mutră, că n-ai mai putu aștepta încă o zi, așa-i?

Am tușit ca să se scap de nu știu ce chestie care mi se înțepenise-n gât.

— N-o să te miști de-aici dacă ții la pielea ta, mă repezi el. Ieși din camera asta înainte să-ți spunem că totul e în regulă și-ți tăbăcesc curul!

Când s-a întors să iasă pe ușă, parcă încrederea în sine și controlul s-au reinstalat brusc înapoi, în ființa lui. Se mișca agil, cu siguranța de sine a cuiva care știa ce făcea.

•

Nu știu cât a trecut până să ajungă la noi zgomotul împușcăturilor… cinci minute, zece, poate chiar cincisprezece. Senzația îmi revenea în membre însoțită de milioane de înțepături, ca niște explozii fierbinți de ace și spini, dar preferam să simt durere decât să mă simt ca o cârpă inutilă. Când am fost

în stare, m-am ridicat în genunchi și am început să împing biroul vechi al lui Alban către ușă. Știam că n-ar fi cine știe ce pavăză sau obstacol în fața cuiva dispus să facă pe dracu-n patru ca să intre, dar mă simțeam mai bine dacă făceam ceva în loc să stau cu mâinile-n sân. Și, sinceră să fiu, îmi servea și mie drept obstacol vizual, ceva care să-mi amintească că trebuia să aștept și să-i las pe Cole și pe ceilalți să curețe putreziciunea lui Jarvin și abia după aceea să mă duc să-i caut pe restul.

N-au pățit nimic; *n-au pățit nimic*; *n-ai pățit nimic*... M-am târât spre fișetele de metal, mi-am strâns genunchii la piept și mi i-am îmbrățișat, încercând să țin captive emoții prea mari ca să poată fi păstrate în interior.

N-au pățit nimic...

Clancy se foi lângă mine și o șuviță brună rebelă îi căzu în ochi. Cu toate că petrecuserăm împreună o groază de timp la East River, nu-l mai văzusem niciodată dormind... și mi-am dat seama că niciodată, niciodată nu permisese cuiva să fie lângă el când era într-o stare așa de vulnerabilă.

Privirea îmi rătăci spre coșul de gunoi și hârtiile pe care le răsturnasem din el. M-am târât până la ele în patru labe, culegând pe drum lanterna scăpată de Clancy. Dincolo de ușa acelei camere cufundate în întuneric se auzeau așa de multe strigăte, că nu reușeam să înțeleg nimic din ce spuneau.

Când împușcăturile s-au mai rărit și am auzit ușile de la casa scărilor trântite de mai multe ori, am respirat adânc. *N-au pățit nimic*; *n-ai pățit nimic.*

Am mutat raza lanternei de la ușă la paginile pârjolite pe care le adunasem în poală. Vreun sfert dintre pagini erau ilizibile, fiindcă focul făcuse în ele găuri de dimensiuni considerabile. Lăsând deoparte funinginea care le mânjea și petele de fum, paginile de la fundul teancului erau într-o stare mult mai bună. Majoritatea cuprindeau grafice și diagrame, toate în același limbaj științific straniu care l-ar fi pus în încurcătură până și pe Grasu. Erau medicamente... termeni medicali. Aveau același gen de nume complicate ca lista de medicamente pe care mi-o dăduse Grasu în Nashville. Ici și acolo, ochii îmi cădeau pe vreo două cuvinte în engleză normală, rătăcite printre celelalte.

În urma procedurii și a regimului urmat, subiectul A nu mai prezintă niciun simptom...

Prezintă semne de comportament pasiv...

Rezultatele definitive sunt încă în faza de procesare…

Dar deasupra fiecărei pagini, tipărite cu litere negre, erau două cuvinte pe care le-am recunoscut imediat: *Proiectul Ninsoare.*

M-am oprit din frunzărit paginile când am dat de fotografii. De cea cu chipul femeii.

Când ai trăit aproape jumătate din viață închis într-un lagăr, fără să ai acces la niciun fel de presă, acesta era unul din neajunsurile surprinzătoare: fiecare chip peste care dădeai la televizor sau în ziare îți părea cunoscut de undeva, dar numele îți rămânea întotdeauna pe vârful limbii, fără să ți-l poți aminti. Așa m-am simțit acum, în timp ce mă holbam la fața familiară a femeii blonde.

Cadrul în sine era bizar: femeia se uita peste umăr, dar nu la cameră. În spatele ei era o clădire de cărămidă neidentificabilă, care părea a fi ciudat de degradată în comparație cu costumul clasic, bleumarin, impecabil, pe care-l purta. Expresia de pe chipul ei nu era atât teamă, cât nervozitate și pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva credea – pe bună dreptate – că era urmărită. Cealaltă fotografie era mai mică și avea o ruptură care m-a făcut să cred că Alban dăduse s-o distrugă, dar apoi se răzgândise. În asta, femeia stătea între fostul lider al Ligii și un foarte tânăr președinte Gray.

Am făcut legătura și mi s-a tăiat respirația.

Clancy, nu, te rog, Clancy…

— Vai, să mor eu! am șoptit.

Femeia pe care-o văzusem în mintea lui… femeia aia era…

Prima Doamnă a Statelor Unite.

M-am întins după celelalte pagini împrăștiate și le-am adunat grămadă. Dacă nu erau puse în ordinea care trebuia, documentele și rapoartele nu prea aveau sens, dar conțineau desene de creiere cu X-uri mici, precise, desenate pe ele.

Am citit în diagonală articolele de ziar care descriau operele de caritate făcute de Lillian Gray în toată țara; cineva evidențiase cu marker diverse informații cheie despre familia ei („o soră în Westchester, New York”, „părinții retrași la ferma lor din Virginia”, „un frate, decedat recent”) și despre diplomele ei, printre care și doctoratul în neurologie de la Harvard. Tot ea rostise și un elogiu „emoționant” la înmormântarea vicepreședintelui, „pe fundalul ruinelor fumegânde ale clădirii

Capitoliului” și refuzase să comenteze pe marginea refuzului președintelui de a-l înlocui imediat pe acesta.

Ultimul articol pe care l-am găsit despre ea avea ca subiect dispariția ei din viața publică, la scurtă vreme după atacul asupra Washingtonului. În el era citat președintele, care spunea: „Nimic nu e mai important pentru mine decât siguranța și protecția soției mele”, dar nu se dădeau alte detalii.

Și asta era legenda ei. Nu zecile de ceremonii de premiere la care participase, nu cercetările ei revoluționare în domeniul neuroștiinței sistemelor, nici numeroasele petreceri pe care le dăduse în numele soțului ei. Nici măcar adoratul ei fiu unic. Conform articolului din revista *Time* strecurat în dosar de Alban, se zvonea că, la scurtă vreme după izbucnirea epidemiei de NIAA, fusese ucisă sau răpită de o țară inamică. Situația deveni și mai alarmantă când Clancy porni prin țară singur, trimis de tatăl lui ca să laude programul de reabilitare din lagăre și să se declare primul subiect reabilitat cu succes în cadrul programului.

Trecuseră aproape zece ani fără ca ea să se mai arate în public.

Dar iat-o în dosarul acesta… chipul ei, cercetările ei… notițele ei scrise de mână. Mi-am încleștat și descleștat pumnii de mai multe ori, în încercarea de a-mi opri tremurul mâinilor.

Amestecate prin debandada de documente erau trei biletele, fiecare conținând doar câteva rânduri. Nu aveau plicuri, dar foile încă mai erau lipicioase de la substanța cu care fuseseră sigilate. Deci cineva trebuie să i le fi trimis din mână-n mână, considerând calea digitală prea riscantă. Scrisul curat al lui Alban completase datele în capul foilor, probabil ca să țină el o evidență corectă a corespondenței. Primul bilet era de acum cinci ani și spunea:

Indiferent de ce s-a ales de noi, dacă vreau să-l salvez trebuie să mă duc unde nu mă poate ajunge. Dacă mă ajuți să dispar, te ajut și eu pe tine. Te rog, John.

Următorul, doi ani mai târziu:

Îți trimit alăturat cele mai recente concluzii ale cercetărilor noastre; *sunt incredibil de optimistă, aproape sigură că toate astea se vor sfârși curând. Spune-mi că l-ai găsit.*

Și ultimul, vechi de numai două luni:

N-am de gând să stau cu mâinile-n sân și să aștept aprobarea ta. Nu așa ne-a fost înțelegerea. În seara asta pun coordonatele pe server. Dacă nu vine să mă caute, atunci o să mă duc eu să-l caut.

Clancy era încă leșinat, cu capul atârnând într-o parte. Am urmărit ridicarea și coborârea constantă a pieptului lui și ceva tăios mi s-a răsucit în adâncul măruntaielor.

— Ești un ticălos nenorocit, am șoptit.

De asta venise aici. Asta era sarcina pe care n-o putea încredința nimănui altcuiva.

Am frunzărit iarăși paginile, încercând să descifrez la ce lucrase, mai exact. Când am văzut graficele și desenele, bănuisem în adâncul meu că era ceva legat de noi, dar de ce ar fi făcut propriile experimente secrete legate de cauza NIAA în același timp cu Corporația Leda? În primul bilet spunea ceva cum că trebuia să se ducă „unde nu mă poate găsi”. Credea, oare, că soțul ei intenționa să falsifice rezultatele obținute de Corporația Leda și că această dezinformare avea să pună în pericol viața lui Clancy?

Dar în cazul acesta… de ce-ar dori el să distrugă dosarul? Am dat din nou paginile înapoi, până am ajuns iar la grafice și diagrame și acolo, în josul fiecărei pagini, erau inițialele L.G. Am trecut din nou prin toate paginile, având grijă să mă uit cu atenție la fiecare. De ce voise să distrugă dosarul ăsta? Ca să protejeze informația privind locul în care se afla mama lui? Ca să distrugă dovada faptului că-i dădea informații lui Alban despre cercetările ei?

Niciuna din posibilele explicații nu avea sens. Ultimul ei bilet spunea că avea să pună „coordonatele” – ale ei? – pe un server. Dar n-a făcut asta decât când a fost pregătită. Numai după finalizarea Proiectului Ninsoare.

Și mi-am dat seama că n-a vrut ca fiul ei să știe la ce lucra ea. Dar de ce să se ducă să-l caute? De ce să-l lase s-o găsească, când era evident că, de fapt, de el trebuia să fie apărată?

• Treizeci •

Luminile și aparatura de prin biroul lui Alban au pornit din nou cu o explozie de zgomot și fâșâieli, iar eu eram în picioare înainte ca scannerul să se activeze cu un clic și să bombardeze încăperea cu o însuflețită variantă corală a colindului *O, Come, All Ye Faithhful.* M-am poticnit spre colțul biroul cu mâna ridicată într-o jalnică încercare de a bloca strălucirea orbitoare. Îmi lăcrimau ochii și nu vedeam niciun buton al stației radio, așa că m-am mulțumit să le plesnesc cu palma și să le învârt pe toate până ce sunetul coborî, în sfârșit, la un nivel suportabil. După Zgomotul Alb, chiar și un simplu scârțâit al ușii ar fi sunat ca un tunet în urechile mele. Preț de un lung minut oribil m-am forțat să stau neclintită și să mă adaptez la lumină… cam cât i-a luat și lui Clancy să scoată un geamăt gros și să înceapă să-și scuture capul.

Iar mie să-mi dau seama că fereastra pe care-o avusesem la dispoziție ca să-l pot controla tocmai se închidea.

Bătălia de afară se redusese la un singur foc automat care se trăgea cu un etaj mai sus. Era riscant să presupun că deja curățaseră nivelul acesta de toți agenții răsculați, dar frica cedase locul rațiunii. Majoritatea agenților s-ar fi aflat pe primul nivel, dormind în camerele lor când Cole și ceilalți intraseră în clădire, lăsând doar câțiva, ca Jarvin, să patruleze coridoarele.

Aveam să fiu iute. Dacă coridorul era liber, puteam să cobor să-i caut pe ceilalți după ce mă ocupam de situația de față. Puteam să mă asigur că Liam și Grasu erau ascunși bine, cu Jude și Vida, în siguranță, în dormitorul baricadat. Dar nu puteam să-l las pe Clancy aici, nu într-o cameră cu încuietorile stricate.

I-am înconjurat pieptul cu brațele pe la spate, încercând să-l apuc cât mai bine și rupându-i cu ocazia asta unul din nasturii aurii ai hainei.

— Să mor eu dacă nu ești… – am gâfâit, simțind cusăturile din spate întinzându-se dureros – cel mai nasol ghimpe din coasta mea…

Am fost nevoită să-i dau drumul ca să împing biroul din calea mea. Am mai făcut un pas în afara biroului, trăgând adânc aer în piept, întărindu-mă ca să văd cadavrele lui Jarvin și ale celorlalți agenți… dar coridorul era gol. Când l-am târât afară mi-a trecut pentru o clipă prin cap să-l trag în infirmerie, dar vedeam siluete mișcându-se după perdele și nu eram dispusă să presupun, pur și simplu, că erau cei din echipa lui Cole. De-a lungul coridorului erau numeroase uși și majoritatea dădeau în încăperi pe care nu avusesem niciodată permisiunea să le văd. Însă era deschisă o mică debara, iar rastelurile de arme din ea fuseseră complet golite, lăsând spațiu suficient pentru un corp uman, dacă-l înghesuiam puțin.

Tocmai îl pliasem pe Clancy în spațiul strâmt, când mi-am auzit numele urlat de-a răsunat toată nenorocita de bază.

M-am răsucit rapid pe călcâie în căutarea sursei. Și, dintr-odată, Cate era acolo, ieșind în goană din infirmerie, scoțându-și pușca de pe umăr. Își smulse masca neagră de schi de pe cap și o lăsă să cadă în urma ei. Înainte să-mi adun mințile suficient cât să mă pregătesc de impact, eram deja în brațele ei, în căldura ei. M-am sprijinit de ea, simțindu-mă cuprinsă de o neașteptată ușurare.

— Ce faci aici? întrebă ea.

Iar eu pe cuvânt că eram încă așa de șocată de apariția ei, că chiar i-am spus adevărul:

— Îl încui pe Clancy Gray într-o debara.

Se retrase brusc din îmbrățișare și se uită la forma dezarticulată de la picioarele noastre. Și, pentru prima dată în viața ei, Cate nu m-a întrebat dacă vreau să vorbesc despre ce simt. N-a fost nevoie să-i explic de ce nu-l puteam lăsa în infirmerie sau într-una din încăperile din care-ar fi putut evada. Știa ce era el și cât valora.

— Bine. Mă duc s-aduc cheile.

— Cate? am spus prinzând-o de braț. S-a terminat?

— S-a terminat de zece minute, zâmbi ea.

— Pe bune?

Vocea cu care rostisem cuvintele mi se păru chiar și mie mică și speriată. Mă simțeam ca la cinci ani, când mă pierdusem în mall și brusc regăsisem, în sfârșit, mâna tatii, după ce-l căutasem frenetic peste tot. Știam că era o prostie să m-apuc de plâns, dar oboseala mă adusese în pragul lacrimilor, iar

eliberarea neașteptată și bruscă din ghearele fricii și durerii mă împinse dincolo de prag.

Cate veni la mine și-mi luă fața-n palme. Parcă mă uitam la un răsărit de lună plină, a cărei lumină despica noaptea.

— Eram sigură c-o să reușești.

Am strâns pleoapele și în spatele lor înflori imaginea unui cort alb. Și uite-l pe Mason, dându-și ultima suflare. Mirosul unei botnițe din piele tare. Rob urlând, urlând, urlând... Voiam să-i spun tot, să mă descarc și să o las să împartă cu mine povara zdrobitoare. Se oferise de nenumărate ori s-o facă și de fiecare dată o respinsesem dur, azvârlindu-i în față propunerea. Chiar și acum am simțit cum vechea reținere mi se înfășură în jurul pieptului, încercând să protejeze mușchiul nevolnic care bătea acolo.

— A fost oribil, am șoptit.

Cu o mângâiere, îndepărtă o lacrimă rebelă de pe obrazul meu.

— Iar tu ai fost mai puternică.

Am scuturat capul:

— Ba nu... Am fost...

Cum puteam să-i spun ca s-o fac să înțeleagă?

— Jude și Vida mi-au spus altceva.

Am deschis ochii și i-am cercetat chipul căutând semne de minciună:

— Sunt teferi?

— Sunt bine, promise ea. Sunt îngrijorați din cauza ta. Te duc la ei, dar mai întâi cred că ar trebui să ne ocupăm de mica noastră problemă, spuse arătând cu capul spre Clancy. De acord?

— Îhî, am răspuns trăgând tremurat în piept o gură adâncă de aer. De acord.

•

Echipa lui Cate și Cole mutase puștii în sala circulară și închisese ușile, blocând vederii lor scurgerea constantă a șirului de trupuri ridicate din aripa de locuit și duse în infirmerie. Erau agenții care-l uzurpaseră pe Alban. Toți. O parte din mine își spuse că era ridicol că încercau să nu ne lase să-i vedem. Dar o altă parte era recunoscătoare.

Am respirat, mi-am scuturat tensiunea din umeri și am întins mâna să deschid ușa.

Majoritatea meselor fuseseră împinse spre marginile încăperii ca să facă loc în centru paturilor de campanie. Unii dintre puști și agenți aveau julituri și lovituri, iar personalul medical îi trata. Mi s-a părut o tâmpenie că ignorau infirmeria complet utilată și preferau să care până aici fețe sterile și antiseptic... până mi-am adus aminte că aceeași infirmerie era acum pe post de morgă improvizată.

— Sunt morți toți? am întrebat cu voce scăzută.

Pe lângă cei douăzeci și ceva de puști din Ligă adunați în centrul încăperii, unde mâncau ce găsiseră prin cămară, mai erau și vreo patruzeci de agenți care se postaseră de jur-împrejurul camerei, pe lângă perete, în mici grupuri negre. Dar acestea erau chipurile pe care mă așteptasem să le văd: agenții responsabili de echipele Psi, instructorii, cei care se uitau la noi cu ochi plini de tristețe și dor când credeau că nu-i vedem.

— Doar cei care au refuzat să se predea, spuse cu grijă Cate.

Deci... toți?

— Știu că probabil vi s-a părut că toți erau împotriva voastră, dar printre ei erau mai mulți agenți luați complet prin surprindere de asasinarea lui Alban și au rămas numai pentru că era prea târziu să se mai retragă fără ca Jarvin să ia măsuri împotriva lor. N-au opus rezistență când am preluat controlul dormitoarelor și i-am lăsat să plece dacă n-au vrut să aibă de-a face cu toate astea.

Am continuat să cercetez încăperea din priviri, până i-am găsit pe toți. Grasu și Liam erau în picioare, cu spatele la mine, în fața unuia dintre televizoare și se uitau la un reportaj cu imagini ale unei clădiri albe, cu cupolă. Jude și Vida erau lângă ei, ghemuiți pe podea în fața lui Nico, care părea să facă eforturi mari ca să se facă mic și să dispară pentru totdeauna.

Cate îmi urmări privirea:

— O să vorbim mai târziu despre chestia *aia.*

— Despre ce? se auzi din spatele nostru un accent tărăgănat.

Un braț greu îmi poposi pe umăr.

— Cumva despre drăguțul de *moi*?

Am încercat să mă smucesc din strânsoare, dar mă ținu bine și-mi ciufuli părul care și-așa era un dezastru. N-am putut să nu tresar când i-am simțit mirosul de fum. *Roșu.*

Psi.

Imposibil.

Chestia era că… Mi-am frecat fruntea cu dosul mâinii. Era așa de echilibrat în comparație cu Mason, care se făcuse țăndări pe dinăuntru! Și nu că Cole nu te intimida… fiindcă o făcea, și încă într-un fel dezarmant și tulburător. Doar că aproape fiecare Roșu pe care-l văzusem la Thurmond se purta ca un animal întemnițat în propria piele. Refuzau să se uite în ochii celor din jur și aveau permanent pe chip o expresie goală, fiindcă cred că ascultau o voce din mintea lor, pe care noi, ceilalți, nu aveam cum s-o auzim. Din când în când reveneau la realitate și atunci o foame întunecată le cotropea fețele. Îi surprindeai uitându-se lung la un alt copil, cu niște mici zâmbete perverse înghesuite în colțurile gurilor, și știai – *știai* – ce urma.

Dar Cole nu doar că păstrase controlul, ci era chiar înfloritor.

Roșu.

Cei doi schimbară o privire peste capul meu.

— Mi-a spus că ți-a… încredințat un secret foarte important.

N-am spus nimic, nu pentru că nu mi-a venit în cap niciun răspuns, ci pentru că n-am putut să aleg doar una dintre miile de întrebări care-mi vuiau prin minte. Până la urmă, m-am întors spre el și am ales:

— *Tu* când ai aflat?

— Când aveam doișpe ani, răspunse el. În comparație cu voi, ceilalți, eu m-am „copt” mai târziu. M-am căcat pe mine de frică. Mama și Harry au crezut mereu că ascund de ei chibrituri sau brichete… că dau foc la lucruri ca să-mi *exprim emoțiile.* Nu e o chestie despre care vorbești, decât dacă vrei să fii urcat într-un autobuz și trimis într-un afurisit de lagăr, înțelegi?

— De ce nu i-ai spus lui Lee? am întrebat. De ce te-ai ascuns de el?

Ochii lui Cole se îngustară:

— Am motivele mele și niciunul dintre ele nu-i treaba ta. Ți-ai dat cuvântul că n-o să-i…

— N-o să-i spun, i-am răspuns și l-am urât pentru asta.

Încă un lucru pe care să i-l ascund. Încă o minciună.

— Doar că… Cum e posibil? Ești prea mare. Mai sunt și alții… ca tine?

Nu-i de mirare că fusese așa de prețios pentru Alban… un Psi care putea circula printre adulți fără să fie vreodată detectat, numai pentru că ieșea din intervalul de vârstă presupus periculos.

Cate se uită în jur ca să se asigure că nu erau prin preajmă urechi indiscrete:

— Mult, mult, mult mai puțini. Câteva sute de excepții de la intervalul de vârstă. Dar acum nu e momentul să vorbim despre asta. Avem probleme mai importante.

— Apropo, coborî Cole vocea, aplecându-se spre mine. Nu puteai să-mi spui și mie că duduia în pericol Numărul Doi era copilul președintelui?

— Să te văd pe tine câte cuvinte reușești să scoți pe gură după ce ți-au fost făcuți creierii terci.

— Corect.

Se uită la Cate:

— O să ne facă probleme?

— E în debaraua B2, spuse ea ridicând sprâncenele a provocare… sau așa mi s-a părut mie.

— Bine, bine, spuse el. Mai întâi asta, iar aia… mai târziu. Sper că nu mai erau arme înăuntru, nu?

Nu știu care dintre noi a fost mai enervată de întrebare, eu sau Cate.

Cole încă mai rânjea când întrebă:

— Ai adus cumva și premiul cel mare împreună cu nesimțitu' de frate-meu ăl' mic?

Mi-am pipăit buzunarele în căutarea dreptunghiului mic de plastic. L-am întins lor, abia așteptând să-i preia altcineva greutatea, măcar pentru câteva minute. Cole se uită la Cate:

— Să-l porți sănătoasă. Pleci acuși, nu?

— În câteva minute. Trebuie să le spun copiilor mei unde mă duc.

— Fiindcă n-o să știe de capul lor dacă mami nu se agită pe lângă ei din două-n două secunde?

La auzul acestor vorbe, m-am smuls de lângă el și-am simțit că pulsul îmi atinge cote periculoase. Cole ridică mâinile și dădu un pas înapoi.

— Gustă și tu o glumă, Prețioaso! Zâmbește! Încearcă să-ți amintești că azi e o zi bună. Am învins.

— Unde te duci? am întrebat-o pe Cate.

— Ies cu câțiva agenți ca să căutăm mijloace de transport pentru toți.

— Dar…

— Mă întorc în câteva ore, jur. Cred că-ți dai seama că… ar fi aiurea să stăm aici după toate astea.

— Unde mergem? am întrebat. Kansas? Sau Georgia?

— Ru!

Era uluitor că reușiserăm să stăm acolo atâta timp fără să fim detectați de radarul lui Jude. Era deja în picioare, împingându-i din cale pe agenții care se aflau între noi și aproape că s-a împiedicat de un grup de copii așezați pe jos, care încercau cu disperare să mănânce fără să izbucnească în lacrimi. Cu colțul ochiului am văzut că Liam și Grasu s-au întors, dar au dispărut la fel de rapid, căci toată lumea mea se reduse la Jude, care mă cuprinse în brațele lui lungi.

— M-ai speriat de moarte! spuse el.

L-am strâns și eu în brațe. Comitetul meu personal de întâmpinare, alcătuit dintr-un puști.

— Și eu mi-am făcut griji pentru tine, am spus. S-a întâmplat ceva?

Scutură din cap și buclele-i zburară-n toate părțile.

— L-ai găsit?

— Ți-am zis că n-a pățit nimic?

Vida îi puse o mână pe umăr și încercă să-l dezlipească de mine cu forța:

— Judith. Descleștează-te.

Cate începu să râdă și-l bătu pe spate:

— Hai, trebuie să vă spun ceva vouă și lui Nico.

A fost de-ajuns pentru ca Jude să mai slăbească un pic strânsoarea.

— Tot nu vrea să vorbească. Nu reușesc să scot niciun cuvânt de la el. Zici că s-a scos din priză.

Le-am făcut un pic cu mâna când Cate îi duse pe el și pe Vida înapoi la Nico.

— Ah, murmură Cole.

Am simțit cum se încordează și-și schimbă postura, trecând de la relaxare cu umerii căzuți și spatele ușor adus, la una serioasă. Matură. Până și fața parcă i se întări. Se împinse cu piciorul în zidul de care se sprijinise până atunci și trecu pe lângă mine fără un cuvânt. Îmi aruncă peste umăr o singură privire de avertizare.

Ceea ce a fost mai mult decât îi oferi lui Liam… și chiar mai puțin decât îi oferi Liam *lui* când trecură la milimetru unul pe

lângă altul și-și văzură de drum în direcții opuse. M-am uitat drept în ochii Grasului și expresia de acolo fu de-ajuns ca să știu că mai târziu avea să-mi povestească ceva.

Vii, vii, vii, vii, cântă inima mea. Am lăsat amintirea otrăvită a imaginii arătate de Clancy să mi se scurgă din piept, până ce n-a mai rămas acolo decât un zumzet de imensă bucurie, care-mi tăie respirația. *Vii.* Murdăria de pe fețele lor nu conta. Tăietura redeschisă de pe bărbia lui Liam nu conta. Crăpătura dintr-una din lentilele Grasului nu conta.

Numai ei contau, mai mult decât orice pe lume.

Stăteau amândoi în fața mea cu brațele încrucișate la piept, purtând pe chip expresii de dezaprobare identice.

— Sunteți teferi? am întrebat când mi-a fost clar că n-aveau de când să spună nimic.

— Dar *tu*? replică Liam. Ce-a fost în capul tău să te repezi așa după el?

M-am cam iritat la auzul tonului său:

— A fost gândul că a avut un motiv să se lase târât până aici și am avut dreptate.

Am băgat mâna în buzunar și am scos una din fotografiile din documentele îndoite și ascunse acolo. Grasu studie cu oarece dezgust hârtia pătată pe care-o țineam în mâna întinsă.

— Spune-mi că sângele ăla n-a fost la un moment dat în corpul tău!

Am apăsat-o pe pieptul lui, obligându-l s-o ia.

— I-am dat de urmă în biroul lui Alban. Asta căuta.

Liam se aplecă să se uite. Se pare că ei n-aveau blocajul meu mental, căci ochii li se luminară imediat a recunoaștere, iar lui Grasu îi căzu fața, la propriu.

— Pe ea o caută, am spus. Pozele erau într-un dosar cu ceva ce cred că erau cercetările ei. Nu știu dacă a crezut că o găsește aici sau dacă știa că Alban ar putea avea ceva informații, dar…

Cole se urcă pe o masă din mijlocul camerei și bătu de două ori din palme. Își puse mâinile pâlnie la gură:

— Atenție la mine, vă rog!

Tonul lui avea ceva oficial care-l făcea să pară nenatural. Se părea că Cole cel cu zâmbete șirete și miștouri care te scoteau din sărite ieșise din scenă. Agentul Stewart n-avea timp de el.

— Așa. O să fiu scurt.

Agenții și puștii din încăpere se puseră în mișcare, șiroind pe lângă mese și paturi ca să ajungă să stea în fața lui.

— Ce s-a întâmplat aici... s-a terminat. Toți v-ați jucat splendid rolurile desemnate. Și cu toate că mi-aș dori să vă pot spune că până la urmă nu și-ar fi dus planul la capăt, cred că știm cu toții că ar fi o minciună sfruntată.

Liam se sprijini de perete exact în poziția pe care-o avusese fratele lui cu câteva minute mai devreme. Rămase cu privirea ațintită asupra mea, așteptând, evident, ceva.

— Uitați care-i treaba: nu mă pricep la discursuri simpatice. N-o să vă mint, fiindcă ați fost mințiți toată viața voastră și e momentul să oprim, dracului, minciunile. Uite ce trebuie să știți.

Își drese glasul.

— Când Alban a pornit toată chestia asta n-a vrut decât să scoată la lumină adevărul despre NIAA și ca Gray să recunoască adevărul despre lagăre. Mai presus de orice, și-a dorit ca țara asta să redevină ce-a fost: locul de care era mândru și pe care l-a servit bucuros. Liga Copiilor a fost visul lui, chiar dacă la final a ajuns un mare căcat. Voia din nou viața aceea. Dar eu spun că nu ne putem întoarce la ce-a fost.

M-am întors cu totul spre el, trecând pe lângă Grasu ca să văd mai bine. Ceilalți puști îl priveau fascinați. Și de ce nu? Era la fel ca în toate ocaziile în care-l auzisem pe Liam vorbind despre eliberarea lagărelor; pasiunea din vorbele lor surclasa toate îndoielile pe care susțineau ei că le aveau în legătură cu talentul lor oratoric. Ei se lăsau cuprinși de foc, în timp ce mulți dintre noi se temeau să se lase măcar încălziți de flăcări.

E de-ai noștri, mi-am spus. Ceilalți habar n-aveau și tot simțeau că așa era normal. Că el trebuia să preia conducerea.

Liam pufni și dădu ochii peste cap. Eu și Grasu ne-am uitat unul la altul și m-am întrebat dacă și el simțea valuri-valuri de dezamăgire trimise către noi de Liam.

— De-acum nu mai putem merge decât înainte. Noi – toți cei care ne-am întors – lăsăm în urmă locul și numele ăsta. Încă nu știu ce-o să fim sau dacă o să ne luăm alt nume, dar știu ce-o să facem. O să aflăm ce dracu' s-a întâmplat de-a apărut NIAA, o să-i dăm în vileag pe toți vinovații și o să scoatem nenorociții ăia de copii din haznalele alea de disperare. *Plecăm*; ne ducem la Fermă, unde avem chiar în clipa asta agenți care o redeschid.

Vrem să veniți cu noi. Vrem să vă doriți să luptați. *Vă vrem* alături de noi.

Cate se ridică de unde șezuse alături de ceilalți și-mi făcu scurt din mână când ieși pe ușa din cealaltă parte a încăperii. Când plecă, Vida, Jude și Nico nu ridicară privirile. Aprobau din cap, lăsând promisiunile lui Cole să-i poarte spre un torent amețitor de posibilități. În adâncul meu și eu simțeam o trepidație. Nu existau consilieri care să-i servească pe tavă replicile, nu existau fișete încuiate, nici coridoare întunecate. Chestia asta era sinceră. Adevărată.

— Ce-i Ferma? șopti Grasu.

— E vechiul cartier general temporar al Ligii, de lângă Sacramento, i-am răspuns. I-au tras obloanele când l-au terminat pe ăsta.

— *Vă vrem alături de noi,* repetă Cole și privirea îi alunecă spre noi. Dar e decizia voastră.

I-am prins privirea fără ezitare și am făcut eforturi să nu dau ochii peste cap când îmi făcu cu ochiul. Știa că m-a câștigat.

La fel și Liam.

Se îndepărtă de perete, dar mă lăsă să-l prind de haină când trecu pe lângă mine. Umerii i se scuturau la fiecare respirație adâncă și hârâită pe care-o trăgea în piept. După zile în șir în care-și recăpătase puterile și culoarea sănătoasă, Liam arăta iarăși de parcă stătea să se prăbușească. Mă fixă cu ochi ce parcă ardeau pe chipul cenușiu.

— Spune-mi că pleci azi cu noi, șopti Liam. Cu mine și cu Grasu. Știu sigur că ești prea deșteaptă ca să înghiți rahaturile alea. Te *cunosc.*

Îmi văzu răspunsul pe chip. Mă apucă de încheieturi și-mi împinse mâinile de pe el.

Chiar înainte să ajungă la ușă, Liam se întoarse și spuse cu voce răgușită:

— Atunci nu mai avem ce vorbi.

•

După discurs, Cole dispăru mormăind ceva cum că „mă duc să verific o chestie”, fără să explice deloc ce sau cine era „chestia”. M-a bătut gândul să-l urmăresc ca să mă asigur că *chestia* nu era Clancy Gray, dar nu cred c-aș fi reușit să mă ridic de la masă. Noi cinci – Jude, Vida, Grasu, Nico și cu mine – ocupaserăm una din mesele rotunde de lângă un televizor,

probabil ca să nu stăm în cale agenților care încercau să „scoată la pensie” clădirea și să o golească de absolut orice obiect le-ar fi putut fi de folos.

Trecuse o oră. Timp mai mult decât suficient pentru ca Jude să întrebe dacă s-a întors Cate și eu să încep să-mi fac griji pentru Liam. Însă parcă cu cât stăteam mai mult acolo, cu atât mai grele îmi deveneau membrele, până ce l-am imitat pe Nico, aflat pe cealaltă parte a mesei, și mi-am odihnit capul pe brațe, eliberându-mi umerii de povară.

— A spus că o să dureze ceva, spuse Vida uitându-se iar la vechiul ei Trăncănici ca să vadă cât era ceasul. Suntem șaptezeci. Asta înseamnă că are o groază de vehicule de găsit și adunat.

„*Transmitem în direct de la Capitoliul statului Texas, unde președintele Gray și reprezentanți ai Coaliției Federale vor începe în mai puțin de cincisprezece minute Summitul Consensului*...”

Jude se întinse să dea mai tare. Toată dimineața fusese întruchiparea calmului; nu scosese nici măcar un scâncet ca să ne anunțe cât era de obosit sau flămând. Din tot grupul nostru amărât, el era singurul atent la ecran. Nico se retrăsese așa de adânc în sine, că era, practic, în comă. Grasu se tot uita când la ceasul de la mână, când la ușă.

Transmisiunea de la summitul de pace din ziua de Crăciun începuse cu cincisprezece minute în urmă, adică la nouă, ora Texasului. Majoritatea imaginilor erau cu mulțimea adunată la fața locului și chiar și acelea erau cadre foarte strânse. Când operatorul plimbase din greșeală camera peste un grup de protestatari și pancartele lor, ținuți la cât mai mare distanță de clădire, transmisiunea fusese întreruptă.

Cole se strecură în spațiul dintre mine și Jude, pe care aproape că-l dădu jos de pe bancă.

— Salut, Prețioaso! Ai o secundă pentru mine?

M-am întors și mi-am îndesat fața și mai adânc în brațe.

— Nu se poate mai târziu?

— *Chestia* e trează și foarte furioasă, așa că aș fi recunoscător dacă m-ai sfătui cum să o abordez, având în vedere că ești singura care-ar putea să-mi spună dacă încearcă să-mi topească creierii.

— Lumea știe ce e? întrebă Grasu surprins. Le-ai spus?

— Alban știa deja, spuse Cole. L-a văzut pe Clancy influențând unul din agenții Serviciului Secret în timpul turneului de presă făcut la ieșirea din lagăr.

La auzul acestor vorbe m-am îndreptat de spate.

Dacă Alban știa deja ce era Clancy și ce putea face, primul bilet al lui Lillian Gray putea fi interpretat cu totul diferit. *Dacă vreau să-l salvez trebuie să mă duc unde nu mă poate ajunge.* Era posibil ca Lillian să-și fi dat seama chiar înaintea președintelui Gray că fiul ei își folosea abilitățile ca să influențeze oamenii din jurul lui.

Cronologia faptelor se alinia în sfârșit în mintea mea. Alban trebuie să-l fi văzut pe Clancy făcând asta chiar înainte să plece ca să se alăture Ligii, deci se extrăsese din zona în care Clancy îl putea „ajunge”, după cum se exprimase Lillian. Dacă ea ar fi încercat să ceară soțului ei sau oricăruia dintre consilierii lui să o ajute să dispară, Clancy ar fi avut acces la acea informație. Chiar că fusese un plan disperat.

— Și-atunci de ce dracu’ n-a făcut nimic cu informația asta? veni din spatele nostru vocea lui Liam.

Încruntarea îi adâncea ridurile de pe față.

— Ar fi aruncat în aer toată minciuna cu lagărele.

Cole dădu ochii peste cap:

— Și, mă rog, cum putea să dovedească? Puștiul era o fantomă. Am încercat să tatonăm terenul ca să vedem dacă nu vrea să vină la noi de bunăvoie, dar n-a mușcat niciodată momeala.

— Fiindcă n-are nevoie de voi, spuse Nico răgușit. N-are nevoie de niciunul dintre noi. Se descurcă singur.

Am deschis gura să-mi expun teoria, dar Liam mă întrerupse:

— N-ar trebui să-i ajuți pe ceilalți să golească clădirea? întrebă apăsat, fixând cu privirea mâna lui Cole, aflată pe umărul meu.

Era halucinant să-i văd așa, unul lângă altul, cu expresii furioase aproape identice pe chipuri aproape identice.

— Ești liber să pleci când vrei, Lee, spuse Cole concediindu-l cu o fluturare din mână. Nu te reține nimeni. Ți-am spus cum poți să-i găsești pe mama și pe Harry, așa că dă-i drumul. Fugi și te-ascunde. Mi-aș dori să fiu de față când o să le explici cum aproape că ai reușit să fuți viața unui grup întreg de copii fiindcă ești prea imbecil ca să caști ochii la ce faci și pe unde mergi.

Asta după ce le spui ce s-a întâmplat când ai încercat să evadezi din lagăr, desigur.

Am auzit-o pe Vida înjurând în șoaptă și am văzut-o cum a trântit mâna pe brațul lui Grasu ca să-l oprească să intervină. Dar pe mine n-avea cine să mă oprească.

— Încetați! am spus. Voi vă auziți ce spuneți…

— Tu…

Un torent de roșeață se ridică pe gâtul lui Liam și făcea eforturi vizibile să-și controleze fața.

— Tu n-ai nici cea mai *vagă* idee…

— Sper că n-ai de gând să bocești, spuse Cole ridicându-se-n picioare. Nu m-ai făcut de râs destul? Doar… du-te. Doamne, *du-te* odată dacă ești așa de disperat să scapi naibii de-aici. Nu-mi mai irosi timpul!

— Băi…, vocea lui Jude se ascuți și pieri când rosti cuvântul. Băi!

— Vă rog, am încercat eu din nou. Haideți să…

Jude se aplecă peste masă, mă înșfăcă de braț și mă întoarse înapoi, spre televizor:

— Taci și *uită-te*!

Președintele Gray coborâse din mașină și se uita în jur la mulțime, făcând cu mâna cu mișcări îndelung exersate. Avea părul mai sur decât îmi aminteam să-l fi avut doar cu câteva luni în urmă. Pungile care-i mărgineau ochii negri erau mai mari ca atunci. Dar tot era chipul lui Clancy, imaginea acum avea să arate în treizeci sau patruzeci de ani și pentru mine, ăsta era un motiv suficient să-mi îndepărtez privirea.

— Ce-i…, dădu să zică Vida exact când camera se mută spre o siluetă micuță, cu glugă pe cap, care împingea din calea lui reporterița blondă și frumușică și sărea peste baricadele poliției.

Președintele urca încet treptele de un alb imaculat ale Capitoliului, cu mâna întinsă spre guvernator. În spatele lui, steagul american și cel texan se legănau în adierea vântului. Nu păru să observe că era o problemă decât când bărbații în costume de lângă el își scoaseră pistoalele, iar chipul guvernatorului se făcu alb ca varul.

Polițiștii aliniați pe ambele părți ale treptelor fură azvârliți prin aer cu atâta forță, că trecură prin șirurile de operatori și fotografi. Nu fusese nevoie să-i atingă, doar să desfacă brusc

brațele larg, despicând aerul din fața lui, de parcă deschidea o draperie grea.

— Dumnezeule mare! spuse Liam în spatele meu. E un copil!

Era subțire, tot numai mușchi supli și piele bronzată, ca un atlet care și-a petrecut vara alergând pe terenul de sport al liceului. Avea părul lung, prins la spate cu un elastic mic, ca să nu-i vină-n ochi; îl ajută să vadă bine când smulse micul pistol din buzunarul hanoracului și trase calm două focuri în pieptul președintelui.

Televizoarele, fiecare fixat pe alt post, erupseră în exact aceeași clipă, prinzând scena din toate unghiurile.

— Doamne, Dumnezeule, Doamne…, se jeluia reporterița.

Se aruncase la pământ; nu-i vedeam decât ceafa, căci se uita cum polițiștii și agenții din Serviciul Secret se aruncară asupra puștiului, îngropându-l într-o mare de uniforme și sacouri. Mulțimea din spatele ei țipa; camera se întoarse tremurând la 180 de grade ca să prindă fuga acestora de la fața locului. Fiecare expresie îngrozită. Fiecare expresie scârbită. Toate îndreptate acum dinspre președinte, spre puștiul care-l omorâse.

— Tu ai făcut asta? mârâi Liam întorcându-se iar spre fratele lui. Tu i-ai ordonat copilului ăluia să facă asta?

— Nu-i de-ai noștri, spuse Vida. N-am văzut în viața mea căcatul ăla cu ochi!

Cole se răsuci pe călcâie, plonjând cu capul înainte în tăcerea stupefiată din rotondă. Nu i se dădea nimeni din cale și habar n-aveam unde se ducea. Vida înșfăcă telecomanda și dădu mai tare.

„*Doamnelor*… *doamnelor și domnilor*… *vă rog*…” Reporterița era încă la pământ, încercând să se protejeze de năvala oarbă a spectatorilor care fugeau. Imaginea trecu la chipurile îngrozite ale prezentatorilor din studio, dar nu rămaseră pe ecran decât o clipă, după care ecranul se făcu negru și apărură cuvinte scrise gros, cu alb:

SISTEM DE ALERTĂ ÎN CAZ DE URGENȚĂ
GUVERNUL STATELOR UNITE A EMIS O NOTIFICARE DE ACȚIUNE DE URGENȚĂ
NU ÎNCHIDEȚI TELEVIZOARELE
URMEAZĂ UN COMUNICAT IMPORTANT

Dar mesajul rămase pe ecrane și singurul lucru care urmă fu sunetul lung, jalnic, al sistemului de alertă în caz de urgență, cel pe care-l auziserăm cu toții de o mie de ori când îl testaseră la televiziuni și radiouri.

De undeva, de deasupra noastră se auzi un *bum* înăbușit, aproape acoperit de zgomotul vocilor panicate din sala comună și de urletul ecranelor televizoarelor… apoi două, trei, patru, toate în succesiune rapidă, ca artificiile de 4 Iulie la care ne uitam acasă în curtea din spate. Erau prea departe ca să fie cu adevărat înfricoșătoare. Pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva *erau* artificii. Oare chiar așa de neamuri proaste să fie oamenii încât să sărbătorească deja evidentul deces al președintelui Gray?

Totul dispăru, înlăturat de sunetul copleșitor al unui torent de apă… nu, parcă mai degrabă sunet ca de paraziți audio. Un val feroce de zgomot, pârâituri, plesnituri, șuierături, ca un uragan de sunet.

Iar apoi totul se întrerupse brusc cu un scheunat gros, mecanic… un zgomot scos parcă de un animal cu ultima suflare. Becurile, televizoarele, aerul condiționat, totul se stinse, aruncându-ne iarăși în bezna impenetrabilă din care tocmai ieșiserăm.

Dacă Jude nu m-ar fi ținut în continuare de braț, n-aș fi reușit sub nicio formă să-l prind când s-a clătinat și-a dat să se prăbușească.

— Hopa, am zis.

Vida era într-o clipă lângă noi și mă ajută să-l așez pe un scaun.

— E… Tocmai s-a-ntâmplat ceva…

Agenții din jurul nostru aprindeau baghete fosforescente, luminând cât de cât încăperea. Îi vedeam mâinile încleștate în păr… avea pe față o expresie năucă, aproape ca de om beat.

— Ceva rău.

— Cum adică? am întrebat și i-am făcut loc lui Grasu să se apropie ca să-l vadă mai bine.

Ochii lui Jude încă mai priveau în gol.

— A fost o… o erupție mare. Ca o flamă, apoi a dispărut. Totul e așa de tăcut… nimic nu mai vorbește.

Am cercetat camera, căutând echipa de Galbeni. Erau în exact aceeași stare de năuceală, moi și incapabili să reacționeze la eforturile pe care le făceau ceilalți copii ca să-i ridice de jos. Le vedeam chipurile în lumina slabă, pe ducă, a baghetelor fosforescente.

— Ce morții mă-sii? l-am auzit pe Grasu. Altă pană de curent obligatorie?

I-am făcut semn să tacă, să pot auzi ce spunea un alt agent care-i explica rapid situația lui Cole, care se îndrepta spre noi.

— Generatorul de rezervă încă funcționează, n-avem legături radio, nici semnal la telefoanele mobile. Camerele de supraveghere de pe stradă s-au închis. Bennett încearcă să le repornească...

— Nu vă bateți capul, spuse calm Cole. Sunt aproape sigur arse.

Arse? Dar asta ar însemna...

Era o coincidență prea mare căderea curentului exact în acel moment. Dar Cole nu sugera să cineva sabotase rețeaua electrică a orașului Los Angeles, el credea că cineva scosese din funcțiune fiecare aparat electronic din oraș.

— Crezi că a fost un fel de puls electromagnetic? insistă un alt agent.

— Cred că am face bine să ne mișcăm fundul înainte să aflăm exact ce-a fost.

Cole își duse mâinile pâlnie la gură și strigă să acopere șușotelile panicate.

— Bun! Știu că ați făcut exerciții pentru astfel de situații. Luați tot ce puteți duce din camera asta și mergeți direct la gaură. Nu luați nimic altceva. Țineți-vă de șirul vostru. Evacuarea obligatorie începe *acum*!

Vida îl trase pe Jude lângă ea, lăsându-mă pe mine să-l salt pe Nico de pe scaun.

— Ar putea fi doar o pană de curent obișnuită, protestă un alt agent. N-avea cum să fie o reacție la asasinat. Cel mai înțelept ar fi să coborâm la nivelul trei și să așteptăm să treacă.

— Dacă e un atac, atunci locul care ne oferă cea mai mare siguranță e chiar ăsta! interveni altul.

— Cel mai în siguranță am fi dacă am ieși din...

Se auziră trei bătăi sonore, de parcă cineva stătea exact deasupra noastră și cerea politicos să fie lăsat să intre. Nu știu

de ce am făcut-o și nici ce-am crezut că era zgomotul ăla, dar l-am trântit pe Nico la podea și, o clipă mai târziu, am simțit că Vida îl trântea și ea pe Jude lângă mine.

— Adăpostiți-vă! zbieră cineva, dar cuvintele dispărură în fulgerul de lumină de un alb incandescent.

Apoi, lumea dezlănțui o ploaie de foc asupra capetelor noastre.

• Treizeci și unu •

N-am simțit pe loc durerea, doar apăsarea grea de pe coloana vertebrală.

M-am trezit în întuneric deplin, iar Nico mă ținea de umeri și-mi striga numele. Preț de o singură clipă binecuvântată, creierul mi-a fost prea varză ca să facă legătura între ceea ce vedeam și miroseam și simțeam și realitatea a ceea ce tocmai se întâmplase. Totul era filtrat prin beznă.

— *Nu*! mai întâi trebuie s-o găsesc pe ea…

— Liam, mișcă-te, ce dracu'! urlă Cole. Du-te cu ceilalți!

— Sunt aici, am auzit-o pe Vida. Ajutați-mă…

Greutatea care mă țintuia peste Nico se ridică și plămânii îmi fură inundați cu aer plin de praf și fum. Am tușit și mi-am lăsat mâna să alunece peste podea până am dat de ceva ce părea a fi o baghetă fosforescentă.

Nu era. Era degetul cuiva și nu era atașat de trupul respectiv.

Am fost ridicată în picioare și ținută acolo până ce m-am putut baza din nou pe genunchii mei.

— Toți…, am dat să zic.

— Spărgătoare de buncăre, spuse Vida. Trebuie să ne cărăm.

— Jude…

— Sunt aici, spuse el. Nu te văd, dar sunt aici…

— Toți suntem aici și teferi, îi tăie vorba Grasu. Spune-ne unde să mergem.

— Jos, am tușit ca să scap de stratul gros de praf care-mi îmbrăca limba și gâtlejul.

Ochii începeau să mi se obișnuiască de-acum cu întunericul și-mi dădeam seama că lumina difuză, portocalie din jurul nostru nu era de la baghetele fosforescente, ci de la incendiile provocate de explozii. Totul se repezi spre mine cu forța unui glonț spre creier: din tavanul parțial prăbușit atârnau cabluri electrice și bucăți din plafonul propriu-zis. Iar zgomotul ca de tunete îndepărtate… încă se mai auzea, mai tare acum, în rafale ritmice.

Bombardează orașul. Nu conta cine erau „ei", nu în clipa aia. Am șters cu mâna pârâiașul de căldură alunecoasă care mi se

prelingea în josul maxilarului și m-am uitat ca să mă asigur că Nico era teafăr. El și Jude erau înghesuiți unul în altul și se țineau în brațe.

M-am întors pe călcâie și i-am numărat din mers. Grasu stătea în picioare și se uita la siluetele întunecate ale puștilor și agenților care ieșeau șchiopătând pe ușa dinspre vest a încăperii. Liam încerca să se întoarcă la noi îmbrâncindu-l pe Cole, care încerca să-l forțeze să se așeze la coadă, în spatele celorlalți. Iar Vida... se uita lung la trupurile nemișcate presărate pe toată podeaua, unele pe jumătate îngropate, acolo unde tavanul se prăbușise cu totul. Toată încăperea mirosea a carne carbonizată și a fum. Peste tot erau împrăștiați bocanci și tenișí, azvârliți din picioare însângerate, neclintite.

— Nu putem să-i lăsăm aici! strigă Jude, întinzându-se spre Sarah, una dintre fetele Albastre.

Sarah se holba în sus spre el cu cavitatea toracică complet zdrobită de grinda care căzuse peste ea.

— Nu putem... Nu-i corect, nu-i putem lăsa aici! *Te rog*!

— Trebuie, am spus. Hai.

De când eram la Ligă, făcuserăm exerciții de evacuare de două ori și de fiecare dată folosiserăm o altă cale ca să ieșim din CG. Una era cu liftul și prin tunel, așa cum intram în mod normal. Cealaltă era o scară enormă, care se răsucea și se curba până la suprafață, unde dădea la mică distanță de acea fabrică ce ar fi trebuit să ne servească drept scut. Dar acum niciuna dintre ele nu era o opțiune viabilă. Expresia de pe chipul lui Cole a fost de-ajuns ca să-mi dau seama de asta.

— Hai, hai, hai, ne spunea în timp ce împingea pe ușă fiecare puști și agent. Coborâți la nivelul trei; ieșim pe unde am intrat. Mergeți după agentul Kalb!

Am încercat să-i număr când treceau, dar era prea întuneric și fumul prea gros. Toată structura se zgâlțâi din temelii și mă azvârli în față spre Liam, care ne aștepta la ușă.

— Ești teafără? întrebă dintr-o suflare. M-a înșfăcat fără voia mea; n-am vrut să plec...

Cole îl apucă de guler și-l aruncă afară, pe coridor, înaintea noastră. Era evident că țintiseră exact spre centrul clădirii. Ne-am poticnit după el, în șir indian, și-am încercat să navigăm printre bucăți de ciment, moloz în flăcări și țevi de abur sparte,

care șuierau și scuipau. Și, cu toate astea, era un mic miracol faptul că holul nu fusese afectat la fel de tare ca sala comună.

Scările care duceau spre nivelul doi erau înfundate cu și mai mult fum și abur. Tricoul de pe mine era ud fleașcă de transpirație. Am dat să-mi scot haina și am pipăit din automatism buzunarele în căutarea stick-ului de memorie, care nu era acolo.

Cate, mi-am spus. *Unde-i Cate*? *Ce-i cu Cate*?

Următorul impact mă aruncă în față, în spinarea lui Liam. Unul dintre puștii din față țipă, dar nu-l auzeam decât pe Jude, care șoptea în spatele meu „*Doamne, Doamne, Dumnezeule*”, la nesfârșit. Nu știam ce-și imagina, dar dacă se gândea, ca mine, cum e să fii zdrobit sub zece tone de ciment și pământ, mă miram că mai era în stare să funcționeze, darămite să înainteze.

Coada încetini când am coborât la al doilea nivel, din cauza unui obstacol pe care nu-l puteam vedea. M-am strecurat pe lângă Liam și l-am apucat pe Cole de braț, ca să-i atrag atenția:

— Cum rămâne cu oamenii din infirmerie?

— Dacă nu s-au putut ridica să iasă singuri, noi nu-i scoatem, spuse ferm Cole.

— Și Clancy? am întrebat, cu toate că în adâncul inimii știam răspunsul. I-au dat drumul din debara?

— N-am avut timp să evacuăm tot etajul, răspunse Cole.

Am aruncat o privire peste umăr, dorindu-mi să pot vedea chipul lui Liam în beznă. Dar i-am simțit mâinile pe talie, împingându-mă blând înainte. Apoi vocea lui îmi șoptea la ureche:

— El ce-ar fi făcut dacă erai tu în locul lui? Sau eu?

Însă gândul ăsta nu făcea deloc mai ușor de suportat gustul amar care-mi umpluse gura. Una era să iei pe cineva prizonier și cu totul alta să-l condamni la o moarte aproape sigură.

— Lasă *tâmpeniile,* în pizda mă-tii! clănțăni Vida, înșfăcându-l pe Nico cu ajutorul lui Grasu și împingându-l înainte pe puștiul panicat.

În spatele lor, Jude privea îngrozit scena, palid ca moartea.

— Mă duc eu după el! spuse Nico. Pot să-l salvez!

— Nu! strigă Jude. Trebuie să rămânem împreună!

Unda de șoc a următoarei explozii ne aruncă pe toți în genunchi. M-am izbit cu capul de perete și înaintea ochilor îmi explodară pete negre. M-am ridicat cu greu în picioare, apoi

alergam cu toții în jos pe scări, prin coridorul întunecat și săream jos, în aripa pentru interogatorii. Porțiuni zdravene din peretele din dreapta mea erau deja parțial prăbușite.

— Să nu vă mișcați din spatele meu, spuse Cole aruncându-ne o privire peste umăr. Haideți. E nevoie de noi în fruntea șirului.

Reuși să-și facă loc prin șirul de copii și agenți, dar toți cei din față erau înghesuiți la ușa care dădea în tunel. Nici nu voiam să mă gândesc cum ar fi reacționat dacă noi șase am fi încercat să intrăm peste rând, după Cole.

Eram în sfârșit destul de aproape ca să vedem care era problema. De cealaltă parte a ușii, fiecare copil și agent trebuia să se cațăre cu grijă peste țevile și bucățile de beton dislocate din tavanul tunelului.

Sângele îmi pulsa cu forță în cap, panica îmi topise oasele din membre și așteptam, așteptam, așteptam să ne vină rândul. Liam sălta pe vârfurile picioarelor de parcă se pregătea să țâșnească înainte în orice clipă.

Odată ajunși la ușă, m-am oprit și m-am dat deoparte să-i las pe ceilalți să treacă înaintea mea, dar Liam refuză categoric. Aproape că m-a ridicat și m-a trecut pe sus peste dărâmături, apoi trecu și el, iar trupul lui îmi blocă drumul înapoi.

În urma mea am auzit înjurăturile Videi și gâfâitul chinuit al lui Grasu. Aerul din tunel era încins și umed din cauza numărului mare de trupuri înghesuite în el. Exploziile de deasupra prăbușiseră porțiuni din acesta, ceea ce ne încetinea iarăși înaintarea și transforma un drum simplu într-o cursă cu obstacole.

Am simțit vibrațiile tunătoare chiar înainte să-mi ajungă la urechi zgomotul prăbușirilor. Urmă o serie de patru bubuituri joase, fiecare mai puternică și mai urâtă decât cealaltă. Vida strigă către noi ceva ce n-am auzit din cauza valului feroce de zgomot care urmă. Stomacul, inima, toate organele parcă mi s-au prăbușit, ca și cum podeaua tunelului îmi cedase sub tălpi. Secundele își încetiniră trecerea la jumătate de viteză, dându-mi suficient timp ca să mă întorc cu spatele la explozia care izbucni prin ușa pe unde tocmai trecuserăm.

Ne-am aruncat la pământ; un torent de praf cenușiu și bucăți de ciment și sticlă răbufni prin ușă spre noi. Tunelul se zgâlțâi așa de tare, că am fost sigură că avea să se prăbușească. Puștii,

agenții, toată lumea țipa de-acum, dar am auzit vocea lui Cole amplificată peste celelalte:

— Hai, hai, hai!

Dar nu mă puteam mișca. Am reușit doar să mă ridic în genunchi și apoi în picioare, ținându-mă de perete. Îi auzeam pe Vida și pe Grasu vorbind, plângându-se că nu se vedeau din cauza beznei.

— Ăla a fost Cartierul General, am șoptit. S-a prăbușit?

— Așa cred, spuse Liam.

— Partea de tunel care duce înapoi e complet blocată, strigă Grasu tușind.

Puștii din fața noastră dădură vestea mai departe, către cei din față. Reacțiile lor șocate și înlăcrimate s-au auzit până la noi, în ultimul rând al turmei.

Agenții... copiii... trupurile lor lăsate în urmă, ale căror familii n-aveau să afle niciodată ce s-a întâmplat cu ei, care n-au avut nicio șansă să scape, care poate încă se mai agățau de viață când...

Suspinul îmi rămase-n gât și am tușit, dar n-am reușit să scap de el. Nu plângeam, dar trupul mi se scutura cu violență, așa de tare, că Liam mă cuprinse strâns cu brațele din spate. Am simțit cum îi bubuia inima în pieptul lipit de spatele meu și când și-a îngropat fața în ceafa mea.

Era real și era aici; toți, vii. *Vii, vii, vii.* Reușiserăm să ieșim. Dar cu toate astea, nu reușeam să nu văd... cum trebuie să se fi prăbușit tavanul, ploaia de cioburi, podeaua care dispărea brusc, coborârea definitivă a cortinei de întuneric.

Concentrează-te, mi-am ordonat. *Încă mai sunt puști după tine. Încă n-ai scăpat de tot. Nu lăsa întunericul să te ia și pe tine. Liam, Grasu, Vida și Jude. Liam, Grasu, Vida și Jude.*

— Respiră, respiră, spuse Liam cu vocea tremurând.

Tiparul constant al respirației lui, ridicarea și coborârea pieptului său lipit de mine mă calmară suficient de mult încât să-mi slăbesc strânsoarea în care-l țineam. Își lipi buzele de fruntea mea, cred că mai mult de ușurare, decât din alt motiv.

— Suntem bine, am spus. Suntem bine. Să nu ne oprim.

Mintea mea prinse vorbele și le purtă mai departe în beznă. *Nu ne oprim.* Cu cât mergeam mai mult, cu atât mai greu îmi era să văd vreo diferență între frica, furia și vinovăția mea. Simțeam în piept o masă umflată, ca o rană care se inflama tot

mai tare. În fața noastră, cineva râdea sau plângea în hohote; sunetul era așa de dement, că nu-mi dădeam seama.

Cea mai mare teamă, cea care-mi ținea inima bine plantată în gât și-mi făcea genunchii să alunece înainte, înainte, înainte, cu toate că cimentul îmi strângea umerii, era conștiința faptului că în orice clipă totul se putea prăbuși peste noi.

Respiră.

Ar fi trebuit să mă liniștească faptul că-l simțeam pe Liam mergând imediat în urma mea. În cele din urmă, am ajuns la o secțiune de tunel întreagă, în care puteam sta în picioare. Ne simțeam mai bine înaintând așa, de parcă era un semn că mai aveam puțin și ieșeam. Dar încă era cumplit de întuneric. Ori de câte ori încercam să mă uit în urmă, nu vedeam nimic dincolo de forma vagă a feței lui Liam.

Nu te opri. Capul jos, brațele pe lângă corp, pășeam doar înainte, înainte, înainte, cât de repede mă duceau picioarele. Am pierdut noțiunea timpului. Trecură cinci minute, poate zece. Cincisprezece. Mirosul de mucegai se transformă într-o duhoare de-a dreptul scârboasă când canalele de scurgere se îngustară iarăși. Mergeam cu brațele întinse în lateral, trecându-mi mâinile pe cimentul alunecos, pe care se prelingea apă. Liam scăpă un geamăt sugrumat când se izbi cu capul de tavanul care cobora și o secundă mai târziu a trebuit să mă aplec și eu de spate.

Apa prin care mergeam era vâscoasă și puțea a putreziciune și mucegai. Am auzit cum cineva începea să verse și, ca de obicei, odată ce se porni unul, stomacurile tuturor celorlalți începură să se întoarcă și ele pe dos.

Mi-am dat orbește cu degetele peste față, încercând să înlătur șuvițele de păr încâlcit care mi se lipiseră de obraji și de gât. Senzația de sufocare se furișă și mă luă prin surprindere: aerul gros, lipicios parcă dispăru cu totul, tunelul se strâmtă brusc și nu vedeam nimic, absolut nimic.

N-o să murim aici. În niciun caz n-o să dispărem așa.

Am încercat să mă concentrez la fâsâitul ritmic, lent, scos de piele în contact cu betonul și la felul în care apa părea să scadă odată cu micșorarea înălțimii tavanului. Cum era posibil ca drumul spre ieșire să ni se pară așa de diferit decât cel făcut la intrare, prin același tunel? Am simțit că se lărgea din nou și că podeaua cobora; poate că mi se obișnuiau mie ochii cu întunericul, dar aș fi putut jura că parcă se mai luminase.

Nu era doar rodul imaginației mele. Schimbarea fusese inițial treptată, doar o idee de luminescență, dar acum era destulă lumină ca să văd chipul surprins al lui Liam când s-a întors să se uite la mine. Sunete de ușurare umplură tunelul. M-am ridicat pe vârfuri, încercând să mă uit peste capetele din fața mea. Un punct minuscul de lumină ne privea fix din capătul lungului tunel și devenea un pic mai mare cu fiecare pas. Un puseu brusc de energie îmi electriză picioarele și le mișcă tot mai repede și mai repede și mai repede, până ce am văzut scara și siluetele care se cățărau din bezna paralizantă spre lumină.

•

Multă vreme, n-am văzut decât fum.

Atârna în jurul nostru ca o perdea maroniu-cenușie, încălzită doar de soarele aflat la apus. Rămășițele expulzate afară de explozia bombelor încă nu se așezaseră. Pluteau în jos prin ușa deschisă, o pudră fină de moloz zdrobit, care se răsucea în vârtejuri la trecerea noastră. Mi-au tremurat brațele tot drumul în sus pe scară. Cole ne aștepta la intrarea în tunel, unde mă înșfăcă de braț și mă scoase afară, după care se întoarse după Liam.

— Fir-ai al dracului de plod tâmpit! țipă el scuturându-l.

Era răgușit și parcă se îneca la fiecare cuvânt.

— M-ai speriat de m-am căcat pe mine! Când îți spun să stai după mine, *stai după mine.* N-ai putut să pleci când ți-am zis? Chiar nu poți să mă asculți măcar *o dată*?!

Îl strânse în brațe, iar Liam era prea ușurat și extenuat ca să se mai opună. Nu înțelegeam ce-și spuneau acolo, la ieșirea din tunel, dar Vida distruse momentul cu:

— Băi, boilor, unii dintre noi încă mai încearcă să iasă!

Un alt agent ne conduse în josul digului râului Los Angeles, către locul unde ceilalți erau adunați grămadă sub arcul podului. Mi-am ridicat tricoul peste nas și gură ca să evit să-l inhalez, dar gustul ca de cretă îmi ajunsese deja în gât. Înghițisem deja otrava acestei zile și o lăsasem să se amestece cu fumul și fierea din mine.

Niciunul dintre noi nu se simțea în stare să se uite la oraș și la cartierul depozitelor. Nimeni nu voia să se întoarcă și să privească ruinele din depărtare. Știam cu toții că Los Angeles-ul fusese atacat, dar tot nu ne puteam uita fără să ni se facă rău la

zgârie-norii care ardeau la orizont și la pâlniile de fum negru care ieșeau din ei și urcau spre cerul albastru, senin.

Eu și Liam ne-am așezat un pic mai departe de ceilalți puști, care plângeau și se îmbrățișau. Pentru mine era de-ajuns că stătea lângă mine, că umărul lui era lipit de-al meu. M-am uitat la ei, la lacrimile care le șiroiau pe fețe, și mi-am dorit să pot să-mi permit să mă fac și eu bucăți… să elimin tumoarea terorii care încă se mai sucea și răsucea în mine.

Dar aici, afară, epuizarea mă paraliză. Vederea obiectelor obișnuite împrăștiate prin preajmă, în râu, îmi mai domoli goana nebună a gândurilor. Stratul de praf de pe mașini avea câțiva centimetri buni, dar cel de pe pământ era gros de aproape un metru. Ceda sub greutatea noastră ca nisipul pe plajă. Centrul orașului se afla la multe mile depărtare, dar găseam în jur documente, un scaun de birou, ochelari de soare, serviete și pantofi care fuseseră scăpați și uitați sau zburaseră din clădirile demolate din preajmă. Raidul aerian transformase One Wilshire, vechiul zgârie-nori care găzduia sediul Coaliției Federale, într-o carcasă neagră, care ardea. O zărisem doar o secundă, cum vomita fuioare rotitoare de fum, care cufundau în beznă cartiere întregi.

Și tot ce putea spune Liam, la nesfârșit, era *Futu-i.*

Am respirat adânc, ca să mă liniștesc. Cu coada ochiului l-am văzut pe Jude ieșit puțin de sub pod, cu ochii închiși și fața ridicată spre peticul de soare care străpunsese fumul. Nu mi-am putut lua inima-n dinți ca să mă ridic, dar mi-am imaginat că eram și eu acolo, cu el, cu capul pe spate, lăsând căldura să-mi usuce șuvițele ude și lipicioase de păr. Lăsând-o să-mi cauterizeze gustul fricii de pe limbă. Imaginându-mi că eram amândoi în altă parte, departe de aici.

Grasu și Vida veniră spre noi, cu pielea lor brună tapetată cu praf argintiu, iar la vederea lor, Liam se ridică în picioare. Își luă prietenul de gât și-l aduse la mine.

— L-am auzit pe Cole vorbind cu câțiva dintre agenții care au ieșit primii din tunel. Au spus că toate mașinile și telefoanele pe care le-au găsit erau moarte. Cole credea că a fost chiar un fel de puls electromagnetic. Doar că nu ne-am dat seama, fiindcă se produsese la mare adâncime sub pământ.

Asta fusese unul dintre motivele pentru care Alban insistase să construiască acea clădire la o adâncime atât de mare: ca să

fie protejată de așa ceva. În cazul în care Cole avea dreptate și declanșaseră un PEM, totul decursese exact așa cum ne asigurase Alban: detonarea scosese din funcțiune centrala electrică ce alimenta CG-ul, dar generatorul de rezervă preluase sarcina… măcar pentru o vreme.

Nu-mi venea să cred că Gray – sau cine preluase conducerea – mersese așa de departe, că prăjise fiecare vehicul, computer și televizor, devenind astfel el însuși neajutorat. Fără apărare.

— Nu putem lua legătura cu Cate, spuse Vida.

— N-a pățit nimic, i-am spus, sperând că vocea nu mi-a trădase disperarea din suflet.

Stick-ul de memorie. Cate încă are la ea stick-ul de memorie. Iar dacă se întâmpla ceva cu Cate…

— Orașul…?

— Cică colcăie de soldați, spuse Grasu. Nu e bine.

— Invazie în toată regula, spuse Vida, lăsându-se să cadă lângă mine.

Arătă cu degetul spre Nico, care stătea în picioare la intrarea în tunel. Se uita neclintit în jos, de parcă aștepta să apară o ultimă persoană.

Mi-am frecat fața, în încercarea de a alunga imaginea lui Clancy Gray imobilizat sub dărâmături, în întuneric. *Acolo îi e locul,* se auzi vocea sălbatică din adâncul minții mele. Numai din cauza lui veniserăm aici: ne mințise și riscase viețile tuturor și pentru ce? Ca să-și rezolve știu eu ce probleme dezaxate avea cu mămica sa?

Nu voiam să mă gândesc la morți, așa că m-am concentrat la cei vii. Mi-am ațintit gândurile asupra oamenilor de lângă mine, asupra blândeții rare de care dăduse dovadă viața când ne-a permis să ieșim exact înainte să se prăbușească toată structura. Încă mi se părea totul ireal, dar puștii ăștia erau cât se poate de reali. Liam, care-și aplecase capul spre prietenul lui cel mai bun și-i șoptea „Stăm cu ei până găsim o soluție să ieșim din oraș”. Grasu, care aproba din cap și făcea eforturi vizibile să nu izbucnească în plâns. Vida, care se întinsese pe spate, cu mâinile pe abdomen, ca să-l simtă ridicându-se și coborând la fiecare respirație adâncă.

Și Jude…

M-am întors spre dreapta, cercetând cu privirea grupurile de copii. Și… uite-l. Capul plin de bucle întunecate pe care-l căutam

se îndepărta, pălăvrăgind agitat cu un alt puști. Și unde naiba credea el că se ducea? Își înclină capul înapoi, în direcția noastră și…

Nu era Jude.

De ce-am crezut că era el? Puștiul ăsta nu semăna deloc cu el… era unul dintre Verzi și cu un cap mai scund decât el. De ce-am crezut că era el? Mă uitasem în fugă la părul lui și mintea mea completase de la sine imaginea cu cea din amintiri.

De ce-aș fi crezut asta vreodată?

Fiecare mușchi din trupul meu, fiecare încheietură, fiecare ligament se făcură de piatră. Tremuram iarăși din cauza efortului de a mă mișca, de a privi încă o dată de jur-împrejur. Am încercat să-l strig, dar nu ieși din mine decât un icnet. Am dus o mână la baza gâtului și am apăsat tare ca să disloc coșmarul nenumit pe care tocmai îl înghițisem.

— Ruby? spuse Grasu. Ce-i pățit?

— Ce-i? se întoarse și Liam spre mine. Ce s-a-ntâmplat?

— Unde… Unde-i Jude?

Băieții se uitară unul la altul, apoi se întoarseră să studieze și ei atent puștimea.

— Jude! strigă Vida uitându-se în jur. Judith! Termină cu prostiile!

Nu i-am văzut chipul printre cele ale puștilor din jur, iar agenții aveau grijă ca nimeni să nu părăsească adăpostul oferit de pod. Capete începeau să se întoarcă spre noi, inclusiv al lui Cole.

— A ieșit, nu? am întrebat cu vocea ascuțită de panică. Era în spate, cu voi, nu?

Doamne, Dumnezeule.

Sprâncenele Videi se uniră brusc. Un gând întunecat îi străbătu chipul.

— Vida! am înșfăcat-o de pieptul hanoracului. Când ai vorbit ultima dată cu el? Când l-ai văzut ultima dată?

— Nu știu! strigă, împingându-mă de pe ea. Nu știu, da? Era așa de întuneric…

Am luat-o la fugă pe lângă Vida spre intrarea în tunel, aflată sus, deasupra digului. Nico ridică ochii la mine și în sfârșit am priceput că-l aștepta pe Jude, nu pe Clancy.

— Ruby… Unde e?

— Oprește-te, spuse Cole, prinzându-mă de cot.

M-am luptat cu el, încercând să mă răsucesc și să scap. Jude era jos. Era jos. Și niciodată, niciodată nu l-aș lăsa pe Jude singur în întuneric.

— Erai în spate, nu? continuă el. Am trimis jos unul dintre agenți ca să se asigure că n-am lăsat pe nimeni în urmă. A spus că probabil s-a prăbușit toată structura…

— *Tacă-ți gura*! spuse Liam, trăgându-mă de lângă Cole. Coborâm eu și cu Grasu, bine? Sunt sigur că doar s-a pierdut de grup.

— Nici să nu *visezi* că o să te las să cobori înapoi acolo, spuse Cole. Fă un singur pas spre tunel și-ți trag una de adormi pe loc.

Liam îl ignoră.

— Poate că și-a sucit glezna sau a alunecat și s-a lovit la cap, adăugă Grasu, dar arăta de parcă mai avea un pic și i se făcea rău. Poate că e doar prins în dărâmături…

— Nu! i-am repezit. Eu răspund de…

— Da, Ruby, știu, spuse Liam. Dar tu, Cole și cu ceilalți trebuie să găsiți o cale să ne scoateți de aici și încă repede. Lasă-ne să facem măcar atâta pentru tine.

— E răspunderea mea. *Eu* sunt Lider.

— Dar nu ești și liderul meu, spuse cu blândețe. Corect? O să meargă mai repede dacă merg eu cu Grasu. Ne întoarcem imediat. Tu și cu ceilalți trebuie să vă gândiți cum facem să plecăm de-aici.

Am scuturat din cap.

— Lasă-i să plece, Ruby, spuse Vida, luându-mă de braț. Hai!

Cole scoase un geamăt ascuțit, furios, și lovi cu un baton fluorescent în pieptul fratelui său.

— Aveți la dispoziție o oră, niciun minut mai mult. După aia plecăm fără voi.

Liam se uită la Grasu și înclină din cap spre intrarea care-i aștepta.

• Treizeci și doi •

Nu s-au întors într-o oră și nici măcar în două.

Am încercat să estimez cam cât ne luase să traversăm tunelul prima dată... durase, cât? O jumătate de oră? Mai mult? Atunci păruse o veșnicie.

Eu și Vida eram așezate de-o parte și de alta a deschiderii, cu spatele lipit de zid. Ținea brațele încrucișate pe piept și picioarele întinse. La fiecare câteva minute, degetele apăsau tare în carnea fiecărui braț și începu să bâțâie agitată din picior.

Cole și ceilalți se certau a treia oară pe tema separării grupului. Majoritatea copiilor adormiseră epuizați, oricât de tare se chinuiseră să rămână treji. Dormeau făcuți covrig la umbră sau sprijiniți unul de altul, spate-n spate. Din când în când, adierea vântului purta până sus la noi numele șoptit al lui Jude, rostit în aceeași suflare cu numele copiilor care fuseseră uciși de explozia inițială.

Opt, duși într-o clipă. Aproape jumătate din grupul nostru.

Am auzit mai întâi sunetul pașilor și m-am ridicat în picioare. Vida rămase exact unde se afla, ținând pentru ea gândul care-i străbătea mintea. Am privit în întuneric cu ochii mijiți ca să găsesc sursa mișcării. Le-am numărat siluetele obscure, umbroase, în timp ce urcau scara. *Unu*... *doi*...

Doi.

Doi.

Liam ieși primul și întinse mâna spre mine fără un cuvânt, fără o explicație. L-am lăsat să mă conducă în josul malului, în soare și la depărtare de ceilalți. M-am uitat doar o dată peste umăr și l-am văzut pe Grasu lăsându-se pe vine lângă Vida.

— Știu, am auzit-o spunând cu voce spartă. Nu te mai obosi.

Liam îmi atrase atenția din nou asupra lui, luptându-se în mod cât se poate de vizibil să-și stăpânească propriile emoții. Deci nu-l găsiseră. Acum puteam să-ncerc eu. Îl cunoșteam pe Jude mai bine decât ei... trebuie să fi fost mile și mile de tuneluri pe sub oraș și mi-ar fi fost mai ușor să ghicesc...

Îmi întoarse mâna cu palma-n sus și apăsă în ea ceva neted. Ochii îi erau de un albastru atât de deschis, că irișii aveau exact

culoarea cerului într-o nouă dimineață. Când coborâră, ai mei le urmară privirea. În josul tricoului rupt, peste pielea pătată de la încheieturile mâinilor, către rămășițele îndoite, răsucite, ale unei mici busole de argint.

Și ce bizară fu iuțeala cu care se instală amorțeala! Felul în care înăbuși fiecare cuvânt, fiecare gând, până am uitat că trebuia să respir. Exact în momentul în care am simțit că parcă mi se zdrobea pieptul, mi-am dezlipit buzele.

— Nu.

Degetele mi se încleștară în jurul ei, ascunzând-o vederii, negându-i prezența. Cadranul de sticlă se făcuse țăndări, acul roșu nu mai era, iar forța obiectului care-o zdrobise aproape că o pliase în două. *Nu.* Era un singur cuvânt, dar destul ca să declanșeze o vâlvătaie de negare furioasă.

— *Nu*!

— Am parcurs tot traseul înapoi, spuse Liam, ținându-mi mâna ca pe-o ancoră. Am mers înapoi până la intrarea din clădire în tunel. Cât de departe am putut ajunge printre dărâmături… și…

— Nu…, l-am implorat.

Nu-mi spune.

— Nu știu…

I se înecă vocea.

— Nu știu ce s-a-ntâmplat. Aproape că nu l-am văzut, dar era… i-am văzut pantoful. L-am găsit, dar n-am… Grasu n-a mai putut face nimic. Era deja mort și nu l-am putut scoate. Era în spate de tot; probabil că explozia l-a prins cu ultimul suflu…

Am aruncat busola în el și când asta nu l-a mișcat, când am văzut că nu l-a rănit, mi-am aruncat pumnul după ea și l-am pocnit în umăr. Mi-a prins pumnul cu cealaltă mână și mi-a imobilizat ambele mâini la pieptul lui.

Minte. Era imposibil. Îl văzusem afară, uitându-se în sus, la cer. Îl auzisem, îl văzusem, îl *simțisem.*

Cu o secundă înainte să mă lase genunchii am simțit cum mă clatin în față. Liam mă ținea destul de bine ca să nu mă lase să cad cu fața-n jos, dar și el era extenuat și a fost un miracol că a reușit să ne țină pe amândoi în poziție verticală.

— Trebuie să-l scoatem de acolo, am spus. Nu putem să-l lăsăm… Nu se poate să rămână acolo; nu-i place întunericul; nu poate îndura tăcerea; n-ar trebui să fie singur…

— Ruby, spuse blând Liam. N-o să avem ce scoate. Și cred că știi asta.

M-am smucit violent înapoi, încercând să-l împing de lângă mine, să împing realitatea de lângă mine. Dar acel puseu de energie trecu la fel de repede pe cât venise. Lacrimi fierbinți îmi curgeau pe obraji; se amestecau cu murdăria, se rostogoleau peste buze și picurau de pe bărbie. Mâinile sale îmi cuprinseră fața și le șterseră, iar în tot acest timp simțeam cum lacrimile lui îmi picurau în păr.

— N-nu pot, am spus. Nu pot...

Pentru prima dată m-am întrebat dacă nu a vrut să merg cu ei nu pentru că nu credea c-o să-l găsească pe Jude, ci tocmai fiindcă se temea c-o va face.

— A fost singur, am spus plângând. N-a fost nimeni cu el... trebuie să fi fost așa de speriat! I-am spus că n-o să ne despărțim.

Ochiul minții mele era fixat pe chipul lui Jude, pe felul în care urechile îi ieșeau mult în afara capului, de parcă primise o pereche care nu-i aparținea și nu se potrivea cu restul trupului său. Care-a fost ultimul lucru pe care i l-am spus? Stai lângă mine? Nu te opri? Și el ce răspunsese? Nu reușeam să-mi amintesc decât fața sa palidă în lumina galbenă slabă a batonului fosforescent al lui Cole.

Ascultă de Lider. Mă ascultase: mă urmase spre ieșire și-l dusesem către moarte. Eu îi făcusem asta.

— Lee! strigă Grasu și apoi încă o dată, mai tare, când niciunul dintre noi nu se mișcă.

Un avion zbura deasupra noastră la mică altitudine și lansa ceva ce părea a fi un nor de gaz roșu. Când vântul îl suflă în direcția noastră, Liam ridică brațele și ne acoperi capetele, iar peste noi căzură mii de foi de hârtie fluturătoare.

Puștii și agenții părăsiră adăpostul sigur al podului ca să încerce să prindă una. Am prins o foaie izolată care plutea pe lângă noi. Liam se aplecă peste umărul meu și am ridicat-o ca s-o citim împreună.

În susul paginii, pe centru, se aflau sigiliul prezidențial, un steag american și sigla Ministerului Apărării.

În urma tentativei de asasinat comise de tânărul Psi dezechilibrat psihic, președintele Gray a fost transportat la un

spital din zonă, unde a fost examinat de medici. Deoarece la momentul atacului purta vestă anti-glonț, a suferit doar echimoze în zona abdomenului și fracturi la două coaste. Odată externat, a dat publicității următoarea declarație:

„Astăzi am primit confirmarea a doua rapoarte cu informații tulburătoare, care mă rugasem să fie doar zvonuri. Primul spunea: *Coaliția Federală și susținătorii ei sunt în buzunarul organizației teroriste Liga Copiilor și că împreună au întemeiat un program care vă spală pe creier copiii – cei pe care i-au răpit din lagărele de reabilitare care le puteau salva viața – și-i condiționează să fie soldați. Să lupte și să ucidă cu o ferocitate la fel de inumană ca abilitățile pe care le dețin. Neavând de ales, am lansat imediat un atac aerian asupra bazei acestor organizații, Los Angeles.*

Acestea au fost atacuri țintite, planificate în așa fel încât victimele civile să fie minime. Nu jeliți pierderea acestor ființe umane reprobabile. De-a lungul istoriei omenirii, au mai fost situații în care a fost nevoie de foc pentru a cauteriza o infecție perfidă. Aceasta e una din acele situații. Acesta e singurul mod prin care ne vom putea reclădi națiunea, mai puternică decât oricând”.

— A uitat partea cu *Dumnezeu să binecuvânteze America,* bombăni Liam, mototolind hârtia.

În spatele nostru se auzi un foc de armă. M-am întors rapid, l-am înșfăcat pe Liam de braț și l-am împins în spatele meu. Agenții făcuseră cerc în jurul a ceva… în jurul cuiva, pe celălalt mal al râului. Bărbații și femeile înarmați scoseseră pistoalele. Și luaseră poziție de tragere.

— *Poftim*?! șuieră Liam în spatele meu.

Vida răcni de furie și o rupse la fugă spre grupul de agenți prea repede ca s-o putem prinde.

Pe unii dintre ei i-a dus mintea să se dea la o parte când fata Albastră le spintecă cercul, dar numai Cole a fost așa de prost încât să încerce s-o împiedice să sfâșie beregata lui Clancy Gray.

— Cum? urlă ea în timp ce noi ne croiam drum spre ei cu coatele printre puști și agenți. *Cum*?

Clancy era mizerabil, acoperit din cap până-n picioare cu resturi din canalizare, praf și sânge care i se adunaseră într-un

strat gros în jurul nasului și al ochilor umflați. Dar chiar și în patru labe, cum îl împinseseră agenții, reușea să pară arogant. Sfidător.

Pentru prima dată am observat ușa deschisă din spatele lui. Era exact vizavi de ieșirea noastră, pe malul opus, ascunsă în unghiul mort al unuia dintre stâlpii podului, sub un strat de graffiti viu colorate.

Clancy scoase un hohot de râs răgușit, lipsit de veselie.

— Prin scurgerea de la dușurile băieților.

Ochii lui negri îi întâlniră pe-ai mei:

— După ce-a trebuit să sparg ușa ca să ies din debara.

— Așa plănuiai să evadezi? m-am răstit. După ce luai ce-ți trebuia din biroul lui Alban?

Clancy ridică din umeri, deloc deranjat de pistoalele ațintite spre mutra lui.

— Așa-i că nu știai de ieșirea aia?

— Iisuse Hristoase! spuse unul dintre agenți. Ăsta-i… ăsta chiar e puștiul președintelui?

Clancy e viu, mi-am spus întorcându-mă și lipindu-mă de Liam, *iar Jude nu.* Mă luă cu brațul de gât și mă trase mai aproape. Nu avea niciun sens… nu era posibil.

— E biletul nostru de ieșire, spuse deodată altul. Îl dăm la schimb ca să ne lase să plecăm! Haide, Stewart! Orașul viermuiește de uniforme și nu avem nici mijloace de transport, nici vreo modalitate să comunicăm cu Ferma. Ce alt atu mai avem de aruncat în joc?

— Păi… n-o să fie tocmai floare la ureche nici să-l lăsăm la vecini. E Portocaliu; o să găsească o cale de scăpare.

Cole se uită la Clancy, ignorând sunetele șocate scoase de ceilalți.

— Așa că poate e mai bine să-l lichidăm acum și să trimitem înapoi cadavrul. Ar fi un mesaj memorabil către ăl’ bătrân. O să găsim altă cale de ieșire din oraș.

Câțiva dintre cei de față murmurară aprobator.

— N-o să ieșiți niciodată din orașul ăsta, spuse Clancy. Tata nu e un reacționar. Nu e ăsta jocul lui. Sigur a luat în calcul fiecare strategie de evadare posibilă. Credeți-mă, chestia asta a fost planificată de luni de zile, poate chiar ani. Când s-a săturat să mai aștepte un pretext care să justifice atacul, a creat el unul.

Asta aproape că era o idee prea ridicolă ca să poată fi crezută:

— Crezi că taică-tu a pus la cale un asasinat împotriva lui însuși?

— Eu așa aș fi făcut. Presupun că a supraviețuit?

Strânsoarea lui Liam spori până ce fu aproape insuportabilă. Tremuram din nou, numai că de data asta eram pârjolită de furie. Vida și Grasu se uitară amândoi la mine de parcă așteptau să-l contrazic. Nu știu ce mă îngrozea mai tare: că avea dreptate sau că ăsta era vechiul Clancy, cel care știa că putea obține oricând orice voia.

— Voi m-ați crezut când v-am spus că o luăm de la capăt, nu-i așa? se adresă Cole puștilor și agenților care încă mai erau așezați pe jos sub pod și arătau sfâșiați și paralizați de frică. Ei bine, ăsta e primul pas: ne croim singuri drum. Dar ăsta nu vine cu noi.

— Gândește-te câte informații am putea obține de la el! strigă o altă agentă, azvârlindu-și exasperată mâinile în aer. L-am putea seda…

— Ia încearcă, o provocă Clancy. Hai să vedem cum se termină pentru tine tentativa asta.

— Mda, ai dreptate, spuse Cole, dându-și ochii peste cap. Probabil că ar trebui să te omorâm și gata.

— Atunci dă-i drumul, spuse Clancy, zâmbind cu dinții pătați de sânge. Pune punct poveștii. Eu am făcut ce-am venit aici să fac. Și voi toți…

Se întoarse spre mulțimea de copii care stăteau în jur adunați unii în alții și ochii i se fixară pe Nico. Băiatul începu să tremure, copleșit de intensitatea privirii.

— Toți ar trebui să-mi mulțumiți că încă mai puteți opune rezistență. V-am salvat. *Eu* v-am salvat pe toți.

— Ce dracu' tot bați câmpii acolo?

Cole își pierdea răbdarea. Se uită iarăși la mine, dar nu mă putea face să-mi dezlipesc privirea de la Clancy Gray. Nu când simțeam primul firicel de înțelegere croindu-și drum prin durerea care încă-mi încețoșa mintea.

În dimineața aceea fusese distrus un oraș întreg și, odată cu el, nenumărate vieți. O mulțime de oameni n-aveau să se mai întoarcă în seara aceea acasă la cei dragi, cu toate că acele mame, tați, fiice, fii, soții, soți aveau să-și petreacă seara și

noaptea așteptând și sperând. Fumul avea să se infiltreze în betonul care tapeta fiecare centimetru al acestui loc, lăsând vânătăi permanente pe obrazul unui oraș și-așa doborât la pământ. În zece, douăzeci de ani, tot avea să fie prea cumplit ca să se poată vorbi despre ce se-ntâmplase... despre dimineața pe care nicio mie de alte dimineți orbitor de superbe n-aveau s-o șteargă vreodată din amintire. Dar nu știu cum, când Clancy vorbi din nou, cuvintele lui schimbară totul:

— Tratamentul care vindecă NIAA, scuipă el. Cel creat de mama mea, cel pe care Alban l-a ascuns de voi, așteptând ocazia perfectă ca să-l dea tatii la schimb contra unor beneficii personale.

Clancy șterse sângele care i se prelingea din nas și râse cu aceeași amărăciune ca înainte.

— Cel care ne-ar fi răpit abilitățile și ne-ar fi lăsat complet *neputincioși.* L-am făcut scrum, iar tata l-a îngropat fără să știe. Acum amintirile ei despre tratament au fost șterse pentru totdeauna și nimeni n-o să aibă vreodată cercetările ei... nimeni n-o să ia ce-i al nostru.

Un tratament. Acel unic cuvânt îmi răsuna în urechi vesel ca un clopoțel și nu se mai oprea din sunat. Mintea mea nu reușea să-l absoarbă, să-l recunoască. Petrecusem așa de mulți ani condiționându-mă să accept că era imposibil, obligându-mă să renunț la gândul că exista o întreagă lume dincolo de gardul electric al lagărului, că pur și simplu cuvântul nu mai exista în vocabularul meu.

Am dat să mă întorc ca să văd reacția lui Jude... dar Jude nu era acolo. Îl lăsasem în urmă. Îl lăsasem să cadă înapoi în întuneric. Și parcă îi vedeam din nou pe Liam și pe Grasu ieșind singuri din tunel. Mi se tăie respirația.

Unul dintre puștii mai mici începu să plângă tare în spatele meu și întrebă cu o voce panicată, năucă:

— Ce? Ce... despre ce vorbește?

Aaah! mi-am spus. *Doamne*!

Mă înșelasem... mă înșelasem crunt. Prima doamnă nu studiase cauza bolii. Își dedicase viața ca să descopere cum să-i pună capăt.

M-am văzut pășind spre el, îndepărtându-mă de ceilalți. Grasu tremura vizibil, cât pe ce să se prăbușească sub greutatea vieții pe care-ar fi putut s-o aibă. Am prins privirea lui Liam, dar chipul

lui exprima o durere și o jale așa de viscerală, că a trebuit să-mi întorc privirea. În mintea mea și eu mă vedeam alături de el pe acea plajă, cu cerul senin precum cristalul deasupra noastră și înconjurați de frumoasele noastre familii complete.

Un tratament.

Alban avusese dreptate când spunea că Lillian Gray nu se lăsase nicicând orbită de dragostea pentru fiul ei. Știa că Clancy n-ar fi renunțat niciodată de bunăvoie la abilitățile lui și că n-avea să-l găsească vreodată. Nu. Trebuia să-l facă să vină el la ea, ademenit de satisfacția de a-i fi dat de urmă, după ce fusese îndepărtat și izolat de ea atâția ani. Trebuia să primească primul tratamentul, fiindcă dacă i-ar fi ajuns la urechi și cea mai slabă șoaptă că acesta era posibil, ar fi dispărut pentru totdeauna. M-a făcut să mă întreb dacă acesta a fost motivul pentru care Alban păstrase secretul atâta timp, dacă nu cumva asta făcea parte din înțelegerea dintre ei. Mai întâi Clancy. Apoi, putea să-l dezvăluie lumii. Putea să fie eroul națiunii.

M-am lăsat pe vine ca să ajung la nivelul lui și i-am studiat cu atenție fața. Privirea lui sări spre mâna pe care-o băgăm în buzunarul hainei.

În spatele tuturor cuvintelor lui otrăvite se afla usturimea unei trădări reale, o durere cu rădăcini așa de adânci, că parcă îi făcea tot trupul să pulseze. Mama lui, *propria sa mamă* îi întinsese capcana. Și el cum ripostase? Îi arsese laboratorul din temelii, o atacase, îi făcuse creierii terci și se folosise de situația de la CG ca să termine ce începuse în Georgia.

Așa a aflat că ea trimisese rezultatele lui Alban, mi-am spus în timp ce netezeam încet pe genunchi hârtiile scoase din buzunar. Acum mă urmărea cu toată atenția. *Probabil că văzuse asta în mintea ei.*

Lui Clancy îi plăcea la nebunie ideea că propriul lui tată îngropase din greșeală singurul lucru care ar fi putut să-i repare țara și să-i salveze moștenirea pe care-o lăsa posterității. Dar adevărata ironie a situației era că dacă Clancy n-ar fi venit să distrugă cercetările mamei lui, n-am fi găsit-o niciodată la timp. Ar fi fost lăsată în urmă, cu toate celelalte lucruri pe care nu le-am luat cu noi când am fugit.

Venise să închidă acea ușă, dar în loc de asta o lăsase dată de perete, numai bine ca să pot intra eu pe ea.

Există un tratament. Nebunia acelui gând mă făcea să mă simt ca acul busolei lui Jude, care se învârtea, se învârtea și se tot învârtea, în căutarea adevăratului său nord.

O merita. Am clipit ca să alung înțepătura lacrimilor și deocamdată mi-am lăsat furia să se ridice și să înghită agonia. Am lăsat-o să mă împingă înainte. Fiindcă Jude merita să trăiască pentru a apuca momentul ăsta… Ar fi trebuit să fie aici, acum, lângă mine, ca să vadă deodată că lumea vibra de viață și de posibilitatea schimbării.

Am ridicat hârtiile boțite, pătate de fum, drept în fața ochilor lui Clancy, destul de sus ca să le vadă și agenții și puștii Psi care ne înconjurau. Și jur că nu știu ce m-a satisfăcut și m-a întărit mai mult: teroarea care i-a cotropit fața, sau bucuria de a ști că în sfârșit, viitorul meu era din nou în mâinile mele.

— Te referi, cumva, la cercetările astea?

Mulțumiri

Încă de la bun început trebuie să încep prin a revărsa toată dragostea mea asupra fantasticei echipe de la Disney-Hyperion, pentru impresionantul volum de muncă asiduă și pentru entuziasmul pe care le-au investit în această serie. Mulțumiri speciale redactorilor mei, Emily Meehan, Laura Schreiber, Stephanie Lurie, PR-ilor mei de excepție, Lizzy Mason, Dina Sherman, LaToya Maitland, Andrew Sansone, Lloyd Ellman, Elke Villa și Marci Senders.

Nimic din toate astea n-ar fi fost posibil fără neînfricata mea agentă, Merrilee Heifetz. Nu exagerez deloc când spun că n-aș putea fi pe mâini mai bune și că sunt recunoscătoare în fiecare zi că te am de partea mea.

Toată recunoștința pentru Anna Jarzab și Erin Bowman care au citit versiuni timpurii, cumplit de haotice ale acestei povești și mi-au oferit opinii incredibil de profunde și serioase, cu ajutorul cărora această poveste a ajuns să fie mult mai bună decât mi-am imaginat vreodată. Mulțumirile mele și lui Sarah J. Maas, nu doar pentru numeroasele dăți în care mi-a citit manuscrisul și criticile ei constructive, ci și pentru că m-a copleșit cu iubirea și sprijinul ei în timpul unui an incredibil de greu pentru mine.

Multă dragoste și pentru Tyler Infiger și Catherine Wallace – prietenia și afecțiunea pe care mi le-au arătat de-a lungul anilor au însemnat pentru mine mai mult decât pot exprima în cuvinte.

Ca să folosesc un clișeu, *chiar* am tras lozul cel mare cu colegii și prietenii mei de la RHCB, în special cu Adrienne Waintraub, Tracy Lerner și Lisa Nadel. O admir pe fiecare dintre ele mai mult decât pot spune.

Și la final, ofer toată dragostea din inima mea familiei mele, pentru curajul, rezistența și tăria de care a dat dovadă în anul care-a trecut. De fiecare dată când îmi spun că n-ar putea fi mai minunați, îmi dovedesc că mă înșel.

virtual-project.eu

